

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

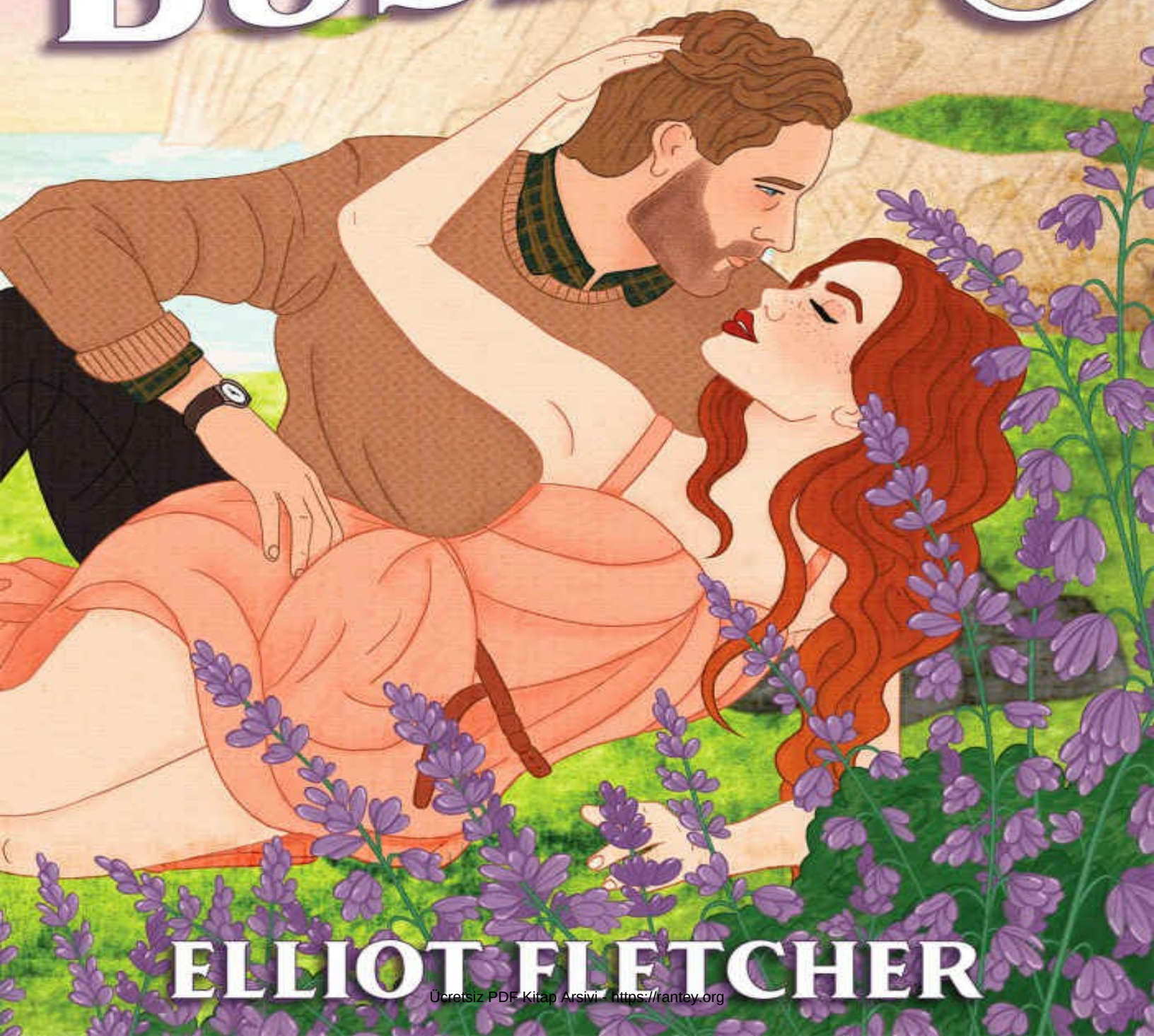
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHISKY BUSINESS

ELLIOT FLETCHER

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Whisky Business

Elliot Fletcher

Telif Hakkı © 2023 Elliot Fletcher

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgusal niteliktedir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla herhangi bir biçimde veya herhangi bir araçla aktarılamaz.

Kapak tasarımı: Sam Elias Editör:
Britt Tayler

WHISKY BUSINESS

İİİİOT İİİTtHIR

*Bu kitap, kaygıma adanmıştır. Belki
bir gün birbirimize ihtiyacımız kalmaz.*

Çalma listesi

Caledonia – Dougie MacLean
Bad Blood – Taylor Swift
This Is Me Trying – Taylor Swift
Home – Edward Sharpe & The Magnetic Zeros
Beach Baby – Bon Iver
Invisible String – Taylor Swift
Sunlight – Hozier Sparks
– Coldplay SNAP – Rosa
Linn
Pretty Lips – Winehouse
Death By A Thousand Cuts – Taylor Swift Mardy
Bum – Arctic Monkeys
Like Real People Do – Hozier
Want Want – Maggie Rogers.
I Wanna Be Yours – Arctic Monkeys Cherry
Wine – Hozier
Us – James Bay Love
Like This – Kodaline Love
Song – Lana Del Rey
Simply The Best – Bilianne
Oh Caroline – The 1975 Feel
Me – Aeri Roves
Love Me Harder – Ariana Grande Georgia
– Vance Joy
Lavender Haze – Taylor Swift
Delilah – Aeri Roves
Perfect Places – Lorde
Belter – Gerry Cinnamon
Daylight – Taylor Swift
Sweet Nothing – Taylor Swift
Roots – Grace Davies
Something in the Orange – Zach Bryan

Feels Like – Gracie Abrams
I GUESS I'M IN LOVE – Clinton Kane Calm
– Vistas

YAZARIN NOTU

Whisky Business, genel olarak keyifli bir okuma olsa da, bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek içeriklere yer vermektedir. Bunlar arasında şunlar bulunmaktadır:

Anksiyete bozukluğu, Kilo ve cinsel eylemlere atıfta bulunan yorumlarla çevrimiçi trolleme, Yakın bir aile üyesinin kanserden ölümü, Önceki kontrolcü ilişkiden bahsedilmesi, Alzheimer hastası bir aile üyesinden bahsedilmesi. Sayfada birden fazla cinsel karşılaşmanın yer aldığı açık kapı romantizmi.

NİSAN

Caledonia – Dougie MacLean

İleriye bak, minik kuş. Geçmişe takıntı, başarısızların işidir. Kazananlar gözlerini ödülден ayırmaz. Mini Cooper'ımın dar iç mekanında dedemin en sevdiği sözü aklıma gelince parmaklarım direksiyonu daha sıkı kavradı.

Hayattaki tek zevki, *beni* sahnenin merkezine çıkaracak bir sonraki fırsatı bulmak olan, kendini şımartan yedi yaşındaki bir çocuk olarak, ona tüm kalbimle katılmışım.

Geriye bakmak başarısızlar içindi.

"Ne ironik." Dakikaların yavaşça akıp gitmesini izlerken, parmaklarımla gösterge paneline ritmik bir şekilde vurarak kendi kendime gülümsedim. Tüm dikkatimi çeken yaşlı adam, kambur durmuş halde, zayıf elini kaldırdı ve aracımı bir araba daha yaklaştırmamı işaret etti. İşareti hemen anladım ve Skye Adası ile İskoçya anakarasını günde iki kez birbirine bağlayan feribotun kış tarafındaki sallanan rampaya doğru ilerledim. *Özgürlüğe bir adım daha yaklaştım.*

Önümdeki kiralık karavan — son kırk dakikayı "Highland motorhomes: macera burada başlıyor!" yazan bir tampon etiketine bakarak geçirdiğim için kiralık olduğunu biliyordum — onun yanına yanaştı. Yaşlı adam ortaya çıktı, çok büyük anorakının kenarları fırtınaya yakalanmış minik bir kuşun kanatları gibi çırpınıyordu. Yine de, biletlerini damgalarken dişlerini göstererek gülümsedi ve omzunun üzerinden engellenmiş dağlık adayı işaret etti. Yağmurla birlikte sis de geldi, hayalet gibi elleriyle yeşilin şokunu engelledi ve o kadar alçaktan yuvarlandı ki, dokunmak için sadece elini uzatman yeterliydi.

Neredeyse yıpranmış dudaklarındaki kelimeleri okuyabiliyordum; *Gaelic dilinde Skye aslında sis anlamına geliyordu, ne kadar da uygun!* Büyük eklemler

elleri bir o yana bir bu yana kıvrıldıktan sonra nihayet cebinden buruşuk bir harita çıkardı. Elbette laminasyonluydu — dışarıda çalışan bir adam, aynadaki kendi yüzünü tanıdığı gibi İskoç havasının zorluklarını da çok iyi biliyordu.

İster inanın ister inanmayın, sadece on beş dakika önce parlak güneş ışığı vardı.

Dudley, tel saçlı dachshund'um, taşıyıcısını bağladığım arka koltuktan sinirli bir şekilde sızlandı. "Neredeyse geldik dostum. Bu sefer ciddiğim." Onun yanıtı, benim bir yalancı olduğumu kanıtladı. Karavanın motoru devirlenip uzaklaşırken ağlayabilirdim. "*Gördün mü*," dedim, aynadan onun küçük yüzüne bakarak.

"Merhaba, hanımefendi." Camımı indirip arabamın tavanına elimi dayadığım anda, adamın neşeli sesi beni selamladı. "Ah, umarım biletin vardır, yoksa ana karaya yüzerek dönmek zorunda kalırsın."

Şakaya yorgun bir kahkaha attım. Bankadaki tüm paramı (sandığınızdan daha az) bahse girerim ki, bu hafta gördüğü herkese aynı şakayı tekrarlamıştır. Elimden geldiğince gülümsedim ve koluma sızan yağmuru umursamadan ona tek yön feribot biletimi uzattım. Bileti almadı. Bunun yerine, kompakt arabamın arkasına bakarak, giysilerimi aceleyle attığım kutu ve çöp torbalarını fark etti. "Seni Skye'a ne getirdi?"

"Sadece ziyarete
geldim." "Ailen mi?"

"Öyle bir şey," diye cevap verdim, bilerek belirsiz bir
şekilde. Çok sevindi. "Tanıdığım biri var mı?"

"Muhtemelen yok."

Parmağını dudaklarına götürdü, uzun burnundan aşağıya yağan yağmur damlalarından hiç etkilenmeden, kapüşonunun altından beni tekrar süzdü. "Seni bir yerden tanıdığımı eminim, kızım."

Şu anda bununla uğraşacak halim yoktu. "Sanmıyorum." Bileti daha da uzattım, dirseğime kadar ıslanana kadar, ta ki o sonunda ne demek istediğimi anlayana kadar. Bilete hoşnutsuz bir damga vurdu ve devam etmemi işaret etti.

"Skye'ye hoş geldin." Sesi kesinlikle daha az neşeliydi.

Arabayı sürerken kendimi çok kötü hissettim. O konuşkan biriydi ve ben de konuşkan *biri* olarak, bu tür bir reddedilmenin acısını anlıyordum. O adam *benim*

kendi insanımdı. Ama meğer Londra'dan on iki saatlik bir araba yolculuğunun ardından en neşeli kişilikler bile sönük kalabiliyormuş. Bir de İskoçya'nın dağlık bölgelerindeki virajlı yollarda araba sürmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuş birinin gergin sürüşünü ekleyin. Kendimi iki ucu da yakacak kadar zorlamamıştım, lanet olası her şeyi ateşe vermiştim.

Tek yapabileceğim şey yemek yemek ve yatmaktı.

Skye'ye girişimiz pek de görkemli olmadı. Adanın güney ucundaki kayalık Armadale Körfezi'nin üzerinde uzanan dar bir iskele, gri bulutların altında güzelce parlıyordu. Adayı, beş parmağı uzanmış bir ele benzetebilirsiniz; her parmak bir yarımada. Biz başparmağın içindeydik.

Uzun yolculuğa rağmen, Mini'm altımda mırıldanarak ilerliyordu; artık bana tanıdık gelmeye başlayan, kıyıyı takip eden yola saptığımda tamamen rahatlamıştım. Beni on beş dakikalık bir yolculukla kuzeye, çocukluğumun geçtiği eve götürecek olan yolun bir tarafı yarı eğilmiş ağaçlarla çevriliydi. Arabamla karşı tarafta uzanan, ışığı yansıtan mavi sular arasında duran tek şey, sis bulutlarının arasından yükselen anakaranın engebeli dağ zirvelerine yol açan alçak bir taş duvardı.

"Kinleith hoş geldiniz" tabelasını geçer geçmez sinyal verip hızımı düşürdüm. Gözlerim otomatik olarak, büyükbabamın çalılarının arasında o kadar gizli duran keskin virajı taradı ki, bu viraj zaman zaman büyükbabamı bile yanıltırdı, bu da büyükannemi çok eğlendirirdi. Büyükbabamın dar köy yolunda arabayı döndürmek zorunda kaldığı her seferinde, büyükannemin yolcu koltuğundan kıkırdadığını gözümün önüne getirebiliyordum. Dolayısıyla, çalıların sadece kesilip düzgünce kesilmiş olduğunu değil, aynı zamanda girişin karşısında büyük bir ferforje kapı olduğunu görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz.

"Ne oluyor?" diye mırıldandım ve durdum. Kier neredeyse üç ay önce vefat etmişti. Annemi saymazsak, o benim hayatta kalan son akrabamdı, ama ben onu saymıyordum. Annem şu anda Tayland'da, ya da Bali miydi, en özgür hayatı yaşıyordu. Her neyse, o daha çok okuldan bir arkadaş gibiydi; yılda bir kez arayıp yeni mum eritme şirketine yatırım yapmanı isteyen türden. Ve Kier... Şey, büyükbabam böyle bir şeye para harcamazdı.

Aracı park ettim, el frenini çektim ve emniyet kemerimi çözdüm. Dudley, *önümüzdeki otuz saniye içinde yemek yemezsem ölümün kaçınılmaz olduğunu* ima eden acınası bir miyavlama çıkardı.

"Seni iki saat önce besledim, seni küçük canavar." Yol kenarında aceleyle yediğim bir yemek, bir yandan çalıların arkasına işemeye çalışırken, diğer yandan da elinde kamera olan kimse var mı diye gözlerimi dört açmışım. Manşeti şimdiden gözümde canlandırabiliyordum: "Rezil Yıldız Adayı, İşeyerek Nesli Tükenmekte Olan Ekosisteme Zarar Verdi." Bu noktada paranoya benim ikinci doğam haline gelmişti.

Eminim Julia Roberts bu tür saçmalıklarla hiç uğraşmak zorunda kalmamıştır.

Artık bıktım, yağmuru hiç düşünmedim. Araçtan atladım, her şeye rağmen malikaneyi en son ziyaret eden kişinin kapıları kilitlemeden gitmiş olmasını umuyordum. Kapıyı sertçe ittim ve kapı genişçe açıldığında yorgunluktan sevinç gözyaşları döktüm.

Mayıs başındaki akşam alışılmadık derecede ılıktı, ama malikaneye giden engebeli yolda dişlerim yine de takırdıyordu. Toprak yolda yavaşça ilerlerken yüzümü buruşturdum; her çukur ve çukur, şehir arabamın süspansiyonunu ciddi bir baskı altına alıyordu.

"Başardın bebeğim, başardın," diye mırıldandım, gösterge panelini sevgiyle okşayarak. Çok geçmeden yol, geniş bir çakıl araba yoluna açıldı; kolumu kırdığım o eski meşe ağacı, doğanın bir döner kavşağı gibi tam ortasında duruyordu. Sonra malikane ortaya çıktı. Dört nesil Murphy ailesinin evi, aynı rüzgârla dalgalanan çapraz bayrak, arduvaz çatının tek kulesinden dalgalanıyordu. Viktorya döneminden esinlenerek inşa edilmiş iki katlı yapı gururla duruyordu; taşları yıllar içinde solmuş, açık kum rengine bürünmüştü. Alt kattaki büyük pencereler, yapıyı sıkıca saran kalın yeşil sarmaşıklar tarafından neredeyse tamamen gizlenmişti.

Ağzımın açık kaldığını hissettim. Uzakta geçirdiğim yıllarda malikanenin gerçek boyutunu unutmuştum; aile odasında geçirdiğim sıcak Noel anıları, malikanenin devasa boyutunu silip süpürmüştü. Büyükanнем Elsie'nin her Pazar pişirdiği flapjack ve limonlu kekleri. O zamanlar, sekiz dönümlük arazide yer alan kendi oyun alanım olması bana normal gelmişti.

Belki de karanlık pencereler ya da içeride dönüşümü bekleyen tek bir ruhun bile olmadığı gerçeği, burayı tek bir kişi için fazla büyük hissettiriyordu. Kier'in hayatının son günlerinde o ıssız odalarda dolaştığını hayal ettim

ve kendimden biraz daha nefret ettim. Burada olmalıydım. Bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım.

Arabayı evin hemen önüne park ettim ve Dudley, kalan üç patisinden birini kemirmeden onu önce kurtardım, onu taşıma çantasından askısına geçirdim ve ağırlığını vücuduma dağıttım. Onu yerleştirdikten sonra çantalarımı almaya dönebilirdim.

"Yeni evin hakkında ne düşünüyorsun dostum? Londra'daki dairemizden çok farklı, burada koşup oynayabileceğin bolca yer var ve her sabah sahile yürüyerek gidebiliriz." O, sözlerime tepki vermekten ziyade, feribotta yediğim o üzücü sandviçin kalıntılarını toplamak için çenemi heyecanla yaladı.

Ön girişe çıkan merdivenleri tırmanıp, boyası soyulmuş pirinç kapı kolunu çevirdim.

Kilitliydi. Eh, bu plan suya düştü.

Ön kapının kilitli olmayacağını düşünmek aptallıktı — Kier hayattayken ev güvenliğine hiç önem vermese de — ama Londra'dan biraz aceleyle ayrılmıştım. Başımı geriye eğip, kafes ile kırık mandallı ikinci kat penceresi arasındaki mesafeyi ölçtüm ve bir insanın on beş metre yükseklikten düşüp yarasız çıkabileceği hızı hesapladım.

Dudley sabırsızca kıpırdadı. "Tamam, tamam, düşünüyorum! Ben ölürsem kimse seni besleyemez. Vahşi doğada yaşamaya mecbur kalırsın, senden kaçamayacak kadar zayıf fareleri ve tavşanları yersin."

İkinci kata çıkmamaya karar verip, dış cepheden dolaştım; büyük büyükbabamın neredeyse yetmiş yıl önce inşa ettiği eski viski fabrikasına giden çakıllı yolu görmezden geldim. Arazinin arkasındaki mutfak penceresine doğru dolaştım; eski ahşap çerçeveyi görünce gülümsedim; Kier'in ev tadilatının faydasını görmemiş olmasına bir kez olsun rahatladım. Doğru miktarda baskı uygulandığında, cam yukarı doğru kaymalıydı.

Bir zamanlar büyükanneimin en sevdiği ortancaların yetiştiği çiçek tarhına tırmandım, ıslak çamurun çıkardığı sesi ve beyaz spor ayakkabılarım için işlediği suçu görmezden gelerek ittim. "Hadi, *hadi...*" Dışlerimi sıkarak daha sert ittim, dizlerimi büküp omuzumu çerçeveye dayadım, gıcırdama sesi duyana kadar. "Aç şunu, seni küçük orospu."

O kadar şiddetli bir sesle açıldı ki geriye sendeledim, çamur çıplak uyluklarıma sıçradı. “Gördün mü,” dedim Dudley’e, “çocuk oyuncağı.” Nemli ellerimi kot şortuma silerek, tam da hatırladığım gibi görünen loş mutfığa baktım; her yer açık tuğla ve kirişlerle kaplıydı — *House & Garden* dergisinin deyimiyle “country-chic”. Tabii ki, burası aslında sadece “country” ve “eski”ydi. Dudley’e seslenirken bacağımı eşikten salladım. “Senin hiç görmediğin yeteneklerim var, dostum.”

Ve işte böylece, rahmetli dedemin evine girerken şortumun arka kısmı yırtıldı.

Tekrar ediyorum: Julia Roberts asla böyle bir bokla uğraşmak zorunda kalmadı.

Arabamdan merdivenlerin dibine son çöp torbasını bıraktıktan sonra, sırlıslıkam giysilerimi çıkarıp bulabildiğim ilk uzun tişörtü giydim ve nemli iç çamaşırlarımı kurutmak için mutfaktaki radyatörün üzerine asmaya başladım. Narin dantel kumaşı yayma işine odaklanarak, kurtarılamayacak durumda olan en sevdiğim kot şortumu top haline getirip mutfak lavabosunun altındaki çöp kutusuna attım. Mutfak ve oturma odası olarak kullanılan odanın en ucundaki boş kanepelere bakmaya cesaret edemedim; orada ailemin hayaletleri bekliyordu.

Büyükannem Elsie, şöminenin önündeki sandalyesinde örgü örüyordu, o kadar gerçekçiydi ki neredeyse is kokusunu bile alabiliyordum. Kier akşam yemeği için kapıdan içeri girer girmez ayağa fırlayıp iş tulumunu çıkarmasını istediğini duyabiliyordum. Kier’in bana attığı, yaşlandıkça daha da çocuksu hale gelen sırtışı görebiliyordum; “Okulda günün nasıl geçti, minik kuş?” diye sorarken, karışık buklelerimi karıştırıyordu. Annem bile, ziyaret etmeye tenezzül ettiği kısa sürelerde oradaydı. Genç bir bekar anne hayatına uygun olmayan annem, çocukluğumun çoğunu bir yolcu gemisinde eğlence görevlisi olarak çalışarak geçirmişti. O zamanlar bunun duyduğum en göz alıcı iş olduğunu düşünürdüm ve o bir derginin sayfalarına burnunu gömene kadar ona hikâyeler anlatması için başının etini yerdim. Bu duvarların içinde o kadar çok sevgi ve acı vardı ki. Hepsi bir göz açıp kapayıncaya kadar yok olmuştu. Telefonum tezgâhın üzerinde aniden titredi ve beni boş anılarımdan kopardı.

Arayanın kim olduğunu tahmin ederek, cevap vermeden önce ekrana bile bakmadım. "Mesajımı aldın mı?" diye sordum, önsöz yapmadan.

"April, lütfen bunun bir şaka olduğunu söyle. Senin sevdiğin o aptal şakalardan biri." Sydney, oda arkadaşım ve Londra'daki birkaç arkadaşımın biriydi. Hattın diğer ucundan sesinin her zamankinden daha burunsal olduğunu duyabiliyordum, bu da hâlâ horlama önleyici burun klipsini taktığı anlamına geliyordu. Bir meslektaşım ve *şu anda* benden daha başarılı bir aktris olan Sydney, Toronto'da ilk uzun metrajlı filminin çekimleriyle meşguldü.

"O tek seferlik bir şeydi ve idrar hemen temizlendi!" diye cevap verdim, herhalde yüzüncü kez. On bir yıllık arkadaşlığımız boyunca ona tek bir kez şaka yapmıştım ve o bunu bana hiç unutturmamıştı.

"Şakaları *sevmem*."

"*Biliyorum*." Vay be, bunu zor yoldan öğrenmiştim. Yirmi yaşında birlikte yaşamaya başladığımız ilk hafta, aynı zamanda aktris olmak isteyen oda arkadaşıma "daireye hoş geldin" şakası yapmak bir tür geçiş ritüeli gibi gelmişti. Tuvalet koltuğuna streç film sarmak klasik ve çok komikti. En azından ben öyle düşünmüştüm.

"Ee?" diye sordu. "*Ee?*"

"*Ee...* lütfen bana aklını kaçırp İskoçya'ya gitmediğini söyle!"

"Zaten gittiğimi bildiğin halde neden sana bunu söyleyeyim ki? Mesajımda tam olarak 'bir süreliğine İskoçya'ya gittim, ne zaman döneceğim belli değil' yazıyordu."

"Telefonunun çalınmış olmasını... ya da kaçırılmış olmanı umuyordum." Gülerek, parmağımı pencere pervazındaki toz izinin üzerinde gezdirdim. Yağmur hâlâ yağıyordu; çimenli yamaç ile sahil koyuna inen dik patikayı görmemi engelliyordu. "Kaçırıldın mı? Orada o tür olaylar duyulur."

"İskoçya'da

mı?" "Aynen

öyle."

Aslında İskoç olduğumu, pürüzsüzleşmiş İngiliz aksanım aksini ima etse de, ona hatırlatmaktan kaçındım ve sadece "Sanırım bir şeyim yok," dedim.

"Neden bunu şimdi yapıyorsun, April? Ayarladığın iş ne oldu?"

"İş mi? Islak tişört yarışmasından farksızdı. İçecekleri servis etmeden önce erkek konukların üzerime şampanya dökmelerini istiyorlardı." Kariyerim, tabiri caizse engebeli bir yan yola saptığından beri, bana sunulan her işi kabul etmiştim. Hemen hemen tüm reality şovlarda yer almıştım: *Dancing With Celebrities*, *Celebrity Cook-Off* (iki kez), *Celebrities Go Dating*. Ayaklarımı kanatan saçma kostümler ve ayakkabılarla PR etkinliklerine gitmiş, tüylerimi diken diken eden erkeklerin yanında gülümsemeyle durmuştum. Kendimi paraya aç bir sosyetik rolüne indirgemiştim. Ama o küçük beyaz tişörtün görüntüsünde bir şey beni kızdırmıştı. Etkinlik planlayıcısının sözleri işi bitirmişti. "*Tatlım, daha önce görmedikleri bir şey değil.*"

Bu, işlerin

bolca ve hızlı bir şekilde gelip, adeta kucağıma düştüğü ilk günler hakkında kendimi suçlu hissettirdi. Yirmi altı yaşında, en iyi yardımcı kadın oyuncu dalında BAFTA ödülünü kazanmıştım, bir yıl sonra koleksiyonuma iki Altın Küre ekledim. Geriye sadece bir Oscar kalmıştı. Hatta bir tanesinin resmini buzdolabıma yapıştırmıştım, gözlerim ödüle sıkıca odaklanmıştı.

Ödüle odaklan, küçük kuş.

Hayatta sahip olmaya değer her şey gibi, kariyerimi inşa etmek yıllarımı aldı ama onu mahvetmek sadece saniyeler sürdü, çünkü altı ay sonra tekrar çalışabileceğimden bile emin olamadığım için Oscar fikri gülünç hale gelmişti.

"Ah, tatlım. Skye'nin daha iyi bir alternatif olduğundan emin misin? Tanrı aşkına, bir adadasın. Orada süpermarket var mı ki?"

Hayır, ama birkaç market vardı ve yemek siparişi verebileceğimiz bir dönemdeydik. Kesinlikle sorun yaşamayacaktım. Çoğunlukla.

"Angela sana sözleşmeyi göndermedi mi? Göndereceğini söylemişti."

LDN Artists'ten Angela benimle iletişime *geçmişti* ve samimi, dost canlısı birine benziyordu ama henüz cevap vermemiştim. "Buna hazır mıyım bilmiyorum, eski sözleşmemden sadece birkaç ay önce çıktım, düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var." Dolapları karıştırabilmek için onu hoparlöre aldım. Dudley mutlu bir şekilde

yemeğini yemiş ve bacaklarını havaya kaldırmış uyuyor olabilir, ama benim midem kendi kendini yemeye başlamıştı.

Sydney'in sesi yüksek tavandan yankılandı. "Ama haklı çıktın, kesinlikle şimdi geri dönmenin tam zamanı."

Bu haklı çıkmak gibi gelmiyordu, sanki hayatımın en karanlık kısmı mikroskop altında incelenirken, hepsi de göğüslerimi görmüş bir grup orta yaşlı adam kaderimi belirliyordu. "Haklı çıktım mı?" Sessizliğe alaycı bir kahkaha attım. "Aaron işini kaybetmiş olabilir, ama ikimiz de sessizce ayrıldığı için büyük bir tazminat aldığını biliyoruz. O gayet iyi olacak, ama ben..." Bu sektörde bir kadın için zaten kısa süreli olan kariyerimden yıllarımı kaybetmiştim.

"İşte bu yüzden işe geri dönmen gerekiyor."

"İşe dönmek istediğimden emin değilim." Sözlerimin gerçeği beni dehşete düşürdü çünkü başka hiçbir şey bilmiyordum. Başka hiçbir şeyde iyi değildim. Buna, işe dönmezsem burayı maddi olarak idare edemeyeceğim gerçeğini de ekleyin ve kısa sürede... hayatım tam bir karmaşaya dönüştü. Pizza ile içeri girip tüm dairenin yanmakta olduğunu gören adam memesinin canlı bir örneğiydim.

Ama Sydney'e bununla ilgili tek kelime bile edemedim çünkü arkadaş olsak da, her şeyi paylaşan türden arkadaşlar değildik, bu yüzden sesime bir gülümseme katıp, "Bunu düşüneneceğim ve sözleşmeyi okuyacağım," dedim.

"Güzel. İyi olacağından emin misin?"

"Eminim." Mutfaka göz gezdirdim, yıpranmış koyu çam dolapları ve Kier'in Elsie'ye düğün hediyesi olarak kendi elleriyle yaptığı altı kişilik büyük yemek masasını inceledim. Toz tabakasıyla kaplı çocukluğumun kabuğunun içindeydin, ama o an aldığım nefes, yıllardır aldığım en rahat nefes oldu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Tırnağımı ısırdım. "Ne istersem onu. Kurabiye pişirip, e-okuyucumda birikmiş romantik kitapları okuyacağım. Yürüyüşe çıkacağım. Devre antrenmanı yerine yoga yapabilirim... Burpee'lerden ne kadar nefret ettiğimi bilirsin."

Gülerek, "O kadar sıkılacaksın ki, sabaha kadar Londra'ya geri dönmek için sürünerek gideceksin," dedi.

Hat kesildi ve etrafımı sessizlik sardı. “Sanırım bunu yakında öğreneceğiz.”

NİSAN

Bad Blood – Taylor Swift

“Sorun ne? Yatak mı?” Köpeğimin kızgın göründüğüne yemin edebilirdim. “Yatak biraz eski ama evden yatak takımlarımızı getirdim, sevdiğin o küçük battaniyeyi bile, görüyor musun?” Çocukluğumdan kalma bir hatıra olan, kaşıntılı yeşil ve mor ekose desenli battaniyeyi ona incelemesi için havaya kaldırdım ve yatağı hazırlamaya devam ettim. Üç kat daha büyük ve banyosu da olan dedemlerin eski yatak odasına girmeye cesaret edememiştim. Hayır, şimdilik bu iş görür.

Toz örtüsünü hızla kaldırdım ve şaşırtıcı derecede iyi durumda olan yatağı ters çevirdim. Aslında, odanın tamamı yıllara iyi dayanmıştı. Genç bir gençken, *Clueless* filmindeki Cher’in yatak odasına neredeyse tıpatıp benzediği için seçtiğim soluk pembe-beyaz çizgili duvar kağıdı köşelerde hafifçe kıvrılmıştı ve döşeme tahtaları eskisine göre daha fazla gıcırıyordu. Bunun dışında, sanki zamanda geriye yolculuk yapmış gibiydim.

İpeksi çarşafı düzelttikten sonra, Instagram fotoğraflarımda abartılı görünen ama aslında bir indirim mağazasından aldığım en sevdiğim yeşim yeşili yastıkları attım. Şimdi, bu yerde onlara bakarken, hayatım için daha iyi bir metafor düşünemedim.

Üst çarşafı yerleştiriyordum, bej renkli külotlu kışımı havaya kaldırmış, yorgani örtünün köşelerine tam oturtmak için uğraşıyordum ki, o sesi duydum.

Pat. Kayma. Homurtu.

Pat.

Kaym

a.

Homurtu.

O homurtuyu tanıyordum, çok iyi tanıyordum, çünkü sadece birkaç saat önce lanet mutfak penceresinden kendimi yukarı çekmeye çalışırken çıkardığım homurtuyla tamamen aynıydı. Anında pişmanlık duyduğumu gösteren bir homurtuydu.

Merdivenlerden başka bir gürültü geldi, alçak ve kesinlikle erkek sesiydi. Ses o kadar yüksekti ki Dudley kapıya döndü, kuyruğu yarı heyecanlı bir ritimle sallanmaya başladı.

Güm. Ayaklar yere değdi.

Bu beni harekete geçirdi. Dudley'e atladım, aşırı dost canlısı bu dehşeti kollarımın arasına aldım ve bizi ele vermeden önce ağzını kapattım. Sinemalara bile giremeyecek, dandik bir B sınıfı korku filminde başrol oynamak için on iki saat yol gelmemiştim. Hayır, bu bok doğrudan dijital platformlara gidecekti. Ya da daha kötüsü... DVD'ye. *Ah, bu gece metaforlar arka arkaya geliyordu.*

Birkaç adım geriye sendeleyerek, Dudley'in minik bedenini göğsüme sıkıca bastırdım, zihnim seçenekleri tartarken... *Sakin ol, burada olduğunu Sydney'den başka kimse bilmiyor.* Kahretsin. Burada olduğumu Sydney'den başka kimse bilmiyordu. *Ben öldüm.*

Odayı telefonumu aramak için didik didik aradım, bu sırada daha fazla gürültü duyuluyordu — dolaplar açılıyor, tencere ve tavalar itilip kakılıyordu — ama sonunda onu lanet olası yemek masasında bıraktığımı fark ettim. Onlar bunu fark edip yukarı çıkmadan önce sadece birkaç dakikam vardı. Bir plana ihtiyacım vardı, saldırıya geçmem gerekiyordu. Sürpriz bir saldırı her zaman en ölümcül olanıdır... ya da öyle bir şeydi. Boyum 1,57 metreydi ama her iki haftada bir Çarşamba günü spor yapıyordum. Chihuahua gibi kavgacıydım.

“Başarabilirsin, kesinlikle başarabilirsin,” diye kendime güvenle fısıldadım. Dudley'i yatağa yatırıp, parkta yavaş bir güvercin gördüğünde ona attığım “sakın kıpırdama” bakışını ona da yönelttim. Sonra çantalarımı, silah olarak kullanılabilecek herhangi bir şey var mı diye didik didik aradım. Tek seçeneklerim bir spreyl deodorant kutusu ya da bir çift sivri topuklu bot oldu. Botlar acı vermek için bariz bir seçim gibi görünüyordu, ama deodorant... o, telefonumu alıp yardım çağırmam için onu yeterince uzun süre etkisiz hale getirebilirdi.

Kararımı verdikten sonra, kapağı çıkardım ve kapıdan sessizce süzüldüm; çıplak ayaklarım, eskimiş halının üzerinde kolayca ilerliyordu. Merdivenler ise

farklı bir durumdu; orada kas hafızamın öncülüğüne bıraktım kendimi, karanlık çöktükten sonra arkadaşlarıyla sahilde içki içmek için gizlice dışarı çıkan bir genç kızın tüm verimliliğiyle gevşek döşeme tahtalarının üzerinden bir o yana bir bu yana adım attım.

Mutfaktan gelen ışık çatlak kapı aralığından sızıyordu, davetsiz misafirin heybetli silueti giriş holünün balıksırtı desenli parke zemininde uçuyordu. *Ne kadar küstah.* Tikintiyle başımı salladım, deodorant kutusunu daha sıkı kavradım. Gizlilik ve entrika zırvalarına ne oldu?

Duvara sıkıca yapışarak, kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışırken, onun evi talan etmesinden kaynaklanan gürültünün ayak seslerimi maskeleymesine izin verdim. Eşiğe ulaşp, mutfak adasına eğilmiş, Elsie'nin en sevdiği kupadan içki içen dağınık kahverengi kafasının arkasını gördüğümde, gözüm karardı. Tüm korku bedenimden kaçtı. Korkmadım, düşünmedim, nefes almadım. Adaletin acı yakıcı hissinin damarlarımı doldurmasına izin vererek ona saldırdım.

Üç adım attım ve devasa sırtına ulaştım. Şaşkınlıkla bağırdı, hemen beni üzerinden atmaya çalıştı ama ben çok hızlıydım, bağıırken bacaklarımı beline doladım, kollarımı küçük bir ağaç gövdesi büyüklüğündeki boğazına dolayarak kendimi ona sabitledim.

İzinsiz giren adam ileri geri sallandı, kalçası kesme tahtasını devirecek kadar sert bir şekilde çalışma yüzeyine çarptı. Kötü niyetli keskin bir bıçak gri fayanslara çarptığında havuçlar minik füzeler gibi etrafa saçıldı. Suçun ortasında sebze doğramak için duraklayan bir suçlunun görüntüsünün tuhaf olduğunu kabul edebilirdim, ama işin içindeyim, kan dökme arzusu çok gerçektir. Bundan başka hiçbir şey yoktu.

Uzakta bir köpeğin havladığını fark ettim. İki köpek havlıyordu. Dudley ve bir diğeri, ikincisi daha yüksek sesli ve daha kalın bir sesle. "Ne oluyor lan?" Dağ adamı sersemlemiş gibiydi, yemek tabağı büyüklüğündeki elleri beni tutuşumu kırmak için uzanıyordu. Tutuşum sallanmaya başladı, beni alt etmesine en fazla birkaç saniye kalmıştı. "Sen de kimsin lan?"

Sesi endişeli geliyordu. *İyi.* "Ben intikamım, orospu," dişlerimi sıkarak tısladım — *bu replik tamamen doğaçlamaydı* — sonra tenekeyi kaldırıp pistonu bastırdım. Bir püf hindistan cevizi çiçeği kokusu havayı sardı, sadece onun yüzünü değil, benimkini de kapladı. Islak ve tırmalayıcıydı, gözlerimi yakıyor, boğazıma doğru süzülüyordu.

ikimiz de aynı anda bağırdık ve daha önce bir şansım olduğunu düşünüyorsam, artık kesinlikle yoktu. Gözlerimden yaşlar akarken ona daha sıkı sarıldım ama bu, vahşi bir atın sırtında binmek gibiydi.

Yüzünü tırmaladı, küfürler havada uçuşuyordu ve sonra hareket etmeye başladık. Sırtım radyatörün üzerindeki duvara çarptığında ellerimden biri kaydı. Bulabildiğim herhangi bir şeye uzandım, parmaklarım yumuşak bir malzemeye dokundu. Kendimi o yüzeye çıkardım, arkamdan uzanıp o malzemeyi ağzına tıkadım. Beni tekrar salladı, öne doğru sendeledi. Yemek sandalyelerinden ikisi, kavgamızın bir yan hasarı olarak yere düştü; havlamalar inanılmaz derecede yükseldi.

Bu olay sonunda doruğa ulaştığında Dudley'in zarar görmediğinden emin olmak için onu aramak istedim, ama davetsiz misafir o ayı pençelerinden birini geriye doğru uzattı, gömleğimin yakasından yakaladı ve beni havaya uçurdu.

"Oof." Ses, toz bulutu gibi içimden çıktı. Acıdan değil, şaşkınlıktan, çünkü iki kez zıpladıktan sonra sırt üstü kanepeye yığıldım. Üzerimde bir gölge belirdi, ama bulanık gözlerimle tek görebildiğim, eller omuzlarımı yere bastırmadan önce bir yığın saç, sakal ve ekoseydi. Çırpındım ve deodorant elimden düştü.

"*Tanrım*, seni lanet olası vahşi kedi," diye bağırdı, ağzındaki "Açıkla. Hemen!"

"*Ben* mi açıklayayım?" Ona tırmalamaya çalıştım, ama o hareketimi önceden tahmin etti, elleri pazılarımdan kayarak beni yastıklara sıkıştırdı. Kendi gözlerim alev topuna dönmüşken o nasıl görebiliyordu ki? Bulanık silueti, gömlek koluyla iki gözünü de sildi ve acı, memnuniyetten neredeyse daha ağır bastı. "Polisi çoktan aradım, yoldalar. Akıllıysan, onlar gelmeden buradan çıkarsın."

"Polisi aradın, ha? Kiminle konuştun?" Bana cevap verme şansı vermedi. "Tom'un saat dokuzdan sonra telefonunu kapattığını biliyorum."

Lanet olsun bu küçük adaya ve suçun olmamasına!

Sesime tüm otoritemi katarak sakın bir şekilde, "Siz, bayım, haneye tecavüz ediyorsunuz. Şimdi giderseniz,

bütün olayı unutabiliriz.”

İnanamıyormuş gibi burnunu çekti. "Bak, kızım..." Sözünü kesti, yüzünü buruşturdu, sanki bir perde kalkmış ve artık her şeyin tersine döndüğü, onun doğru sandığı her şeyin acımasız bir yalan olduğu bir diyara girmişiz gibi. Beni bıraktı ve gözlerini tekrar ovuşturdu. "*April?*" Adımı isteksiz bir samimiyetle söyledi, tanıdık geldiği için değil. Bu da beni *tanıdığı anlamına* geliyordu. April Sinclair olarak değil, April Murphy olarak. "Burada ne işin var?"

Sonunda ellerim serbest kalınca, tişörtümün eteğini gözlerime çekip, onu da net görebilene kadar silmeye başladım.

Şok beni olduğum yere çiviledi. Ters duran ve o dağınık saç ve sakalın altında, aslında koyu sarı olan ama benim kahverengi sandığım, hoşnutsuz Malcolm—Mal—Macabe vardı.

Malcolm. İçimi tatlı bir rahatlama kapladı.

Sesini tanımamış olmam şaşırtıcı değildi, Kier ile birlikte damıtımhanede çalıştığı yazlar boyunca onu konuştuğunu duyduğum sayıları bir elin parmaklarıyla sayabilirdim. Yüzü... onu tanımakta hiç zorlanmadım. Üzerimdeki görüntü bulanıklaştı, garip ve güzelin tam sınırında sallanan sırık gibi bir gence dönüştü. Çok büyük ayakları ve kazaklarının kollarında delikler açan huzursuz elleri. Yine de onda beni kendine çeken bir şey vardı; kamyonun arkasından arpayı indirip depoya yüklerken o ellerin emin ve kararlı hale gelmesini izlemeye yetecek kadar. On beş yaşından on sekiz yaşına kadar en sevdiğim eğlence buydu.

Yukarıda, ters duran ağız hareket etti ve konuşmakta olduğunu fark ettim. "Burada ne işin var?"

Neden bana bunu sorup duruyor?

"Şey... burası benim evim." Dudley tam o anda kanepeye atlayıp kolumun kıvrımına yerleşti. *Ve dünyanın en kötü bekçi köpeği ödülü...*

Malcolm'un gözleri Dudley'e, sonra da uzanmış halime kaydı. Belki de mavi-gri gözlerinin üzerimde dolaşma şekliydi, çünkü ikimiz de aynı anda ne giydiğimi fark ettik... ya da daha doğrusu, giymediğimi demek daha doğru olurdu. Tişörtüm belime kadar sıyrılmıştı ve bej renkli külotum ortada kalmıştı. Yutkunarak bir adım geri çekildi, yanakları koyu

kırmızıya boyandı. *İşte*, bu benim hatırladığım Malcolm'du. Oturmak yerine, bacağımı uzattım ve bakışlarının bu hareketi takip etmesini izledim.

Bana bakışlarını oldukça sevdiğimi fark ettim. Her zaman sevmiştim.

Sanki beni giyinirken yakalamış gibi sıçrayan Mal, devirdiğimiz sandalyeleri düzeltti ve sonunda parmak uçlarından sarkık bir şekilde sallanan şeyi fark ettim. Sütyenim. Radyatörde kurumaya bıraktığım o daracık beyaz dantelli sütyen. Aklım son altmış saniyeyi tekrar oynattı ve göğsümden bir kahkaha kopuverdi. Az önce Malcolm Macabe ile fiziksel bir kavga etmiştim. Lanet olası bir örümcek maymunu gibi üzerine atlamış ve sütyenimi ağzına tıkmıştı. Bu, hızla hayatımın en tuhaf gecesi unvanını alıyordu.

Oturmak için zorlanarak yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim ve ikinci havlamanın kaynağını çabucak buldum: Malcolm'un ayaklarının dibinde oturan muhteşem bir golden retriever. Huysuz sahibinin yanında, ikisi gece ile gündüz gibiydi. Köpeğin tüm vücudu titriyordu, kuyruğu sevinçle fayansların üzerinde sallanıyordu. Malcolm hâlâ somurtuyordu; hafızamdan bildiğim o gülünç derecede dolgun dudakları, etkileyici ama özenle kesilmiş sakalının arkasında yarı gizli kalmıştı. Ağzı sıkı bir çizgi halinde büzülmüştü ve sol burun deliğinden üst dudağının ortasına kadar uzanan ameliyat izini daha belirgin hale getiriyordu. Zamanla iz, etli pembe renginden beyaza dönüşmüştü.

Dikkatimin nereye kaydığını fark eden Mal, ayaklarına baktı. *Peki*, o zaman köpeğe bakayım. "Merhaba güzelim," dedim, elimi uzatarak.

Malcolm sert bir sesle "*Hey!*" diye seslendi ama köpek çoktan harekete geçmişti ve kendisine gösterilen sevgiye doğru dalmıştı. Kendini görmezden gelinmeye tahammül edemeyen Dudley sırt üstü yuvarlandı ve boş elimle onu okşayana kadar kolumu pençeledi.

Malcolm, sanki elim sevgili evcil hayvanının canını alacak bir yılanmış gibi, şişkin ama temkinli gözlerle tüm bu olayı izledi. Durum göz önüne alındığında belki de bu değerlendirme haklıydı, bu yüzden hemen asıl konuya girdim. "Bak, üzerine atlayıp yüzüne sprey sıkıttığım için çok üzgünüm... ve şu 'orospu' yorumum için de. Senin olduğunu bilseydim asla..."

"...neredeyse kör edecektin?"

Köpekleri okşamaya devam ettim. “Deodorant toksik değil, gözlerini asla kör etmezdi.”

“Lanet olası peri tozu olsa bile umurumda olmazdı.”

Gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. “Gezegeneğimizin kaderi herkesin sorumluluğundadır, Malcolm.”

“*April*.” Sesinde bir uyarı vardı. Hâlâ cahilce sıkıca tuttuğu sütyen olmasaydı, kendimi müdürün odasında gibi hissedirdim.

“Tamam, peki, özür dilerim. Bırak da açıklayayım... Aslında biraz komik bir durum. Sen pencereden içeri girdiğini duyduğumda yukarıda, yatak odamdaydım. Ve bir avcıyla karşı karşıya kalan her kadın gibi...”

“*Avcı mı?*” Bir saniye sonra damarları patlayacak gibi görünüyordu.

“...aklım anında en kötü sonuca koştı.” Ayağa kalktım ve köpekler heyecanla ayaklarımın dibinde dans etmeye başladılar. Tıpkı genç Malcolm gibi, gözlerime bakmadı ve yerine botlarına bakmaya devam etti.

“İçeri zorla girmedim, sadece güvenlik mandalı kapalı olduğu için pencereden girdim.”

“Yani, yalnız bir kadının, bilemiyorum... güvenlik için takabileceği emniyet mandasını mı kastediyorsun?” Parlak bir gülümseme attım. Hiçbir tepki almadım, *sıfır, hiçbir şey*. Buz gibi dış görünüşünde bir çatlak bile oluşmadı. *Garip*, o gülümseme genellikle herkeste işe yarardı. “Malcolm, seni suçlamıyorum. Durumu açıkça yanlış yorumladım ve özür dilerim, çok özür dilerim—sadece açıklamaya çalışıyorum.”

“Nasıl girdin?” diye sözünü kesti. Yemek masasına yaslanarak, koyu mavi ekose desenli gömleğinin kollarını göğsünde, dikişleri gerilene kadar kavuşturdu. O fark edilmeyen dantel parçası hâlâ oradaydı. *Tam. Orada*. Tanrıça Meryl Streep’e yemin ederim ki ona bakmamak için elimden geleni yaptım. “Bu gece. Nasıl girdin?” diye tekrar sordu.

“Oh... mutfak penceresinden.” Omzumun üzerinden işaret ettim. “Aslında şimdi düşününce oldukça garip, ikimiz de içeri girmek için aynı yolu kullandık—bekle, sen de pantolonunu yırttın mı?”

Buna sadece kaşlarını kaldırdı. “O zaman davetsiz misafir *sen* olmaz mısın?”

“Ben mi?” Geri çekildim. Neden bu durum bana bir tuzak gibi geldi? “Ben burada büyüdüm, Kier’in torunuyum, bu da malikaneyi benim yapar.”

“Torunu mu?” Karanlık bir alaycılıkla güldü, bu ses hiç de hatırladığım Malcolm’a uymuyordu. Görünüşe göre beni yerle bir etmek için bana bakmasına gerek yoktu, çünkü beni paramparça eden sözleri söylerken botlarına bakmaya devam etti. “Bir torun, dedesinin cenazesine katılmak için birkaç günlüğüne giyinip süslenmeyi bırakmaz mı?”

Ağzımın açık kaldığını biliyordum ama onu kapatacak gücüm yoktu. Gençken Malcolm utangaçtı, acı verecek kadar, ama asla acımasız değildi. Bir kucaklaşma ve akşam yemeği daveti beklemiyordum – ki kesinlikle kabul ederdim – ama belki bir gülümseme ve “merhaba April, seni görmek güzel” ya da hatta “bir kahve içip sohbet edelim” gibi bir şey bekliyordum.

Neler oluyordu böyle? Belki de gerçekten Tersine Diyar’daydık. Ya da kavga sırasında kafamı vurmuştum ve tüm bunlar tuhaf bir halüsinasyondur. “Malcolm—”

Bana doğru büyük adımlarla yürüdü, uygun olandan biraz daha fazla eğildi ve köpeğinin kıcına iki kez hafifçe vurduktan sonra mırıldanarak, “Eve gitme zamanı, evlat,” dedi. Köpek, Dudley’e neredeyse insan gibi hüzünlü bir bakış attı ama itaatkar bir şekilde onu takip etti. Tüm bu sahneyi şaşkın bir sessizlik içinde izledim.

Gözden kaybolmadan önce Malcolm son bir veda sözü söyledi. Aslında nazik bir aksanla gizlenmiş bir el bombasıydı. “Londra’ya geri dön, prenses. Kimse seni burada görmekten mutlu olmaz.”

Ön kapının kapanmasını duyana kadar ona baktım. Sonra en iyi yaptığım şeyi yaptım... Rol yaptım. Dudaklarımdaki titreme bir gülümsemeye dönüştü ve sesime, artık hiç çaba gerektirmeyen sahte bir neşe karışarak Dudley’e dedim ki, “Şey... bu tuhaftı, ama neyse, muhtemelen çok kötü bir gün geçirmiştir. Yarın harika olacak, göreceksin.” Mutfağı toparlamaya başladım, son havuç küpünü bile bulana kadar ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek. Sonunda, aşağıda kalmak için bir nedenim kalmadığında, ev kokusuyla dolu odama ağır adımlarla çıktım ve taze yapılmış yatağıma uzandım, Dudley göğsüme kıvrılmıştı.

MAL

This Is Me Trying – Taylor Swift

“Hmm, sanırım biraz sağa... hayır sola, tekrar sola... *sola!*” Ağırlığın altında homurdandım ve masif meşe dolabı bir milim kadar sola kaydardım. “Yine sağa... *Mükemmel!* Evet, bu tam mükemmel.” Brown’s Coffee & Cakes’in sahibi Jessica Brown, ellerini çırpı ve takdirle mırıldandı.

Göründüğünden daha ağır olan meşe dolabı, söz konusu keklerin sergilendiği cam vitrinin bir tarafından diğer tarafına tam bir metre kaydırmıştım, çünkü Jessica bu açıdan ev yapımı reçelinin caddeden daha iyi görüleceğini iddia etmişti. Benim için bir fark yaratmıyordu, ama Brown’s bu civarda bir kurumdu, bu yüzden Jessica yardım istediğinde, saygın bir müşteri olarak kalmak istiyorsan yardım etmeyi teklif etmen gerekiyordu. Ve... onun ağır eşyaları tek başına taşımamı istemiyordum.

Alnımdan nemli sabahın izlerini silip, ortaya çıkardığım dağınıklığı gözden geçirirken, otuz yılı aşkın süredir Kinleith köyüne renk katan küçük kafeye göz gezdirdim. Vitrinin daha önce durduğu yerde, grileşmiş linolyum, ince bir toz tabakası, eski kasa fişleri ve ölürken bile çikolata parçacıkları olduğunu umduğum şeylerin altında parlak beyaz bir şekilde parlıyordu. Gıda denetçileri habersiz bir ziyaret yapmadan önce burayı temizlesem iyi olur, diye düşündüm.

"Süpürmeniz var mı?" diye sordum, o tezgahın arkasına doğru uçarcasına giderken. Jessica, yetmiş altı yaşından on yıl daha genç görünüyordu ve geçirdiği çift kalça protezi ameliyatının onu yavaşlatmasına izin vermemişti. Elektriği tekrar açtı, mavi saçları

. Uzun kış geldiğinde elektrik faturalarından büyük tasarruf etmesini sağlayacaktı.

"Sen iyi bir adamsın Mal," dedi ve küçük süpürgeyi uzattı. Kulaklarımın ucunda tanıdık bir yanma hissederek çömelip, o konuşmaya devam ederken etraftaki pisliği topladım.

"Kötü insanlardan bahsetmişken..." *Öyle miydik?* "Kardeşin nasıl?"

"Callum'u muhtemelen benden daha sık görüyorsun," diye homurdandım. Onun tatlı düşkünlüğü benimkinden bile fazlaydı.

"Sadece uğrayıp gidiyor, sohbet etmek için hiç vakti yok."

Yine homurdandım, 2002 yılına ait toz ve fişlerle dolu tepsiyi çöp kutusuna attım ve masaları ve sandalyeleri her zamanki yerlerine ittim.

İşte bu yüzden Jessica, etrafında bulunmaya tahammül edebildiğim çok az sayıdaki insan listesine girmişti; o, hiçbir zaman bir cevap beklemeden konuşup dururdu. En yakın çıkışa doğru koşana kadar beni terleten ve gözümün önünü karartan bir karşılık beklentisi yoktu. Buraya bir homurtu, oraya bir baş sallama, ve o, müdahaleci ailemin geri kalanına paylaştığımız *muhteşem* sohbeti anlatacaktı. Bu, o hafta için gerekli olan tüm sosyalleşmemdi.

"Sana torunumun ondan hep hoşlandığını söylemiş miydim? Torunum Maggie'yi tanıyorsun, değil mi? Daha yakın bir yerde yaşamaması ne yazık, kız Glasgow'a taşınmak zorunda kaldı, kafasını neredeyse kazıtıp pembeye boyadı." Diye tısladı. "Callum'un bu civardaki hoş bir kızla yuva kurmasının zamanı geldi. Onun gibi iyi bir işi varken, bunu yapmamak bencilce olur."

"Hoş, buralı bir kız"ın kardeşimi sıkıntıdan patlatacağını söylemekten kaçındım ve diplomatik bir şekilde, "O zaten işiyle evli" diye cevap verdim.

Bana hafifçe eğri parmağını salladı. "O çocuk bir gün başını kaldırıp yaşlandığını, çirkinleştğini ve saç çizgisinin kalmadığını fark edecek ve kendine bir eş bulmuş olmayı dileycek."

Bu söze karşı çıkmadım, çünkü hayatında bir gün bile tökezlememiş olan çekici ağabeyimin o değerli saçlarını kaybetmesi fikri hoşuma gitmişti. Ayrıca şunu da fark etmeden edemedim

benim aşk hayatımı sormadığını fark edemedim; sanki otuz iki yaşında, tek bir kişi için çok fazla makarna pişirmeye mahkum edilmişim gibi. Kulaklarımdaki sıcaklık tüm yüzümü kaplayana kadar yayıldı ve başparmaklarım her zamanki huzursuz hareketine başladı, diğer parmaklarımın uçlarında ileri geri kaymaya başladı. Kapının üstündeki zilin çınlaması günün ilk müşterisini müjdeledi ve benim çıkmam için mükemmel bir bahane sağladı.

"Benim, Jessica." Çantamı omzuma astım ve iki haftada bir kocası Angus için bıraktığım viski şişesini masaya koydum. Kibar toplum kuralları gereği, gelen kişinin yüzüne bakıp adını hatırlamaya çalışmadan genel olarak başımı salladım ve güneşin parladığı ana caddeye çıktım, özgürlük parmaklarımın ucundaydı...

"Bekle. Ödemeni unuttun."

Omuzlarım biraz daha yükseldi. "Geçen sefer de söyledim, ödemeye gerek yok."

"Sen kafayı yemişsin delikanlı, şimdi al şunu." Beni şaşırtıcı bir güçle döndürdü ve boş avucuma bir parça Victoria kekini yapıştırdı. Parmaklarımın arasından reçel ve tereyağı kreması sızarken, bir çilek botumun yanına düştü. "Hadi, git artık."

Her seferinde tam elime.

Keki dudaklarıma götürdüm ve ana caddeden küçük köy otoparkına doğru yola çıktım. Arnavut kaldırımlı yol, martıların ciyakladığı ve uzaktan dalış yaptığı limana doğru eğimliydi; martılar, hiçbir şeyden habersiz tatilcilerin dondurma külahlarını çalmakla geçirecekleri yoğun bir güne hazırlanıyorlardı. Yaklaşan yaz sezonu için yakın zamanda asılan bayraklar, sabah esintisinde düzinelerce minyatür uçurtma gibi dalgalanıyordu. Saat dokuz bile olmamıştı, ama sokak şimdiden hareketle doluydu. Yerliler birbirlerini selamlıyor, pencereleri siliyor ve yarım mil uzunluğundaki küçük işletmelerin kapılarını açık tutuyorlardı. Uykulu gözlü turistler kahvaltı arıyor ve Kinleith'in ünlü olduğu çok renkli, şirin binaların yanında fotoğraf çektiriyorlardı. Birçok kişinin bildiği adıyla "*gökkuşağı yürüyüşü*". Bu isim, sakinler arasında da yaygınlaşmaya başlamıştı.

Başımı eğip, parlak pembe manikür salonunun önünde aynı barış işareti yaparak poz veren kıkırdayan bir grup kızın etrafından dolaşarak

son bir ısırık kek yuttum, gerginlik boynuma yayılırken yapışkan parmaklarımdan krema yaladım. Yılın bu zamanından nefret ediyordum, kalabalıktan, gürültüden ve bununla birlikte gelen kırsal alanımıza verilen zarardan nefret ediyordum. Turizmin yerel topluluk için faydalarını anlıyordum, ama bu onu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

Eski Land Rover'ım görüş alanıma girer girmez anahtarları cebimden çıkardım, gerginliğim biraz azaldı. Derin uykuda olan golden retriever'ım Boy, tam on beş dakika önce bıraktığım yerde, arka koltuğun tamamını kaplıyordu. "*Tanrım*," diye küfrettim, direksiyonun başına geçerken burnumu ve ağızımı kapattım. Dört cam da açık olmasına rağmen, o küçük kabini yine de bir fırına çevirmeyi başarmıştı. "Diyetini yeniden gözden geçirmemiz gerekecek, ufaklık." Köpeğim sırt üstü yuvarlandı ve cevap olarak yine osurdu.

Park yerinden geri çıkıp, Sheep's Heid pub'a doğru kısa yolculuğuma başladım; sahibine, Ian'a söyleyeceğim sözleri, sanki canlı bir senaryo gibi ezberden tekrarlıyordum. *Günün son teslimatı*, diye kendime hatırlattım. Bir durak daha ve damıtımevine, kulübeme dönebilirdim.

Dindar bir şekilde bağlı kaldığım bir rutinim vardı. Haftada bir viski teslimatı. İki kez market alışverişi. Her iki öğleden sonra Brown's'tan paket servis. Aksi takdirde kendimi kulübemin duvarlarının arkasına barikatlayıp bir daha hiç görülmeyecek ve sesim duyulmayacak olduğundan, zorla kurduğum küçük sosyal etkileşimler.

İşin bu kısmından zevk alan Kier'di, ürün satışını ve sosyalleşmeyi Kier hallederken, ben ise ağır işleri yapıyordum. O hastalandıkça sorumluluk giderek daha çok bana düşmüştü ve küçük müşteri çevremiz sadık kalmaya devam etse de, onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığım hissinden kurtulamıyordum. Ürün teslimatında her kekelediğimde ya da çatışmalardan nefret ettiğim için görmezden gelemeyeceğim bir gecikmiş ödemeyi görmezden geldiğimde, başarısız olduğumu hissediyordum.

Buradaki insanların benim hakkımda ne düşündüğünü biliyordum.

Huysuz. İnsandan kaçan.

Bu köy hem bir lütuf hem de bir lanetti. Evimdi, ama yine de kendimi burada tam olarak evimde hissedemiyordum.

Elbette, Boy, Kier ve bazen de kardeşlerimle birlikte kulübemde kendimi evimde hissediyordum. Ama bu, onlar gittiğinde hissettiğim o rahatlama hissini ve arzuladığım yalnızlığın beni

sıcak, yargılamayan bir battaniye gibi beni sarması. Küçük topluluklar birbirine sıkı sıkıya bağlıydı, ama aynı zamanda insanlar kendi hoşlarına giden şekilde davranmadığında dedikodu ve yargılamaya da meyilliydi.

Bu durum şimdiye kadar beni hiç rahatsız etmemişti.

Üç kardeşimi düşündüm, özellikle en büyük ağabeyim Callum'u ve hayatı içinden geçip giderken sergilediği sarsılmaz rahatlığı. Askere yazılmak mı istedi? Askere yazıldı. Edinburgh'da üniversiteye gitmek mi istedi? Edinburgh'da üniversiteye gitti. Skye'a geri dönüp kendi veteriner kliniğini açmak mı istedi? Skye'a döndü ve kendi veteriner kliniğini açtı. Hoş, yerel bir kızla yuva kurmak mı istedi? Geriye kalan tek soru, hangisiydi?

Hoş, yerli bir kız.

Neden aklıma hemen April geldiğini bilmiyordum.

Kinleith'teki April Sinclair. Bu sabah malikanenin önüne park edilmiş çamur lekeli Mini Cooper'ın önünden geçmemiş olsaydım, buna neredeyse inanmazdım. Onu önceki gece hayal ettim, bulanık bir şekilde, ama o kırmızı bukleler anında tanınırdı. Onu bir çuval arpa gibi fırlattıktan sonra, çıplak uzuvları eski kanepede yıldız gibi yayılmıştı. Çorap çekmecemin derinliklerine sakladığım dantelli parça. Kafamı salladım, anıdan yüzümü buruşturarak.

April Sinclair baş belasıydı.

Murphy, diye hatırlattım kendime, ellerim direksiyonu kavrarken. April Murphy.

Onun adaya geri dönmek için kendini bu kadar alçaltacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim ve bana kalsa, geldiği yere geri dönerdi.

Kinleith Distillery'ye bağlı küçük işçi kulübesinin kapısını kapattığım anda göğsümdeki sıkışıklık tamamen geçti.

Boy doğruca kasesine koştu, boş olduğunu görünce burnunu kokladı, sonra kocaman sepetine yığıldı. Her zamanki yeri olan şöminenin yanından, yulafı kaseye doldurup süt ekleyip mikrodalgada ısıtmamı acınacak bir şekilde izledi.

“Kuralları biliyorsun, ufaklık. Önce ben yerim, sonra sen,” diye hatırlattım ona, zamanlayıcıyı kurarken. Gün batımından önce fıçıyı arpa ile doldurup boş viski fıçılarını yüklemeyi planlıyorsam, yemek için harcayabileceğim sadece birkaç dakikam vardı. Hâlâ Dunnage kapısının menteşelerini değiştirmem gerekiyordu—alet çantam en az bir haftadır hazır ve dokunulmamış bir şekilde duruyordu. Artık tek başımaydım, yapılacak işlerin sayısı günün dakikalarından daha fazla artıyordu. Callum elinden geldiğince yardım etmeye geliyordu, ama o bile beni ayakta tutmaya yetmiyordu. Başka bir tam zamanlı çalışana ihtiyacım vardı ama ona ödeme yapacak param yoktu. Şu anda, part-time çalışanlar ve iyiliklerle idare ediyordum.

Buhar çıkan kaseyi mikrodalgadan çıkararak, pencereye sıkıştırdığımda ancak sığan açık plan alandaki yemek masasına oturdum. Boy yine hafifçe inledi, ben duymamış gibi yaptım.

Callum'un elinde cılız bir golden retriever ile kapıma gelip, yavruya bir yuva gerektiğini söylediği geceyi net bir şekilde hatırlıyordum. "Kesinlikle olmaz" demem kulak ardı edildi ve o, köpeği hemen kollarımın arasına sıkıştırıp arkasını dönüp bakmadan arabasına doğru yürüdü. Bir köpeğe ayıracak yerim, zamanım ya da sevgim yoktu. Yine de, iki yıl sonra işte buradaydık ve idare ediyorduk.

Kır evinin tamamını on adımda geçebilirdim. Mini mutfakta sadece küçük bir buzdolabı, lavabo, mikrodalga fırın ve ocak vardı, bu yüzden *genellikle* malikanede yemek yemeyi tercih ediyordum. Ortada bir oturma alanı, televizyon, iki kişilik kanepeler —gerçi hiç misafirim olmazdı— ve en sevdiğim koltuk vardı. Küçültmeyi reddettiğim tek şeyler, en uzak köşedeki kral boy yatak ve film ve kitap koleksiyonumu barındıran geri dönüştürülmüş ahşap raf sıralarıydı.

Küçük ama mükemmel ve tamamen bana ait.

Ama senin değil, değil mi?

Elim refleks olarak masadaki kağıt yığınının, geçen ay sayısız kez okuduğum mektuba uzandı ve bu noktada ezberlediğim kelimeleri tek tek inceledim.

Kier Angus Murphy'nin vasiyetnamesine atıfta bulunuluyor. Talep, mirasçı tarafından reddedildi.

Yasal geçerliliği yok.

Sonra ikinci mektup geldi; işletme kredisi başvurumla ilgili bankadan gelen cevap. Yine *reddedilmişti*.

Reddedi

Idi.

Reddedi

Idi.

Reddedi

Idi.

Yumruğumu masaya vurdum, ağır kağıt gücümün altında buruşurken hiçbir tatmin hissetmedim. Burası benim yerimdi, kulübe, içki fabrikası. Benim olmalıydı. Yıllardır Kier'den Kinleith İçki Fabrikası'nı satın alma sürecindeydim, yasal mülkiyetin bana devredileceği sözüyle aylık taksitler ödüyordum. Sonra o hastalandı ve yasal belgeler ve tapu haklarıyla ilgili tüm düşüncelerim uçup gitti.

Ben soğuk kalpli bir piç değildim; arkadaşımı özlüyordum, bana kendi babamdan daha çok babalık yapmış olan adamı. Ama o gitmişti ve uğruna çalıştığım her şey onunla birlikte gitmişti. Ve şimdi, April *Murphy* buraya gelme cüretini gösteriyordu, o prenses gülümsemesiyle gülümsüyor, benim mahvolmamdan tek başına faydalanmış olmasına rağmen, yeniden bir araya gelmemizin komik durumları üzerine kıkırdıyordu.

Hayır, o *hoş, yerel* bir *kız* değildi. Bir zamanlar öyle olmuş olabilir, ama dün gece malikaneye bakarken gözlerindeki küçümsemeyi görmüştüm, sanki burası ona miras kalacağı sözü verilmiş bir ödül değilmiş gibi. Onun için bu hayat önemsizdi, *Kier* önemsizdi. Kier'in malikaneyi iyi durumda tutmak için canını dişine taktığını görmek için, lüks Londra hayatı ve ünlü arkadaşlarıyla çok meşguldü. Sağlığı bozulmaya başlamışken, içki fabrikasını ayakta tutmak için. Cenazesi için geri dönmeye tenezzül etmedi, ama hak etmediği bir şeyden para kazanmak için hemen geri döndü.

Kariyeri sıradan ölümlülerin anlayamayacağı boyutlara ulaştığında, başlangıçta onun yokluğunu anlamıştım. Ada bile onu bir kaideye oturtmuştu; sokakta yürürken *April Sinclair* isminin saygıyla fısıldandığını duymadan geçemezsiniz. Ama o film rolleri azaldı ve basında dedikodular dolaşmaya başladığında, saçma sapan reality şovlar başladı ve hepimiz onun spot ışıklarında kalmak için her fırsatı değerlendirmeye çalıştığını izledik.

Kier'le bir kez konuşmuştum, ona ulaşmasını ve bir süre kalabileceği bir yer teklif etmesini teşvik etmiştim, bunun bana düşmediğini bilerek. Belki de tek ihtiyacı olan uzanmış bir eldi ve doğal olarak birbirlerine bakabilirlerdi. O reddetti. Kier hastalandığında bile reddetti.

Anlamıyordum. Seni çiğneyip tüküren bir sektörün kenarında kalmak, buradan daha iyi bir alternatif olabilir miydi? Paraya ve şöhrete o kadar mı bağımlıydı?

Eh, benim evim, terimi ve kanımı döktüğüm yer, onun ekmek kapısı olmayacaktı. April Murphy/Sinclair, her ne halt ediyorsa, bu yeri benim soğuk, ölü ellerimden almak zorunda kalacaktı.

APRIL

Home – Edward Sharpe & The Magnetic Zeros

Bütün gece uyuyamamanın bir avantajı, Çarşamba sabahı yeterince erken kalkıp, güneşin su üzerinde doğarken, burun deliklerimi dolduran funda kokusu eşliğinde kıyıda sabah kahvemi yudumlamamdı. O an için tek gereken, Kier'in uzun zaman önce boş bir günü olduğunda Elsie için yapacağına söz verdiği el oyması bankıydı. Ama onun hiç boş günü olmamıştı.

Dün geceki yağmura rağmen, gün güneşli ve kuru başladı, bu yüzden Dudley'i ilk kez sahilde yürüyüşe çıkardım. Kıyıdan özel koya doğru zikzak çizen dik ve engebeli patikada onun tıknaz küçük vücudunu sürüklerken terledim. Yorgun ve kumlu bıyıklarıyla geri döndü, eski içki fabrikasının önünden geçen çakıllı patikadan malikaneye doğru yürürken ikimizi de yavaşlattı.

Mülkün büyüklüğü, kendimi her şeyi sindirmeye bıraktıkça giderek daha da ürkütücü hale geliyordu. Bütün bunlar bana aitti. Bütün bunlardan ben *sorumluydum*. Çimler kısaydı ve malikane ile içki fabrikası arasında bariyer görevi gören çalılar düzgünce budanmıştı. Ancak yaz haftaları geçtikçe, bunların bakıma ihtiyacı olacaktı.

Dış mekanlar her zaman Kier'in alanı olmuştu, malikane ise Elsie'nin. Elinde bir toz bezi olmadan asla görülmeyen Elsie, "akşam yemeği saat beşte masada, kirli giysilerini kapının yanına bırak" türünden bir kadındı. Kier ise işleri halleden, geçimini sağlayan kişiydi. Sanırım geleneksel cinsiyet rollerinin çok katı olduğu bir dönemden gelen birçok yaşlı çift için durum böyleydi. Bu, Kier'in kendine nasıl bakacağını pek bilmeyen bir adam olmasına mı neden olmuştu? Aynı şey benim için de geçerli miydi?

Çocukken, aynanın karşısında monologlar okumadığım zamanlarda, kendimi sık sık büyükannemin yanında bulurdum. Harika bir limonlu kek pişirebilir ve gözlerim kapalıyken iğneye iplik geçirebilirdim, ki bu harikaydı — tüm bunları seviyordum. Ama bunun dışında, tamamen kendimi yabancı hissediyordum. Bir şey kırılırsa, tamir etmesi için bir erkek çağırırdım. Şimdi, çocukluğumun biraz daha fazlasını burada, toprakta geçirip, Kier'den becerikli olmayı öğrenmiş olmayı dilerdim. Sorunlarımı çözmek için birine *ihtiyaç duymak* istemiyordum. Birine ihtiyaç duymak, manipülasyona kapı aralardı ve bu bir daha asla olmamalıydı.

Birkaç dakika daha yürüdükten sonra, taştan yapılmış içki fabrikası gözüme çarptı. İki katlı malikane kadar büyük olan, badanalı taş bina, parlak güneş ışığında neredeyse göz kamaştırıcıydı. *Kinleith İçki Fabrikası*, küçük çakıllı otoparkın karşısına bakacak şekilde büyük siyah harflerle yazılmıştı; boya yer yer dökülmeye ve soyulmaya başlamıştı. Denize bakan sol tarafta küçük bir işçi kulübesi çıkıntı yapıyordu ve ben daha gençken bu kulübenin arazide karanlık ve kullanılmamış bir şekilde durduğunu hatırladım. Arkada ayrı bir depo vardı; alçak tavanı ve kalın taş duvarları, viskinin üç yılı aşkın olgunlaşma süreci boyunca saklanması için mükemmeldi.

Gördün mü Kier, dinlemiştim, diye düşündüm, iyi görebilmek için gözlerimi güneşten korudum. Anılarım için içeriye bakmak istedim ve kapı kolunu denedim, ama kilitliydi. Tekrar denedim, kulağımı kapıya dayadım. Bir köpeğin havladığını duyduğuma yemin edebilirdim. Dudley de dinliyormuş gibi başını eğdi. Sessizlik.

"Anahtarlar muhtemelen evde," dedim ona. "Başka bir zaman tekrar geliriz."

Malikaneye döndüğümde duş aldım, en sevdiğim bebek mavisi blazerimi ve ona uyan şortumu giydim, saçımı kuruttum. Sonra kahvaltı barına oturup telefonuma baktım. Angela'nın e-postasını yeterince ertelemiştim.

Sydney aracılığıyla onunla birkaç kez karşılaşmıştım ve her zaman nazik, destekleyici ve profesyonel bir izlenim bırakmıştı. Onunla birlikte, kendimi çıkaramayacağım bir duruma gözüm kapalı gireceğimden korkmuyordum. Yine de, böylesine büyük bir karar vermeden önce kendime biraz zaman ayırmam gerektiğini biliyordum. Dürüstlüğün en iyi seçenek olduğuna karar verip, dudağımı ısırarak ona cevap yazdım.

Angela,

Temsilcilik teklifin için çok teşekkür ederim. Sözleşmeyi ciddi bir şekilde değerlendireceğime inan lütfen, ama dürüst olmak gerekirse, biraz zamana ihtiyacım var. Büyükbabam kısa süre önce vefat etti ve bir süreliğine eve döndüm. Ne kadar kalacağım belli değil ve kafamı toparlamak için bu zamana ihtiyacım var. Eğer vazgeçmek istersen, seni tamamen anlarım.

April Sinclair

İşte.

Omuzlarımdan bir yük kalkmıştı. Artık ne yapmak istediğimi anladığımda, istediğim her şeyi yapmaya başlayabilirdim. *Belki köye bir gezi yardımcı olur.* Masadan kalkar kalkmaz, cevabı geldi.

April,

Anlıyorum! Ve biz vazgeçmiyoruz, seni aramızda istiyoruz. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa al. Ama şuna ne dersin, uygun olduğunu düşündüğüm projeler görürsem, sana iletirim?

Angela

Oh, o çok iyiydi.

Mükemmel bir projeyi geri çevirecek tek bir oyuncu bile tanıımıyordum. Ve yıllardır ilgi çekici bir karakteri canlandırmak için can atan biri için, böyle bir teklifin cazibesine karşı koymak imkansızdı.

Ellerim ekranın üzerinde uçuyordu.

Anlaş

tık.

A

Sepetime bir paket kurabiye koyduktan sonra, bir tane daha almadan önce rafın önünde durakladım. *Boş ver.* Artık istediğim şeyi yediğimi kendime hatırlattım ve birkaç temizlik malzemesiyle birlikte büyük bir paket peynirli cips ve altı paket Irn-Bru attım. Yapmak

Kinleith'in ana caddesinin hemen kenarında yer alan küçük marketin içinde son bir tur attıktan sonra, parlak pembe kalp şeklindeki güneş gözlüklerimi gözlerimin üzerine indirerek kasaya doğru geri döndüm. Tam bir diva tavrıydı ve normalde kendi kibirime gözlerimi devirirdim. Buna ilk gün heyecanı deyin, ya da belki de dün geceki Malcolm'un sözleri beni gerçekten etkilemişti, ama tanınmaya hazır değildim.

Sırada beklerken telefonumu çıkardım ve en sevdiğim sosyal medya uygulamasını açarak son paylaşımındaki beğenileri kontrol ettim. Fotoğraf, yüzümün yakın çekim bir görüntüsüydü ve geçen bir yıldır iş birliği yaptığım bir markanın minimalist makyajını öne çıkarıyordu. Marka anlaşmaları bu aralar ana gelir kaynağımdı. Bunu sevmiyordum, ama para akışını sağlıyordu ve ne anlama gelirse gelsin, gündemde kalmama yardımcı oluyordu. Tanıtımını yaptığım markalarla ilgili birçok kuralım vardı; sevmediğim ve düzenli olarak kullanmadığım hiçbir ürünü tanıtmazdım. Zararlı hiçbir şeyi tanıtmayı reddediyordum — bağırsaklarınızı boşaltan moda diyet milkshake'leri ya da çaylar yoktu. Çalışanlarına kötü davranan moda markaları yoktu. Hayvanlar üzerinde test edilmiş ürünler yoktu.

Hayranlarımla etkileşim kurmak için yorum bölümünü açık tutuyordum ve her zamanki gibi, başparmağım görüntüleme simgesinin üzerinde duruyordu. Kasada sıra bana geldiğinde, beni muhtemelen bir haftalık bir çöküşe sürükleyecek olan yılan yuvasından kurtuldum, çünkü Vancouver'dan Johngreer901 şöyle demişti: "Küçük göğüslerinden daha kötü olan tek şey filmlerin."

Telefonumu cebime geri soktum ve sepetimi masaya bırakırken tezgahın arkasındaki yirmili yaşlarındaki güzel kıza küçük bir gülümseme attım.

"April?" Ses arkamdan geldi. "April Sinclair, bu kesinlikle sensin! Bir imza alabilir miyim!"

Donakaldım, yeni gelen kişiyi bile kontrol edecek vaktim olmadan, tanıdık bir kokuyla birlikte kadınsı kollar beni sardı.

"Juniper," diye fısıldadım ve bizi bir o yana bir bu yana sallayan şiddetle kucaklaşmaya karşılık verdim.

Omuzlarımı kavrayarak beni geriye çekti ve yüzüme iyice bakmak için yakından baktı. "Burada ne işin var? Neden geleceğini söylemedin

geleceğini söylemedin?" Ben orada durup, dünyadaki en eski arkadaşlarımdan birinin yüzüne bakarken, sorular arka arkaya geldi.

"Son anda karar verdim ve daha dün geldim, hâlâ yerleşmeye çalışıyorum." Sepete doğru başımı salladım. "Sanırım ne yapacağımı bilemedim... Düşünmemiştim ki..."

"Malikanede mi kalıyorsun? Ne kadar sürelğine? Lütfen en azından birkaç hafta de. Oh, bir akşam yemeğe çıkmalıyız." Sözleri o kadar hızlı dökülüyordu ki, ciğerleri patlayacakmış gibi korktum.

Bileğini tuttum. "June, nefes al."

"Özür dilerim... Seni gördüğüme çok sevindim."

Gülerek karşılık verdim, ama onun coşkusu beni biraz suçlu hissettirdi. Önce ona haber vermeliydim. "En az birkaç hafta kalacağım, bol bol vaktimiz var."

Ellerini çırpı. "Güzel, bu çok iyi. Ah, şimdi hatırladım, Heather'la kahve içmek için buluşacağım." Bileğindeki ince saate baktı. "Geç kalacağım."

Heather. Çocukluk arkadaşlığımızın üçüncü üyesinin adı geçince gülümsedim. Okulda, şaka olarak ona May adını takmıştık, böylece biz de April, May ve June olabilirdik. Biraz saçma ama aynı zamanda oldukça sevimliydi. Yıllardır ikisiyle de konuşmamıştım.

"Sen de gelmelisin," dedi hemen, şekerli atıştırmalıklarla dolu sepetimi görünce kaşlarını çatarak. "Tabii bir partiye falan gitmiyorsan?"

"Hayır." Birden utanarak güldüm. "Hepsi benim için."

"Harika, o zaman kahve içmeye vaktin var." Beni kapıya doğru çekti.

"Alışverişim..."

June, tezgahın arkasındaki kıza baktı; kızın bana biraz şaşkın bir ifadeyle baktığını fark ettim. "Michaela, poşetle lütfen. Bir iki saat sonra geri gelecek." Michaela başını salladı ama gözlerini benden ayırmadı. *Kahretsin*. Gizlilik planım suya düştü. Akşama kadar adım köyün her yerinde duyulacaktı.

Bronz renkli mokasenlerim güneşle ısınmış parke taşlarına değdiği anda, Juniper kolunu koluma taktı ve omuzlarımızı birbirine değdirdi. Boyu neredeyse 1,80 metre olduğu için, daha çok onun dirseği benim omzuma değdi. "Daha da mı kısaldın?"

“Hayır, sanırım bu tamamen senin tarafında.” Kolu kaydı, beni köşeyi dönüp ana caddeye yönlendirdi. Şaşırtıcı bir şekilde, gençliğimin yorgun, bakımsız caddesini bulamadık. Bir zamanlar modası geçmiş bir kuaför, bir yapı market ve bir eczaneden ibaret olan yer tamamen değişmişti. Aynı Kinleith'te olduğuma ve bir çocuk kitabının sayfalarının arasında olmadığımı inanmak zordu. “Burada ne oldu böyle?” Kafamı çevirmekten kendimi alamıyordum. Nereye baksam parlak renkler ve fantastik vitrinler vardı. Bir kitapçı, bir sanat galerisi ve bir parfümeri, hatta bir evcil hayvan dükkanı bile vardı.

“Şey... turistler geldi. Hem de gemiler dolusu.” Son yıllarda İskoçya’da turizmin arttığını biliyordum, ama bunun bir topluluk üzerinde yaratabileceği değişimi kendi gözlerimle görmek hayranlık uyandırıcıydı. “Yaklaşık iki yıl önce, sayıları o kadar çok arttı ki, yaz aylarında gelen insan kalabalığına hizmet etmekte zorlandık... Aslında biraz korkutucuydu. Ama topluluk buna uyum sağladı, yeni işletmeler, yeni pansiyonlar ve kamp alanları ortaya çıktı. Ana cadde” —önümüzü işaret etti—“geçen yaz alışveriş yapanlar için daha keyifli hale getirmek amacıyla resmi olarak yaya caddesi haline getirildi. Turist sayısı hâlâ biraz ürkütücü olabiliyor,” diye itiraf etti, dudakları büküldü. “Sonra buraya gelip adanın nasıl geliştiğini ilk elden görüyorum ve her şeye değdiğini hissediyorum.”

"Harika."

Gülümserken arkasına dönüp geriye doğru yürüdü, keskin yüz hatları daha yumuşak bir ifadeye büründü. “Brown’s’a vardığımızda bu coşkuyu aklınızda tutun, hiç değişmedi.”

Brown's.

İçimde nostalji ve biraz da korku uyandı. Brown’s, lise boyunca takıldığımız yerd, çünkü Juniper ve Heather’ın ebeveynlerinin ya da benim dedemlerin ve ninemin dikkatli gözetimi altında olmayan, çatısı olan ve bol miktarda kek sunan tek yerd.

June beni tanıdık mavi-beyaz tentenin altına götürdü, gözleri yolun üzerine sıkışmış açık hava masalarında oturan turistlere kaydı. Kapıdan içeri girdi ve bir an

tereddüt ettikten sonra ben de onu takip ettim. *İnsanlar eninde sonunda seni görecek, o zaman şimdi yara bandını yırtıp atalım.*

Kapıyı kapatmadan iki sevinç çığlığı duyuldu. "Sen olduğuna inanamıyorum." Heather Macabe beni kendine çekti ama hemen uzaklaştırıldım.

"Sıra bende. Çekilin önümden, sizi şapşallar." Jessica Brown dirsekleriyle yolunu açarak küçük grubumuzun ortasına geldi, yüzümü avuçlayabilmek için güneş gözlüklerimi çıkardı. "Nerelerdeydin, kızım?" Asla lafı dolandırmayan biri olarak, Jessica'nın sorusunun kelimenin tam anlamıyla sorulmadığını biliyordum.

"Bilmiyordum," diye fısıldadım, gözyaşlarımı tutmaya çalışırken boğazım düğümlendi. "Bana neler olduğunu söylemedi."

"O adam," diye tısladı, "her zaman en iyisini bildiğini sanır." "Burada olmalıydım."

Başparmağıyla gözyaşımı sildi. "Evet. Ama şimdi buradasın, önemli olan da bu." Sanki en derin endişelerimi bile görebiliyormuş gibi fısıldadı, "Orada iyi iş çıkaracaksın, biliyorum." "Bize katıl," dedi Heather, yaşlı kadın kocaman bir çaydanlık ve üç çay fincanı uzatırken Jessica'ya.

Jess eliyle onu uzaklaştırdı ve tezgahın arkasına çekilip işine koyuldu, omzunun üzerinden, "Siz üçünüz, yaşlı bir kadının size engel olmasını istemezsiniz." diye seslendi.

O, bulaşık makinesinden ağır bir fincan tepsisini kaldırırken endişeyle onu izledim. "Bunu tek başına yapması doğru mu?"

June kıkırdadı. "Onu durdurmaya kalkışırsan, başın belaya girer ve kıcına bir şaplak yersin."

Heather çayına bir küp şeker karıştırdı. "Artık haftada sadece üç gün çalışıyor, işin geri kalanını kızları hallediyor."

Kafamı salladım ve kendi çayımı doldurdum. Bu durumun eski günleri ne kadar andırdığına şaşırıyıştım, sanki gözümü kırpmışım da son on bir yıl bir anda uçup gitmiş gibiydim. Sonra masanın karşısındaki onların bekleyen bakışlarıyla karşılaştım. Belki de *tam olarak* eski günler gibi değildi. "Ne?"

Heather elini salladı. "Oh, bilmiyorum. *April Sinclair'in* karşımda oturuyor olması ve bunun çok tuhaf gelmesi mesela."

"Lütfen bana öyle deme." Tüylerim diken diken oldu.

Sanki sözlerimiz tam da bu senaryoyu yaratmış gibi, birkaç masa ötedeki bir kadının elinde, kamerası bana doğru çevrilmiş bir telefonun ışığını gördüm. Dikkatimi arkadaşlarıma verdim ve bu küçük müdahaleye rağmen gülümsedim. Eğer fotoğraf çekecekse, Tanrı aşkına, en azından güzel bir fotoğraf olsun.

“Ama sen *April Sinclair*’sin.”

Başımı salladım. “Sinclair sadece sahne adı, bunu biliyorsun.” Sinclair, Elsie’nin kızlık soyadıydı ve on dokuz yaşındayken, bu ismin Murphy’den çok daha sofistike geldiğini düşünmüştüm. “Yasal olarak hâlâ April Murphy’yim ve senin yanında sadece April’im.”

“Yine de çok garip,” diye mırıldandı.

Birlikte büyüdüğün insanların gözünde bu kadar değişmiş olmak tuhaf bir duyguydu, oysa kendin için hâlâ her çarşamba okuldan sonra bu kafede garsonluk yapan aynı kızdın. Alice’in Harikalar Diyarı’na gidip onu beş kat büyüten pastayı yediği zamanki gibi bir his olduğunu hayal ettim. Temel özellikleri aynı kalmıştı ama sonuçta farklıydı, eskiden arkadaşları olan insanlar arasında bir tuhaflık. Bu yüzden oraya gitmeyi bırakmıştım. İşaret edilip fısıldanılmasından nefret ediyordum, Elsie ile köyde yürüyüşe çıktığımızda herkesin sanki fikir beyan etme hakkı varmış gibi, yaptığım her seçime karışmak istediği bir sirk gösterisine dönüşmesinden nefret ediyordum.

Bu beni zavallı, küçük, ünlü bir kız gibi mi gösteriyordu? Muhtemelen. Bu benim seçtiğim hayattı. İstedğim hayattı. Ama duygularım hala bana aitti ve başkalarınınkine kadar geçerliydi.

Hâlâ onların bakışlarını üzerimde hissederek, bir gülümseme takındım ve konuyu değiştirmek için bir fırsat aradım. “Heather, saçın harika görünüyor, ne zaman değiştirdin?”

Omuz uzunluğundaki beyaz sarı saçlarını eliyle düzeltti, gülümsemesi sert ve yapmacıktı. “Yaklaşık altı ay önce.” Doğal olarak poker masası gibi düz kestane rengi saçlara sahipti ve onu hiç belinin üstünden kesilmiş görmemiştim. *Bu* dramatik bir değişiklikti. June, derin bir nefes alırken destekleyici bir şekilde elini omzuna koydu. “Mike ve ben neredeyse bir yıl önce ayrıldık.”

“Ne? Neden?” June’a baktım, sonra tekrar Heather’a, ikisinden birinin gülmesini bekledim. Gülmediler.

Heather üzgün bir şekilde omuz silkti. “Sanırım bizim hayatımızı sevmiyordu, beni yeterince sevmiyordu. Avustralya’ya taşındı, görünüşe göre orada yazılım mühendislerine ‘talep var’.”

Kafamı salladım, bir an düşünerek bu hikayeyi tanıdığım o genç çocukla bağdaştırmaya çalıştım. Mike ve Heather lise aşıklarıydı, o, Heather’ın yürüdüğü yeri bile taparcasına severdi. Üniversiteye gitmek için ayrıldığı günü hatırladım, tüm arkadaşlarının önünde açıkça ağlayışını ve ona her gün telefon edeceğine söz verişini. Sözünü de tutmuştu. Ve onu terk etmişti.

Aklıma başka bir düşünce geldi. “Peki ya Ava ve Emily?” Heather’ın ikiz kızları vardı, şimdiye kadar en az altı yaşında olmalılar.

"Haftada bir kez FaceTime’da görüşüyor. Sürekli Noel’i orada geçirmelerine izin vermemi istiyor... Henüz bir karar vermedim."

“Karar vermenize gerek yok,” diye sözünü kesti June. “Giden o, talepte bulunma hakkı yok. Onları görmek istiyorsa, o lanet uçağa kendisi binebilir.”

Heather başını salladı. “Biliyorum, Mal da sürekli bunu söylüyor.”

Heather’ın ağabeyi Malcolm’dan bahsedilince tüylerim diken diken oldu. Heather’ın üç ağabeyi vardı, Mal ise Macabe ailesinin en küçük erkek üyesiydi. Callum en büyüğüydü, onu Alastair izliyordu. İşte burada işler biraz karmaşıklaşıyor ve oldukça garip bir hal alıyordu çünkü Alastair, ikisi de Glasgow’da yaşarken bir ara Juniper ile nişanlıydı (Ada hayatının en güzel hali). Ta ki altı yıl önce, June’un babasının ani kalp krizi geçirmesi üzerine Skye’a dönmek zorunda kalıp annesine küçük pansiyonlarını işletmesinde yardım etmek için orada kalana kadar. Alastair ise —biraz acımasızca da olsa— Glasgow’da kalmayı tercih etmişti. Bu durum June’un kalbini kırmakla kalmamış, Heather’ın kardeşini tamamen kötüleyememesi nedeniyle iki arkadaşım arasında kaçınılmaz olarak bir uçurum yaratmıştı.

Bu kadar uzakta olup da bir şekilde hala ortada kalmış olmaktan nefret ediyordum. June için öfkelenmişim, Glasgow’a uçup Alastair’in hayalarını kendi ellerimle koparacağımı söylemişim. Ama içten içe, içimdeki suçluluk duyan küçük bir parça onu anlamıştı. Uzak bir adada yaşamak herkese göre değildi. Alastair’in davranışları acımasızdı, ama bir ayağı hep kapıda olan biriyle yıllarca bir hayat kurmaktansa, ilişkiyi çabucak bitirmek daha insafli değil miydi?

June'un şimdi Heather'ı teselli ettiğini görünce, o eski yaraların artık tamamen geride kaldığına şüphem yoktu. "Heather, bunu gündeme getirdiğim için çok üzgünüm, hiç bilmiyordum."

"Sana söylemeliydim, sanırım sadece utanıyorum." Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve kıkırdadı. "Ben otuz yaşında, iki işte çalışan bekar bir anneyim, bu tam olarak hayal ettiğim hayat değil."

June çay fincanını Heather'a doğru uzattı. "Harika gidiyorsun, anne."

Fincanımı June'unla tokuşturdum. "Aynen öyle. Sen şüphesiz gördüğüm en seksi bekar annesin." O kıkırdayıp sarı saçlarını dramatik bir şekilde salladığında istediğim tepkiyi aldım.

"Tamam, tamam, bu konuyu yeterince konuştuk." June manikürlü elini masaya vurdu. "Sıra sende, April. Burada ne işin var ve ne kadar kalacaksın?"

Düşünüyormuş gibi yaptım, parmağımı dudaklarıma dokundurarak. "Şey... Hiçbir fikrim yok ve tekrar söylüyorum, hiçbir fikrim yok."

Onların şaşkın bakışları karşısında, buraya nasıl geldiğimi anlattım. Kier'in ölümünü, görünüşe göre olaydan sonra bana haber vermekle görevlendirilmiş avukatından nasıl öğrendiğimi. Nedenini tam olarak anlamadan, ama *burada* olmam gerektiğini bilerek, arabamı toplayıp bir anda buraya geldiğimi. Ve en önemlisi, malikaneyle ne yapacağıma karar vermem gerektiğini.

Giderek uzayan endişelerimin listesini düşünürken, malikaneyi satmanın kalbimi kıracağını, ama onu elinde tutmaya gücümün yeteceğinden emin olmadığımı fark ettim.

"Ve tüm bunların ortasında," diye devam ettim, kendimi karanlık düşüncelerimden uzaklaştırarak, "yönetim şirketimle olan sözleşmem sona erdi. Henüz başka bir ajansla anlaşma imzalamadım, bu yüzden biraz zamanım var ve burası onu geçirmek için mükemmel bir yer gibi geliyor." Kariyerimdeki dramla ilgili kısmı aceleyle geçtim, umarım daha fazla detaya girmemem için beni rahat bırakırlar diye düşündüm.

"Mal ile konuştun mu?" diye sordu Heather neşeyle.

Kaşlarımı çattım. "Malcolm'la neden konuşayım ki?" Dün gece olanları ona anlatmış mıydı?

"Çünkü o içki fabrikasını işletiyor, işçi evinde yaşıyor..." Şaşkın ifademi görünce sözünü yarıda kesti. "Bilmiyor muydun?"

“Hiçbir fikrim yoktu.” En azından bu, dün gece neden mutfak penceresinden içeri girdiğini açıklıyordu. *Bir nevi*. “Ne zamandır?” O, gençken içki fabrikasında çalışmıştı, ama yaz aylarında ekstra para kazanmak için çoğu yerel delikanlı oraya yardım ederdi.

Heather gözlerini kısarak baktı.

“Bilmiyorum... yıllardır.” “Yıllardır mı?”

“Kier hiç bahsetmedi mi?” diye sordu June. Başımı salladım. *O pek çok şeyden bahsetmezdi.*

Heather çayından bir yudum aldı. “O yeri Mal’dan daha iyi kimse bilmez. Eğer kurtarmanın bir yolu varsa, o bulacaktır. İçki fabrikası onun için çok önemli.”

“Bu sabah oradan geçtim ve her yerin kilitli olduğunu gördüm.”

Heather kıkırdadı. “Evet, Mal böyle yapar, insanların öylece ‘uğramasını’ sevmez. Seni görünce rahatlayacağına eminim.”

“Şüpheliyim.” Burnumdan soludum. “Dün gece ona rastladım ve hiç de mutlu değildi, bana Londra’ya geri dönmemi söyledi sayılır.” *Ve en sevdiğim sütyenimi çaldı.*

Heather kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi dedi? Mal’ın kavgacı olması pek ona göre değil.”

“Belki de benim cazibemdir.” Gülümsedim, güneş gözlüğümün kollarını salladım. İkisi de kıkırdadı.

“Mal kimseyi görmekten hoşlanmaz, o adamın hayatına girip, sensiz nasıl yaşayacağını bilemez hale gelene kadar ona yakınlaşman gerekir. Git ve onunla konuş, gitmeyeceğini anlayana kadar kapısını çal. O huysuz kardeşim, o sakal ve ekose desenli giysilerinin altında aslında bir oyuncak ayı gibidir.” Şüphemi fark etmiş olmalı ki tekrar güldü. “Bu öğleden sonra onu görmeye uğrayacağım, senin için onu yumuşatırım.”

“Bu fena bir fikir olmayabilir.” Telefonumu çıkardım ve “Her ihtimale karşı numarasını ver, belki mesajlara daha iyi yanıt verir.” dedim.

Heather numarasını hızlıca söyledi ve ben onu *Gruffalo* adıyla kaydettim. “Onu gördüğünde lütfen mali sorunlarımdan bahsetme. Satış konusunda gereksiz yere endişelenmesini istemiyorum, bu en kötü senaryo gibi. Eğer yardımına ihtiyacım olursa, ona karşı komplolar kurmadığımı düşünmesi işleri kolaylaştırabilir.”

Heather'ın Mal'a yalan söyleme fikrinden hoşlanmadığını anlayabiliyordum, ama bir an tereddüt ettikten sonra kabul etti. "Muhtemelen haklısın."

Homurdanarak kolu çevirdim, geri çekildim ve izledim

Deredeki tatlı su, bakır borulardan hızla akıp derin metal fıçıyı doldururken içim içime sığmazdı. Bu fıçı, maltlama odasının en arka duvarının büyük bir bölümünü kaplıyordu ve en fazla bakım gerektiren parçaydı. Metal bir kürekle altın rengi tahılları sıvının içinde karıştırdım; bu, “ıslatma” olarak adlandırılan ve arpanın nem oranını önemli ölçüde artırarak çimlenmeye hazır hale getiren bir işlemdi.

Başlangıç her zaman en sevdiğim kısımdı. Yeni bir partinin beklentisi. Yeni bir keşif. Her bir viski fıçısının bir kişiliği, bir parmak izi vardı. Süreç ne kadar titizlikle tekrarlanırsa tekrarlansın, hiçbir fıçı bir diğeriyle tam olarak aynı tada sahip olmazdı. Ve süreç uzundu; sadece maltlama işleminin tamamlanması günler sürerdi. Fıçıyı suyla doldurmak kırk dakika sürerdi. On iki saat demlenirdi. Suyu boşaltılırdı. On dört saat havalandırılırdı. Elle aktarılıp çimlenmek üzere maltlama zeminine serilmeden önce bu işlem iki kez daha tekrarlanırdı.

Kinleith Distillery'ye tam zamanlı olarak ilk katıldığımda, Kier önceden işlenmiş arpaya geçme fikrini önermişti. Bu maliyet açısından verimli olurdu ve uzun çimlendirme prosedürünü atlayabilirdik. Ama bunu yapsaydık, kalite düşerdi... *bence*. Ne ekersen onu biçersin ve bazen fazladan çaba sarf edip geleneksel yöntemlere bağlı kalmak işe yarardı.

Fıçı daha yarısı bile dolmamıştı ki Boy'un kulakları dikildi, kuyruğu helikopter pervanesi gibi sallanmaya başladı. O havladı ve ben onu çabucak susturup, baş hizasındaki pencereye doğru sürünerek yaklaştım. En azından *benim* baş hizamda, boyu kısa olan April Murphy'nin değil, çünkü bu sabah

bu sabah, sanki burası ona aitmiş gibi kapı kolunu salladığında onu gözetlemek için tam da bu pencereyi kullanmışım. Teknik olarak da öyleydi.

Bir yanım, camın diğer tarafında yine o ipeksi kırmızı buklelerini görmeyi bekliyordu. Diğer yanım ise, onun çoktan Londra'ya dönmüş olduğunu varsayıyordu ve Callum'un bir okul çocuğu gibi sırtarak bana orta parmağını kaldırdığını görünce hiç şaşırmadı. Ben de aynı hareketi yaptım, ama sürgüyü çekip kapıyı araladım. En sevdiği insanlardan birini görünce, Boy aralıktan içeri atladı, patileri kardeşimin kot pantolonlu uyluklarına değdi ve her iki elini de heyecanla yaladı. Her gün hayvan salyasıyla kaplanmaya alışkın olan Callum, gözünü bile kırpmadı. "Selam sana, tüylü terörist." Elleri Boy'un yüzünü okşadı, gözlerinin etrafını yayarak ve ona bilinçsizce gelen o klinik tavırla dişlerini kontrol etti. "En iyi oğlum nasıl? Bu yaşlı huysuzla ilgileniyor musun?" Bana sırtarak baktı. Orta parmağımı tekrar kaldırdım, sonra su seviyesini kontrol etmek için ona sırtımı döndüm.

Callum yanıma geldi, lavaboda ellerini hızlıca yıkadı, sonra birini suya daldırıp bir avuç tahıl aldı ve parmaklarının arasından akıtmaya başladı. "İyi bir malt olmalı," diye takdirle belirtti. "Yardım ederdim ama sabah randevularımla doluydu. Aslında bütün günüm doluydu."

Bir kez daha karıştırarak, "Madem bu kadar meşgulsün, burada ne işin var?" dedim.

"Ah, kalbimi kırıyorsun kardeşim."

Yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm... şu anda çok işim var da."

Bana döndü, kalçasını metal kenara dayadı. "Bu hafta sonu uğrayıp sana yardım edeceğim."

"Buna gerek yok." Zaten kendi başarılı işini yürütüyordu, benim yüklerimi de üstlenmesini istemedim. "Yarın Ewan gelecek, bu yükü biraz hafifletmeye yardımcı olur." Genç delikanlı haftada birkaç sabah yardım ediyordu, benim zevkime göre biraz yavaş ve fazla konuşkandı, ama niyeti iyiydi.

Callum elini omzuma koydu. "Sana ayak uydurmak istiyorsam bir şekilde formda kalmam lazım." Kardeşimin dalga geçtiğini biliyordum. Bu günlerde bedenimle ilgili dalga geçmeye cesaret edebilecek tek kişi oydu. Benden neredeyse bir baş kadar kısaydı,

iri yapılıydı ama benim kadar geniş omuzlu değildi. Kadınların sevdiği atletik bir vücuda sahipti. Oysa ben... ben o kadar iriydim ki insanları korkutuyordum. Kadınların bana bakışlarını hissediyordum; bazen hayranlıkla, daha sık da temkinli bir şekilde. Bu, içime çekilip küçülmek istememe neden oluyordu.

Cebinden bir sandviç çıkaran kardeşim, fiçinin kenarına oturdu ve çiğnerken beni izleyerek kocaman bir ısırık aldı. "Unutmadan, annem bu hafta cumartesi akşam yemeğinde seni istiyor."

İşte bu.

Ağzımın köşesi kıvrıldı, dudağımın ortasındaki yara izini gerginleştirdi; bu iz, doğuştan sahip olduğum damak yarığını düzeltmek için geçirdiğim birçok ameliyattan kalmıştı. Damak yarığı hakkında pek çok kişinin bilmediği şey, genellikle bunun fiziksel özelliklerdeki değişiklikten daha fazlası olduğuydu. Yarıkların dereceleri değişiyordu. Benimki şiddetliydi, yani ağızımdaki ve boğazımdaki yumuşak dokular anne karnında birleşmemişti, bu da beslenme, yutma ve daha sonra konuşma sorunlarına yol açmıştı. Birkaç ameliyat ve yıllarca süren konuşma terapisinin ardından geriye sadece küçük bir yara izi kalmıştı. Ancak hastanede geçen bir çocukluk, kolayca görülmeyen ve anlaşılmayan başka izler de bırakabilirdi.

İçgüdülerim beni ondan uzaklaştırdı. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Çok fazla..."

"O zaman burada olup sana yardım edebileceğim için şanslıyım," dedi, sözümü keserek. "Ona evet diyeceğim, tamam mı? Harika." Ben reddetmek için bir kelime daha söyleyemeden sırtıma bir şaplak attı.

Kahretsin. Annem bu yüzden hep Callum'u gönderirdi, ona hayır demek imkansızdı. O büyürken baş belasıydı, tam bir insan severdi, oysa ben odamda kalıp film izlemek ya da video oyunu oynamakla yetinirdim. Heather benim gibi biraz daha çekingendi, ama yine de onu evden çıkarmak için iyi bir arkadaş grubu vardı. Alastair — anakarada yaşayan tek kardeşim — Callum'un gölgesiydi; ikisi o kadar benziyordu ve yaşları arasında sadece bir yıl fark vardı ki, sık sık ikiz sanılırlardı.

Babamla neredeyse hiçbir konuda aynı fikirde olmasak da ailemi seviyordum. Oturarak yemek yenen ortamlardan nefret ederdim. Beni tedirgin ederdi. Tüylerim diken diken olurdu. Hareket halinde olmam *gerekliyordu*, ellerim zihnimi sakın tutacak bir iş arıyordu. Ayrıca havadan sudan konuşmalardan da nefret ederdim, özellikle de sorular hep bana yöneldiğinde.

"Biriyle çıkıyor musun?" Annem her zaman sorardı, gri-mavi gözlerinde umut parıldardı.

"İş nasıl gidiyor?" Babam genellikle bana gurur duyabileceği herhangi bir neden ararken böyle karşılık verirdi. Emekli bir pratisyen hekim ve ordu çavuşu olan Jim Macabe, çocuklarından büyük şeyler bekliyordu. Callum bir veterinerdi; doktor değildi ama ona yakındı. Alastair aile geleneğini sürdürmüş, Glasgow'da pratisyen hekim olarak çalışıyordu. İkizlerin annesi olan Heather de onun eski kafalı onayını almıştı. Ve ben... şey, gözlerimi malt odasında gezdirdim. Asla sahip olamayacağım, her yıl kârı giderek azalan, bakımsız bir viski fabrikasında çalışıyordum.

Aradaki farklar şaşırtıcıydı.

Konuyu değiştirmek için bir fırsat ararken, Callum'a geçen hafta sonu randevusunu sordum. Kızla buluşmak için Inverness'e kadar araba sürmüştü — belki biraz aşırıydı, ama insanlardan çok hayvanın olduğu bir adada flört havuzu sınırlı olabilirdi. Sandviçini yerken çocuksu bir gülümseme attı. "Pazartesi sabahı erken eve döndüm, bu kadarla yetinelim."

Kıskançlık, bir kurşun gibi içimi delip geçti ve lanet olası tuhaf bir nedenden ötürü, kanepede nefes nefese kalan April Murphy tekrar aklıma geldi. O anı hemen kafamdan silip attım. Beş yıldır seks yapmamış bir insanın zihni tuhaf yerlere kayıyordu. Yoksa altı yıl mıydı? Bu noktada kim sayıyordu ki?

"Yani onunla tekrar görüşüyor musun?" diye devam ettim, sesim olması gerekenden daha sert çıkmıştı.

Yemeğini yerken alaycı bir şekilde güldü. "Kesinlikle hayır. Eğlendik, ama altı saatlik bir gidiş-dönüş yolculuğuna değecek kadar değil, unutma."

"Tanrı korusun." Kıkırdandım. "Sanırım Jess'in sana daha iyi bir teklif sunması iyi bir şey. Gerçi teklifin torunu için mi yoksa kendisi için mi olduğunu tam olarak bilemiyorum."

"Jessica Brown, bu adada yerleşmeyi düşünebileceğim tek kadın olabilir."

April'in yüzü yine gözlerimin ardında belirdi, bu sefer gülüyordu, Boy'un eline sokulmasına izin veriyordu. Bu bir sorun haline geliyordu. *Ondan uzak durmam için bir neden daha.*

Her iyi, burnunu her şeye sokan aile gibi, kardeşim gider gitmez kız kardeşim ortaya çıktı. Land Rover'ından atlarken sarı saçları çenesinin etrafında sallanıyordu. *Bir adam huzur içinde somurtmak için ne yapmalıydı?* Şimdiden baş ağrısının geldiğini hissedebiliyordum.

Boy'un kuyruğu şiddetle sallanıyordu, ablam daha arabadan tam olarak inmeden arka ayakları üzerinde dikildi, sanki az önce on beş dakika boyunca kardeşimin ilgisiyle uğraşmamış gibi. "En sevdiğim yeğenim nasıl?" diye şefkatle sordu, yanaklarını sıkıştırarak. "Ve tabii ki en sevdiğim kardeşim."

Evet, kesinlikle bir şey istiyordu. "Bir günde iki Macabe kardeşi, kendimi çok özel hissetmeye başladım. Ne var ne yok?" diye homurdandım.

Küçük burnu kırıştı. "Kardeşimi görmeye uğrayamaz mıyım?"

Suçluluk duygusu anında ortaya çıktı. "Tabii ki gelebilirsin, özür dilerim. Başım çok meşgul ve Callum az önce uğrayıp beni aile yemeğine katılmam için suçluluk duygusuna kapılmamı sağladı."

"*Ahh*, eski güzel aile suçluluğu. Yardımı olacaksa, Emily şu anda burnuna bezelye sokma evresinden geçiyor, belki bu senin üzerindeki baskıyı azaltır. Ya da saçımı maviye boyayıp babama ailenin baş belası olduğumu hatırlatabilirim."

Kızgın bir bakış attım. "Sen başarısız biri değilsin. Hem biliyorsun ki büyükbaba ve büyükanne olmayı çok seviyorlar." Söylemediğim şey, babamızın Heather'dan asla hayal kırıklığına uğramayacağıydı, çünkü bir kızından bir oğlundan beklediği kadar çok şey beklemiyordu. Son derece cinsiyetçi bir yaklaşımdı, ama durum böyleydi. İki işte çalışırken iki güzel kızı yetiştiren kız kardeşim, tam bir süper kahramandı. "Ve kurtarılmaya gerek yok. Ama burun meselesi merakımı uyandırdı. Her burun deliğine bir bezelye mi koyuyor, yoksa sığdırabildiği kadar mı?"

Yorgun bir nefes verdi. "Kim bilir, bu merakının küçük sebzelerle sınırlı kalmasına şükrediyorum. Acil servise gitmeye vaktim yok."

Stresli görünüyordu. "Çay ister misin?" Ben çay ya da kahve içmezdim, ama dolabın arkasında bir yerlerde birkaç poşet çay olduğundan emindim.

"Hayır." Elindeki araba anahtarları tıkırdadı. "Kızları yakında okuldan almam gerekiyor, cuma günü onları almamın hâlâ uygun olup olmadığını sormak istedim. Pub'da vardiyam var."

"Tabii ki. Her cuma onları ben alıyorum." O adi herif eski kocası ailesini terk ettiğinden beri.

"*Tamam.*" Tereddüt etti. "Peki... Bu öğleden sonra kiminle öğle yemeği yedim tahmin et?"

Konuşmanın bir kısmını kaçırdığımı düşünerek kaşlarımı çattım. "Şey... June? Juniper?"

"April Sinclair." Yüzümdeki ifadesiz bakışı görünce, aceleyle devam etti. "Aptal numarası yapma, onu gördüğünü biliyorum."

Oh, onu görmüştüm tabii ki. *Gömleği buruşuk. Bacakları çıplak. Yatağımın başucundaki çekmecedeki dantelli sütyen.* "Murphy," diye boğuldum. "Soyadı Murphy." Bu küçük detayın beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum.

"Neyse. Öğle yemeği yedik. Aslında, teknik olarak çay ve kek."

"Neden?"

"Çünkü biz arkadaşız."

"Seninle en son ne zaman konuştu?"

Savunmacı bir tavırla kollarını kavuşturdu. "Bilmiyorum, *ben* onunla konuştuğum *zamanla aynı zamandı*, belki üç yıl önce."

"Demek o kadar da iyi arkadaş değilsiniz," dedim.

O benim alaycı yorumumu görmezden geldi. "Başka ne var biliyor musun? O da gerçekten çok güzel görünüyordu." O her zaman çok güzeldi, dünyadaki her erkek bu gerçeğin farkındaydı. Bu pek de yeni bir haber değildi. "Tabii ki, bunu zaten biliyordun," diye devam etti.

Metal fıçının yanında adımlarımı hızlandırarak karıştırmaya geri döndüm, tahılları gereğinden fazla güç uygulayarak suya karıştırıyordum. "Ne demeye çalışıyorsan, Heather, söyle gitsin. Kelime oyunlarından nefret ettiğimi bilirsin."

Nefesi ısıklık çaldı. "Senin böyle olduğunu söyledi."

Kalbim acı verici bir şekilde çarptı. "Benden mi bahsetti?" Parmaklarım tahtayı sıktı.

"Evet. Sana karşı kötü davrandığımı söyledi." *Kötü.* Bu kelime beynimde yankılandı. "Peki ona ne dedim biliyor musun? 'Bu çok garip, benim sevimli ağabeyim biraz huysuz olabilir ama asla kötü değildir' dedim."

“Sadede gel,” diye dişlerimi sıkarak söyledim, onun haklı olduğunu kanıtladığım için kendimden nefret ediyordum.

“İyi olduğundan emin olmak istiyorum.”

“İyiyim. Sadece meşgulüm.” *Bunun için çok meşgulüm*, diye neredeyse hırlayacaktım, ama sözleri yuttum.

İki elini de havaya kaldırdı. “Peki. Seni rahat bırakacağım.”

“Demek istediğim o değildi...” Ona doğru bir adım attım.

Kapıda durdu. “Tek söylemek istediğim, burada çok işin olduğunu biliyorum, ama April’a karşı biraz anlayışlı olmaya çalış. Bugün saklamaya çalıştı, ama gerçekten çok üzgün görünüyordu.”

Üzgün. Bu kelimeyi, “*kaba*” kelimesinin hemen yanına kaydettim.

“Üzgün olması normal, dedesi yeni öldü.” April’ı distileyi bana satması için ikna etme şansım varsa, nazik davranmam gerektiğini biliyordum. Normalde nazik davranmakta iyiydim. Kimse beni dost canlısı olarak tanımazdı, ama lanet olsun, uyumlu olabilirdim. Uyumluluğu adeta bir sanat haline getirmiştım. April buraya geleli yirmi dört saat bile olmamıştı ve ben yıllardır hissetmediğim kadar tedirgin hissediyordum.

“Aynen öyle.” Bana bu veda sözleriyle gitti.

Malt odasında öfkeyle dolaşırken, kolu çekip duvardaki zamanlayıcıyı on iki saate ayarladım. Boy yanımda, doğrudan ambarlara gittik; vücudum, fiçileri taşıyıp sürüklemenin zorlu eforunu arzuluyordu.

Üzücü. Bu kelime yine aklıma geldi ve arkamdan kapıyı çarptım, eski menteşeler bu kuvvete karşı çıkarak gıcırdadı. Neredeyse karanlıkta kalmıştım ve serin hava tenimi ürpertmişti. Viski, ahşap ve nemli toprağın kokusu bile beni sakinleştirmek için yeterli değildi.

Viski fiçileri ahşap ayaklıklar üzerinde üçerli gruplar halinde istiflenmişti. Yeni ürünler ön tarafta dönüşümlü olarak duruyordu ve bazıları kırk yıllık kadar eski olanlar deponun en arkasında olgunlaşmaya devam ediyordu. Sırayı takip ederek ilerlerken, avucumu pürüzlü ahşabın üzerinde gezdirdim. “Üzücü,” diye mırıldandım, tek bir fiçiye tutunup ağırlığını çeyrek tur döndürürken, bir yandan da önceki geceden kalan April’ın parlak kahkahasını duyuyordum. Onu hayatında bir gün bile üzgün gördüğümü sanmıyorum.

April’ı ilk kez gerçekten fark ettiğimde on dört yaşındaydım. Annem tarafından her yıl düzenlenen Noel fuarına sürüklendiğimde, bütün akşam kendimi çok rahatsız hissettim. Çok fazla insan vardı, çok

çok gevezelik vardı. Noel müziği gürültüyle çalıyordu ve annemin hepimize giydirdiği o iğrenç örgü süveterin ısısı başımı döndürüyordu. Konser başladığında, karanlık beni rahatlattı. Annem kilise korosuyla sahneye çıktı; geleneksel ilahilerin karışımı, “Rudolf, Kırmızı Burunlu Ren Geyiği”nin enerjik bir yorumuyla sona erdi ve belediye binasındaki herkesi güldüren bir dans rutiniyle tamamlandı. Tam da “*nihayet gidebiliriz*” diye düşünürken, on iki yaşındaki April, uzun, eski moda bir gecelik giymiş, sırtından aşağıya doğru kalın bir örgüye zar zor sığan kırmızı bukleleriyle sahneye çıktı. Onu elbette tanıdım, Kinleith birkaç yüz kişinin yaşadığı bir köydü. Ama küçük kız kardeşimin arkadaşı olması dışında, sanki sersemlemiş gibi kendinden emin bir şekilde sahneye çıkana kadar onun varlığını hiç fark etmemiştim. Uykuda yürüyor, fark ettim. Uykuda yürüyor gibi yapıyordu.

Seyirciler arasında şaşkın mırıldanmalar yayıldı. April onlara ve dizlerinin üzerine çökerek, kırmızı lekeli ellerini birbirine sürüp, “Çık, lanet leke! Çık, diyorum!” diye bağırdı. Ben de dahil olmak üzere tüm köy, ellerinde kanla Lady Macbeth’e dönüşmesini tamamen büyülenmiş bir şekilde izlemişti. Bugüne kadar, o performansın gerçekten iyi olup olmadığını hiç bilmiyordum. Rudolf şarkısı hâlâ kulaklarımızda yankılanırken, bebek İsa’nın beşiğinin yanında diz çöküp ağladığında bunun çok tuhaf ve biraz da yersiz olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ama aynı zamanda hayranlık da duymuştum. O insanların önünde durup *konuşma* düşüncesi beni soğuk terler döktürüyordu. Peki ya April için? O birkaç dakika boyunca güneşten bile daha parlak parlamıştı ve o zaman bile onun gibi birinin böyle bir yer için fazla büyük olduğunu anlamıştım.

Düşüncelerim sonra Kier’e yöneldi, sonlara doğru ne kadar aniden zayıflamış olduğu, sabahları yataktan kalkacak gücü bile zor bulduğu, yıkanıp giyinmeyi bırakın. Ondan bahsederken alt dudağının titrediğini hatırladım, onun gibi yaşlı bir adama bakmaktan daha iyi işleri olduğunu söyleyerek bir daha eve gelmesini istemeyeceğini itiraf ederken gözlerime bakmayı reddettiğini.

Yani, hayır. April Murphy'nin üzölmeye hakkı yoktu.

APRIL

Invisible String – Taylor Swift

İlk oyunculuk işimi on dokuz yaşında **aldım**. Televizyona hiç çıkmayan bir dondurulmuş gıda şirketinin reklamıydı. Londra'da eski püskü bir ofis binasındaki, bantla yapıştırılmış bir yeşil perdeden ibaret olduğu ortaya çıkan küçük çekim stüdyosundan çıkarken Aaron Williams'la karşılaştım. O, seçmelerimi izledikten sonra beni ajansına görüşmeye davet eden bir yetenek menajeri idi. Aaron Williams'ın kartvizitini sanki altın bilet kazanmış gibi eve dönerken metroda göğsüne sıkıca bastıran o hayallere dalmış genç kızı düşündüğümde, hiçbir şey hissetmedim. Ne öfke ne de pişmanlık. Kariyerimi başlatan adam, nihayetinde onu sona erdiren de olmuştu ve bu, içimdeki hastalıklı tarafın takdir edebileceği şiirsel bir ironi barındırıyordu.

O kadar yıl önce,

İki gün üst üste sabahın erken saatlerinde içki fabrikasına doğru yürürken hissettiğim o özgüven aklıma geldi. Saat çok erkendi, sabah sisi henüz uçurumun tepesinden dağılmamıştı. Beyaz bulutların kıvrımları, sanki bir nilüfer yaprağının üzerinde güneşlenen bir periye rastlayabilirmişsiniz gibi, araziye ruhani bir hava katıyordu.

Kapıya yaklaşırken, çamur lekeli spor ayakkabılarım yerine Vera Wang giyip kırmızı halıda yürüdüğümü hayal ederek kendimi hazırladım. Yüksek sesle kapıyı çaldım ve bekledim. Cevap gelmeyince, parmak eklemlerim kalın ahşaba çarparak tekrar çaldım. Sabah yürüyüşümde Mal'ın Land Rover'ı olduğunu düşündüğüm bir araç görmüştüm; onun içeride olduğunu biliyordum. Bu sefer, Malcolm Macabe ile iki kelimedenden fazlasını konuşacak ve diğer herkese yaptığım gibi onu da etkileyecektim.

Dudley'i askısında göğsüme sıkıca sarıp, dün gece

Grey's Anatomy'nin bölümlerini arka arkaya izlerken hazırladığım kahve termosu ve limonlu kekleri dengeliyordum.

Bazıları buna manipölasyon diyebilir, ama ben buna ağır silahları devreye sokmak diyorum. Eğer keklerimi beğenmezse, Elsie'nin tariflerinden bir düzine daha denemem gerekecekti; vişneli çörekler, yaban mersinli cheesecake, kahve ve cevizli kek. Bol bol vaktim ve bitmek bilmeyen şeker torbalarım vardı.

Kapının diğer tarafında bir köpek havladı, ardından tıslayarak "Sessiz ol" denildi. Sonra sessizlik.

Oh, hayatta olmaz. Yumruğum yine ahşaba çarptı, sinir bozucu küçük bir ağaçkakan gibi arka arkaya hızlıca vuruyordum. "Malcolm, seni duyabiliyorum," diye seslendim, hala vurmaya devam ederek, "Bunu bütün gün yapabilirim." Yumruğumun vuruşları hızlandı, ta ki ahşap pes edene kadar, ve göğsüne çarpmamak için tam zamanında geri çekildim.

Malcolm telaşlı görünüyordu, saçları bir tarafı düz, diğer tarafı dağınıktı, sanki yataktan kalkıp gelmiş gibi. Ayrıca, sabah ışığında bir şekilde güzel görüldüğünü de isteksizce fark ettim. Ya da alnında derin çizgiler oluşturan sıkı kaşlarını çatmasaydı öyle görünürdü. Ağzının da hoşnutsuzluktan büküldüğünden emindim, ama parmaklarımı gezdirmek istediğim kalın sakalının altında gizliydi. Yine ekose giymişti; bugünkü soluk kırmızıydı, kenarları yıpranmıştı, kolları dirseklerinin üstüne kadar sıyrılmıştı ve altında, çoktan siyah lekelerle kaplanmış beyaz bir tişört vardı. Giysileri her zaman böyle mi görünüyordu acaba, ağır işten dolayı yıpranmış ve kirlenmiş mi? Genelde sert ve haşın, ekose ve kot giyen bir kız değildim, ama Malcolm bunları ikinci bir deri gibi giyiyordu. Bu, giydiğim düz paça pantolon ve yüksek yakalı bluzun farkına varmamı sağladı.

Onun bariz rahatsızlığını görmezden gelerek, muffin tabağını ona uzattım ve en ödüllü gülümsememi gösterdim. "Merhaba Malcolm. Muffin ister misin?"

O ise tabağa bakmadı bile. "Süt ürünlerine alerjim var." Topuğunun dibinde, golden retriever cinsi köpeği, Malcolm ile kapı arasındaki minik boşluktan geçmeye çalışıyordu. Mal, yumuşak bir hareketle köpeği geri itti.

"O zaman sanırım Heather seni öldürmeye çalışıyor, çünkü bunların en sevdiğin olduğunu söylemişti."

"Bu haftanın teması bu gibi görünüyor," dedi ve bakışlarını indirip göğsüme bağladığım Dudley'i inceledi. "O şey de ne böyle?"

Köpeği kastetmediğini düşündüm, bu yüzden "Köpek taşıma askısı" diye cevap verdim.

Yemin ederim ki, fısıldayarak "*saçma*" dedi. Sonra daha yüksek sesle, "Bu ufaklığın bacakları yok mu?" dedi. Alaycıydı. Kesinlikle alaycıydı.

"Sıkı bir uyku programı var ve saat on bire kadar tam olarak uyanmıyor," diye şaka yaptım. Sanki duyduğu en aptalca şeymiş gibi gözlerini devirdi. Sorun değildi, eğer çantasında köpeği olan şapşal küçük aktris rolünü oynamamı istiyorsa, tam da öyle yapardım. Tabağı sallayarak tekrar gülümsedim, üst dişlerimin hepsini göstererek. "Bir muffin alacak mısınız?"

"Ben yedim bile."

"Oh... peki, içeri girebilir miyim?" Kapının aralığından içeriye bakmaya başladım ve elini kaldırıp kapı çerçevesini kavradı.

"Hayır."

"Neden?"

O içini çekti. "*Meşgulüm.*"

"Belki yardımcı olabilirim, en rahat babetlerimi giydim."

Bakışları vücudumu baştan aşağı taradı, kıyafetlerimi inceledi. Değerlendirmesi olumlu ya da olumsuz değildi, daha çok onaylayıcıydı. "Hayır." Kapıyı kapatmaya başladı ama ayağımla kapıyı tuttum.

"Eğer ayak altında dolaşmayacağıma söz veririm ne dersin?" Termosu kaldırdım. "Kahve getirdim."

Düşündü, durakladı ve... kapıyı sonuna kadar açtı. *Ding, ding, ding. Bayanlar ve baylar, bir kazananımız var.*

Geri adım atarak bana geçmem için yer açtı ve kapı kapandığında, başparmaklarıyla uzun parmaklarının uçlarını ovuşturarak daha da geriye çekildi. Gergin görünüyordu.

Muffinleri ve kahveyi pencere kenarına koyup Dudley'i askısından çıkardığımda yüzümde şaşkın bir gülümseme vardı. Pençeleri yere değdiği anda, o ve golden retriever birbirlerine atladılar; zıplarken ve yuvarlanırken havayı bir dizi havlama sesi doldurdu. Onları izlerken içim erimiş marshmallow gibi hissettim.

"O köpeğin sadece üç bacağı var," dedi Mal arkamdan.

Ona dönmek için hızla döndüm, ellerimi çenemin altına koyup en iyi Scarlett O'Hara taklidimi yaptım. "Aman Tanrım, nasıl fark etmedim?" Yumuşak güneyli aksanım, sade odada yankılandı. Mal başını salladı

başını salladı ve yanımızda duran dev su fıçısına elini daldırdı; bu, uzun odadaki tek ekipmandı.

"Hadi ama! Bu çok komikti."

"Sanırım komiklik konusunda farklı tanımlarımız var."

Sırtına dil çıkardım. Beni görmezden gelmeye devam edip duvardaki çeşitli düğmelerle uğraşmaya devam edince, bunu yakın zamanda beni kovmayacağı anlamına geldiğini düşündüm. Kahveyi döktüm ve ona teneke bir kupa uzattım; o da bir hareketle kabul edip ayağının yanına koydu. "Köpeğinin adı ne?" diye sordum, dikkatim yine yerde tüy yığınının dönüşmüş köpeklere kaydı.

"Boy," dedi kısa ve keskin bir sesle.

Bu mantıklıydı. "Ona öyle seslendiğini duyduğumda, bunun bir takma ad olduğunu düşündüm... Neden ona 'Boy' adını verdin?"

Sırtındaki kamburdan, sorularımın onu tedirgin ettiğini anlayabiliyordum. "Onu tutmayı planlamıyordum, bu yüzden ona 'Boy' dedim ve bu isim kaldı."

"Onu tutmayacak mıydın?" Dikkatim yine o muhteşem köpeğe yöneldi. "Kim onu istemez ki?"

"Dediğim gibi, meşgulüm. Dikkatimi dağıtan şeylere vaktim yok."

Bu kesinlikle iğneleyici bir yorumdu. İpucunu anladım. Uzaklaşarak, mesafeyi kullanarak malt üretim katını inceledim. Tam olarak hatırladığım gibiydi. Koyu renkli döşeme, ortada birkaç destek kirişi vardı. Yapının her iki yanını çevreleyen küçük, kafesli pencereler, mavi dalgaların vurduğu engebeli sahil şeridinin kesintisiz manzarasını sunuyordu. Kapının yanında, çeşitli boyutlarda aletlerin asılı olduğu kancalar vardı; bunların yarısının ne işe yaradığını bilmiyordum. Bir tırmığın dişlerini parmağımla okşarken, o beni şaşırttı.

"Eğer buraya gelip beni bu yeri elimden alıp satmana izin vermem için ikna etmeye çalışıyorsan, bir fincan kahve ve bir muffinle işin olmaz. Planın bu, değil mi?" Hâlâ bana sırtı dönüktü, su fıçıya akmaya başlarken arpayı karıştırıyordu.

Nasıl biliyordu? Sanki içimden geçen soruyu duymuş gibi, kıkırdadı; ama bu, gülüşün hüzünlü bir kopyasıydı. "Buraya geldiğinden beri gözlerinde pound işareti parlıyor, prenses."

Prenses. Bunu bir hakaretmiş gibi söyledi.

"Aslında en az bir haftalık muffin planlamıştım." Burnumu çektim. "Peki ya havuçlu kek? O olur mu?"

"Havuçlu kek ne zaman birini bir şey yapmaya ikna etmiştir ki?"

"Benimkini tatmadın," diye karşılık verdim ve yemin ederim ki kulakları kızardı. Yanına yaklaştım, parmağımı leğenin kenarı boyunca gezdirdim. Su arpa ile karışınca içindeki sıvı açık kahverengiye döndü. "Bu oldukça yeni görünüyor."

Gerginleştirdi ve dirseğinin üzerinden bana bir bakış attı. "Evet, iki yaz önce değiştirdim."

"Sen mi değiştirdin, yoksa Kier mi?"

Ne sorduğumu anladı. "*Ben değiştirdim.*" Sesleri metalin çarpışması gibiydi. İğrenmiş gibi görünüyordu. "Bu yeri, bozuk bir araba gibi parçalara ayırıp satmayı mı planlıyorsun?"

"İstemiyorum." Kier'in mirasını hiç düşünmeden satacak kadar kalpsiz olduğumu gerçekten düşünebilir miydi?

Bana tam olarak döndü, öfkesi arttıkça gözleri kurşun grisi bir renge büründü. "O zaman satma. Bana sat."

"Sana mı?" Umut, çakılan bir kibrit gibi parladı. "Paran var mı?"

Çenesini eğdi, botları yerde sürtündü. Onu yeterince iyi tanısaydım, utandığını söyledim. "Tam olarak değil. Kier ve benim bir anlaşmamız vardı, mülkiyetin bana geçeceği anlaşmasıyla her ay maaşımın bir kısmını ona veriyordum. Senin asla kalıcı olarak geri dönmeyeceğini biliyordum."

O umut o kadar ani bir şekilde söndü ki, dizlerim de onunla birlikte neredeyse çöktü.

Kier, ne yaptın sen?

"Kier'den içki fabrikasını mı satın alıyordun?" Bunu bir kez daha duymam gerekiyordu. Kier'in beni içine attığı bu felaketin boyutunu netleştirmem gerekiyordu.

"Evet."

Kuru dudaklarımı yaladım. "Ne kadar ödedin?"

Başını eğdi. "Yirmi bine yakın."

"Yirmi bin!" *Kier ondan yirmi bin almıştı.* Bir adım geriye sendeledim, kendimi fışının kenarına tutunarak dengemi sağladım. *Yirmi bin sterlin.* Bu doğru olamazdı. Ama içten içe bunun doğru olduğunu biliyordum.

Yıllardır dedeme sadık kalmış bu adama, Kier'in ona içki fabrikasını satmaya hiç niyeti olmadığını, çünkü fabrikanın zaten bana ait olduğunu nasıl açıklayabilirdim? Kier'i kumar borcundan kurtarmak için malikaneyi ve üzerinde bulunduğu tüm araziye satın aldığımı, o zamanlar rahat ve aptalca bir şekilde yüksek maaşların bir son kullanma tarihi olmayacağını düşündüğümü nasıl anlatabilirdim?

"Bu... Ben... Yapamam..." Sözler ağzımdan çıkmadı.

Malcolm'un çenesi sıkıldı ve gözleri buz parçalarına dönüştü. "Yani istemiyorsun."

Bu ironik duruma gülebilirdim. Tek istediğim, içki fabrikasını ona satmaktı. Bu her şeyi çözecekti. Ama onun satın alacak parası yoktu. Ellerimi belime koyup pencereye doğru geri çekildim, seçeneklerimi hızla gözden geçirirken artık soğumuş kahvemi tek yudumda içtim. Bu durumun bir çözümü olmalıydı. İkimiz için de ölüm meleği olmayı reddediyordum.

Malcolm haklıydı, içki fabrikası ona ait olmalıydı. Artık o parayı Kier'e iyi niyetle verdiğini bildiğim için, yeni bir alıcı bulmamın imkanı yoktu.

Etrafıma tekrar göz gezdirdim, bir fikir oluşmaya başlamıştı. Viski şu anda çok popülerdi ve dünyanın her yerinden turistler İskoçya'ya akın ediyordu, Juniper bunu kendisi söylemişti. Şu anda ona satamayabilirdim, ama gelecekte, kâr etmeye başladığımızda, belki satabilirdim.

"Tamam, beni dinle. Bir çözümüm olabilir."

Kollarını kavuşturdu ve vay canına, ne kadar etkileyiciydiler. "Peki nedir o?"

"Birlikte burayı işler hale getiririz." Elimi uzattım. "Sen ne yaptığını çok iyi biliyorsun ve ben..."

"Zaten işliyor," diye keskin bir şekilde cevap verdi.

Onun duruşunu taklit ederek kollarımı kavuşturdum, sanki ringdeki boksörler gibi birbirimizi süzüyorduk. "Peki geçen ay ciro ne kadardı?"

"Cirodan ne anlarsın ki, prenses?"

Bu takma adı kulak ardı ettim. "Bu yerin fazla para kazanamayacağını biliyorum, Kier'in avukatı bana Kinleith Distillery'nin ticareti durdurduğunu söyledi"

dedi, kapının yanındaki boş şişe kasasını işaret ederek. “Şişelerin üzerinde etiket bile yok!”

"Etikete gerek yok."

“Buralı olmayan biri içtiği şeyin ne olduğunu nasıl bilecek?”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, cevap vermeyecek sandım. “Turistlere ihtiyacımız yok.”

“Aman Tanrım.” Avuç içlerimi gözlerime bastırarak, artık sahip olmadığım güç için dua ettim. “Sanki karanlık çağlardayız, bana sandığımdan daha çok ihtiyacınız var. Bir web siteniz var mı ki?”

"Neden bir web sitesine ihtiyacımız olsun ki?"

Eh, bu sorunun cevabı belliydi. Kahkaham delilik sınırındaydı. “Eğer size satış yapmamı istiyorsanız, gerçekten bir gelir elde etmemiz gerekiyor...”

"Biz diye bir şey yok."

Sesine olabildiğince sertlik katmaya çalıştım. “Birlikte çalışacağız, şartlarım bunlar. Kabul et ya da etme.”

Tam da onun somurtkan yüzünün sert hatlarını daha da derinleştiremeyeceğini düşünürken, yanıldığımı kanıtladı. “Bana bir seçenek sunuyormuş gibi davranma.”

Bu, alabileceğim en yakın “evet” cevabıydı. “Harika.” Ellerimi çırttım, güneşin altında birbirlerine sokulmuş köpeklerin dikkatini çektim; Dudley, küçük kaşık rolünü oynuyordu. “Bu çok eğlenceli olacak.”

Odanın diğer ucundan Malcolm, sanki mikroskop altında yabancı bir cismi inceler gibi beni gözlemledi. Sanki bu duruma nasıl geldiğini bilmiyormuş ve bundan bir çıkış yolu bulamıyormuş gibi. “Neden bu kadar önemsiyorsun?” diye sordu sonunda. Cevabın onun için önemli olduğunu biliyordum.

En kolay açıklamayı seçtim. Gerçeği, ama tam olarak değil. “Bu Kier’in mirası... burası onun için her şeyden daha önemliydi.”

"Hiçbir şeyden daha fazla değil," diye cevapladı Malcolm. Ve ilk kez bana doğrudan baktı. Kendimi hazırlamam için bana zaman tanımadan beni çıplak bıraktı, aynı anda hem çok fazla hem de yetersiz bir şey gördü.

Varsayılan ayar gibi, herkesi rahatlatan o gülümsemeye geri döndüm ve kapıya doğru yürüdüm. “Yarın görüşürüz... ortak. Hadi, Dudley.” Boy’u son bir kez yaladı ve beni takip ederek kapıdan çıktı.

MAL

Sunlight – Hozier

Keşke bu sabah üç kez üstümü değiştirmek yerine, elimden ilk geçen gömleği giydiğimi söyleyebilseydim. Keşke Boy bile huzursuzlanana kadar dönüp durmak yerine, bütün gece deliksiz uyuduğumu söyleyebilseydim. Keşke şu anda kapıya bakmadığımı söyleyebilseydim.

Ama bunların herhangi birini söyleseydim, lanet bir yalancı olurdum.

Fıçının içinde dizlerime kadar batmış halde, filizlenmiş ve ekime hazır arpayı küreklerle el arabasına aktarırken, omuzlarımı sallayarak tahılı kesen metalin sesini keyifle dinledim.

Ewan bu sabah birkaç saat erken gelmişti. Tahıl serme işi, ayda birkaç gün olan ve fazladan bir çift elin o kadar gerekli olduğu işlerden biriydi ki, ona fazla mesai ücreti ödemeyi göze aldım.

Gelecek hafta sonu planladığı bir yürüyüş gezisi hakkında gevezelik ederken, onu dinliyormuş gibi bile yapmadım. “—sadece iki günümüz var, bu yüzden 96 mili tamamlayamayacağız, ama en azından Rannoch Moor’a kadar gidebileceğimizi düşünüyorum—”

"Harika, hadi ekime başlasana."

Sözlerimin sertliğinden hiç etkilenmeden, iki parmağıyla selam verdi ve nihayet sabahın büyük bir kısmını yaslanarak geçirdiği tırnığı kaldırdı. "Tabii ki, patron."

Kenardan atladım, botlarım etrafa saçılmış taneleri ezerek, ağır fıçıyı en uzak köşeye yuvarladım ve tahılı maltlama zemindeki yığına döktüm. Ewan hemen işe koyuldu, muhtemelen benim bir lastik banttan daha gergin olduğumu hissetmişti. Boy bile kapının yanına sessizce çökmüş, normalde bakmayacağı eski bir oyuncakçı özenle çiğniyordu.

İşlemi tekrar ettim, tüm gücümü kullanarak terledim. April'in yardım etme konusunda ciddi olmadığını biliyordum. Bu iş zordu... kirliydi. Prenses asla kendini bu tür bir el işine alçaltmazdı. Ama zamanımı boşa harcamak yerine bana haber verme nezaketini gösterebilirdi. *Aslında rahatladım*, dedim kendi kendime, tahıl yine Ewan'ın ayaklarının dibine düşerken homurdanarak, o tırmıkla toplayamadan daha hızlı yağmur gibi yağıyordu. April gibi bir kadının burada takılmaya hakkı yoktu. Fazla neşeliydi, fazla gülümsüyordu, fazla rahat gülüyordu. Her şey yolunda gittiğinde bu kolaydı herhalde.

Dördüncü varili doldururken, kapıda bir kargaşa beni durdurdu. Boy'un kuyruğu sallanıyordu, burnu alt kısımdaki küçük aralıktan içeri girip kokluyordu. "Hayır, Boy," diye fısıldadım. Omzunun üzerinden bana baktı, yüzünde "oh, kesinlikle yapacağım" ifadesiyle donuk bir ifade vardı.

"Sakın yapma," diye uyardım, kalan son otoritemi kullanarak.

Beni görmezden geldi. Başını geriye eğip ön patileriyle ahşabı vurarak, duvarlarda yankılanan bir siren sesi gibi uludu. Ewan tırmığını gürültüyle düşürdü, ellerini kulaklarını korumak için kulaklarına kapattı. "Lanet olsun, dışarıda kim var?" Kontrol etmek için harekete geçti.

"Sen burada kal," dedim çok hızlı bir şekilde. "Çalışmaya devam et... Bir dakikaya dönerim." O da geride kalmayı reddeden Boy, kapı aralandığında neredeyse bacaklarımı altından kesecek şekilde yanımdan geçip çakıl taşlarının üzerine atladı. "Bu hafta kim beni öldürmeye çalışmıyor ki?" diye mırıldandım, eşikte dengemi toplayarak.

Yeni en iyi arkadaşlarını hiçbir yerde göremeyince, coşkulu zıplamaları hızla yavaşladı. Sonra kulaklarını dikti ve ofise doğru koştu, kuyruğunu kapalı kapıya vurarak. "Orada kimse yok, Boy!" diye seslendim, onun peşinden koşarken. "Kapı kilitli." Onun yanıtı olan sızlanma aksini söylüyordu.

Gerçeği fark etmek, yüzüme soğuk bir su sıçraması gibiydi. *Hayır, yapmazdı.*

Tabii ki yapardı. Ve küçük pencereye baktığımda, işte oradaydı, *lanet olası* April Murphy, Kier'in çalışma koltuğunda oturmuş, sanki ona aitmiş gibi onun eski masasının her çekmecesini karıştırıyordu. Anahtarlarımı aradım ve kapıyı sonuna kadar açtım. Kapı tuğlaya çarptığında o başını bile kaldırmadı.

Boy önüme atladı ve heyecanlı bir iniltiyle Dudley'i selamladı. "Nasıl?" Öfke dudaklarımdan adeta sızıyordu.

Küçük elleri sandalyenin kollarını kavradı ve bana dönerek, sanki bel desteği berbat bir ofis sandalyesi yerine bir tahtta oturuyormuş gibi davrandı. "Pencere," dedi. *İmkansız*. Pencere yerden bir metreden fazla yükseklikteydi, o ise ancak bir buçuk metre boyunda olabilirdi. "Dışarıdan bakıldığında çok daha alçak görünüyor," diye devam etti, tam da benim düşündüğüm şeyi okur gibi.

"Çünkü sıcaklık kontrolünü kolaylaştırmak için alt katın tamamı zemin seviyesinin altında inşa edildi."

"Ne kadar çok bilersen o kadar iyi, sanırım." Geriye yaslanırken başını eğdi. Şortlar geri dönmüştü; bacaklarını üst üste atarken güçlü baldırlarını ve pürüzsüz, soluk uyluklarını tam olarak gösteren minicik lacivert şortlar. Ayaklarında açık burunlu sandaletler vardı, minik kare tırnakları tırnaklarıyla aynı bebek pembesi renkte boyanmıştı.

Gözlerimi başka yöne çevirip, masanın üzerindeki dağınıklığı inceledim. "Pencerelerden içeri girip hırsızlık yapmaya gerçekten meraklısın."

"Damıtımevinin bana ait olduğunu konuştuğumuz kısmı kaçırdın mı?" Sesinde hiçbir kötü niyet hissetmedim, sadece pamuk şeker tonuyla süslenmiş sert gerçekler vardı.

"Anahtarı isteyebilirdin."

Koyu kırmızı kaşlarından biri yukarı kalktı, bu hareket çillerinin burun köprüsü ve elmacık kemikleri üzerinde dans etmesine neden oldu. Burnu küçüktü, ok gibi düzdü ve narin bir elf burnu ucuyla son buluyordu. Doğduğunda sahip olduğu hafif kartal burun izi kalmamıştı. "Bana verir miydin?"

Evet, eğer bu kendinizi incitme riskini ortadan kaldıracaksa. Ben o kadar da kötü bir insan değilim. Aslında söylediğim şey şuydu: "Burnunu her şeye sokmak anlaşılmamızın bir parçası değildi."

"Ama birlikte çalışmak vardı."

"Gizli keşiflere 'birlikte çalışmak' mı diyorsun?" Dolgun pembe dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı ve tehlikeli, baştan çıkarıcı bir gülümseme ortaya çıktı. Bunu ileride incelemek üzere aklımda sakladım.

"Gizli," diye tekrarladı, döner sandalyesini tam bir daire çizerek döndürdü. "Bu kelimeyi seviyorum." Boynumdan yukarı doğru bir sıcaklık yayıldı. "Bunu söylerkenki halini seviyorum."

Sarsıldım. Sözlerinin tetiklediği tepkiyi gizlemek için çok geç kalmıştım. Şaka yapıyor olmalıydı, beni dengesizliğe düşürmeye çalışıyordu. Yerimden kıpırdamadan, başının üstündeki duvara doğru konuştum. “Flört ederek bu durumdan kurtulamazsın.”

Yumuşak kahkahası odanın her köşesine yayıldı. “Ama çok eğlenceli.”

“Tartışmalı.”

Bir şey hışırdadı. “Kahvaltıya ne dersin?”

Ağız sulandıran tatlı bir koku aldım, tarçın ve şeker kokusu. Hayır. Buna bir daha kanmayacaktım. Dün bıraktığı limonlu keklerin hepsini yemiştım ve o küçük cadı da bunu biliyordu. Teklifi tamamen görmezden gelerek, kapıya doğru başımı salladım. “Hadi o zaman.”

“Nereye?”

Belki de ben bir piçtim, çünkü onun şaşkınlığı karşısında içimde bir şeyler dans ediyordu. “Yapacak işimiz var.”

“Ben çalışıyorum...”

Üzülerek tısladım ve merdivenlere doğru yürümeye başladım. “Korkarım bugün herkes iş başında.” Beklediği gibi, peşimden gelmedi. Kapının dışında bekledim ve geriye doğru seslendim, “Zaman kaybediyoruz, prenses.”

Bir saniye sonra ortaya çıktı, yüzünde harika bir hoşnutsuzluk ifadesi vardı. “Herkesin el atması tam olarak ne demek?”

Yara izimi çekip yüzümü çarpıttığı halde sıırttım. “O güzelim ellerin kirlenmesine hazır ol demek.”

Burnunu çekerek, buklelerini bir arada tutan kalın örgüsü omzunun üzerinden sallandı. “El işleri için giyinmedim.”

Hayır, değildi. “Bunu önceden düşünmeliydin.”

Gözleri gergin bir şekilde aşağıya kaydı, küçük kare dişleri alt dudağını ısırdı. İç geçirdim. “Orada bekle.”

Boy, kuyruğunu mutlu bir şekilde sallayarak beni ambarlara kadar takip ederken, ona sert bir bakış attım. “Küçük hain. Elini yaladığını görmediğimi sanma.” Kuyruğunu daha da fazla sallamaya başladı. “Öyle mi? Onu güzel mi buluyorsun? Pekala... akşam yemeğinde tavuk yok. Sadece sıradan kuru bisküviler, bundan nefret edeceksin.”

İkimiz de bu tehdidin gerçek bir ağırlığı olmadığını biliyorduk.

April'ı tam bıraktığım yerde buldum, kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklıkla telefonuna bakıyordu. "Her şey yolunda mı?" Neden sorduğumu bilmiyordum. Onun hayatıyla ilgili hiçbir ayrıntı istemiyordum.

Eğer şaşırdıysa da, bunu belli etmedi. "Her şey harika. Sadece arkadaşım Sydney'den bir mesaj geldi." Telefonu arka cebine koydu.

Sydney. Bu bir erkek ismi miydi, yoksa bir kadın ismi mi? *Önemli değil*, diye kendime hatırlattım. Önemli olan tek şey içki fabrikasıydı ve ben de o sıkılıp Londra'ya, Beverly Hills'e ya da başka bir yere dönene kadar onunla bu küçük oyunu oynayacaktım.

Ambalaj malzemelerinin arasından çıkardığım tulumu silkeledim ve ona uzattım. "Giysilerin için," dedim.

"Oh." Parmakları gri kumaşı kavradı. "Teşekkür ederim." Bu jestten gerçekten etkilenmiş görünüyordu.

Ayaklarımın üzerinde kıpırdadım. Orada olmamalıydı, ayakkabılar kocaman ve küf kokuyordu. "İşini görürler."

Kız başını salladı ve pahalı görünümlü çantasını taşların üzerine koydu, sonra bir bacağını kaldırıp ayak bileğindeki karmaşık görünümlü kayışı kurcalamaya başladı. *Tanrım, bütün gün burada kalacağız*. Aklımdan daha iyi bir fikir geçmeden, elinden kumaşı kaptım, dizlerimin üzerine çöktüm ve kumaşı genişçe açtım. "Bacağın."

"Ne?" Sorusu şaşkın gelmişti ama yanaklarım o kadar kızarmıştı ki ona bakamıyordum.

"Bacak," dedim tekrar, boğazımı temizleyerek. "Lanet bacağını deliğe sok, prenses." Dengede kalmak için bir elini omzuma koydu. Ayağı kumaşın içinden kaydı, narin kemik ve tendonlar başparmağıma sürtündü. Kumaşı sıktım. Diğer bacağına geçtim. Orada da çilleri vardı. Her bir ayak parmağında bronz renkli küçük yıldızlar. O anda bırakabilirdim, ama elim iç uyluklarına değene kadar kumaşı bacaklarından yavaşça yukarı doğru çektim. İkimiz de irkildik ve kumaşı bıraktım. O zaman kumaşı yakalayamadı ve yine ayaklarının etrafında birikiverdi

. Kumaşı yakalamak için çabaladı, sanki çıplakmış gibi bacaklarından yukarı doğru çekerek yırttı. Bu sefer yardım etmedim. Dizlerimin üstünden de kalkmadım.

Ne oluyordu böyle? Nefes alamıyordum.

Ben ayağa kalktığımda o, çıtçıtların yarısını kapatmıştı. Hâlâ konuşmaya cesaret edemiyordum, sadece arkasını dönüp malt odasına doğru yürüdüm, onun peşimden geleceğine güvenerek. İçimden bir ses, gelmemesini umuyordu.

NİSAN

Sparks – Coldplay

“Çok uzun süre yoktun,” diye şikayet eden bir ses duyuldu. Malcolm, alçak kapıdan geçebilmek için başını eğerek ilerliyordu. Omzunun üzerinden baktığımda, yirmili yaşlarının başında, benimki kadar kızıl ve kıvrıkcık saçlı, terden sıırıslı, tırnığı can simidi gibi sıkıca tutan sırık gibi bir delikanlı gördüm ve şaşırdım.

"Halletmem gereken bir iş vardı," dedi Malcolm'un derin bariton sesi, tüylerimi diken diken ederek. O ses. Söylediklerini görmezden geldiğimde, o ses bana bir şeyler yapıyordu. Lezzetli şeyler. Dinlemeyi sevdiğim müstehcen sesli kitapları o seslendirmeli. Sanki daha seksi bir James McAvoy kulağıma fısıldıyormuş gibi olurdu. Ve James McAvoy son derece seksi biriydi.

Sonra ne demek istediğini anladım. Buradaki "*bir şey*" ben miydim?

Genç delikanlı da açıkça aynı şeyi düşünüyordu, çünkü gözleri bana kaydı ve kısıldı. Gülümsediğimde gözlerini kırptı. "Sen... sen April Sinclair'sin."

Yüzümdeki ifade bozuldu ve Malcolm'un bunu fark ettiğini biliyordum. Yakalanmış hissetmekten nefret ederek, sesime toplayabildiğim kadar neşe kattım ve elimi uzattım. "Eşsiz ve tek." *Tanrım*. Gözlerim bile devrilmek istedi. "Genelde bundan daha güzel kokarım, söz veriyorum." Serbest elim, vücudumu boğan gri tulumu düzeltmeye çalıştı.

O, uzattığım elimi tuttu ve parmaklarımı sıkarken coşkuyla elimi sıktı. "Biliyorum... Yani, harika kokuyor gibi görünüyorsun." Yanakları kiraz kırmızısına döndü. "Yani..."

Gülmekten kendimi alamadım. "Ne demek istediğini anlıyorum." Malcolm'a baktım ama o, elinde kürekle büyük fiçinin yarısına kadar girmiş, sanki biz yokmuşuz gibi davranıyordu.

"Üzgünüm," dedim çocuğa. "Huysuz efendimiz bana adını söylemeyi unutmuş."

"Ewan... Ewan Davies," diye cevapladı heyecanla.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Ewan." Samimiydim, yüz hatları nazikti.

Yüz hatları, onu gerçek yaşından daha genç gösterecek kadar iriydi. "Artık tanışma kısmı bitti, biraz iş yapmaya ne dersin?"

Sonuçta sana bunun için para ödüyorum," dedi Malcolm, küreklemesinden başını kaldırmadan huysuzca.

Yanımdaki Ewan irkildi ve bana özür diler gibi bir bakış attı. "Tamam. Üzgünüm patron."

Ve ben... ben sadece orada durdum. Kendi işyerimde bu homurdanan devin beni sindirmesine izin vermeyecektim. On iki yıl aradan sonra gelip mecazi olarak "ağzımı açıp" konuşmamın cesurca olduğunu biliyordum, ama bu kelimenin tam anlamıyla elimdeki tek kozdu. "Bana para mı ödeyeceksin?" dedim, tamamen ona dönerek.

Bir an durdu, ellerini kürek sapının üzerine koymak için bir an bekledi. Burnunu ve keskin elmacık kemiklerini ince ter damlacıkları kaplamıştı. "Sana ödeme yapamam."

Onu kızdıracağını bildiğim bir şekilde dudaklarımı bükerek, "Ya yeni bir çanta almam gerekirse?" dedim.

Gri gözleri dudaklarıma kaydı. Bu sefer bakışında eleştirel bir hava yoktu. "Eminim sana bir tane alacak yalnız bir adalı bulabilirsin. Söylentiler doğruysa, şeker babaları seviyorsun."

Tirpinişimi bastırdım. Söylentiler doğru *değildi*. "Hakkımda araştırma mı yaptın, patron?"

Az önce Ewan'ın ağzından o lakap çıktığı anda Malcolm'un bundan nefret ettiğini sezmiştim. Çenesini sıkması bunu doğruladı. Ya da suçlamamla biraz fazla isabetli bir noktaya değinmiştim. Gözleri yere indi. "Aptalca sorular sorma, prenses. İşine bak."

Ellerimi belime koydum. "Ne yapacağımı bilmezsem bu biraz zor olur."

"Ewan," diye tersledi ve çocuk bana yardım etmek için aceleyle neredeyse kendi ayaklarına takılıp düşecekti.

"Al, duvardan bir tırmık al," dedi, ekipman rafını işaret ederek, "muhtemelen küçük bir tanesiyle başlamak isteyeceksin." Pürüzsüz ahşap saplı küçük bir tırmık seçtikten sonra,

. “Patron çimlenmiş arpayı döküyor, en zor kısmı bu. Bizim işimiz onu paralel çizgiler halinde tırmıklamak. Hava böyle sıcakken ince tırmıklamalısın, derinliği sekiz ila on iki santimetre arasında tut.”

Ewan’ın çoktan bitirdiği işi inceledim; altın rengi tahıllardan oluşan düzgün bir çizgi. “Ne kadar zor olabilir ki?” Odanın diğer ucundan bir burun çekme sesi duyduğuma yemin edebilirim.

Onu görmezden gelerek işe koyuldum.

Meğer, bu iş gerçekten de çok zordu.

“*Düz* çizgiler halinde tırmıkla, prenses” diye dördüncü kez homurdandıktan sonra, kendimi onun sırtına atıp üç gece önce mutfakta başladığım işi bitirmeye hazırdım.

Terlemiştim. Omuzlarımla arasına Glasgow büyüklüğünde bir düğüm yerleşmişti ve o lanet tırmığı her tuttuğumda acı veren bir kıymık batıyordu. İşin yarısını bile bitirmemiştik.

Alnındaki, onu daha çekici gösteren ince ter damlaları dışında —objektif olarak, hani, homurdanan Gruffalolardan hoşlanıyorsanız, ki ben kesinlikle hoşlanmıyordum— Malcolm tam olarak iki saat önceki haliyle duruyordu. Bu beni içten içe öfkeliyordu.

En azından Ewan da benim kadar kötü durumdaydı. Her beş dakikada bir durup, dinlemeye istekli olan herkese “bu iş hiç kolaylaşmıyor” diye şikayet ediyordu. “Kapa çeneni, Ewan” diye bağırmaya ramak kalmıştı, ama bunun yerine dudaklarımı ısırıp başımı eğmeye razı oldum. Ewan ağlak birine benziyordu.

Malcolm’un gözlerini üzerimde sadece birkaç kez hissettim ve fark etmemiş gibi davrandım. Ne yaptığını biliyordum... beni kemiklerime kadar çalıştırıyor, pes edeceğimi varsayıyordu. Kamuoyunun gözü önünde olan bir kadının köpekbalığı derisi gibi kalın bir deriye sahip olması gerektiğini bilmiyor muydu? Kaç kez “sahneye uygun bir yüzün” olduğu söylendiğini sayamazdım. Ya da çekimler başlamadan önce beş kilo verirsem daha yüksek maaş teklif edilmişti. Yönetmenler yüzüme bağırıyordu. Eşleri karavanlarında beklerken rol arkadaşlarım bana asılmıştı. Milyonlarca insan beni ekranda çıplak görmüş ve vücudum hakkında yargılarda bulunmuştu — o listede onun da olması ihtimali vardı.

. Eğer benim bırakmamı istiyorsa, çok daha fazla çaba sarf etmesi gerekecekti.

"Bunu neden yapıyoruz?" diye sordum, terli saçlarımı yeniden örmek için işkence aletini duvara dayadım.

Ewan, bilgisini sergilemek için can atıyor gibi görünüyordu ve hemen araya girdi. "Arpayı çimlenmeye ikna etmeye çalışıyoruz. Bu yüzden onu eşit bir şekilde tırmıklaman önemli, yoksa çimlenme eşit olmaz."

Akıllıca. "Bu tür şeyleri kim buluyor acaba diye hiç merak ettin mi? Mesela kim evde oturup 'Bu arpayı üç gün suda bekletip sonra yere serersem ne olur acaba?' diye düşünmüş olabilir?"

Beni şaşırtan Mal oldu; "İskandinavlar," diye cevapladı. "İlk bulgular, bira yapmak için maltlanmış arpayı keşfedenlerin onlar olduğunu gösteriyor."

"Bunu bildiğine neden şaşırmadım acaba?" Gözleri benimkilerle buluştu, belirsizlik gözlerini soğuklaştırdı. Ve bu sabah onun isteği üzerine çektiğim işkenceye rağmen, onunla dalga geçmediğimi bilmesini istedim. "Sorun değil. Bir şeylerin tarihini bilmek önemlidir, özellikle de senin için önemli bir şeyse."

Umduğum gibi yumuşamak yerine, sanki ben konuşmamışım gibi arkasını döndü. Bunun beni etkilememesi için elimden geleni yaptım. Bunun tamamen kişisel olmadığını biliyordum. Gençken Malcolm her zaman sessizdi, belki biraz daha nazikti. Ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım; o lanet olası tırmağı elime aldım ve konuşmaya başladım.

Malcolm'un benim için boşalttığı taze yığından başlayarak, "Bu bana bir zamanlar çektiğim bir filmi hatırlatıyor..." dedim. Ewan çalışmayı bıraktı, kulaklarını dikti. "Bir kır malikanesinin ormanlarında, hafızasını yitirmiş bir genç kadının hikâyesini anlatan bir dönem draması."

"Annem o filmi çok sever," dedi Ewan hemen, sonra anında yine kızardı. Tanrı onu ve soluk tenini korusun. Bir sahnede tamamen çıplak görünüyordum—yani, vajinama yapııştırılmış, aşırı kaşıntılı bir merkin hariç. Şu anda kesinlikle hatırladığı sahne buydu.

"Neyse... tarlalarda, tırpanla buğday biçmemiz gereken karmaşık bir sahne vardı. Asıl plan, fiziksel işlerin çoğunu dublörlere yaptırmaktı, ama ben tam bir acemi olduğum için hepsini kendim yapmakta ısrar ettim. En azından ilk gün. Ertesi sabah uyandığımda tüm yaratıcı bütünlüğüm bir anda yok oldu

kollarımı kullanamadığımda tüm yaratıcı bütünlüğüm bir anda yok oldu.” Kıkırdadım. “Ve film nihayet gösterime girdiğinde, o sahneyi yüzlerce kez izleyip dublörden kendimi ayırt etmeye çalıştım, ama ayırt edemiyordun bile!”

Ewan bir dizi soru sordu. *Rol arkadaşın iyi miydi?* Evet. *Aktör olmak görüldüğü kadar göz alıcı mı?* Hayır. *Setten bir şey çaldın mı?* Evet.

Sorular beni rahatsız etmedi, şöhrete hayran olmak insan doğasında vardı. İnsanlar perde arkasına göz atmayı seviyordu.

Malcolm ise buna fazla tahammül edemedi. Oscar töreninin sahne arkasında George Clooney’i yanlışlıkla öptüğüm anı anlatmaya daha yeni başlamıştım ki, o sözümü kesip el arabasını gürültüyle yere attı. “Eğer ikiniz çalışıyormuş gibi bile davranmayacaksanız, en azından bu zamanı öğle yemeği molası olarak değerlendirin.”

Ewan ve ben utangaçça birbirimize baktık, Mal ise kapının yanına dayalı bir çantaya doğru yürüdü ve içinden sarılı bir sandviç çıkardı. Malcolm her şeyi yaptığı gibi yemek yedi: odaklanarak ve hırsıyla. Sanki önceki günden daha hızlı yemek yiyebilmek için kendisiyle yarışıyormuş gibiydi.

"Ne kadar vaktimiz var?" diye Ewan'a fısıldadım.

"Otuz dakika, ama patron sadece beş dakika kadar sürüyor."

Tam otuz dakika. “Bu zamanı akıllıca kullan,” diye cevap verdim, kendi çantama gidip su şişemi çıkardım.

Ewan da onu takip ederek kendi öğle yemeğini çıkardı. "Genelde bu kadar huysuz değildir, acaba ne oldu ona?"

Hmm... Acaba. Görünüşe göre onun ruh hali üzerinde bu kadar kalıcı bir etki bırakmış olmamdan gurur duymalı mıyım, emin değildim. Bir yudum daha su içip, terli alnımı elimin tersiyle sildim ve Dudley’i kontrol etmeye gittim. Oynamaktan yorgun düşen o ve Boy, sabahın geri kalanını uyuklayarak geçirmek için çoktan güneşli bir yer bulmuşlardı. Küçük seyahat kasesini suyla doldurdum ve sırayla su içmelerini sevgiyle izledim.

"Sanırım birbirlerine aşıklar," dedim Malcolm’a.

"Onlar köpek," diye cevapladı bir an sonra.

"Bence bu çok tatlı." İkisini de okşadım, güneşin ısıttığı yanaklarını karıştırdım. "Boy'un alerjisi yok, değil mi?" Bir

"Hıh" sesi hayır anlamına geldiğini düşündüm, bu yüzden ikisine de birer ödöl verdim. *O benim saçma olduğumu düşünüyor.*

Aniden biraz havaya ihtiyacım oldu, bu yüzden molamın geri kalanını nehir kıyısında geçirmeye karar verdim. Mor funda çiçeklerinin arasında, iki köpek de ayaklarımın dibindeyken uzandım, ev yapımı granola barlarını ısıtarak, Malcolm'un görmesine asla cesaret edemeyeceğim en sevdiğim aşk romanlarından biri olan *The Duke's Promise'ı* okudum. Tam bir mutluluktu.

Muhtemelen bu zamanı parmağımdaki kıymığı çıkarmak için kullanmalıydım, çünkü işe döndüğümde parmağım zonklamaya başlamıştı.

Yorgunluk, öğleden sonra Ewan ve beni çok daha sakin hale getirdi ve birkaç saat içinde tüm zemini kapladık; beyaz betonun her santimi, kahvaltılık gevrek gibi kokan altın rengi bir örtünün altında gizlendi. Bu koku bana Kier'i hatırlattı; beni her kucakladığında burnumu onun güçlü göğsüne bastırarak bu kokuyu içime çekdim.

Ağrıyan ellerimi dinlendirmek için tırmağımı duvara dayadım ve Malcolm'un süpürgenin arka tarafıyla tahılların üzerinden geçip, görünüşe göre çok kalın serdiğimiz yerleri düzeltmesini izledim. "Şimdi ne olacak?" Parmaklarımı ovuşturdum, başparmağım kıymığa değdiğinde yüzümü buruşturdum.

"Altı gün boyunca serip, çimlenmenin düzgün olmasını sağlamak için tahılları günde bir kez çeviriyoruz... Ne? Ne oldu?"

"Ha?" Kafamı kaldırdım. Bana somurtuyordu. "Ah"—yaralı elimi salladım—"önemli bir şey değil, sadece bir kıymık. Malikanede cımbızım var, hallederim—"

Ama o çoktan elimi yakalamış, daha iyi görebilmek için beni kendine doğru çekmişti. Başının tepesiyle yüzüm aynı hizadaydı ve taze şampuan kokusunu aldım. "Daha önce bir şey söylemeliydin."

"Sorun yok, artık neredeyse hiç acımıyor bile—ahh!" Kalın bir parmak, yaranın küçük girişini yokladı.

"Gel. Ewan, sen gidebilirsin." Elini bileğimi kavrayacak şekilde kaydıran Malcolm, beni peşinden çekti ve Ewan'a el sallayarak veda etme fırsatı bile bulamadan kendimizi hoş bir öğleden sonra güneşinin altında bulduk. Binayı dolaşırken ikimiz de konuşmadık ve şimdi onun evine çıktığını bildiğim bir kapının yanında durduk. "Burada bekle."

Tabii ki beklemedim. Hem köpekler hem de ben, onu takip ederek çok küçük ama şirin evine girdik. Her yerde eşyalar vardı, ama dağınık hissettirmiyordu. Kompakt mutfak, Boy'un önünde kıvrılmış halini hayal edebileceğim bir odun sobasıyla tamamlanmış, rahat bir oturma alanına açılıyordu. Her bekar erkeğin evinde bulunması gereken bir şey gibi görünen devasa bir televizyon vardı. Odanın en uzak köşesindeki devasa yatağa bir göz attım, sadece koyu lacivert çarşafların düzgünce yapıldığını görebilecek kadar. Sonra dikkatimi hemen, neredeyse tüm duvarı kaplayan, kitap ve DVD'lerle dolu ahşap rafa çevirdim. İnsanların hâlâ DVD topladığını biliyordum. Sadece Malcolm'un bunalmış iç çekişi, hepsini tek tek incelememi engelledi.

Bir çekmeceyi karıştırırken, küçük yemek masasındaki bir sandalyeyi işaret etti. "Madem kendinizi davet ettiniz, otursanız iyi olur."

"Burası gerçekten çok şirin bir yer," dedim, sallanan sandalyeye otururken. Homurtu.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Yeterince uzun süredir."

"Ne için yeterince uzun?"

"Sadece... yeterince uzun." Çekmeceyi sertçe kapattı, elinde küçük bir ilk yardım çantası vardı. "Elini masanın üzerine koy." Ben de dediğini yaptım, gülmemek için dudağımı ısırdım. Kıymık batan ben olsam da, o sanki pençesine diken batmış bir ayı gibiydi. Malcolm karşımdaki sandalyeye oturdu. Masa o kadar dardı ki, dizleri benimkilere çarpıyordu. Çantanın fermuarını açıp birkaç küçük eşya, bir alkollü mendil ve bir yara bandı çıkardı. "Kendini yaralarsan, hemen bir şey söylemelisin. Vücudunla çalışıyorsan, ona iyi bakmalısın. O senin en önemli aletin."

Bacağının benimkine değmesi beni o kadar rahatsız etti ki, o son derece keskin cımbızı fark etmem biraz zaman aldı. Onu gördüğüm anda, o ana kadar hissettiğim tüm keyif bir anda yok oldu.

Parmaklarım kıvrıldı ve ayağa kalkmaya başladım. "Biliyorsun... Bunu kendim halledebilirim. Muhtemelen yapacak daha önemli işlerin vardır."

Fazla uzağa gidemedim. Sıcak teni benimkine değdi ve kığım koltuğa çarptı. "Tabii ki ben halledeceğim, April. Şimdi bebek gibi davranmayı bırak."

Beni "prenses" değil de "April" diye çağırması mı, yoksa korktuğumu ima etmesi mi beni yumuşattı, emin değildim. Ama o, benim avucumu kendi çok daha büyük avucuyla kavradığında, yakına eğildiğinde ve o cımbızı kaldırdığında, ben başka yere baktım. Cımbız keskin bir acı ile derime saplandı. "Ahh—"

"Bir şeyin yok."

İçgüdüsel olarak elimi çektim, o da beni daha sıkı tuttu. "Ah! Acıyor..."

"Kıpırdamayı kesersen acımaz..."

"Bu kadar sert bastırman gerekmez

ki..." "Kıpırdama."

"—ahhh!"

"Buldum!" Çatalın dişleri arasına sıkışmış kocaman kıymığı zaferle havaya kaldırdı. "Gördün mü, küçücük, endişelenecek bir şey yok."

"Endişelenecek bir şey yok mu? Az kalsın parmağımı koparıyordun!"

O dolgun dudaklarda hafif bir alaycı gülümseme belirdi. "Lütfen, bu kadar dram yeter, prenses."

Alkol mendilini açıp cildime sürdü, bu da benden bir protesto çılgılığı daha kopardı. O sefer gerçekten güldü. *Güldü*. Aslında gülmekten çok, öfkeli bir gergedan gibi yüksek sesle nefes vermesi gibiydi. Ama ben bunu kabul ediyordum. Kazanmak, kazanmaktı. Bir yara bandını açıp yaralı parmağıma sardı.

"İşte. Bir gün daha yaşayacaksın." Son bir kez düzeltip ilk yardım çantasını toplamaya başladı, ben de nihayet bandajı görebildim. Bebek pembesi bir prenses bandajıydı. Ve dayanamadım.

"Bu kadar büyük bir Disney hayranı olduğunu kim bilebilirdi?"

Yanakları pembeleşti ve parmakları dondu. "Haftada bir kez yeğenlerime bakıyorum."

"Öyle mi?"

"Gerçekten! Her cuma öğleden sonra."

Biliyorum ki yüzümde alaycı bir gülümseme vardı, omzuna hafifçe vurdum. "Bana baktığın için teşekkürler."

"Kendi dikkatsizliğin yüzünden parmağınızı kaybetmemeni sağlamak, sana bakmak değildir." Kaşlarını çatması geri dönmüştü.

Ayağa kalktım. "Yarın aynı saatte?"

Cevabını bekledim. Tam cevap vermeyecek sandığım anda, “Evet. Ve Ewan’la flört etmeyi bırak, bu çocuğa haksızlık.” dedi.

“Ne?” Boğazımdan bir kahkaha kopuverdi.

Masaya kollarını kavuşturdu. “O, siz aktörleri anlamıyor, bunun bir anlamı olduğunu düşünebilir.” *Siz aktörler mi?* Bu ne demekti ki?

Öğrenmek istemediğime karar verip, ona en flörtöz gülümsememi gösterdim ve parmağımı, elinden kıl payı uzaklıkta olan ahşabın damarlarını okşayarak gezdirdim. “Flört ettiğimde, *patron*, bunu anlarsın.” O yutkunana kadar gözlerini kaçırmadım. “Şimdi... izin verirsen, gidip çok uzun bir köpük banyosu yapacağım.”

NİSAN

SNAP – Rosa Linn

"İçki fabrikasında işler nasıl gidiyor?" diye sordu Heather, ertesi hafta sonu Brown's'ta kahvemi içmeye oturduğum anda. Beni davet etmek için mesaj attığında çok duygulanmıştım, yıllarca uzak kaldıktan sonra bu kadar çabuk tekrar aralarına kabul edileceğimi hiç beklemiyordum. Bu, bu küçük toplulukta her zaman sevdiğim şeyi hatırlattı bana... birbirlerine kollarını açıyorlardı.

Omuz silktim, June ve Heather'ın aynı derecede hevesli yüzlerine baktım. "Bütün hafta buralardaydım, yardım ediyordum." *Malcolm izin verdiği sürece.*

"Evet, Mal bundan bahsetmişti, ama ben Mal'la *birlikte* demek istedim. Özellikle."

"Ah, bilirsin, benden nefret ediyor." İlk gün aptalca bir şekilde kaydettiğimizi sandığım tüm ilerlemeler hızla yok oldu. Hatta tam tersine, daha da somurtkanlaşmıştı; Ewan ya da ben ne zaman konuşsak homurdanıyordu. Ewan'ın çalışmadığı günlerde durum daha da kötüydü. Malcolm'un sessiz, stoik gözetimi altında, arpayı günde iki kez çevirip, ambarlardaki fıçılara tarihleri yazıyordum. Bu sırada, küçük bir forklift kullanarak fıçıları döndüren ona gizlice bakıyordum; bu işlem, buharlaşma yoluyla kaybedilen sıvı miktarını azaltmaya yardımcı oluyordu, en azından sorduğumda bana öyle söylemişti. Beni izlerken yakaladığında, azarlayan bir baba gibi, (hiçbir koşulda) forklifti kullanmamam, dokunmamam veya üzerine oturmamam gerektiğini söyledi... ki bu tabii ki beynimde "April, forklifti kullanmalısın" olarak tercüme edildi.

Son olarak, Malcolm bana fermantasyon sürecini öğretmişti. Arpa ezilirken, maya, şıra adı verilen şekerli bir sıvıya ekleniyordu — evet, bu sürecin her aşaması iğrenç geliyordu — ardından

fermente olması için washback adı verilen büyük bir kaba aktarıldı — *iğrenç* —. Yaklaşık elli saat sonra, üst kısmı biraz yulaf lapasına benzemeye başladığında — yine *iğrenç* — damıtılmaya hazır hale geldi.

Gösteri otuz dakika sürmüştü; o, alkol içeriğindeki farklılıkları gösteren küçük sıvı şişelerini çıkarırken, her sabah kullanılmış olsun ya da olmasın titizlikle temizlediği parlak bakır damıtma kazanını bana gösterdi. Bana şırayı koklattı ve eğitilmiş bir burnun fermantasyon seviyesini nasıl doğru bir şekilde ayırt edebileceğini açıkladı. Mal'ın konuşmaktan zevk aldığı tek zamanın viski hakkında konuştuğu zamanlar olduğunu çabucak fark ettim ve bilgilerin sadece yüzde doksanını aklımda tutmuş olsam da, o harika bir öğretmendi. Yavaş ve ayrıntılı konuşuyordu. Sorular sorduğumda, onları küçümsemedi, düşünceli bir şekilde cevapladı. Soru sormaya o kadar bağımlı hale gelmişim ki, akşamları ertesi gün soracağım şeyleri küçük notlara yazıyordum. Acıması bir durumdu, ama sevilme için duyduğum doyumsuz ihtiyacı çoktan kabullenmişim.

Ah, bir de damıtımhanenin dışında, bir sabah sahilde yürüyüş yaptıktan sonra, Dudley'in ıslak vücudunu askısına sıkıştırmış halde dik patikadan yukarı tırmanırken beni yakaladığı bir an vardı. "*Oraya gerçekten gitmemelisin, kayalıklarda yaralanacaksın*," diye bana bağırmıştı.

"Öyle mi dedi?" diye sordu Heather.

"Tamam... tam olarak aşağılama sayılmazdı, ama daha çok söyleme şekliyle, bana bakışıyla ilgiliydi."

"Sana nasıl baktı?"

"Sanki bu kadar aptal biriyle konuşmak için durduğuna inanamıyormuş gibi." Ve onun kaşlarını çatışının tam şiddetini anlattıktan sonra —benim hazırladığım Malcolm'un Kaş Çatma Ölçeği'nde yedi puanlık bir seviyeydi— June ve Heather birbirlerine baktılar.

Sonra June bana anlayışlı bir gülümseme attı, Heather ise ellerini çırpı. "Bu harika," diye bağırdı, gülerek.

Bir şeyleri kaçırdığımdan emin olarak Juniper'a baktım. June sadece başını salladı. "Ohhh hayır. Ne düşündüğünü biliyorum, Heather. April daha yeni geldi, bu saçmalığa başlayamazsın."

"Neyi başlatmak?" diye sordum.

"Sizi birbirinize yakıştırmaya çalışıyor."

O kadar yüksek sesle güldüm ki, dikkatleri üzerime çektiğimi biliyordum. Midemin derinliklerinden gelen, gerçek, boğuk bir kahkaha. Ta ki Heather, “Onları bir araya getirmeye çalışmıyorum — buna gerek yok, aptal ağabeyim açıkça senden hoşlanıyor,” diyene kadar.

Yanaklarımı ellerime bastırıp ona baktım. “Asıl korkutucu olan, şaka mı yapıyorsun, yapmıyor musun, anlayamıyorum.”

“Çok açık.” “Nasıl?”

“Kardeşim kimseyle pek konuşmaz, ailesiyle bile.”

June'un gözlerine tekrar baktım. O da benim kadar şaşkın görünüyordu. “Ve?”

“Ve...” Kelimeyi uzattı. “Seninle konuşuyor, bunu sen kendin söyledin. Umursamıyor olsaydı sana dikkatli olman için uyarmazdı,” diye bitirdi, imalı bir şekilde.

Kafamda hiçbir anlam ifade etmediği için, Wookie dili konuşuyor da olabilirdi. “Eğer düşüp ölseydim, ambulans çağırma zahmetinden kurtulmak istediğinden eminim. Bana tahammül ediyor. Bunu oldukça açık bir şekilde belli etti.”

O çoktan başını sallıyordu. “Hayır. Sana söylüyorum, bu sadece Mal’ın tarzı. Senden hoşlanmasaydı, onun için neredeyse görünmez olurdun.”

“Bunu sanki bir iltifatmış gibi söylüyorsun,” dedim ciddi bir ifadeyle,

June'un

kahvesine burun buruna güldürdüm, sonra devam ettim. “Heather, oyun parkında bir çocuk saç örgülerimi çekerse, bu senden hoşlandığı anlamına gelir diye kendimi kandırma yaşını çoktan geçtim. Bir erkek senden hoşlanıyorsa, ilgisini gösterir. Zaten onun ilgilenmesini istemiyorum ki—ya da başka birinin. Burada sadece birkaç ay kalacağım, unuttun mu?”

“Tamam, tamam.” Ellerini havaya kaldırdı. “Konuyu kapatacağım. Katılmıyorum ama kapatacağım.”

Derin bir nefes aldım. “Teşekkürler.”

“Pansiyon nasıl gidiyor?” diye sordum

June’a.

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. “Sorun yok. Her zamanki gibi çok yoğunuz... bu harika, ama annemle şu anda hiçbir konuda anlaşamıyoruz. Bence banyoları yenilemek için yeterince para kazanıyoruz; böylece haftada bir tesisatçı çağırarak ve odalarda indirim yapmak zorunda kalmayız, ama annem o kadar cimri ki, *gerekli* olmayan hiçbir şeye tek kuruş bile harcamak istemiyor.”

Heather ve ben yüzümüzü buruşturduk. “Çalışan bir tesisat oldukça gerekli görünüyor.”

“Bu işi seviyorum, ilk geri döndüğümde düşündüğümde çok daha fazla, ama bazen keşke tamamen benim olsaydı diyorum, böylece o, ‘ben olsam böyle yapmazdım’ diyerek ensemde nefes almadan tüm kararları ben verebilirdim. Bu beni kötü biri mi yapar?”

“Annesiyle çok karmaşık bir geçmişi olan biri olarak, kesinlikle hayır. Anneler bize başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde dokunur.” Ya da benim durumumda

—annemin *yokluğu* beni olduğum kadın haline getirmişti. Bir yolcu gemisinde aktris ve şarkıcı olarak dünyanın her köşesini gezmişti. Çocukken, dünyanın onunla başladığını ve onunla bittiğini düşünürdüm. Saatlerce kıyıda durur, suya bakarak onun bana doğru yelken açtığını hayal ederdim. Bunun olmayacağı belli olunca, başka bir arzu ortaya çıktı. Eğer o seyahat etmeyi seviyorsa... ben daha da uzağa seyahat ederdim. O bir aktrisdi, ben daha iyisi olurdum.

"Kediyi unutma," diye araya girdi Heather, beni düşüncelerimden kopararak.

"Kedi mi?" diye sordum.

"Ah, veteriner hemşiresi Kelly için bir kediyi geçici olarak bakıyorum. Ona kalıcı bir yuva arıyorlar, ama birkaç haftadır ona bakıyorum ve görünüşe göre annem kedilere alerjikmiş."

Geriye dönüp düşündüm. "Çocukken bir kedin yok muydu?" "Evet."

Kıkırdadım. Annemle daha iyi bir ilişkim olmasını dilediğim zamanlar olmuştu, ama bu onlardan biri değildi. Yıllar içinde, anne-kızdan çok arkadaşlığa benzeyen geçici bir ilişki kurmuştuk. Artık onu her düşündüğümde içimde o acı hissetmiyordum. Daha iyisi olamazdı.

Kahvemizi bitirirken, konu köydeki Sheep's Heid Pub'da Heather'ın işine geldi ve o, önceki gece servis yaptığı kaba bir müşteriyi hatırladı. "Saygın bir pub'ın Jameson's servis etmesi gerektiğini söyledi, ben de ona, 'O İrlanda viskisi dostum. İrlanda'da değilsin,' dedim. Sanırım bu hoşuna gitmedi." Anısını hatırlayarak burnundan soludu. "Sonunda ona Kier'in viskisini satmayı başardım. Şey, artık Mal'ın viskisi sanırım."

Yüzüm aydınlandı. "Bu harika. Pub'da çok satıyor musun?"

Omuz silkti. "Biraz. Çoğunlukla yerlilere." Bu, hayır anlamına geliyordu.

Alnında endişeli bir kırışıklık belirdi, bu bana kardeşini çok hatırlattı. "Her şey nasıl gidiyor? Mal için endişeleniyorum ve Callum'un da endişelendiğini biliyorum. O mekana kendini o kadar çok adadı ki ve o kadar uzun süre orayı ayakta tutan tek kişi oydu ki, o olmadan ne yapacağını bilmiyorum."

Suçluluk. Öfke. Endişe. Hepsi bir araya gelmişti ve hepsi Kier'e yönelmişti. "Eğer her şey yolunda giderse, bunu öğrenmemize gerek kalmayacak. Sana üzerinde çalıştığım şeyi göstereyim." Çantamdan telefonumu çıkardım ve önce e-postalarımı açarak, tasarımcı bir arkadaşımın şişe için hazırladığım yeni etiketi onlara gösterdim. Geleneksel bir tasarım olmasını istemiştım, bu yüzden altın rengi yazılarla "Kinleith Old Scottish Whisky" yazan ve altında Skye Adası'nın silueti bulunan sade beyaz bir etiketti.

"Harika görünüyor," dedi June.

"Mal'a gösterdin mi?" diye sordu Heather.

Başımı salladım. "Sadece birkaç saat önce geldi." Ona gösterirken gergin olduğumu itiraf edemezdım. İşini ele geçirmeye çalıştığımı düşünmesini istemedim. "Bir web sitesi üzerinde de çalışıyoruz." Sonra siteyi yükledim ve gerçekten gurur duyduğum siteyi inceleyebilmeleri için telefonu onlara uzattım. "Bir sosyal medya sayfası açıyorum, ama ideal içeriğimizi belirlemem gerekiyor, bu yüzden hala araştırma aşamasındayım."

"Bunun için gerçekten çok çalışmışsın." Heather telefonumu geri verdi.

"Bu iş benim için önemli." Omuz silktim. Bu iş, Kier'in mirası ya da ailemin evini korumaktan daha önemli hale gelmişti. Malcolm'un da başarılı olmasını istiyordum, çünkü her ne kadar tam bir huysuz olsa da, bunu hak ediyordu. "Tasarımcı bir arkadaşım bana bir iyilik borcu vardı, web sitesi ve etiket üzerindeki işlerin çoğunu o yaptı. Ayrıca başka bir şey daha düşünüyorum... Bunu Mal'a götürmeden önce senin fikrini almak istiyorum."

"Kulağa kötü geliyor," diye espri yaptı June.

Dilimi çıkardım. "Eski tadım odasını hatırlıyor musun?"

"Uğursuz bir şey gibi geliyor," dedi June alaycı bir şekilde.

Başımı salladım. "Artık kullanılmıyor, kırık fiçılar ve ekipmanlarla dolu. Ama düşündüm de, orayı tamamen boşaltırsak yeni viski etiketi için

“Harika bir fikir,” dedi June.

"Harika bir fikir," dedi June

"Ama?" Kesinlikle bir *"ama"* vardı. "Mal bundan nefret edecek," diye tamamladı Heather.

"Oh, kesinlikle bundan nefret edecek," diye onayladı June. Muhtemelen.

“Eğer bu, içki fabrikasını kurtarırsa, bana teşekkür edecek.” Tercihen diz çökerek.

Hayır. Olmaz. O konuya girmeyeceğim.

"Doğrudan malikaneye mi gidiyorsun?" diye sordu Heather, sokağa çıkarken.

O esintili esintili , buben çekip siyah siyah blazerimi üzerine küçük nakışlı papatyalarla süslenmiş blazerimi giydim ve tüm düğmelerini ilikledim.

“Birazdan, evcil hayvan dükkanına uğramam gerek.” “Dudley için ödül mü?” diye sordu June.

"Evet, ama aynı zamanda küçük tilki ailem için de bir şeyler almak istiyorum." İkisi de şaşkın bir bakış attılar. "Tilki ailesi mi?"

“Evet, çok garip bir şey. Her sabah nehir kıyısında kahvemi içiyorum, üç gün önce de küçük bir tilki ailesi ortaya çıktı, beş tane cılız küçük yaratık. İlk başta Dudley’i yemek istediklerini düşünerek paniğe kapıldım, bu yüzden biz uzaklaşırken dikkatlerini dağıtmak için onlara Dudley’in ödülllerinden birkaç tane verdim. Şimdi her gün aynı saatte geri geliyorlar... Aslında oldukça sevimli.”

Heather güldü ve June’a anlamlı bir bakış attı.

Juniper sadece gözlerini devirdi. “Lanet şehirli insanlar, kuduz olacaksınız.”

“Artık öyle bir şey yok bence.”

Çantasından araba anahtarlarını çıkardı. “Ağzından köpükler çıkarken bana koşup gelme.”

Omuzlarının üzerinden öpücükler göndererek, ikisi de belediye binasının dışındaki otoparka doğru yürüdüler. Ben ise ana caddede daha ileride bulunan ve henüz ziyaret etmediğim küçük evcil hayvan dükkanına doğru yola çıktım. Belki Dudley ve Boy için bir şeyler alırdım. Ne zaman

İkisini bir ikili olarak düşünmeye ne zaman başlamıştım? Birbirlerine sevimli bir şekilde bağlanıyorlardı. En azından *ben* bunu sevimli buluyordum. Köpeği bana doğru kuyruğunu her salladığında Malcolm'un kaşlarını çatmasından, bunu sevmediğini anlayabiliyordum, sanki düşmanla işbirliği yapıyormuş gibi.

Pet Palace, güneşli bir limon sarısı rengine boyanmıştı. Açık duran kapıyı çevreleyen pencerelerin altında, parlak petunyalar ve sardunyalarla dolu çiçek kutuları duruyordu. İçerisi küçüktü, sadece eski moda bir kasa makinesinin bulunduğu küçük bir tezgah ve yiyecek, oyuncak ve ödüllere dolu raf sıraları için yeterli yer vardı.

"Ah, merhaba yakışıklı," dedim, kediye fark edince. Kızıl benekli bir kedi, taç şeklinde bir yataкта uzanıyordu; bu da benim gerçekten de kraliyet ailesinin arasında olduğumu doğruluyordu.

Onu okşamak için eğildiğimde bir ses duyuldu: "Ben olsam bunu yapmazdım." Elimi o kadar hızlı geri çektim ki neredeyse kıkırdama üstüne düşüyordum. Uyarıyı yüksek, sevimli bir kıkırdama izledi. "Korkarım ki görüldüğünden daha çekici biri."

Kedinin bıyıkları, yemin ederim ki hayal kırıklığı nedeniyle seğirdi. "Senin olduğun kadar çekici görünmemekten iyidir herhalde," diye cevap verdim ve sonunda melodik Avustralya aksanının sahibine bakmak için dikleştim.

Kıvrımlı esmer kadın çoktan bana hayran hayran bakıyordu. "Sen April Sinclair'sin." Oh. Eğer ünlü bir kişi, rastgele insanların kendisini tanımasına alıştığını söylüyorsa, yalan söylüyordur. Benim tereddütümü okumuş olmalıydı. "Hayır, hayır—ben, şey, çılgın bir hayran falan değilim." Ellerini birbirine vurarak yüzünü buruşturdu. "Biliyorum, çılgın bir hayranın tam da böyle diyeceğini biliyorum—ve ben bir hayranım—ama demek istediğim, tüm köy senin burada olduğunla ilgili dedikodularla çalkalanıyor ve—" Gözlerini kapattı ve başını salladı. Gözlerini tekrar açtığında, bana tatlı ama biraz çekingen bir gülümseme attı. "Baştan başlayayım. Merhaba, sen April olmalısın, ben Jasmine."

Elini uzattı ve ben gülerek elini tuttum. Bütün bu durum tuhaftı ama hayatımdaki en garip karşılama da değildi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Jasmine. Bütün hafta boyunca dükkanına girmek istiyordum, çok güzel eşyaların var."

Bana bakmaya devam etti ve ben boğazımı temizledim. İrkıldı, ellerini yüzüne kapattı. “Üzgünüm, yine yapıyorum. Daha önce hiç ünlü biriyle tanışmadım, ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Yine güldüm. Tuhafliğına rağmen onu sevmiştim. “Söz veriyorum, biz de dünyadaki diğer herkes kadar sıkıcıyız. Biliyorum... ben sadece sıradan müşterilerinden biriymişim gibi davranmaya ne dersin, o zaman bana ne derdin?”

Rol yapma fikri onu biraz dehşete düşürdü ama başını salladı ve yutkundu. “Günaydın, April. Senin için ne yapabilirim?”

Asla bir aktris olamazdı, ama işini gördü. “Tuhaf bir soru olacak, tilkiler için uygun bir şeyiniz var mı?”

“Tilkiler mi?” diye tekrarladı ve ben ne tür bir tepki alacağımı merak ettim.

Miras kaldığım küçük tilki ailesiyle ilgili durumumu anlattım. Şaşırmış ya da kafası karışmış gibi görünmüyordu, sadece gülümsedi ve “Orada bekleyin, tam da aradığınız şey var,” dedi ve telaşla arka odaya koştu. Jasmine ile çok iyi arkadaş olacağımıza dair içimde bir his vardı.

Daha sonra, kendimi nasıl bu duruma düşürdüğümü merak edecektim. Bugün o gün değildi. Bunun için kafamda yer yoktu.

April'in gelişinin üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti ve ben onun gelip gidişlerine o kadar alışmışım ki. Hafta içi saat yedi civarında, hafta sonu ise saat dokuz civarında köpeğini gezdirip ardından damıtımevine geldiğini biliyordum. Ayrıca, duruşunda hâlâ kalan uykunun izlerinden, sabah yürüyüşlerinin yataktan kalkar kalkmaz yaptığı ilk şey olduğunu da anlamıştım. Bu yüzden, sessiz olduğum sürece malikanenin mutfağını tekrar kullanmaya başlamanın güvenli olacağını aptalca – *aptalca* – varsaymışım.

İki gün üst üste, kafam ters dönmüş gibi hissederek malikaneden ayrılmışım. Pazar sabahı, arka girişe yaklaşıp mutfak beklediğim gibi karanlık ve boş olduğunu görmek yerine, April'i buldum. Bankaya bakan, ardına kadar açık mutfak kapılarının dışındaki en üst basamakta durmuş, gözleri kapalı bir şekilde kahvesini yudumluyordu.

Gidebilirdim, beni yaklaşıırken görmemişti. Bir adım geri attım, sonra giydiği şeyi fark ettim. Kısa boyunu gölgede bırakan, parlak mavi kumaştan yapılmış hantal, çiçek desenli bir sabahlık vardı. Ayaklarında ise bol kesimli bir çift örgü çorap. Tam bir çirkinlikti. Her gün giymekte ısrar ettiği o renkli küçük ceket ve şortlardan milyonlarca mil uzaktaydı. Macabe Nine'nin de benzer bir şeyin içinde gömülü olduğundan emindim.

Gözlerini açtığında beni görünce irkildi. "Malcolm." Yanakları dudakları kadar pembeye döndü ve dikleşti, elini sabahlığının yakasına götürdü, mükemmel olmayan bir şekilde yakalanmaktan

. Onu bir şeyden utanç duyduğunu ilk kez görüyordum. "Burada ne işin var?"

Cevap vermedim. İstesem bile veremezdim. Burun köprüsündeki çiller, sabahın yavaşça yayılan ışığında parlıyordu. Pembe, turuncu ve kırmızı tonları onu alev alev yakıyordu; baktığı manzaradan çok daha çarpıcıydı. Seksi olmamalıydı. Giydiği şey kesinlikle seksi olmamalıydı. Ama... *kahretsin...* öyleydi. Ayaklarını birinden diğerine kaydırırken, kıyafetin belini saran ve çıplak uyluklarını ortaya çıkaran hali.

Bu noktaya kadar ona ilgi duymamakta başarılı olmuştum. Yani, ona her zaman ilgi duymuştum, ama güvenli, *varsayımsal* bir şekilde. "Asla gerçekleşmeyecek" türden bir şekilde. Şimdi April'a bakarken, neden ilk aşkı olduğunu çok kolay hatırladım. Aslında tek aşkı.

Gençken, yazları içki fabrikasında çalışırken onun bana baktığını fark ederdim, kıyafetlerim bana dar gelmeye başlar, yüzüm onun bakışları altında eriyip gidecekmiş gibi hissederdim. Ama onun açısından bunun hiçbir anlamı olmadığını kesin olarak biliyordum, nehir kıyısında benimle öğle yemeğine çıktığında bile. Konuşmazdık. O romantik kitaplarından birini okur, ben de o hafta köy kütüphanesinden çıkardığım her neyse onu okuyormuş gibi yapardım.

April neşeli, coşkulu biriydi. Birinden hoşlanırsa, onunla konuşmayı hiç kesmezdi. Bana karşı öyle davranmazdı. Bunu hayal etmeye bile cesaret edemezdim. Kendi kardeşlerinin gözlerine bile bakamayan bir çocuk, April Murphy gibi bir kızı asla etkileyemezdi.

Gözlerimin nereye kaydığı fark etmiş olmalı ki, sabahlığının düğmesini daha sıkı bağladı. "Üzgünüm Malcolm, genellikle daha skandal kıyafetlerimi geceleme misafirlerim için saklarım." *Geceleme misafiri mi vardı?*

"Burada ne işin var?" diye sordu yine. Kaba bir şekilde değil, şaşkın bir şekilde—sanki malikanenin ortasına görünmez bir "*Geçmeyin*" sınır çizgisi çizmişim gibi.

Dik durdum ve şakaklarındaki şarap kırmızısı buklelere odaklandım. "Kır evinde düzgün bir mutfak yok... Kier her zaman malikanenin mutfakını kullanmama izin verir. Eğer sorun olursa..."

“Hayır. Tabii ki değil.” Merdivenlerde yanından geçebilmem için kenara çekildi. Yeterince uzağa çekilmedi çünkü kahvesinden gelen vanilya kokusunu aldım.

İşime koyuldum, köpekler artıkları düşürmem umuduyla ayaklarımın dibinde dolaşırken, yanımda getirdiğim yumurtaları ocakta pişirdim. Ona kahvaltı ikram etmek nezaketen gerekirdi, ama sözler dudaklarımdan çıkmadı. Yemeğimi tabağa koyarken, ufka dönmeden omzunun üzerinden konuştu. “Sabahları burası çok güzel, çok huzurlu. Unutmuşum.”

“Sonsuz güzellik salonları ve gece hayatıyla karşılaştırıldığında manzara ne ki, değil mi? Londra'ya dönmek için can atıyor olmalısın.” Düşünmeden konuşmuştum, ama bunun doğru olduğunu biliyordum. Skye onu uzun süre tatmin edemezdi. Zaten bu yüzden buradan ayrılmıştı.

“Neden hep böyle yapıyorsun?” Sesinde duyduğum en sert tondu bu.

“Neyi?”

Bana baktı. “Ağzımdan çıkan her kelimeyi, hakaret haline gelene kadar çarpıtıyorsun.” Yumurtalarımı yemeden çıktım. Tabağı masaya bıraktım ve tek kelime etmeden yanından geçip gittim. *Ne kadar da olgun bir davranış.*

Bu dündü ve bugün her zamanki saat dokuzda gelmeyince, kafeste bir boğa gibi odada volta attım, sonunda bir içki içmek için malikaneye gitmeye karar verdim — ve belki de ona bakmak için. Hemen Boy'u aradım, aceleyle yola çıktım. Bankadaki patikadan koya doğru yürümekten hoşlanırdı; yol dikti ve çimlerden birçok kaya çıkıntı yapıyordu. Kendini yaralamış olabilirdi. Yürürken düşüncelerim çığırından çıktı, her türlü duruma hazırdım. *Kan ve kırık uzuvlar. Dün söylediklerimi ciddiye alıp tek kelime etmeden gitmiş olması nedeniyle boş duran malikane.* İçeri girmek için kendimi zorlayarak mutfak kapısını neredeyse menteşelerinden söktüm.

Ve işte oradaydı, ailenin ortak alanının tam ortasında, esnek küçük bir pantolon giymiş, kalp şeklinde kıcı havada. *Yoga.* Yoga yüzünden geç kalmıştı. Tökezleyip durana ve dizimi mutfak adasına sertçe çarpmaya kadar kız kardeşimi fark etmedim bile. Nefes nefese gülerek, “Her şey yolunda mı kardeşim? Biraz bitkin görünüyorsun,” dedi.

Yüzümün kızardığını, tam bir aptal gibi göründüğümü biliyordum. Ben de bağırdım: "Geç kaldın."

April dizlerinin üzerine çöktü, küçük bir havluyla yüzünü ve boynunu ovuşturdu. "Dediğine göre, sabahları ambalaj malzemelerini temizlediğin zamanlarda orada olmamın bir anlamı yokmuş, çünkü ayak altında dolaşıyormuşum." Öyle demiştim.

"Doğru." *Kahretsın*. "Peki, bu öğleden sonra şişeleme yapacağım, yardım etmek istersen."

"Gerçekten mi?" Yüzü adeta parladı.

Her zaman böyle görünürdü, sanki derisinin altında yarı titreşimli bir elektrik kablosu varmış gibi. Ona verdiğim her işi coşkuyla tamamlardı —korkunç olanlar bile. Anlamlı sorular soruyordu ve başkalarını sıkacak teknik detaylardan asla sıkılmıyor gibi görünüyordu. Bunun sahte olup olmadığına karar veremiyordum, ne de olsa o ödüllü bir oyuncuydu. Heyecanı bana her zaman biraz fazla geliyordu çünkü içten içe ben de bunu arzuluyordum. Bunun gerçek olmasını istiyordum.

"En son ne zaman Kier'in viskisini tattığımı hatırlamıyorum," dedi, sonra güldü, Heather'a dönerken gözleri yeşim taşı gibi parlıyordu. "Aslında, hatırlıyorum! Andrew Taylor'ın plaj partisini hatırlıyor musun?"

Heather yarı inleyip yarı güldü ve ikisi, benim de çok iyi hatırladığım o gece hakkında konuşmaya başladılar. Heather'ın telefon etmesinden sonra onları Cairnwell Lane'de sendeleyerek yürürken bulduğumu hatırlıyorum. Tam bitirmek üzere olduğum iki bin parçalık yapbozu yarıda bırakmıştım; beni onları almaya ve babama söylememem için yalvarmışlardı. Oraya vardığımda Heather bir posta kutusunun arkasında kusuyordu, April ise özenle saçlarını tutmaya çalışıyordu. Malikaneye giderken yol boyunca sarhoş ve kıkırdayarak geçirdiler ve ben de yolun bir yerinde April'in partiye götürmek için gizlice bir şişe Kier's viski çaldığını anlamıştım.

April şimdi ayağa kalkarak matını ustaca topladı. "On beş dakika sonra aşığı ineceğim, hızlıca bir duş almam lazım." Ve... o görüntü sonsuza kadar zihnimde kalacaktı.

"Her iki haftada bir cuma günü şişeleme yapmıyordun mı?" Heather, baş başa kalır kalmaz sordu.

Yerimi değiştirdim, kendimi oyalamak için masadan kirli bir bardağı alıp lavaboya götürdüm ve yıkadım. “Jacob bu Cuma alışamadı,” dedim çabucak yalan söyleyerek, usta damıticımız Jacob’ı suçlu gösterdim. “Ve eğer April işi öğrenme konusunda ciddiye, sürecin her aşamasını anlaması önemli.”

Karşımdaki tezgahıta kollarını kavuşturdu, dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve beni sinirlendirdiğini bildiği o şekilde gülümsedi, sanki paylaşmak için sabırsızlandığı bir sırrı varmış ve bu sır tüm evi başının üstüne yıkacakmış gibi. “Yani bunun sebebi, April’in cuma günü idari işlerle uğraşması değil, onun bu kısmı kendi gözleriyle görmekten heyecan duyduğunu bilmen miydi?”

Aynen yle. “Hayır. Dediğim gibi, Jacob gününü değiştirmek zorunda kaldı.”

Dudaklarını yine sıkıca kapattı ve ben kendimi streç film gibi hissettim, o kadar şeffaftım. “Sorun değil, sırlarını sakla kardeşim.”

Fıçının kapağını açar açmaz, April ciyakladı ve daha yakından bakmak için eğildi. “Bu ne kadar süredir olgunlaşıyor?”

“Neredeyse dört yıldır.”

Buraya gelmeden önce üstünü değiştirmişti, gözlerimi şaşı yapan yoga taytını, küçük elbiselerinden biriyle değiştirmişti. Bu, soluk pembeydi, saçlarıyla uyumsuz olması gereken bir renkti ama değildi. Her zamanki minik şortları yerine pantolon giyip içeri girdiğinde, o anki soğuk havaya şkretmiştim, ta ki o, etrafı incelemek için dönene ve pantolonun kıçına nasıl oturduğunu görene kadar.

“Sadece üç yıl olması gerektiğini sanıyordum?” Bana baktı ve ben de gözlerinin hemen üstüne bakmaya zen gösterdim. Bana ne oldu bilmiyordum, sanki o lanet olası *büyükanne* bornozu tüm sağduyumu emmiş gibiydi.

“ yıl yasal olarak gerekli olan minimum süre, ama ne kadar uzun süre olgunlaşmasına izin verersen, viski o kadar yumuşak olur. Neredeyse kırk yıllık fıılarımız var.”

“Kırk yıl mı? O kadar sabrım yok.”

“Viski tamamen sabırla ilgilidir. şimdi...” Konuyu tekrar ana hatlarına döndürdüm. O, hiç çaba sarf etmeden dikkatimi dağıtmayı başardı. “Her fıçı

olgunlaştıkça bir miktar sıvı kaybeder, buna meleklerin payı deriz...”

“Meleklerin payı. Ne kadar sevimli.”

“Sevimli olması gerekmiyor, bu... boş ver, fıçı açıldığında, içindeki sıvı oluğa boşaltılır.” Ayağımla büyük yeşil düğmeye bastım ve konveyör bant hareket etti, dört fıçı da aynı anda yuvarlanarak aşağıdaki derin oluğa boşaldı.

“Birkaç fıçıyı birbirine karıştırıyor musunuz?”

Bunu fark etmiş olması bile beni hayrete düşürdü. Yeni işçi alırken, tutku her zaman başvurunun en önemli parçasıydı. Çalışma saatleri uzundu ve iş zordu. Küçük bir toplulukta tutku her zaman bulunmazdı ve elinden iş gelen tek kişiyi işe almak zorunda kalırdınız. April'da tutku vardı ve ben onun bunun farkında olduğundan bile emin değildim. Onu prenses olmakla suçlamıştım ve eğer benim ne kadar yanıldığımı kanıtlamak için bir misyon üstlenmişse, bunu büyük bir başarıyla gerçekleştiriyordu.

"Çoğu viski, hatta tek malt viskiler bile, harmanlanır. Bu, daha yüksek bir tutarlılık seviyesine ulaşmamızı sağlar."

"Doğru." Alt dudağını ısırды ve bu bilgiyi zihnine kaydetti. "Peki sonra ne oluyor?"

Oluklardan çıkan boruları işaret ettim. "Bunlar, depolama ve harmanlama tanklarına aktarıyor."

"Peki, karıştırdıktan sonra, her seferinde tadı aynı olmasını nasıl sağlıyorsunuz?"

"Bu benim işim, kızım." Jacob, kapıdan içeri girerken merdivenlerde ağır adımlarının yankısı yankılandı; yıpranmış kadife ceketinden kollarını çoktan çıkarmıştı.

April, yeni gelen kişiyi beklemediği için açıkça şaşırды. Sonra onu fark etti. "Seni hatırlıyorum."

"Evet, ne iyi ki hatırlıyorsun, yoksa bu yaşlı moruğun kalbini kırmış olurdun." İki adımda April'ı kollarına aldı ve yanağına şaplak gibi bir öpücük kondurdu.

April geri çekildi ve ona, benim sadece fotoğraflarda görmeye alışık olduğum o parlak gülümsemesini gösterdi. "Nasılsın, Jacob?"

"İyiyim, kızım. Gerçekten iyiyim. Sanırım senin kadar iyi değilim."

Yanakları hoş bir pembeye büründü, ama ne onayladı ne de yalanladı. İçgüdülerim harekete geçti, April'ın dünyaya inandırmak istediğı kadar mutlu olmadığını söyleyen içgüdülerim. Belki de bunu saklamakta sandığı kadar usta değildi. Belki de bunu fark ettim çünkü her sabah aynada bana yansıyan da aynı bakıştı. Ya da belki de fark ettim çünkü, ne kadar inkar etsem de, onunla ilgili her küçük ayrıntıyı fark ediyordum.

"Bensiz başladınız, değil mi?" dedi Jacob, benim karşılık veremediğim bir neşeyle.

"April'a şişeleme sürecini göstermem gerekiyor."

Bunu tuhaf bulsa da yorum yapmadı; sonuçta karıştırma tesisi onun alanıydı. "Tamam, tamam," dedi ve April'ı kanatları altına aldı. April tamamen rahat bir şekilde onu takip etti. Kaçmak için mükemmel bir fırsattı. Burnumdan April'ın parfümünü silip kafamı toparlamak için. Sol kolum kadar uzun bir yapılacaklar listem vardı ve her madde dikkatimi gerektiriyordu.

Ama nedense, sanki bu an çok önemliymiş gibi orada kaldım. Yerimi değiştirip duvara yaslandım, gözlerim April'ın yüzüne kilitlenmişti; Jacob, April'ın omuzlarını avuçlayarak onu karıştırma tankının içine bakmaya teşvik ediyordu. Araya girip ellerini ondan çekme içgüdüsü, absürt olduğu kadar keskin deydi. Jacob'ı kıskanmıyordum, bu düşünce bile saçmaydı; adam yetmişine yaklaşıyordu ve neredeyse elli yıldır mutlu bir evliliğı vardı. Ama seçtiğimiz tat ve aromaların özelliklerini gösteren standart kontrolleri yaparken ona bir şey fısıldadığında, April kıkırdadı ve o elektrik çarpması yine içimi sardı. *Kahretsin*. Elimi çenemin altından geçirdim; sert kıllar, o lanet şeyi kesmem gerektiğini hatırlattı. *Listeye ekle*.

Onun gözünde nasıl görünüyor olmalıyım? diye merak ettim, dikkatinin dağınık olduğunu bildiğim halde onu incelemek için zayıflığıma yenik düştüm. Etkileyici saçlarının geri kalanını bağlayan fiyonktan sıyrılıp boynuna değen sıkı, spiral kıvrımları parmaklarımla izledim. O saçlar dün geceki rüyamda da yer almıştı. Anılar beni sardı, o bukleler yastığıma yayılmış, o üzerimdeyken uyluklarımı gıdıklıyordu. Onu hayal ettiğimde, hep üstteydi.

Anılar değil, diye kendimi azarladım. O şeyler hiç olmamıştı. Asla olmayacaktı.

Bazen yan yana çalışırken bana, yüzüme ve ellerime baktığını fark ettim, bunu saklamaya çalışmıyordu. Kadınların beni hayranlıkla izlediğini biliyordum, nadiren de olsa onların ateşli bakışlarını hissediyordum. Yalnızlık beni bir yabancıнын yatağına çektiğinde, daha da nadiren fısıldadıkları sözleri duyuyordum.

April için ben, anlaşılması gereken bir muammaydım. Oysa o... onu bir cazibe olarak nitelendiremezdim, çünkü onun gibi bir kadının beni yatağına davet edeceği hiçbir senaryo yoktu.

O bir dikkat dağınıklığıydı. Bir takıntı.

Belki de geçen ay Jasmine'i eve bıraktığımda teklifini kabul etmeliydim. Çok güzel bir kadındı. Eğlenceli ve doğuştan iyi kalpli. *İşte tam da bu yüzden hayır dedin*, diye hatırlattım kendime. Gerçekten sevdiğim, önümüzdeki dönemde köyde sık sık karşılaşacağımdan emin olduğum biriyle aramızda o tür bir rahatsızlık yaratamazdım.

Ben bir ilişki için yaratılmamıştım, hayatıma başka birini davet edecek duygusal kapasitem yoktu. Kendimi açamayacağımı düşündüğümünden değil, hayır. Doğru kişiyle bunu yapabileceğimi biliyordum. Ama aynı zamanda onu orada tutacak sözleri söyleyemeyeceğimi de biliyordum. Kadınlar beyanat isterdi, rahatlık, güvence ve nezaketi hak ederlerdi. Bunların hiçbirini ifade etmeyi bilmiyordum.

Yorgun gözlerimi ovuşturdum, April'in kahkahası yine içimi titrettiğinde yumruklarımı hemen indirdim. Bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemedim.

Parlak kehribar rengi sıvı bir düzine cam şişeye dökülürken, o büyülenmiş gibiydi. Jacob, ona duygusal incelemeyi nasıl yapacağını gösterdi; kusurları veya yüzen parçacıkları kontrol etmesine yardım ederken, yüzünün her mükemmel açısını parlatacak beyaz bir ışığın altında bir şişeyi tuttu. Çantasından bir paket etiket çıkardı ve Jacob'a uzattı, böylece o da etiketleri camın üzerine düzgünce yapıştırabilirdi. Ve bitmiş ürünü ellerine verdiğinde, bana baktı ve gülümsedi. Gülümsemesi içten ve sınırsızdı.

Tık.

Sanki göz kapaklarımın arkasında bir kamera flaşı patlamış gibiydi, zihnim o anın her ayrıntısını ölümsüzleştiriyordu. Kalbimin durduğuna yemin edebilirim. Ve yeniden atmaya başladığında, göğsümdeki o sonraki çarpıntı onun adını taşıyordu.

Onun tadına bakmasını izlemem gerekiyordu.

Buna, bir sonraki nefesime ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duyuyordum.

NİSAN

Death By A Thousand Cuts – Taylor Swift

“İnanabiliyor musun?” Malcolm’un yanına yanaşarak, ilk çocuğunu gururla gösteren yeni bir ebeveyn gibi cam şişeyi havaya kaldırdım. Belki de tanıdığım herkese istemeden bu fotoğrafları gönderirdim. *Anladık Julie, bir bebeğin oldu. O küçük uzaylıyı senden başka kimse sevimli bulmuyor.*

Şaka yapıyorum. Sayılır.

“Yani... Aslında ben pek bir şey yapmadım, hepsi Jacob’ın eseri. Ama benim duygusal desteğim olmasaydı bunu başaramazdı bence.”

Malcolm hiçbir şey söylemedi — bu onun için alışılmadık bir şey değildi — ama suratını da asmadı. Elimi koluna koydum. “Hey, her şey yolunda mı?”

Elime uzun bir süre baktı. “İyiym. Her şey yolunda.” Sonra geri adım attı ve dokunuşumu omuz silkerek savuşturdu. Garip davranıyordu, her zamanki kadar huysuz değildi ama bir saat önce olmayan belirgin bir gerginlik vardı. Bu gerginlik, kalın bir sis gibi etrafını sarmıştı. Ondan kurtulmak için elimi itti, şişeyi benden aldı ve kendi incelemesi için ışığa doğru tuttu. “Bitmiş ürünü elinde tutmak gibisi yok, değil mi?”

“Hayır,” diye cevap verdim, içimden gelen hayranlıkla. O ana kadar, Kier ve Mal’ın işlerine olan bağlılığını hiç tam olarak anlamamıştım. Çocukken, Kier’in uzun günlerini, öngörülemez çalışma saatlerini ve bunun vücuduna verdiği zararı bilirdim. Günümüzde işi kolaylaştıran makineler ve yöntemler vardı, ama iş yine de çok yorucuydu. Hayatımda hiç bu son haftalar kadar bitkin hissetmemiştim. Sabah üçte uyanmak ve dondurucu soğukta on iki saatlik çalışma günleri bunun yanında hiçbir şeydi.

Şişenin mantarını sıkıştırdığımda, burnumda turba ve tatlı karamel kokusu kalmıştı ve gözyaşlarımı tutmak zorunda kalmıştım. Bu, evimin kokusuydu.

Kier, Mal ve Jacob... onlar da bu sevgi dolu emeği paylaşmışlardı. Ve üç yıl sonra, birisi benim bu emeklerimin sonucunu elinde tutacaktı. Bana aşırı duygusal bir kadın deyin, inkar etmem. Bunun, sadece kamera lensinin önünde bulabildiğim ruhumun bir parçasını beslediğini de inkar etmem. Her türlü duygu yüzümde okunuyor olmalıydı ki, Mal'ın sert ifadesi bir an için yumuşadı. Her kaş çatışının bir kural kitabı olmayan biri için fark edilemez bir değişiklikti bu.

"Gel." Kapıyı işaret etti. Ben onu takip ederken, Jacob'a dönüp, "Burada idare eder misin?" diye sordu.

Jacob kıkırdadı. "Evet, delikanlı. Burada sadece kırk sekiz yıldır çalışıyorum, idare ederim sanırım."

Malcolm onun alaycılığını görmezden gelerek Jacob'a el salladı ve kapıyı itip açtı, ben onun kolunun altından geçebileyim diye geri çekildi. Arada sadece küçük bir boşluk vardı ve ben içeri adım attığımda, sanki kasıtlı bir hareketmişçesine sırtım onun göğsüne yapıştı. Omzum sert kaslarına değdi ve vücudunun gerginleştiğini hissettim, gerginlik onun derisinden benimkine dalgalar halinde yayıldı.

En üst basamağa tökezleyerek çıktım, bacaklarım beni yüzüstü bırakınca neredeyse düşüyordum. Beni yakaladı, elleri omuzlarımın üst kısmını sıkıca kavradı. "İyi misin?"

Konuşmaya cesaret edemediğim için başımı salladım. Ne oluyordu böyle?

İki gün önce beni görmekten nefret ediyordu, ama şimdi... şimdi de beni görmekten nefret ettiğinden emindim, ama bir şeyler değişmişti. Bir akım vardı... daha önce olmayan bir *baskı*. Ben miydim? Kendim gibi hissetmiyordum. Flört ettim ve alay ettim, ama bunları her zaman yapardım. Bu da tek bir anlama gelebilir... değişen oydu.

Çizmelerinin sesleri merdivenlerde benim hafif adımlarımı takip ediyordu. Şişeyi göğsüme sıkıca sarıldım, dışarı çıkarken onun bakışlarının ağırlığını hissediyordum, ambarlardan ana binaya giden çakıl taşları üzerinde çıtır çıtır yürüyorduk.

Bizi depoya götürmesini bekliyordum. Bu öğleden sonra bir fıçı teslimatı vardı ve sevkiyat gelmeden önce alanı boşaltması gerektiğini biliyordum, bu yüzden bizi kulübesine götürecek yolu takip ettiğinde şaşırdım. Binanın hava şartlarından korumasız, rüzgar açık uçurumun tepesinde esiyordu, saçlarımı savuruyor ve kollarımı kendime daha sıkı sararken tüylerimi diken diken ediyordu. Mal bu hareketi fark edince kaşlarını çatı ve adımlarını hızlandırdı. Yanında taşıdığı tek pirinç anahtarla kulübenin kapısını açtı ve bana önünden gitmem için başını salladı. "Hadi git, donarak ölmeden önce."

Donarak ölmek. Rüzgârın etkisiyle hava daha soğuk geliyordu ama on iki santigrat derecenin altında olamazdı; düşük bir sıcaklıktı ama yine de İskoçya'da Mayıs ayı için kabul edilebilir bir sıcaklıktı.

Bu Malcolm'dan ne yapacağımı bilmiyordum. Nasıl davranacağımı. Sanki en sevdiğin şarkıya dans etmeye çalışıp ritmi yakalayamamak gibiydi. Ziyaretimizin nedeninden emin olamadığım için, daha önce sadece bir kez girdiğim bu rahat kulübeye göz gezdirerek, belirlenen yemek alanında oyalanıyordum. Boy'un coşkulu varlığı olmadan burası biraz daha büyük geliyordu. Malcolm, Dudley'e gün boyunca eşlik etmesi için onu malikanede bırakmıştı. Karıştırma laboratuvarının steril kalması hayati önem taşıyordu, bu da tüylü dostların giremeyeceği anlamına geliyordu.

O sessizce kapıyı kapatırken, ben de viski şişesini masanın üzerine koydum; orada bitmemiş bir yapboz gözüme çarptı. Önden daha iyi görebilmek için masanın etrafından dolaştım. İleri seviyede bir yapbozdu, muhtemelen iki bin parçalı. O zamana kadar bir araya getirdiklerine bakılırsa, bitmiş halinin aynı rengin farklı tonlarında düzinelerce tuğladan oluşacağını görebiliyordum. "Bu Lego mu?" diye sordum, bitmiş üst köşeyi parmağımla okşayarak.

"Evet," dedi kısa ve keskin bir sesle.

Ona yan gözle baktım, yanaklarındaki kızarıklığı fark edecek kadar hızlıydım. "Bu gerçekten harika. Karavanımda repliklerimi çalışırken yapboz yapmayı çok severdim, ama hiçbirisi bu kadar zor değildi."

Kalın lacivert süveterini çıkardığında, beyaz tişörtünün altındaki pazı kaslarının gerginliğini mi izlemek istediğime karar vermek zorlaştı, yoksa kızarmış bir halden belirsiz bir ifadeye geçip, sonunda benim "Tedirgin Kaşlarını Çatma" dediğim ifadeye yerleşen yüzünü mü izlemek istediğime karar vermek zorlaştı. Tedirgin kaşlarını çatma ifadesi, ne söyleyeceğini bilemediğinde ortaya çıkıyordu. Bu yüzden gözlerimi tekrar yapboza çevirdim

ve yerine oturacak yeri ararken koyu yeşil bir parçayı elime aldım. Beni izlediğini biliyordum.

Kısa bakışlarla başlayan şey artık bir oyun gibi hissettirmeye başlamıştı, ikimiz de diğeri bakmıyorken birbirimizi izliyorduk. Her seferinde, çizgiye biraz daha yaklaşıyorduk. Çizginin diğeri tarafında neyin beklediğini bilmiyordum, tabii bir şey varsa.

Ve bunu öğrenmek için can atıyordum.

"Sakıncası var mı?" diye sordum, parçayı yerine yerleştirmeden önce. Asla bir erkeğin yapbozuyla, önce izin almadan oynamazdım.

"İstediğin her şeye dokunabilirsin." Sanki odadaki tüm hava emilmiş gibiydi. Onun kekelediğini duydum. Elim yapbozun üzerinde dondu, parça hâlâ parmaklarımın arasında sıkışmış durumdaydı. Ona şimdi baksam, yüzünün kıpkırmızı olduğunu göreceğimi biliyordum. Bu yüzden onu rahat bıraktım, boğazımı temizledim ve nemli parmaklarımla parçayı yerine yerleştirdim.

Benden uzak durarak, birden harekete geçti, mutfaktaki tek başına duran yüksek dolaba doğru yürüdü ve iki bardak çıkardı. "Daha önce Kier'in viskisini uzun zamandır tatmadığını söylemiştin, şimdi denemek istersin diye düşündüm."

Oh. "Şişeyi açmak mı demek istiyorsun? Bu kadar çabuk içmek yazık olur."

"Bu kadar çabuk mu? Prenses, dört yıldır rafta duruyor. Ve sadece bir yudum."

O öyle söyleyince, sanırım öyleydi. Şişeyi uzattım, tenimin hiçbir yerinin onunkine değmemesine özen göstererek. O da aynısını yapıyor gibiydi. Oda, her an patlayacakmış gibi bir düdüklü tencere gibiydi.

"Etiketi nasıl buldun?" diye sordum, konuyu daha güvenli bir alana çekmek için.

Gözleri sanki etiketi yeni fark etmiş gibi aşağıya kayd. "Evet... güzelmiş." Biraz daha tepki bekliyordum ama konuyu geçiştirdim. Bu onun için büyük bir değişiklikti.

Hızlı ve emin hareketlerle şişenin mantarını açtı ve her bardağa iki parmak kalınlığında kehribar rengi sıvı döktü. Bana bir tanesini uzattı ve bu sefer parmaklarımız birbirine değdi; o, bardağı elime yerleştirirken kalın, nasırlı parmakları benim çilli parmaklarımı sardı.

"Buzum yok," dedi.

"Sorun değil." Viskiye yüzüme yaklaştırıp uzun bir nefes aldım. Tatlı, baharatlı ve biraz acı. Ben yudumlarken gözleri dudaklarımda bir çiçek yaprağı gibi dokunuyordu.

"Dilinde tut," diye talimat verdi, kolları göğsüne katlanırken kasları gerildi. Söyleneni yaptım, ağzımda birikmesine izin verdim. Viskiye ait olmayan bir sıcaklık içimden geçti. O henüz içmemişti, benim tepkimi bekliyor, izliyordu. "Aferin... şimdi yut." Sesi, kayaların üzerinden akan su gibiydi; gözleri, içkinin yakıcı etkisini takip ederek boğazımdan aşağıya doğru kayıyordu.

Öksürüğümü tuttum, tüm vücudum yanıyordu. "şey... hatırladığımdan daha güzel."

"Evet." Boğazını temizledi ve kendi içkisini yudumladı. "Sanırım yıllandıkça daha da güzelleşiyor."

Bardağı daha sıkı kavradım ve onun fıçılarının mantarını açtığını izlediğimden beri aklımdaki sözleri söyledim. "Çok garip... Kier'in yapımında parmağı olan bir şeyi içmek. Bu, ona daha yakın hissetmemi sağlıyor, sanki bir parçası hâlâ bir şekilde hayatta gibi. Aynı zamanda lanet olası bir bebek gibi ağlamak istememe neden oluyor. Bu mantıklı geliyor mu? Sana aptalca geliyordur herhalde."

"Hiç de saçma gelmiyor." Dudaklarını yaladı. "Kier bugün seninle gurur duyardı."

Gerginlik tırmanıyordu. Nadiren rahatsız hissederdim ama şu anda, sınırlarım aşılmıştı. Düşüncelerim o kadar hızlı akıyordu ki hiçbirini kavrayamıyordum. Benden bir şey söylememi beklediğini biliyordum ama bir sonraki cümlemin ne olması gerektiğini hiç bilmiyordum. Hangi rolü oynadığımı bile. Bir adım geri çekildim, ilk seferinde keşfetmek için can attığım raflara dönerek. Artık onlar sadece dikkatimi dağıtan birer nesneydi.

"Bunların hepsini okudun mu?" Burada yüzün üzerinde kitap vardı ve anladığım kadarıyla hepsi kurgu dışı kitaplardı. Burası küçük bir kütüphane gibiydi.

"Tabii ki." Ses tonu, bunun aptalca bir soru olduğunu ima ediyordu. "Neden bir kitap alıp da okumayayım ki?" diyerek bunu doğruladı.

"Belli ki TBR'yi hiç duymamışsın, dostum." Kitaplara göz atmama izin vermekten memnun görünüyordu, ben de yaklaştım, parmağımın ucuyla

Sapiens: İnsanlığın Kısa Tarihi yazan kitabın sırtına dokundum ve sadece *Space* adını taşıyan bir kitapta karar kıldım.

“TBR, To Be Read (Okunacaklar) anlamına gelir,” diye devam ettim, raflardan *Anatomy: A Human Science* kitabını çekip kapağını çevirdim. “Kitap satın almakla kitap okumak tamamen farklı şeyler olduğunu keşfettim.” Kitabı havaya kaldırarak ona döndüm. “Bundan öğrendiğin en havalı şey ne?”

Bir sinek kadar hızlı bir şekilde cevap verdi. “Sabahları akşamlara göre yaklaşık bir santimetre daha uzunuz. Gün boyunca eklemlerimiz arasındaki yumuşak kıkırdak ve omurgamızdaki omurlar sıkışarak boyumuzu kısaltıyor.”

Ne beklediğimi bilmiyordum... belki daha derin bir şey. Bu sürpriz beni güldürdü ve sayfaları çevirmeye devam ettim. “Bu hiç adil değil, bazılarımızın boy avantajına her türlü ihtiyacı var.”

Şakam üzerine “*hmm*” diye bir ses çıkardı ve ben rafları didiklemeye devam ettim. Eğer bana burnumu sokmama izin veriyorsa, bundan yararlanacağımdan emin olabiliydiniz. Meraklı olmayı seviyordum. Dedikodu yapmak için değil, çocukluk hikâyeleri, tozlu fotoğraf albümleri gibi şeyler için. Kitaplar ve Mal ile Kier’in birbirlerinin omuzlarına sarılmış bir fotoğrafı dışında, Mal’ın etrafında kişisel sayılabilecek hiçbir şey yoktu. Sanki misafirsiz bir Airbnb gibiydi.

“Özür dilerim,” dedim, birkaç adım atıp DVD’lerin yanına geçtim. “Neden?”

“Bir şeye dokunduğumda her seferinde geriliyorsun.” “Her şeyin düzenli olmasını severim.”

“Biliyorum.” Film koleksiyonunu incelerken sadece gözlerimi kullanarak bakıyormuş gibi yaptım. Adamın gerçekten de eklektik bir zevki vardı. Klasikler, yabancı filmler, bilim kurgu, doğrudan DVD’ye çıkan filmler, hatta birkaç romantik komedi bile vardı. Nedense Malcolm bana üç saatlik savaş filmi seven bir adam gibi geldi.

“Bunu henüz izlemedim.” Sessizliği doldurmak için *The Sixth Sense*’i işaret ettim. Sonra *Indigo Ridge* adlı bir filmde donakaldım. O filmde oynamıştım—ilk uzun metrajlı filmim. Büyük bir rol değildi, daha çok göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir sahneydi. *Filmi alırken benim o filmde oynadığımı biliyor muydu?* DVD’yi raftan çıkarmaya başladım ve

bardağında alkol olduğunu unutarak, büyük bir yudum aldım. Malcolm, ben onu çıkarmadan parmaklarıyla yakaladı ve yerine geri koydu; bu beni o kadar şaşırttı ki, ağızımdaki her şeyi yuttum.

İçim yanmaya başladı.

Hay aksi.

Kendimi bükerek, hemen pişmanlık duyarak öksürdüm. Malcolm beni tutmak zorunda kalana kadar defalarca öksürdüm, o da bardağı parmaklarımdan aldı.

"Yudum yudum içmen gerekiyordu."

"Bunun için biraz geç kaldın," diye hırıltıyla söyledim. "*Kahretsin*, sanırım ciğerlerime kaçtı." "Bir şeyin yok."

Bardağımı lavaboya götürdü, birkaç damla su ekledi ve ben yanaklarımdaki gözyaşlarını silerken geri döndü. "Şimdi daha iyi olmalı."

"Viskiyi sek içmek gerekir sanıyordum."

Bardağını çevirdi. "O şekilde de içilebilir, ama bu aslında daha fazla şişe satmak için uydurulmuş bir taktikti. Kier'in harika bir highball tarifi vardı, biraz daha tatlı bir şey istersen denemelisin."

İstediğin her şeye dokunabilirsin. Dilinde tut. Aferin... şimdi yut. Biraz daha tatlı bir şey istersen. Bununla dalga geçiyor olmalıydı.

Midemdeki sallantı hissini görmezden gelmeye çalışarak yuttum. "Çok isterim."

Omuz silkti. "Sadece bir tarif."

Belki. Daha çok bir barış teklifi gibi geldi. Bunun mükemmel bir giriş olduğunu düşünerek, "Aslında bu, seninle konuşmak istediğim bir konuya çok uygun olur," dedim.

Kaşlarını kaldırdı ve masaya yaslandı.

Bunun alabileceğim tek cesaretlendirme olduğunu varsayarak, devam ettim. "Geçen gün eski tadım odasına uğradım..."

"Hayır."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Cümlemi bitirmeme bile izin vermedin."

"Gerek yok, cevap hayır." Sanki konuşmamız bitmiş gibi dikleşti.

Henüz bitmemişti, daha çok yolumuz vardı. “Neye cevap? Daha soru bile sormadım.”

Bana en sert bakışını attı. “O odayı açıp evimde turistleri gezdirmek istiyorsun, tıpkı bizi o aptal küçük web sitelerine koymak istediğin gibi. Bizi alay konusu yapmana izin vermeyeceğim.”

Şaşkınlıktan sessiz kaldım. Tek söyleyebildiğim, nefes nefese, “Sizinle alay etmek mi?” oldu. *Aptalca küçük web siteleri mi?* Hangi yılda yaşıyordun bu adam?

“Günlük işinin ne olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” İş kelimesini parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söylemesi, o lanet parmaklarını koparmak istememe neden oldu. “Sahte kirpik satmıyoruz ya da alkol dolu seks partileri düzenlemiyoruz; bu ciddi bir iş.”

Gülmüştüm ama sesim öfkeli ve çarpıktı. Yapabileceğim tek şey buydu; kafamdaki baskıyı hafifletecek bir şeye ihtiyacım vardı, yoksa patlayıp bütün adayı havaya uçuracaktım. “Dalga geçiyorsun, değil mi? O tadım odasını Kier kendi elleriyle inşa etmişti, ben küçük bir kızken sürekli etkinlikler düzenlerdi.”

Bardağı masaya sertçe vurdu ve masa sallandı. “Evet, neredeyse hiç kâr etmediklerini fark edene kadar.”

“Marka adını duyurmamız hayati önem taşıyor, bu olmadan başarılı olamayız.”

“Kapımızın önünde sadık bir müşteri kitlesi var. Buradaki insanlar Kier’i tanıyor... tanıyordu,” diye kendini hemen düzeltti. “Ona saygı duyuyorlardı.”

Yutkunarak, söylemek üzere olduğum sözlerden nefret ettim. “Her ay ürününüzü giderek daha az satın alan sadık bir müşteri kitlesi, çünkü turistler sadece adını duydukları markalı içkileri içmek istiyor.”

Ağzı düzleşti ve duruşu genişledi. Bağırmasını bekliyordum, yanılmışım. Bunun yerine, gözlerimin içine bakarak keskin bir sesle, “Elimden gelenin en iyisini yapıyorum,” dedi.

“Biliyorum.” Ellerimi göğsüme bastırdım. “Sana yardım etmeme izin ver, tek yapmaya çalıştığım bu.”

“Biz, daha iyi bir iş bulana kadar birkaç hafta eğlenmen için birer hobi değiliz,” dedi. “*Senin* tarzında bir yardıma ihtiyacım yok.”

Erkekler genellikle beni bu şekilde küçümserdi, sanki ben çok aptal, çok sığ bir insanmışım da masaya değerli bir şey koyamayacakmışım gibi. Beni sadece güzel bir kol süsünden ibaret bir şeye indiriyorlardı. Malcolm'un da aynı bayat zırvaları tekrarlaması beni öfkeliendirdi. Öfkemi bastırıp çenemi kaldırdım, soğukkanlılığımı korudum. “Katılmıyorum.”

“Birdenbire seni bu kadar uzman yapan ne? Senin bir aktris olduğunu sanıyordum. Buraya gelip bana işimi nasıl yürütmem gerektiğini söylemene ihtiyacım yok.”

Bu konuşma bir yere varmayacaktı. Devam edersek, tek yapacağımız şey aynı şeyleri tekrarlamak ve birbirimizi aşağılamak olacaktı. Burada olgun davranmayı seçerek, ona dik dik baktım ve olabildiğince açık bir şekilde, “Sana *nezaketen*, seni de işin içinde tutmak için konuşmak istedim. Unutma ki senin iznine ihtiyacım yok.”

Neredeyse gülümsedi ve bu, onda gördüğüm en keskin ifadeydi. “Bunu bana her hatırlattığında biraz heyecan mı duyuyorsun?” Gözleri fırtına bulutları gibiydi, doğrudan benimkilere delip geçiyordu. Hem sinir bozucu hem de heyecan vericiydi, muhtemelen bu sık sık yaşanmadığı içindi. Sana baktığında, gerçekten *bakıyordu*. Sanki derimin altını görebiliyormuş gibi hissettim, dünyadan saklamaya çalıştığım her güvensizliğimi görebiliyormuş gibi.

Cevap veremedim, bir cümle kuramadım. O kadar kızgındım ki, bir şeyler parçalamak istedim. O yüzden, kendimi onun lanet Lego yapbozuna kaptırmadan önce, masadan viski şişesini kaptım — onu içmesi için bırakacağımı düşünüyorsa, başının çaresine baksın — ve kapıdan dışarı çıktım, eşikte duran bir adama neredeyse çarpıyordum.

Callum'un eğlenceli kıkırdamasını zar zor fark ederek yanından hızla geçtim. Belki o da bu ironik duruma gülüyordu, çünkü Malcolm'la birlikte aptalca bir şekilde döndüğümüzü sandığım köşe, aslında bir uçurumun kenarıymış.

“Şey... bu iyi gitti.” Callum, eşığının üzerinde gevşek bir şekilde dururken sırttı, dikkatini öfkeli, sarsak adımlarla malikaneye doğru geri dönen April’e vermişti. Çenesi onun vücuduna doğru eğilmeye başladı, ifadesi eğlenceli bir halden hayranlığa yakın bir şeye dönüştü.

Ona sertçe bir itekledim. “Kapa çeneni. Burada ne işin var?”

İkimiz de onun çitlerin arasından kayboluşunu izledik ve ancak o zaman başını sallayarak içeri girdi. “Oh, sanmıyorum... burada soruları sen sormuyorsun.” Onu görmezden gelmeye karar verip, yarısı boş viski bardaklarını toplamaya başladım. “Sessizlik mi? Bana söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?” Ses tonu suçlayıcıydı.

“Ne saçmalıyorsun sen?” Callum böyle bir ruh halindeyken, içini dökmesine izin vermek en iyisiydi. Mükemmel bir viskiyi boşa harcamak yazık olsa da bardağımı lavaboya boşalttım, ama şu anda içecek havamda değildim. April’in bardağını elime aldığımda, kenarında dudaklarının küçük izini fark ettim ve başparmağımı oraya bastırdım. Mükemmel bir kopyasıydı. Az önce bir an için, onun beni öpmesine izin verebileceğini düşünmüştüm. Dudakları sıcak ve yastık gibi yumuşak mı olurdu? Yoksa engerek yılanının ısırtığı gibi tatlı bir acı mı verirdi?

“Az önce seninle April Sinclair arasındaki bir tartışmayı böldüm. Belli ki malikanede kalıyor.” Callum parmaklarını saydı. “Bunu neden ilk kez duyuyorum?”

Murphy. “Neden sana söyleyeyim ki?” Hâlâ dolu olan bardağı tezgaha gürültüyle bıraktım.

Parmağı göğsümü işaret etti. “Hain.”

“Bütün köy onun dönüşü hakkında dedikodu yapıyor, bunu ben bile biliyorum, Sayın Toplumun Sütunu.”

O da bana öfkeyle baktı, ama benim bakışlarımın karşısında hiçbir şansı yoktu. Üstelik gözlerinin etrafındaki kahkaha çizgileri onu ele vermişti. “Söylentileri duydum, sadece inanmadım.”

“Eh... inan o zaman. Ve sürerken tadını çıkar, burada uzun süre kalacağını sanmıyorum.” Bu sözler göğsümde bir sıkışma yarattı, rahatlayana kadar başparmaklarım parmak uçlarımın üzerinden geçti.

“Çünkü onu kaçırdın.”

“Keşke bu mümkün olsaydı,” dedim alaycı bir tonla, ama bu düşünce birkaç gün öncesine göre biraz daha az doğru geliyordu.

“Burada ne işi var?”

“Bilmiyorum...” Ellerimi havaya kaldırdım. Neden bu kadar ilgileniyordu ki? “Yeni aldığı arazide hüküm sürüyor mu? Ne de olsa sana ne? Dedikodu konusunda lanet bir ev hanımı gibisin.”

Gülümsedi, tüm dişlerini göstererek. “Böyle bir kadın komşuna taşındığında her erkek merak eder.” Karnımda keskin bir acı hissettim. “Peki...” diye ısrar etti. “Hikaye nedir?”

Bakışlarım, önceki gece sayısız saatlerimi harcadığım yapboza takıldı. O bunu gördüğünde hissettiğim ilk duygu, şiddetli bir utançtı. Otuzlu yaşlarındaki bekar erkeklerin pek çoğu, akşamlarını köpekleriyle yapboz yaparak geçirmezdi. Callum’un kesinlikle geçirmediğini biliyordum. Sonra, o kendine özgü güneş gibi parlak tavırlarıyla, o hissi tersine çevirdi ve tembel bir Pazar günü ikimizin birlikte olduğu bir görüntü zihnimin ön plana çıktı. Şömine çıtır çıtır yanıyor, April kucağımda, üzerimde sadece benim tişörtümden birini giymiş, biz de yapboz parçalarını yerine yerleştiriyorduk.

Asla olmayacak.

“Yok. Mirasından para kazanmak için buraya geldi, o kadar sıkılıyor ki, içki fabrikası için sosyal medya sayfaları açıyor ve tadım etkinlikleri düzenlemekle tehdit ediyor.” Sözlerimin ardındaki “bu küstahlığa inanabiliyor musun” anlamı oldukça açıktı.

“Bence bu iyi bir fikir.”

Elimi yüzüme sürdüm. “Tabii ki öyle düşünürsün.” Başım ağrımaya başlamıştı.

“Herhangi bir işin başarısı için tanıtım hayati önem taşır.”

Başımı kaldırdım. "Ne kadar süredir kapıda dinliyordun? Bu, onun söylediği şeyin neredeyse kelimesi kelimesine aynısı."

"Çünkü haklıyız."

Ona kızgın olmama rağmen, Callum'un onları bir takım olarak tanıtırma şeklinden hoşlanmadım. "Gösteriştin ve pozlamadan nefret ederim, bana ucuz geliyor."

"Zavallı, saf aptal" diye yorumladığım bir ifadeyle cebinden telefonunu çıkardı. "Belki de zaman kapsülünde bulduğuna emin olduğum o boktan tuğla yerine gerçek bir telefonun olsaydı, bunu zaten biliyor olurdun."

"Bu bir iPhone."

"Ve en az on yıllık." Ekranını kaydırды. "İhtiyacım olan her şeyi yapıyor," dedim.

"Al, şuna bir bak." Bana telefonu uzattı; açtığı ilk hesap, İslay adasındaki bir viski fabrikasına aitti. Viski fiçileri ve ham maddelerin sanatsal görüntüleri. Siyah-beyaz fotoğraflar güzel ve zevkliydi; sadece ürünlerini sergilemekle kalmıyor, aynı zamanda o topraklara yazılmış bir aşk mektubu gibi hissettiriyordu.

Sonra birkaç dokunuş daha ve tek görebildiğim April'dı. Elim cihazın etrafında titriyordu. "Bu onun hesabı mı?"

Başını salladı. "Gönderilere bir göz at."

Talimatlara ihtiyacım yoktu. "Onu takip mi ediyorsun?"

"Evet. On iki milyon kişi daha takip ediyor." On iki milyon. Bu, İskoçya'nın nüfusunun iki katından fazlaydı.

O kadar çok fotoğraf vardı ki, nereye bakacağımı bilemedim. Her birinde o vardı, ama beklediğim gibi değildi. Dudley'le birlikte, kameraya gülümseyen fotoğrafları. Bir yardım etkinliğinde, bir adamın kolu omzunda, gülümserken inanılmaz derecede güzeldi. Adama bakmadım bile.

Makyajını yaparken, ürünü kameraya tutarak benim de görebilmem için gösterdiği kısa bir videoda durakladım. Ucuz bir şey gibi gelmedi. Elbette bir şey satıyordu, ama samimi geliyordu. Elim telefonu sıkıca kavradı. Sanki kendini satıyormuş gibi konuşmuştum.

"Onun bir platformu var," dedi Callum, tekrar tekrar oynatılan videonun sesini bastırarak. "Hoşuna gitse de gitmese de, o konuştuğunda insanlar dinliyor. Sunduğu şeyi kabul etmezsen aptal olursun."

Hayır. Özür dilemezsem aptal olurum.

"Peki ya tadımlar?" Son endişemi dile getirdim.

Elini kılıklı çenesine sürtünce, açık kahverengi saçların arasında gümüş rengi parıldamaya başladı. "Hâlâ bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyorum. Neden onunla konuşup, kendini daha rahat hissetmeni sağlayacak bazı şartlar belirlemiyorsun?"

Başımı salladım. "Evet, bunu düşüneceğim." Sessizliğe büründük. Çevrimiçi varlığın getirdiği maruz kalma düzeyi korkutucu geliyordu. Tek teselli bulduğum yer olan evime insanları davet etmek mi? Bu gerçekten de ürkütücüydü. Ama Callum haklıydı. April'in fikirleri, Jacob ve Ewan'ın işleriyle birlikte içki fabrikasını kurtaracaksa, bu riski almam gerekiyordu.

"Ambalaj malzemelerini temizleyecek miyiz?" diye sordu sonunda.

Doğru. Bir teslimat geliyordu. "Yardım etmene gerek yok," dedim, eski parti söylemini tekrarlayarak.

Sadece omzuma bir el attı ve kapıya doğru yöneldi. "Yine de buradayım, randevularımı yeniden düzenliyorum çünkü aileler böyle yapar."

"Teşekkür ederim."

"Boy nerede?" diye sordu, ambalaj malzemelerinin loş ışığı etrafımızı sardığında.

"Onu malikanede bıraktım..." diye başladım ama sözümü bitirmedim. Köpeğimi geri istiyorsam, er ya da geç onunla yüzleşmem gerekecekti.

Yüzümden ne düşündüğümü anlayan Callum, kıkırdadı. "Taşaklarını kaybetmek istemiyorsan, belki de daha sonra olsa daha iyi olur."

Güneş batmaya başlamıştı, ama ben hâlâ ellerimin ve dizlerimin üstünde, malt zeminini saplantılı bir gayretle ovuyordum. Bu işi genellikle Ewan'a bırakırdım çünkü yanlış yapması imkânsızdı, ama işte buradaydık. Fırçayı suya batırıp, gereğinden fazla güçle betona vurdum, sadece fırça kıllarının sürtünüşüne odaklanarak.

Callum taze fiçileri depolamama yardım ettikten sonra, ikimiz de terlemiş ve nefes nefese kalmıştık. Callum'un yüzünde, zorlu bir iş gününün ardından her zaman takındığı memnun bir gülümseme vardı. Köyün diğer tarafındaki büyük evine dönüp duş almak ve akşamını flört uygulamasında gezinerek,

sayısız eşleşmelerine yenilerini ekleyecekti. Ben akşam yemeğini atladım, doğru boyutta braketimin olmadığını fark etmeden önce ambarlama kapısını tamir etmeye başladım ve kulübemin pencerelerini sildim. Bu da yetmediğinde, malt zeminine geçtim.

Boy'un burada olmaması tuhaftı ve gözlerimin sürekli onun genellikle oturduğu köşeye kaydığını hissettim. Bu, geçen yaz mide virüsü kapıtığında bir gece veterinerine kaldığı hariç, dört yıldır onsuz geçirdiğim en uzun süreydi. O küçük hainin, Dudley ile oynayıp April'in şefkatli sevgisinin tadını çıkararak keyifli olduğunu emindim. Özlem gibi hissettiren bir şey göğsümde bir acı yarattı.

Kendimi toparlayıp özür dilemeliydim. İçimi kemiren bu dengesiz hissi durduracak tek şey buydu. Sanki bir geminin pruvasında dengede durmaya çalışmak gibiydi. Onu daha önce incittiğimi biliyordum. İnsanlara tam olarak neyi göstermek isterse onu gösteren April, bir anlık bir hata yapmıştı. Sadece bir an, saniyenin bir kesriydi, ama camın arkasını görmüştüm. İlk kez kendinden emin olmayan ve küçük görünüyordu ve onu dokunulmaz bir kaideye koyduğumu fark ettim. Ünlüleri insanlıktan çıkaran, onların da bizim gibi aynı güvensizlikleri hissetmediklerine inanan diğer herkes kadar suçluydum.

Daha sert ovuşturdum, parmak eklemlerimin ahşap üzerinde çatlamaya başladığını hissettim.

Eğer onun benim alanımda olması, benim yalnız, küçük hayatımı görmesi konusunda bu kadar gergin olmasaydım, bu kadar şiddetli tepki vermeyeceğimi biliyordum. Bu bir mazeret değildi—lanet olsun, kim bilir, belki de öyleydi. O benim eşyalarım dokunuyor ve bana hiç kimsenin sormadığı sorular soruyordu. Bir yandan onun devam etmesini çaresizce istiyordum, bir yandan da durmasını istiyordum. Bu tam bir zihin oyunu gibiydi.

Hareketle birlikte nefes alıyordum. Nefes al, ov. Nefes ver, ov.

Bu sana nasıl hissettiriyor, delikanlı? Kafamın içinde Kier'in sesini duydum. Duygularımın fazla yoğunlaştığını anladığında her zaman sorduğu soru.

Sinirlenerek sessizce cevap
verdim. Neden böyle
hissediyorsun?

Çünkü güzel bir kadınla konuşurken pislik gibi davranmadan duramıyorum.

Bununla nasıl olumlu bir şekilde başa çıkıyorsun?

Köpeğimi geri alıp özür dilemek için cesaretimi toplayana kadar temizlik yapıyorum.

Bunun olumlu olmanın tam tersi olduğunu bilmek için Kier'in sesine ihtiyacım yoktu. Fırçayı kovaya geri attım, su damlacıklarının odaya sıçramasını izledim. Özür dileme düşüncesi beni terletip kaşındırıyordu. Bu konuda pek iyi değildim.

İç çekerek ıslak elimi yüzüme sürdüm. Ona gidip, buralarda her şeyin hızla değiştiğini ve bu değişimin beni tedirgin ettiğini itiraf edebilirdim. Bu yoğun duyguları bende uyandırdığını itiraf etmeden, biraz daha gevşemeye çalışacağıma söz verebilirdim. Açık sözlü olmadan da dürüst olabilirdim.

Kır evine aceleyle geri döndüm, geceleri uykumu kaçıran rahatsız edici düşüncelerimi kaydetmek için yatağımın yanında tuttuğum defteri aldım ve söylemem gereken her şeyi not ettim. Kelimeler beynimde yer edinene kadar tekrar tekrar okudum. Raf sıralarının önünden geçerken, düşünmeden bir DVD aldım ve kapıdan dışarı fırlarken ceketimin cebine sıkıştırdım.

Solumda dalgalar çırpınıyordu, karanlıkta kolayca yolumu buldum, botlarım çalılıkların çıkıntıları üzerinde kayıyordu. Gerekirse bu yolu sarhoş ve gözlerim bağlıyken bile yürüyebilirdim. Belki de April'in takılıp yaralanmaması için birkaç güneş enerjili lamba takmalıyım. Çitlerden geçer geçmez, ışık malikanenin alt katını aydınlattı. Tehlikeli sularda bir denizcinin deniz fenerini takip ettiği gibi onu takip ettim.

Evin arkasındaki mutfak girişine doğru ilerlerken onu gördüm, bir ayağıyla müştemilattaki kapıyı açık tutuyordu. Odunlarla dolu hasır sepeti kollarına kaldırmaya çalışırken, durduğum yerden o muhteşem yuvarlak poposu tam olarak görünüyordu.

Bu beni harekete geçirdi. Yoldan çimenli yamaca doğru kesip, uzun adımlarımla mesafeyi saniyeler içinde kat ettim. "Ne yapıyorsun?" diye seslendim, yanına ulaşmadan önce.

O irkildi ama durmadı. "Ateş yakıyorum, odunlar burada tutuluyor."

Odunların orada saklandığını biliyordum, her bir parçayı kendim kesmiştim. Sepeti kapının eşiğinden çekmeye çalışırken, neredeyse ikiye katlanacak kadar eğilen

. “Sepeti aşırı yüklemişsin,” dedim.

“Evet. Görüyorum,” diye tersledi ve içimde sıcak bir eğlence dalgası yayıldı.

Kapıyı bıraktı ve ben onu yakaladım, o üstteki dört odunu yığından çekip tekrar yığına atarken ben de yaklaştım. Ağırlığı altında hâlâ inliyordu ama onu yerden kaldırmayı başardı. “Kendine zarar vereceksin.”

Dönerek baktı, alnında ince bir ter tabakası parıldıyordu, saçları kıvrımlarla doluydu. “Ne? Benim için taşımayı teklif etmeyecek misin?”

Evet, bana hâlâ kızgın olduğu belliydi. Kızgın bir yavru kedi gibi.

Yüzümü hafifçe azarlamış gibi göstermeye çalıştım, ama aslında tek istediğim gülmekti. Buraya ne olacağından korkarak gelmişim, ama onun yanında iki dakika geçirdikten sonra, göğsümdeki düğümün çözüldüğünü hissettim. “Sen bunu kendin taşıyabilecek kadar yetenekliken neden bunu yapayım ki?” dedim, ama gerçekte onu elinden kapmak için can atıyordum. Kadınlar hakkında pek bir şey bilmiyordum ama içgüdülerim, April’in yetersiz hissettirilmekten nefret eden bir kadın olduğunu söylüyordu.

Hâlâ yükün ağırlığı altında zorlanarak bana gözlerini kısarak baktı. Doğru cevap olduğunu fark ettim, ama çok kolay vermişim. Tartışmak istiyordu. Yüz ifademi olabildiğince tarafsız bir hale getirip, ona sabit bir şekilde baktım. Bu gece olmaz, prenses. Sana telafi etmek için buradayım.

Bir an sonra, beni itip geçti ve ben de onu kapıya kadar takip ettim, gözlerim bir kez daha giydiği yumuşak gri şortun içindeki kalçalarına takıldı. Otoriter, huysuz bir piç olduğumu bilmek, kontrolcü, alfa erkek saçmalıklarına kapıldığım anlamına gelmezdi. Ağır sepeti taşımak istiyorsa, o lanet sepeti taşıyabilirdi.

Benden önce merdivenleri inerek, yükü kaldırdığı dizinin üzerinde dengeledi ve tek eliyle kapı koluna uzanmaya çalıştı. Odunlar kenara çarparak tehlikeli bir şekilde yuvarlandı. Belki de sandığım kadar gelişmiş değildim, çünkü sınırimi orada çizmişim. Tamam, yeni plan: O ne isterse yapsın, bu benim geride durup sırf inatçılığından dolayı kendini yaralamasını izleyeceğim anlamına gelmez.

Onun etrafından dolanarak, o yapamadan kapı kolunu tuttum. "İstediğin kadar ters bak, prenses, ben dayanabilirim."

Sadece bana baktı, yosun rengi gözleri yüzümün her bir özelliğini taradı, ta ki yara izime ulaşana kadar. Kıpırdadım. Sanki ben konuşmamışım gibi yanımdan geçip gitti.

Bu ne anlama geliyordu? Beni takip etmemi mi istiyordu? Bir an için Heather'ı arayıp ona danışmayı düşündüm, ama bu fikri hemen kafamdan attım. Yetişkin bir erkeğin küçük kız kardeşinden kadınlar konusunda tavsiye istemek, henüz aşacak kadar çaresiz olmadığım bir sınırı aşmam anlamına gelirdi.

Mutfakta Boy, heyecanlı bir miyavlamayla beni karşıladı; bu ses köpekten çok kediye benziyordu. Kanepedeki yerinden atlayıp ellerime süründü. Çenesini iyice kaşıdım; o yanımda olduğu için içimdeki bir parça rahatladı.

Her iyi ikili gibi, Dudley de onu takip etti ve sanki haftalardır varlığını görmezden gelmemişim gibi ayaklarımın etrafında dans etti. Kararlı bir şekilde arka ayakları üzerinde dikildi ve tek ön pençesiyle havayı kazıdı. Onun kararlılığını takdir ettim ve bu, onun sert göğsünü kaşımak için eğilmemin tek nedeniydi. Elimin arkasını yaladığında onu durdurmadım, ama şöminenin yanındaki odun kutusuna odun yükleyen April'in sırtına kaşlarımı çattım. "Boy'un mobilyaların üzerine çıkmasına izin vermiyorum," dedim.

O burun kıvırdı. "Mobilyalara 'çıkması yasak' bir köpek için orada oldukça rahat görünüyordu."

Tabii ki öyle görünüyordu, o küçük pislik söylediklerimin hiçbirini dinlemiyor.

"Yapmaması gereken bir şeyi yapan her hayvan gibi," dedim, neden bu konuyu zorladığımı bilmeden.

O odunları boşaltmaya devam etti, ince parmaklarıyla üçerli yığınlar oluşturdu. "Biraz gevşemelisin, Malcolm. Hayvanlar katı kuralların altında ezilir, her zaman onları çiğnerler."

O böyle derdi. Kier ona "küçük haylaz" derdi, geceleri hep malikaneden gizlice kaçır, içmemesi gereken zamanlarda içki içerdi. Kendisine konulan her kuralı çiğnerdi. "Bazı insanlar sınırlar içinde gelişir," diye homurdandım.

"Yoksa sınırlar içinde kendilerini daha rahat mı hissediyorlar? Hayatta kalmakla gelişmek aynı şey değildir."

Artık hayvanlardan bahsetmiyorduk. Kahretsin, buraya bunun için gelmemiştim. “Ücretsiz terapi için teşekkürler, ziyaret ettiğim düzinelerce başarısız terapisti sana yönlendireceğim.”

Sesimdeki sertliğe ya da terapi gördüğümü—görmüş olduğumu—itiraf etmeme rağmen, kıpırdamadı bile. Bundan tam olarak utanmıyordum, işe yaramadığı için utanmak gerçeğe daha yakındı, ama insanların işime burnunu sokmasını sevmiyordum. Annemden başka kimse terapiden haberdar değildi ve o da sadece her randevuyu o ayarladığı için.

“Yanlış yapıyorsun,” diye sonunda patladım, sessizlikten bıkmış ve onun odunları o şekilde ızgaraya yığmasını izlemekten yorulmuştum. “Böyle yaparsan asla yakamazsın.”

“Google’da aradım, görünüşe göre...”

“Ateş yakmayı mı Google’da aradın?” Başımı salladım ve yanına diz çökmek için yanına doğru yürüdüm. “Kier sana hiçbir şey öğretmedi mi?”

“Görünüşe göre öğretmemiş,” diye bana ters bir şekilde karşılık verdi ve bir odun parçasını göğsüme doğru itti. Küçük yumruğunun giysilerimin katmanlarını yakıp geçirdiği hissi ve bunu vücudumun her molekülünde hissetmemi görmezden geldim. Böylesine küçük bir şey kalbimi bu kadar hızlı attırabiliyorsa, insan teması için can atıyor olmalıyım.

Elini geri ittim. “Kendin yap, ben öğretirim.” Teklifim üzerine durakladı ve reddedeceğini anladım. “Hadi ama prenses,” diye alay ettim, sözlerimi mırıldanır gibi söyledim. “Hava her soğuduğunda bana koşarak gelmek mi istiyorsun? Artık İskoçya’dasın, önünde pek çok soğuk gece var.” Bu fikri biraz sevdim, Nisan rüzgârının kapımda esip, benden yardım dilenmesi. Bu düşünceyi sonraya bırakıp, onun küçük somurtkan yüzüne odaklandım. Bu gece bunu çok yapıyordu.

“Koşarak gelmedim.”

“O lanet şey yanmadığında, yaklaşık otuz dakika sonra koşarak gelirdin.”

“Hayır, gelmezdim.”

Hayır, gelmezdi, sessizce acı çekerti. Bu bilgi içime sinmedi.

“Sana öğretiyorum. Tartışmaya gerek yok.” Boş şömineye tekrar odaklandım. “Odunları çıkar.” Tartışmadan itaat etti. “Şimdi, biraz kağıtla başlamak istersin, o kutuda eski

gazeteler olmalı.” Odun sobası ile televizyon sehpası arasındaki küçük ahşap sandığı işaret ettim. “Biraz çıra al, onlar daha küçük odun parçaları, ve kibritleri de.”

Çilli ellerinde tüm eşyalarıyla geri döndü ve bana eskisinden biraz daha yakın durdu. Uyluklarımız birbirine değdi, çıplak teni benimkini örten kotun üzerinde sıcak bir his bıraktı. Boğazımı temizledim. “Tamam... önce gazete, çok fazla gerek yok, sadece tutuşacak bir şey. Sonra, etrafına üç dört parça çıra ekle... aralarında biraz boşluk bırak... mükemmel.” Başımı salladım. “Şimdi iki tane iyi boyutta odun ekle, ne kadar kuru olursa o kadar iyi.”

Dili dudaklarının arasında, odunları yerleştirdi, sonra benim talimatlarımı harfiyen uygulayarak yerlerini değiştirdi. Neredeyse ona mükemmel olması gerekmediğini, insanların çok daha azıyla da ateş yaktığını söyleyecektim, ama onun keyfini kaçırmaya gönlüm el vermedi.

"Böyle mi?" diye sordu tereddütle ve ben yine boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

"Evet... mükemmel." Mükemmel. Mükemmel. Mükemmel. Başka bir kelime öğren, dostum. Ateş yakıcı kutusunu aldım, paketten beyaz bir kare çıkardım ve ona uzattım. "Öyle de yakabilirsin, ama bunlardan biriyle çok daha kolay."

"Bu hile falan değil mi?" "Kimi aldatmak?"

Omuz silktili. "Bilmiyorum... dünyadaki tüm göğsünü kabartan erkekleri."

Kıkırdadım, sesim daha çok nefesli bir esinti gibiydi. “Neden gereğinden fazla zorlaştırıyorsun?”

O da aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu, kibriti kabul etti ve talimatlarımı izleyerek onu yığının ortasına itti. Sonra bir kibrit çaktı, kağıt alev aldığı anda mutlu bir şekilde güldü, ardından da çıra alev aldı. Ona baktım, gözlerim gün batımı turuncusu parıldayan tenini, yanık kırmızı saçlarını ezberlemeye çalışıyordu.

Tık.

Kahr

etsin.

“Bunu ben yaptım,” dedi sonunda. “Evet, yaptın.”

Bana döndü, yüz hatları yumuşak ve sıcaktı, beş dakika önce bana baktığı halinden tamamen farklıydı. "Teşekkür ederim."

Lanet olsun, daha özür bile dilememiştim. Uzaklaşarak ayağa kalktım ve kanepenin kenarına oturdum. Köpekler anında etrafımı sardı, ama ellerimi açık dizlerimin arasına düşürdüm ve cesaret edebildiğim kadar gözlerine yakın bakmaya çalıştım. Üst dudağının kıvrımındaki küçük çileye kadar baktım. "Davranışım için özür dilerim... yani, az önce. Ben... şey, anlarsın ya..." Dik durup yutkundum, bu saçmalığa başlamadan önce cebimden karaladığım notları çıkarmış olsaydım diye içimden haykırdım. "Bu işte pek iyi değilim." Birdenbire ona bakmadığım için sevindim, çünkü bu en azından bir yıldızlı, tavsiye edilmeyen bir özürdü.

"Özür dilemekte iyi değil misin?"

Gözlerim daha da aşağı kaydı, şortuyla kombinlediği rahat, bol tişörtünü inceledim. Şık giyimli April yoktu artık, bu rahat April'dı. Pazar sabahı yatakta olan April. Sakalımı ovuşturdum. "Hiçbirinde iyi değilim."

"Hmm" diye bir ses çıkardı, sonra: "Kabul ettim." "Ne?"

"Özrünü, kabul ediyorum."

"Öylece mi?" diye sordum inanamadan.

Omuzlarını silktili. "İçten söyledin, değil mi?"

"Evet."

"O zaman kabul ediyorum."

Gerçekten bu kadar basit olabilir miydi?

Sessiz sorumu okumuş gibi, güldü. "Mal, sana bir tavsiye vereyim. Kadınlar, erkeklerin gösterdiği kadar karmaşık değildir. Tek istediğimiz samimi bir özürken, senin kızgın kömürlerin üzerinde yürümeni beklemiyoruz. Bu, her zaman gözden kaçan kısımdır."

Başımı salladım, sözlerini tamamen anladım. "Sosyal medyayla ilgili ne yapmak istersen, benim onayımı alabilirsin. Gerçi buna ihtiyacın yok," diye ekledim. "Ve tadım etkinliği, bazı sınırlar koymamın senin için sorun olmadığı sürece devam etmeni isterim. Arazinin sana ait olduğunu biliyorum, ama burası uzun zamandır benim evim ve ben—" Endişeli düşüncelerimi nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim.

“Neye ihtiyacın varsa,” diye hemen kabul etti. “Küçük bir etkinlik yapacağız, misafirlerin gezebileceği alanlar için sınırlar koyacağız. İstemiyorsan orada olmana bile gerek yok.” Teşekkür etmek için başımı salladım, nefesim artık biraz daha düzenliydi. “Şimdi bu konu halloldu,” dedi neşeyle. “Tekrar arkadaş olmaya çalışmalısın diye düşünüyordum, eski kitap kulübünü yeniden başlat.”

"Biz hiç kitap kulübüne üye olmadık."

"Tabii ki vardık, o yaz sana Twilight kitabımı vermiştim, hatırladın mı?"

Nasıl unutabilirdim ki? Bir gün, kapağında sadece bir elmanın tutulan bir çift elin resmedildiği sade siyah bir kitapla gelmişti. Bu kitap, onun kitaplarının genellikle taşıdığı kapaklardan farklıydı; sevgililerinin eteklerini yırtan, az giyinmiş erkekler.

Bana gizlice baktığımı fark etmiş olmalıydı ki, son sayfayı çevirir çevirmez kitabı bana uzattı. Aklım başımdan gitmiş bir halde kabul ettim ve kitabı tek gecede baştan sona okudum. On yedi yaşında bile olsa, bu hikâyeye bana saçma gelmişti. Kanının kokusuna bağımlı, yüz yaşındaki bir vampirle çıkan genç bir kız mı? Ama bu kitapta April'ı büyüleyen bir şey vardı, çünkü ertesi gün devam kitabıyla ortaya çıktı. Sonra üçüncü ve dördüncü kitaplar.

O yaz, onun sırlarını öğrenebilmek umuduyla serinin tamamını okudum. Sonra okul başladı ve her şey normale döndü. Bir sonraki yaz geldiğinde April bir yaş daha büyümüş, maceracı ve yerinde duramayan bir kız olmuştu. Artık içki fabrikası yerine arkadaşlarıyla takılıyordu. Gerisi malum. Ta ki bugüne kadar.

"Ben harika bir arkadaşım," dedi, sanki beni ikna etmeye çalışır gibi.

"Ben değilim."

"Bence Heather aynı fikirde olmaz."

İçimden bir ürperti geçti. "Kardeşler sayılır mı ki?"

"Bilmiyorum." Tatlı bir gülümsemeyle, "Ama bence evet, aynı kanı paylaşmak bir kişinin hayatında yer alacağını garanti etmez. Eğer o oradaysa, orada olmak istediği içindir."

Lanet olsun. Bu duygu, kalbimi sıkıca kavrayan bir mengene gibiydi. Bana ne yapıyordu bu kadın? Kaçmaya hiç hazırlıklı olmadığım bu duygusal bombaları atıyordu. Gözlerimden aniden yaşlar

ve ağlamaya başlamadan önce gözlerimi kırıp ayağa kalktım. Ancak o zaman cebime tıktırdığım DVD'yi hatırladım. Şimdi tamamen saçma geliyordu ama onu bir tür barış teklifi olarak getirmiştım.

Ceketimden çıkarıp koltuğun koluna koydum. “Ödünç alabilirsin,” diye aceleyle söyledim, çoktan arkamı dönmüştüm. “İyi geceler. Gidelim, Boy.” Boğazımdaki hıçkırıkları kaçırmış olması imkansızdı. Boy’un peşimden gelip gelmediğine bakmak için durmadım bile, sadece mutfak kapısını açıp merdivenlerden aşağı atladım. Bir tür sınır çizgisi olan çit sırasına ulaştığımda adımlarım yavaşladı ve nefesim bir anda geri geldi. Boy'un ıslak burnu elime bastırdı ve ben ona baktım. Ay ışığında sadece gözleri görünüyordu, ama kuyruğunun uyluklarıma vurduğu ritmi hissedebiliyordum. Beni gördüğüne her zaman çok seviniirdi.

"Orada kendimi ne kadar utandırdım?" diye sordum ona. Sessizliği her şeyi anlatıyordu.

Yatağın örtüsünün altına girip, dudaklarımdan acı dolu bir inilti çıkarken, her gece yaptığım gibi telefonumu kapatmak için uzandım, tam o sırada telefonum elimde titredi.

Bilinmeyen numara: Yani o tüm bu zaman boyunca ölü

müydü? Mal: Kimsiniz?

Bilinmeyen numara: Bruce Willis, tabii ki. Ayak uydurmaya çalış.

Bir zeytin dalı. Ben bir tane uzattım, o da hemen karşılık verdi. Mal: Bu numarayı nereden aldın?

Bilinmeyen numara: Şu anda gerçekten buna mı odaklanıyorsun?

Bilinmeyen numara: Sanki tüm hayatım bir yalandı.

Bilinmeyen numara: Tek bir spoiler bile görmeden hayatımda nasıl bu kadar ilerleyebildim?

Mal: Cidden daha önce The Sixth Sense'i izlemedin mi?

Mal: "Ölüleri görüyorum." Bu, sinema tarihinin en ünlü repliklerinden biridir.

Bilinmeyen numara: Tamam, Critics' Choice, biraz meşguldüm.

Durakladım, parmaklarım ekranın üzerinde asılı kaldı. Orada bırakmalıyım.

Bu yolla acı gelir, diye fısıldadı mantıklı bir ses.

Mal: Ee... beğendin mi?

Mesajı gönderdiğim anda, sohbeti kapattım ve ekranı kilitledim. Birkaç mesajlaşmamız bizi arkadaş yapmazdı.

Telefonu yan sehpaye geri koydum, ama kapatmadım.

MAL

Like Real People Do – Hozier

April ve ben arkadaş olmaya başlıyorduk. Öyle sanıyordum.

Hayatımda arkadaş olarak gördüğüm tek kişi, kısa süre önce vefat eden yetmiş beş yaşındaki biriydi. Açıkçası bu konuda uzman değildim, ama telefonumun ekranındaki mesajı tekrar okurken, kesinlikle öyle hissettim.

Bilinmeyen numara: Bana tavsiye ettiğin highball tarifini gönderebilir misin?

Tırmıklamayı bırakıp, aletimi duvara dayadım ve ona bir göz attım. Yemek odamdaki sallanan sandalyelerden birinde oturmuş, dizlerinin üzerinde dizüstü bilgisayarını dengede tutarken, kahvesini yudumladı ve yazmaya devam etti. Bana doldurduğu fincan, demliğin ağzında hızla soğuyordu. Hala tadını sevmediğimi itiraf edemiyordum.

April önceki gün de burada çalışmıştı, ancak dün pencere pervazının yanında garip bir şekilde durmuş, bir eliyle bilgisayarı boyalı tuğlanın üzerinde dengede tutarken diğer eliyle yazıyordu. Web sitesi üzerinde çalışmaya devam ediyordu — en azından bana öyle söylemişti — ben ise daha fazla ayrıntı sormak için hâlâ çok endişeliydim. İdeal olmayan ortama rağmen burada, *benimle* birlikte çalışmayı seçtiği gözümünden kaçmamıştı. Bugün de aynısını yapacağını tahmin ederek, erken gelmiş ve sandalyelerden birini arkamdan içeri sürüklemiştim. Eğer burada çalışmakta ısrarcıysa, rahatsız olması için bir neden yoktu, *diye* kendime mantık yürütmüştüm. *İyi bir patron olmanın bir parçasıydı bu.*

Erken gelmem, fazla düşünmem için bolca zaman tanıdı. O ortaya çıktığında, kafamda olası giriş cümlelerini çevirip durmaktan sinirli ve yorgun düşmüştüm. *Günaydın. İyi uyudun mu? Çalışmak için daha rahat bir yere ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Benim seni rüyamda gördüğüm gibi sen de beni rüyanda gördün mü?*

Şey... sonuncusu değil, ama ilk üçünden herhangi biri kabul edilebilir olurdu. Tam olarak ödül kazanacak bir konuşma becerisi sayılmazdı, ama yeterli olurdu. Ancak, zamanı geldiğinde, bunların hiçbirini söylemedim. Sandalye için bana teşekkür ettiğinde, başımı eğip onu görmezden geldim; kulaklarım o kadar şiddetli yanıyordu ki, kendimi ele vermemek imkansızdı. Gözümün ucuyla onun titrediğini, ellerini çıplak kollarına sürttüğünü fark ettim. Yazın bile sabahları burası soğuktu. Bu gece bir battaniye bulmam gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım. *Aptal.*

Bu düşünceyi kafamdan silip attım ve bunun yerine telefonumun

ekranına odaklandım. Mal: Aynı odadayken neden mesaj atıyorsun?

Bilinmeyen numara: Çünkü bana mesajla daha iyi cevap veriyorsun.

Öyle miydin? Dönüp ciddi mi yoksa dalga mı geçiyor diye bakma isteğine direndim.

Bilinmeyen numara: Highball?

Mal: Kier klasik bir karışım hazırladı. Viski, zencefilli bira,

limon. Bilinmeyen numara: Kolay gibi görünüyor.

Mal: Viski sevmediğini sanıyordum?

Bilinmeyen numara: Ne zaman öyle

dedim?

Mal: Kusma hareketin yeterince açıklayıcıydı.

Bilinmeyen numara: Komik.

Bilinmeyen numara: Beni kasten öldürmeye çalıştığını

biliyorum. Mal: *Seni* öldürmeye mi çalıştım? Hafızan zayıfmış,

prenses.

"Sadece bir kerelikti! Artık unut gitsin," diye bağırdı ve ben gülümsememi saklayamadım.

Bilinmeyen numara: Tarif benim için değil. Sosyal medyada insanların evde deneyebileceği bazı kokteyl tarifleri paylaşabilirim diye düşünüyordum.

Kullanabileceği birkaç tarif daha bildiğimi yazmaya başlamıştım ki telefonum tekrar çaldı.

Bilinmeyen numara: Bu, kokteyl yapımı dersi gibi yüz yüze de sunabileceğimiz bir şey.

Bilinmeyen numara: Konuştuğumuz gibi küçük çaplı tutardım...

Bilinmeyen numara: Ve sadece tadım iyi geçerse... aksi takdirde unutabiliriz.

Mesajların okumaya fırsat bulamayacağım kadar hızlı geldiğinden, bana bunu söylemekten çekindiğini anlayabiliyordum. Kendimi pislik gibi hissettim. Kabul edemeyeceğimi anladığımda kendimi daha da pislik gibi hissettim. İyi bir fikirdi. Harika bir fikirdi, ama...

Mal: Sence de bir seferde tek bir şeye odaklanmamız gerekmez mi?

Bilinmeyen numara: Haklısın! Özür dilerim, heyecanlandım ve kendimi kaptırdım.

Mal: Bu yer hakkında bu kadar heyecanlı olmana sevindim. Kier seninle gurur duyardı.

Onun tarafında üç nokta belirdi, sonra kayboldu. Dönüp yüzündeki ifadeyi görmek için can atıyordum, ama mesaj konusunda haklıydı, onunla bu şekilde konuşmak bana daha güven veriyordu, o yüzden öyle yaptım.

Mal: Tadım için bir tarih belirledin mi?

Bilinmeyen numara: İki hafta sonra Cuma

günü

Bilinmeyen numara: Şu anda davetiyeyi hazırlıyorum. Heather çevrimiçi köy ilan panosuna erişim sağladı, böylece oraya gönderebileceğim.

Mal: Öyle bir şey mi var?

Bilinmeyen numara: Görünüşe göre öyle. Ve Oscar ödülleri girmekten daha zor.

Mal: Yardımcı olabileceğim bir şey varsa haber ver.

Bilinmeyen numara: Şey... Bir an durakladı.

Mal: Ne oldu, prenses?

Bilinmeyen numara: O gece satmak için kırk dokuz yıllık fiçılardan birini açabileceğimizi umuyordum. Özel bir etiket yapıştırıp fiyatını daha yüksek belirleyebiliriz.

Bilinmeyen numara: Kier'in çalışmalarını onurlandırmak için harika

bir yol olurdu. Mal: Kâr ederek mi?

Bilinmeyen numara: Aynen öyle!

O fıçılar özeldi, gerçekten öylece birini açabilir miydim? Arkama baktığımda gözlerinin zaten üzerimde olduğunu gördüm, minik yüz hatları sessiz bir umut tablosu gibiydi, hayal kırıklığına hazırlıklıydı. Dudaklarını ısırdı ve ben de işimin bittiğini anladım.

İçki fabrikası ve içindeki her şey ona aitti, ikimiz de bunu biliyorduk. Yine de bu fikirle bana gelmişti ve hayır dersem, bu karara saygı duyacağını biliyordum. Telefonumu cebime koyup işime döndüm, homurdanarak “Yarın bununla ilgileneceğim” derken yüzündeki sevinci görmek istemiyordum.

April, April olduğu için kulakları delici bir çığlık attı, o kadar tizdi ki iki köpek de birden dikkat kesildi. Kollarını belime doladı, ortada zar zor birleşiyorlardı ve sıra bendeydi. Yumuşak kıvrımları sırtıma yapıştı ve tek düşünebildiğim ne kadar terli olduğumdu. *Hissediyor muydu? Kokuyor muydum?* "Sen en iyisin, huysuz." Bu sözleri omuzlarımın arasına fısıldadı ve vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu. “Teşekkürler, teşekkürler... İkinizi de hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

Tık.

En sevdiğim koltukta oturmuş, kucağımda unutulmuş bir kitap açılmış halde, telefonumun ekranındaki fotoğrafa büyük bir şaşkınlıkla bakıyordum. Aceleyle çizilmiş iki çöp adamın bulunduğu, bulanık bir fotoğraftı. İlkinde, dalgalı çizgili bir dikdörtgenin içinde baş başa uzanıyorlardı. İkincisinde ise birbirlerine sarılmışlardı.

Bekledim. April'ı tanırıysam, şüphesiz söyleyecek daha çok şeyi vardı. Otuz saniye bile geçmeden telefonum çaldı ve kalbim de onunla birlikte sıçradı. Son birkaç gündür bu sesi April ile ilişkilendirmeye başlamıştım. Her seferinde kalbim aynı tepkiyi veriyordu. Pavlov'un köpeği gibiydim, zil sesine salya akıtıyordum.

Prenses: Kapıya rahatlıkla sığabilirdi.

Çizimlere geri döndüm ve anlamana kadar onları inceledim. Başım geriye düştü, vücudum kahkahalarla titriyordu. Ses tellerim

kötü kullanımdan yoruldu ve Boy, sahibinden gelen boğuk sese açıkça şaşkın bir şekilde sepetinden kafasını çıkardı.

Mal: Titanic mi?

Prenses: Başka ne olabilir ki?

Prenses: Bu resmen soygun! Soyuldum Mal. Mutlu sonumdan mahrum bırakıldım!

Prenses: JACK O LANET KAPIYA SİĞEBİLİRDİ!!!!

Hala gülümseyerek cevap

yazdım. Mal: Aşarsın bunu.

Prenses: Hayır, atlatamayacağım, yıkıldım.

Mal: Bu filmi gerçekten hiç izlemedin mi? Prenses:

Çocukken izlemiştim tabii.

Mal: O zaman üzölmüş müydün?

Prenses: Elsie filmi bitmeden kapatırdı. Şimdi nedenini anlıyorum. Daha da çok güldüm.

Mal: Vay canına! Elsie seni yetişkinliğe hazırlamamış.

Prenses: Şimdi başka hangi filmleri yanlış hatırladığımı merak ediyorum.

Mal: Forrest Gump?

Mal: Terabithia'ya Köprü?

Prenses: Sihirli bir dünya yaratan iki çocuk hakkındaki o sevimli film mi?

Mal: İZLEME!!!

Prenses: Neden? Sonu nasıl bitiyor?

Mal: Hepsi sonsuza kadar mutlu

yaşıyor. Prenses: YALANCI! Google'da

aratıyorum...

Ekrana gülümsayarak bekledim. Bir dakika bile sürmedi. Prenses: HAYIR!

Bu hayatımın en kötü günü.

Mal: Kötü haber verdiğim için üzgünüm.

Prenses: Hayır, değilsin, beni sütyenimle boğduğum için sonunda intikamını aldığın için çok mutlusun.

Prenses: Bu arada, onu geri istiyorum!

Gözlerim, dantelli iç çamaşırını sakladığım komodinin çekmecesine kaydı. Önce onu bulması gerekecekti.

Tehlikeli bir alana yaklaşıyorduk. O da bunu hissetmiş olmalıydı çünkü elimdeki telefon karardı.

Ve sonra... *ping*.

Güm, güm, güm.

Prenses: Jack konusunda iyi oldu. Muhtemelen eninde sonunda Rose'u gemiden aşağı itecekti.

Mal: Açıkla, prenses.

Yemin ederim, bazen sanki başka bir dil konuşuyormuş gibi

geliyordu. Penses: Bana neyle mesaj atıyorsun? Uydu telefonu

mu?

Penses: Şaka yapıyorum, çünkü Leo sadece yirmili yaşlarındaki kadınlarla çıkıyor. İğrenç, ama ne yazık ki doğru.

Penses: Güncel olayları takip etmiyor musun?

Mal: Ünlülerin dedikodularını güncel olaylar arasında mı sayıyoruz? Dedikodulardan en çok senin nefret edeceğini sanırdım.

Üç nokta belirdi ve sonra kayboldu. Belirdi ve sonra kayboldu.

Telefonu sıkıca kavradım, birdenbire bunun kulağa nasıl geldiğini fark ettim. Belki de fazla ileri gitmiştim...

Penses: Haklısın.

Siktir. Derin bir nefes verdim, parmaklarım ekranın üzerinde uçarken, o son yorumu silebilmeyi diledim.

Mal: Mesele ikisinin birden sığıp sığmayacağı değil, kapının su üstünde kalıp kalamayacağı. Onu öldüren şey, kapının su üstünde kalma yeteneğinin olmamasıydı.

Penses: Vay canına.

Penses: En azından Rose o kocaman elması elinde tutabildi.

Mal: Bence hikayenin asıl ahlaki dersi bu.

Penses: HA!

Güm, güm, güm.

Penses: Bir keresinde Leo ile neredeyse çalışacaktım.

Mal: Devam et...

Prenses: Yaklaşık altı yıl önceydi, ama ikimizin programları da uymadı ve sonunda benim rolümü başkasına verdiler. Sanırım proje sonunda rafa kaldırıldı.

Bazen April'in dünyasının ne kadar büyük olduğunu unutmak kolaydı. Benimki, bu adanın son kayasının suyla buluştuğu yerde sona eriyordu. Ama April...? O istediği her şeye sahip olabilirdi.

Kalbim başka bir nedenden dolayı çarpıyordu. Kendimi cevap vermeye zorladım.

Mal: Önemli bir olay olmuş gibi görünüyor. Prenses:

Muhtemelen...

Prenses: Ve o da bana deli gibi aşık olurdu elbette. Şu anda İskoçya'da donmak yerine, bir plajda kokteyl yudumluyor olabilirdim.

Mal: Ateş için yeterince odun var mı?

Prenses: Fazlasıyla var, baba. Bir şeyi vurgulamak istemiştim.

Mesajı bir düzine kez tekrar okudum, kanım kaynıyordu, vücudumun diğer kısımları gerginleşiyordu.

Şaka yapıyordu. Öyle olmalıydı.

Mal: Onun sadece yirmili yaşlarındaki kadınlarla çıktığını sanıyordum? O zaman şu anda tam da olduğun yerde olurdun, prenses.

Prenses: Senden nefret ediyorum!

Ve sonra, sanki bana ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi...

Prenses: İyi geceler, babacığım.

Cevap vermek, flörtöz bir şey söylemek için canım çekildi. *Flörtöz değildim*. Bu yüzden telefonu en yakın yastığın altına sıkıştırdım ve yüzümü ovuşturdum. Yatağa gitmek için yeterince sakinleştiğimde, ayağa kalktım ve Boy'un bana baktığını gördüm. "Neye bakıyorsun?"

Başını eğdi ve yemin ederim ki gözleri "kendine gel dostum" diyordu.

O köpek çok şey görmüştü.

Küçük banyoma doğru yürüdüm, giderken giysilerimi çıkardım ve doğruca duşa girdim. Sıcaklığı soğuğa ayarladım, şok edici suyun altına daldım, ellerimi fayanslara bastırdım ki aşağı uzanıp gerginleşen sikimi sıkma isteğine kapılmayayım. Mastürbasyon yapmak, pes etmek gibi hissettirecekti ve tüm enerjimi bu duyguları aşmaya odaklamam gerekiyordu. Mesajlaşmalarımızın daha sık hale gelmesi de yardımcı olmuyordu. Konuşmaları ben başlatmıyordum ama her zaman karşılık veriyordum. Günler geçtikçe, konuşmalarımız daha flörtöz bir hal almıştı. Tabii bu onun tarafında, çünkü dediğim gibi, ben flört etmeyi bilmiyordum.

Dün gece bana mesaj attı ve ikimizin de telefonumuzda çektiğimiz son fotoğrafı aynı anda göndermemiz gereken bir oyun. Biraz tuhaf geldi ama oyuna uydum. Onun fotoğrafı benim eski telefonuma yüklendiği anda hatamı anladım. Fotoğrafta o ve Dudley körfezdeydi, Dudley'in bıyıkları ıslak ve kumla kaplıydı. Koyu renkli güneş gözlüğü takmıştı, rüzgarda bukleleri dalgalanırken kameraya parlak bir gülümsemeyle bakıyordu. Fotoğraf çok açık değildi, omuzlarının hemen altından kesilmişti. Ama köprücük kemiğinin kanatlarını ve zümrüt yeşili bikini üstünü görebilmem için yeterliydi. Kremsi tenine karşı bu renk, başımı döndürmeye yetti.

Ve sonra dehşet başladı.

O muhteşem bir selfie göndermişti. Ve ben... *Tanrım*. Fermentasyon sürecinin yetmiş ikinci saatinde çekilmiş, yarı bulanık bir ahşap fıçı fotoğrafı göndermiştim.

Yirmi dört saat sonra, bu anı hala midemi bulandırıyor.

Yarın mesaj atarsa, cevap vermeyecektim.

Prenses: Ne yapıyorsun?

Mal: *Sleepless in Seattle* izliyorum.

Prenses: GERÇEKTEN Mİ??

Prenses: O filmi çok severim.

Mal: Bu hafta on kez izlememi istediğinde tahmin etmiştim.

Prenses: “Ona ilk dokunduğum anda anlamıştım. Sanki eve dönmüş gibiydim... ama daha önce hiç görmediğim bir eve.”

Prenses: “Sadece arabadan inmesine yardım etmek için elini tuttum ve anladım... sanki sihir gibiydi.”

Prenses: Ağlıyorum!

Mal: Filmin tamamını ezbere mi okuyacaksın? Prenses:

Belki...

Mal: İzlemeyi bırakacağım.

Prenses: (Dudaklarını sıkıca kapatarak)

Bu, bende en ufak bir gülümseme uyandırdı.

Bu akşam huysuzdum ve Tom Hanks o lanet ağzını açar açmaz bunun nedenini anladım. O sinir bozucu, fazla çekici ağzı. April'in bu filmi bu kadar sevmesine şaşmamalı, tam da kadınların istediği şeydi: romantizm ve dişleri çürütecek kadar tatlı monologlar. Bir kadını lanet bir radyo programı yüzünden aşık edebilecek bir adam.

O hafta ilk kez, konuşmayı ilk bitiren ben oldum.

NİSAN

Want Want – Maggie Rogers

“Hala sözleşmeyi imzalamadın mı?” Syd’in sesi telefonda tiz bir çınlama gibiydi.

Kollarımın altında ter birikiyordu, telefonu kulağıma daha sıkı bastırdım, boş elimle Dudley’in tıknaz vücudunu kaygan göğsüme sıkıca bastırdım. Yavaş adımlarla körfeze inen dik yolu geçtim. Dizlerim bile terliyordu. Güney Avrupa’dan esen sıcak hava dalgasının sonları sayesinde önceki haftanın soğuğu yok olmuştu ve hava sıcaktı. *Gerçekten sıcaktı*. Bu konuda tipik bir İngiliz gibi davranmak istememiştim, ama hava gerçekten çok sıcak olabilirdi.

Ter, malikaneden ayrılmadan önce sürdüğüm güneş kreminin kokusuyla karışıyordu; her sabah giyindiğim April Sinclair karakterinden milyonlarca mil uzakta hissediyordum kendimi. Dürüst olmak gerekirse, haftalardır kendimi o gibi hissetmemiştim.

"Sana söyledim, biraz zamana ihtiyacım var. Aynı şeyi Angela'ya da söyledim ve o anladı." Nefes nefeseydim, sandaletimin burnunu sallayarak tabanına girmiş minik çakıl taşlarını çıkardım.

"Ne için zamana ihtiyacın var?"

"Bilmiyorum, belki de dedemin yasını tutmak için?" alaycı bir tonla cevap verdim.

"O aylar önce öldü ve sen onunla o kadar da yakın değildin." Yüzümü buruşturdum. Sydney, başkalarının duymak isteyip istemediğini düşünmeden, aklından geçenleri tam olarak söyleme alışkanlığı vardı. Genelde bunu ferahlatıcı bulurdum. "Özür dilerim," dedi hemen. "Kulağa çok kötü geldi. Öyle söylememeliydim."

"O zaman ne demeliydin?" Sesimdeki sertliği gizlemeye çalışmadım. Dün gece yatak odamda sıcaklık neredeyse bir milyon dereceye ulaşmıştı

ve belki bir saat uyumuştum. Son derece huysuzdum.

“Büyükbaban, yersiz bir suçluluk duygusu yüzünden kariyerini çöpe atmanı istemezdi.”

Benim yaptığım şey bu muydu? Kariyerimi çöpe atmak mı?

Kariyerim, güvenilebileceğimi sandığım biri tarafından paramparça edilmişti ve yıllarca enkazından yeniden inşa etmeye çalışmışım. Artık umursamadığım düşüncesi beni öfkeliendirdi. *Fazla* umursamak da mümkündü. Fazla umursamak beni tamamen tüketmişti. Kendimin o parçalarını geri kazanmaya yeni başlamışım.

Suya bakan patikadaki bir çukurda durup, yabani otların arasından yükselen bir kayanın üzerine oturdum. Uzun otlar ağırlığımla ikiye ayrıldı, mor başlı uzun saplı devedikenleri çıplak kollarımı okşamak için uzanıyordu. Güneşin sıcaklığıyla gözlerim kapandı, yarı saydam göz kapaklarımdan sarı ışıklar süzülüyordu. “Bu suçluluk değil — belki öyle başlamıştı, ama burada mutluyum Syd, yıllardır ilk kez doğru düzgün nefes alabildiğimi hissediyorum.”

Komikti, Londra’ya taşındıktan sonraki aylar boyunca, Oxford Caddesi’ne ya da Trafalgar Meydanı’na doğru yürüyüşe çıkıp, şehrin ışıklarına, yoğun hayatlarının koşturmacası içindeki insanlara hayranlıkla bakardım. *İşte yaşamak budur*, diye düşünürdüm, *herkesin bir amacı, ait olduğu bir yeri vardır*. Şimdi burada, çocukken hiç hissetmediğim bir şekilde bunu hissediyordum. Burası farklı bir heyecan barındırıyordu, daha az heyecan verici ama daha... doğru. Sanki bir nehir birleşip beni tam da bu anda buraya getirmiş gibi.

"Yani... eve hiç dönmeyecek misin?"

"Tabii ki eve döneceğim, burada sonsuza kadar kalamam." İlk kez, bu söz o kadar da ağır basmıyordu. "Angela dedi ki..." Sudaki bir hareket dikkatimi çekti, dalgaların altından karanlık bir kafa yükseldi ve tekrar daldı. Güçlü, bronzlaşmış kollar akıntıyı bıçakla tereyağını keser gibi yarıyordu. Ve kıyıda, koyu renkli bir kumaş yığınının yanındaki bir kayanın gölgesinde uyuklayan Boy vardı. Gözlerim tekrar Mal’a döndü, masmavi su, altındaki sağlam vücudunu seçebilecek kadar berraktı. *Vay canına*.

"Yapacağını söyledi mi...?" Sydney telefonda sordu.

Doğru. "Pardon..." Gözlerimi kırptım. "Hat çok kötü. Angela ilgimi çekecek senaryoları bana göndereceğini söyledi."

"Gönderdi mi?"

"Henüz yok."

"Gönderecek, o harika bir menajer."

"Biliyorum, sana güveniyorum." Sanki görünmez bir iple bağlanmışçasına gözlerim yine Mal'ı aradı. Etkileyici bir hızla, dalgaların şiddetle köpürdüğü ve püskürdüğü kayalık çıkıntıya kadar yüzdü, su altında döndü ve geri döndü, sonra aynı şeyi tekrarladı. "Bak Syd, gitmem gerek ama yarın ararım, tamam mı? Filmle ilgili her şeyi duymak istiyorum."

O burun kıvırdı. "Tabii ki istersin, canım. Belki de seni göz kamaştırıcı set hikayeleriyle geri çekmek yeni taktiğim olacak." Ben de güldüm, bunun işe yarayabilecek tek şey olabileceğini düşünerek, çünkü eski hayatımdan özlediğim tek şey buydu. Yeni bir senaryonun verdiği his ve okuma masasında hissedilen ilk heyecan. Kostüm provaları, makyaj koltuğunda geçirilen uzun saatler. Kaçınılmaz kapanış partisi ve değer verdiği bir şeyi yaratmanın getirdiği duygu. *Bunları* özlemiştım.

Telefonu kapattım, ayağa kalktım ve kısa pembe yazlık elbisemin eteğindeki tozu silkeledim. Burasından itibaren eğim daha hafifleşiyordu; kuru toprağın yerini kum ve suda zıplatmak için mükemmel düz çakıllara bıraktığı yumuşak bir yokuş. Dudley'i ayakları üzerine indirdim ve o, dengesiz ağırlığını araziye uyarlayarak sallanarak zıpladı. Dalgalar burada daha gürültülüydü ama Boy onu yine de duydu, ayağa kalktı ve bize doğru koştu.

Eğildim, elimi onun nemli tüylerinin üzerinde gezdirdim, aniden kendimi garip hissettim. Çok uzağa yüzecek kadar kendime güvenmiyordum, ama elbisenin altına bikinimi giymiştım, serinlemek için hızlıca bir dalış yapmayı planlıyordum. Mal buradayken nasıl devam edeceğimi bilemedim. Plaja doğru ilerledim, ayaklarım yumuşak kumla kaplanana kadar batıyordu. Kayaların eğriliği sayesinde buraya hiç esinti gelmiyordu ve hava nemli ve yapışkandı. Ter, ensem arkasında ve göğüslerimin arasında birikmişti.

Mal'ın bizim geldiğimizi görüp görmediğini ya da sadece yüzmeyi bitirip bitirmediğini bilmiyordum, ama aniden orada belirdi, *James Bond'daki* Daniel Craig gibi sudan çıkıp yürüyerek geliyordu. Ona bakakaldığımı biliyordum. Ağzımın açık olduğunu da biliyordum.

Çoğu vücutla aynıydı; kaslar ve deri, biraz göğüs kılı ve iki meme ucu. Ama Mal'da... Onun iri olduğunu hep biliyordum

büyük olduğunu hep biliyordum. Geniş omuzlu, giydiği her gömleğin kumaşını istemeden gerginleştiren pazıları vardı. Ama bu... şey, bu saçmalığın sınırındaydı. Su göğsünden damlalar halinde akıyordu, parıldayan damlalar spor salonunda saatlerce çalışarak değil, zorlu fiziksel işlerle kazanılmış kaslar arasındaki küçük çukurlara takılıyordu. Üzerinde mayo bile yoktu, sadece *her şeye* yapışan dar siyah boxer şortu vardı.

Sürekli kızarması mıydı, yoksa sanki dünyada fazla yer kapladığından özür dilermişçesine omuzlarını sık sık içe doğru kıvrması mıydı bilmiyorum, ama her halükarda onu hiç böyle hayal etmemiştim. Onu hayal etmiştim. *Sık sık*. Ama o, kaslı bir Adonis'ten çok seksi bir taşra çiftçisiydi.

Onu omzuna atması için yalvarmadan önce, bakışlarımı başka yöne çevirmek zorundaydım, mecburdum. Çıkardığım inilti sesi, ona şu anda kendi striptiz şovunun başrolünde olduğunu haber vermiş olmalıydı, çünkü bana doğru baktı, gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Döndüm ve koşmaya başladım. Kum, ayakkabılarımın tabanlarını kayganlaştırıyordu ve büyük, düz bir taşla çarptığım anda ayaklarım altımdan kaydı. Sert bir şekilde yere düştüm ve dirseğimi çarptım. "Özür dilerim," diye omzumun üzerinden seslendim. "İsteyerek yapmadım..." Kolumda bir ağrı hissettim ve kolumu göğsüme bastırdım. Nefes nefeseydim. Kekeliyordum. Hiç kekelemezdim. Sıcaklık beynimi eritmiş olmalıydı. "Yani... Kendimi tanıtmalıyım."

Bir saniye içinde yanıma geldi. "İyi misin?"

Ona bakamıyordum. "Evet, iyiyim." Kolumu salladım ve tısladım. "Ah, *lanet olsun*. Hayır..." Sıcak elleriyle omuzlarımı kavrayarak beni kendine doğru kaldırdı ve ön kolumu nasırlı ellerine aldı. Sadece göğsüne tekrar bakmamak için aşağıya baktım ve cildimin kızardığını ve iltihaplandığını fark ettim. Ondaki dalgalar halinde ısı yayılıyordu. Kokuyu alabiliyordum; ter, tuz ve deniz kokusu, narenciye kokusuyla karışmıştı. Sanki hipnotize olmuş gibi ona doğru sallandım ve o beni tekrar dengeledi.

Şu anda ona bu kadar yakın olamazdım. Kendimi ondan uzaklaştırdım, kolumu çekerek ona gösterdim. "Sorun yok."

Bu hareketimle, neredeyse çıplak olduğunun farkına varmış gibi görünüyordu. Yanakları ve kulakları kıpkırmızı oldu ve

kıyafet yığınınına uzandı, ıslak bacaklarını koyu mavi kot pantolonuna soktu ve üstüne yeşil ekose gömleği giydi, düğmeleri düzensizce ilikledi. Vücudu ne kadar güzel olursa olsun, kendimi ona atıp açıkta kalan her santimine öpücükler yağdırmak istememe neden olan şey, o iliklenmemiş düğme deliği idi.

Belli ki Mal, benim şu anda boğulduğum o çılgın feromonları hissetmiyordu, çünkü kaşlarını çatarak kolumu tekrar inceledi, yara izi bembeyaz oldu. "Moraracak gibi görünüyor, üzerine biraz buz koymamız lazım."

Bu konuşmayı bitirmem gerekiyordu. "Ben hallederim."

O bir adım yaklaştı, ben bir adım geri çekildim. "Yüzmeye mi geldin?"

Suyun dalgalarına özlemle baktım. "Planlamıştım, ama şimdi vazgeçebilirim."

"Bekleyip seni yukarıya kadar geçirebilirim, hareket etmek dirseğine iyi gelebilir."

Başka bir zaman olsa, Mal izlerken elbisemi çıkarıp suya girmek beni tahrik edebilirdi. Ama şu anda, ne kadar dağınık görüldüğümün çok farkındaydım. Saçlarım başımın üstünde kıvrıkcık bir ananas gibi duruyordu, ter şakaklarıma yapışmış ve ensemden aşağı akıyordu. "Sanırım geri döneceğim, zaten burası Dudley için biraz sıcak." Dudley'in sığ dalgalarda heyecanla sıçrayan ayakları beni yalancı ilan etti ve çocukların oyununu yarıda kestiğim için kendimi kötü hissettim.

Tabii ki Malcolm bana bir şey demedi, sadece ayaklarını botlarına soktu, bir eliyle Dudley'i kucakladı, diğer eliyle de yaralanmamış dirseğimi kavradı ve Boy'un bizi kıyıya çıkarmasına izin verdi. Beni dengelemesine ihtiyacım yoktu, aslında ikimizin dar patıkaya sıkışması işi daha da zorlaştırıyordu. Ama ağzımı kapalı tuttum, eğimin etkisini hissetmeye başladığımda nefesimi sabit tutmaya çalışırken, onun dokunuşunun heyecan verici sıcaklığının tadını çıkardım.

Birkaç dakika sonra, çimenli yamacı tırmanıp malikaneye doğru beni takip etmeye çalıştığımda, bunu kesin bir dille reddettim.

"Bunun halledilmesi gerekiyor." Kızgın görünüyordu.

"Ben halledebilirim," diye ısrar ettim.

"Buzun nerede saklandığını biliyor musun?"

Kıkırdandım. "Eminim bulabilirim." Tekrar tartışmak için ağzını açtı. "Aslında ihtiyacım olan şey uzun ve soğuk bir duş, o konuda yardım etmeyi düşünmüyorsan sana ihtiyacım yok."

Sözünün ortasında ağzı dondu, vücudunun geri kalanı da onu takip etti. Ilık esinti, onun hareket eden tek parçası olan nemli saçlarını dağıttı. Sonra bana sertçe baktı ve büyü bozuldu. "Bence halledebilirsin." Ancak ses tonu pek de ilgisiz gelmiyordu.

"Emin misin?" diye seslendim, uzaklaşan sırtına. "Ya lifimi tutamazsam?"

Homurdanan cevabı rüzgarda kayboldu, ama kaldırdığı orta parmağı kaybolmadı.

Malikaneye dönerken yol boyunca kıkırdadım.

Duşumdan sonra, deniz ve martıların çığlıklarını dinleyerek kıyıda öğle yemeğimi yedim. Başka bir şey yapmak için hava çok sıcaktı, bu yüzden buzdolabından çıkardığım krakerleri ve üzümeleri atıştırdım. Açık kapının önünde, Dudley soğuk suya batırdığım havlunun üzerinde uzanmış, güneşin altında kavruluyordu. O köpek, asla anlayamayacağım bir tezatlık oluşturuyordu.

Bu sabah ne kadar aptal olduğumu hala lanetlerken, küçük tilkilerimin tanıdık havlamalarını duydum. İçimi bir rahatlama kapladı. Onları görmeyeli birkaç gün olmuştu ve bu sıcakta onlar için endişeleniyordum. İlk olarak Emma ortaya çıktı — bir gözünün etrafındaki beyaz tüy yaması onu en kolay tanınan yapıyordu — ardından Geri ve Victoria geldi. Mel B çok geride değildi ve sürünün en arkasında topallayarak gelen Mel C topallayarak sürünün en arkasında geliyordu. Benim yanımda her zaman en gergin olan oydu; ona yemek uzattığımda bile, uzattığım elimi bir süre kokladıktan sonra isteksizce bir ısırık alıyordu.

Bu sadece gerginlikten fazlasıydı.

Onlar yaklaşırken çömelip, sadece Mel C kalana kadar ödül mamaları attım. "Ne oldu tatlı kız?" Beyaz pençesinde kan vardı. Bir şey ona saldırmıştı.

Telefonuma uzandım ve hiç düşünmeden Heather'ı aradım. "Selam," diye nefes nefese cevap verdi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, kardeşin veteriner, değil mi?" Dudaklarımı ısırarak, yaradan sızan kana bakmaya devam ettim. Çok acı çekiyor olmalıydı.

"Callum mu? Evet, muayenehanesi ana caddede ama cumartesi günleri açık değil."

"Ev ziyareti yapar mı? Ekstra ücret öderim." Sesi alçaldı. "Dudley hasta mı?"

"O iyi. Bu... başka bir şey," diye onu hemen rahatlattım. Evcil tilkime muayeneye gelmesini istediğimi söylersem nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

"Tamam... Onu arayıp, uğrayabilir mi diye bir bakayım." "Sen en iyisin."

Mel C, kalçama kıvrılmış haldeyken hâlâ başını okşamama izin veriyordu ki bir mesaj geldi.

Heather: Bir saat sonra uğrayabilir x

"İyi akşamlar, hanımefendi." Callum Macabe'nin gürleyen İskoç aksanı, merdivenlerin dibinden attığı sırtış kadar şeytaniydi. Bu hareketin önceden prova edildiği belliydi, ama ilk tepkim elimi uzatıp saçlarımı geriye taramak olduğu için, bunun etkisini inkar edemedim.

Oh, eminim kadınlar ona bayılıyordur.

Parmaklarım ön kapının ağır ahşabına kenetlendi, onu süzerken ayaklarım yere çivilenmiş gibiydi. Macabe kardeşlerin ne kadar birbirine benzediğini unutmuştum. Heather, annesiyle aynı narin yüz hatlarına sahip, minicik bir kızdı. Kardeşlerine hiç benzemiyordu. Onlar, güneşi bile engelleyebilecek omuzlara ve heykel gibi vücutlara sahiptiler. Bir anda sarıdan kahverengiye dönüşebilen gür saçları vardı, ancak Callum'un saçlarında gümüş rengi çizgiler belirmeye başlamıştı. Keskin burunları ve yüksek elmacık kemikleri vardı. Onları birbirinden ayıran tek şey gözleriydi. Mal'in gözleri, bana bir Ocak sabahındaki fırtınalı bulutları hatırlatan buz mavisi iken, Callum'un gözleri körfezdeki suyun masmavi rengindeydi. O gözlerin içine dalmak çok kolay olurdu. Ve yine de...

Gözlerimi kırptım. Ona yer açmak için geri adım attım. "Seni tekrar görmek güzel, Callum."

Ağzının çevresinde küçük çizgiler belirdi, bu, sık sık ve içtenlikle gülen bir adamın işaretiydi. "Ben de. Heather telefonda bir veterinere ihtiyacın olduğunu söyledi?"

"Bu kadar kısa sürede geldiğin için teşekkürler." Kapıya yaslandım ve onun geçmesi için kapıyı açık tuttum.

"Teşekkür etmene gerek yok. Sana rastlamayı ummadığımı söylersem yalan söylemiş olurum." Omzundaki tıbbi çantayı düzeltirken bana göz kırptı. "Mal'ın seni kulübesine kilitlediğini düşünmeye başlamıştım."

Sözleri şakacıydı ve benden önce gelen her aptal gibi, yüzümde bir gülümseme belirdi. Onu sakladım, sırtımı ona dönerek onu mutfağa ve oturma odasına götürdüm.

O da peşimden geldi. "Heather, telefonda biraz kaçamak cevaplar verdiğini söyledi. Gerçekten yaralı bir hayvan mı var, yoksa sadece beni tekrar görmek için mi acele ettin?"

Omzumun üzerinden geriye bakarak burun kıvırdım. "Tıbbi acil durum numarası yapacak kadar mı?"

Omuz silkti, benim şüpheliğimden hiç etkilenmemiş gibiydi. "Bu ilk kez olmazdı."

Durup döndüm, sesimdeki şüphe açıkça belliydi. "Kadınlar seninle vakit geçirmek için sahte randevular mı ayarlıyor?"

O sırtışı yine yüzüne yansıdı. "Her zaman."

Kollarımı kavuşturup onu keskin bir bakışla süzdüm. Yalan söylüyor olmalıydı. "Ne tür bahaneler uyduruyorlar?"

"Her zamanki şeyler... topallayan köpek, sonunda gaz olduğu ortaya çıkan mide sorunları. Ben daha heyecanlı olanları tercih ederim. Bir keresinde yemek yemeyi reddeden bir akvaryum balığı görmüştüm, hatta başka bir kızın bahçesinde yakaladığı bir yabani tavşan bile."

Kaşlarımı çattım. "Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

Sanki bir sır paylaşır gibi bana doğru eğildi. "Çünkü ben iyi bir partiyim."

Ben burun kıvırdım, o da benim bariz şüpheliğimin tadını çıkararak güldü.

"Umarım ona zamanını boşa harcadığın için fatura kesmişsindir."

"Bana akşam yemeği ısmarladı ve ödeşmiş olduk."

"Onunla yemeğe mi çıktın?" O sadece yine göz kırptı ve ben de sorunlu organı işaret ettim. "Sanırım gözünde bir sorun var, bir doktora baktırmalısın."

Bana daha da yaklaştı. "Ve beni buraya sahte bir bahaneyle çağırdığını düşünmeye başlıyorum."

Kahretsin. "Bu taraftan."

Mutfaktan geçerken sessizdi ama Heather yoga için geldiğinde yaptığı gibi etrafına bakındığını hissettim. Mal'ın hayatında malikâne büyük bir yer tutuyordu ve birdenbire kardeşlerinin bu kısmını bilmiyor olabileceği aklıma geldi. Arka kapıya vardığımızda, dikkatinin hâlâ alçak güneşin altında yıkanan Dudley'den Mel C'ye kaymasını izledim.

"Bir tilki mi?"

"Evet." Daha fazla soru soracağını düşünseydim, yanılmış olurum. Çantasını ayaklarının yanına bıraktı ve diz çöktü, yan ceplerinden birine uzanıp bir stetoskop çıkardı ve boynuna astı; tüm neşesi bir anda kayboldu.

"Nesi var?"

"O," diye düzelttim ve dikkati tekrar bana yöneldi. "Sağ ön pençesi, kan içinde ve ısırık izleri var. Bir şey ona saldırmış."

Onu ürkütmemek için yavaşça yaklaştı. Mel C, koyu renkli gözlerini açıp ona temkinli bir şekilde baktı. Elini uzatıp koklamasını bekledi ve bir süre sonra kız, uzattığı parmaklarını kokladıktan sonra avucuna ve bileğine doğru ilerledi. "Aferin kızım," diye cesaretlendirdi ve diğer elini uzatıp küçük kafasını okşadı. Gözlerimden yaşlar süzölmek üzereydi. Bu ürkek küçük yavru, onun kendisine dokunmasına, okşamasına izin veriyordu. Bu güven, yanlış ellerde ne kadar kolay ihanete uğrayabilirdi.

Kızın başını sabit tutarak, çantasından küçük bir kalem fener çıkardı ve onu kızın her iki gözüne ve kulağına tuttu. "Yarayı ne zaman fark ettiniz?"

"Bu öğleden sonra. Onu iki gün önce gördüm ve gayet iyiydi."

Sırada stetoskop vardı, uzattığı pençelerinin altından göğsüne doğru hafifçe bastırdı ve ben de sayarken dudaklarının hareketini izledim. "Aferin kızım," dedi yine, kedi soğuk metale gözlerini kırpınca onu yatıştırmaya çalışarak. "Gözleri berrak ve parlak görünüyor, bu yüzden enfeksiyon konusunda endişelenmiyorum." Stetoskopu çekip elini sırtından aşağı kaydırды, kuyruğunu nazikçe kaldırarak arkasını kontrol etti. Ancak o zaman bir çift lateks

eldiven giyip kanlı pençesini inceledi. Kan kurumaya başlamış, kaba beyaz tüylerini pas rengi kahverengiye çevirmişti. Dokunur dokunmaz, kedi miyavladı ve geri çekildi.

İçgüdüsel olarak harekete geçtim, dizlerimin üzerine çöktüm, böylece dirseklerimiz birbirine değdi. Başını rahatlatmak için okşadım. "Hadi Mel C, biter bitmez sana ekstra bir ödül vereceğim." Bana attığı bakış, sadece üç ödülün yeterli olacağını söylüyordu. "Anlaştık," diye mırıldandım. "Manipülatif küçük tilki."

"Mel C?" Callum'un sesi irade savaşımızı böldü.

"Evet, Spice Girls gibi. Toplamda beş tilki var."

Dudakları seğirdi. "Büyük hayranı mısın?"

"Hepimiz değil miyiz?"

Düşündü, sonra "Haklısın," dedi. Ayağa kalkarak eldivenlerini çıkardı ve cebine tıktırdı. "Önce iyi haberi mi, yoksa kötü haberi mi duymak istersin?"

Kalbim sıkıştı. "İyi haber."

"Pençen tamamen iyileşecek. Herhangi bir enfeksiyonu önlemek için tedbir olarak sana birkaç günlük antibiyotik yazacağım."

Nefesim kesildi. "Peki ya kötü haber?"

Yine gülümsedi. Tıpkı Mal gibi, ama aynı zamanda hiç de öyle değildi. "Adını değiştirmek zorunda kalacağız."

Başımı Mel C'ye çevirdim. "O mu?" "Evet."

"Vay canına." Kıkırdadım. "Benim için her zaman bir Spice Girl olacaksın, Mel."

Callum'un bir sonraki kahkahası boğuktu.

Verandanın en alt basamağında sütlü kahvemi yudumlarken, Mel C ve arkadaşlarının çitlerin arasına doğru koşuşturmalarını izledim, adımlarındaki yenilenen canlılığa içimden mutlu bir şekilde gülümsedim.

Callum, dün o sırtkan kışını kapı dışarı etmeden önce ona bir antibiyotik yutturmayı başarmıştı. Tabii ki nazikçe. Playboy olsun ya da olmasın, bana büyük bir iyilik yapmıştı ve benden tek kuruş almamıştı, akşam yemeği de gerekmemişti. Teklif etmediğinden değil tabii.

Bu sabahki olaylar çok daha eğlenceliydi. Mel C, sunulan her yiyeceği dikkatle incelemiş ve içine ne sakladığımdan bağımsız olarak küçük beyaz hapi

neye saklasam da onu tükürmeyi başarmıştı. Sonunda fıstık ezmesi kazandı ve Dudley kavanoz ortaya çıkar çıkmaz mutfak masasının altına saklandı. Fıstık ezmesi genellikle tırnak kesmeyle birlikte gelirdi.

Mel C o şeyi yemişti, pürüzlü küçük dili parmağımı temizlemişti.

Kahvemin son yudumlarını bitiriyordum ki Boy gözümün önüne atladı. "Selam, yakışıklı." Ona uzattığım elimi kokladıktan sonra Dudley'i aramak için mutfağa kaçtı.

Sahibi birkaç saniye sonra ortaya çıktı, sabah duşundan dolayı saçları nemli koyu kahverengiydi, koltuğunun altında bir karton yumurta vardı. Gözlerim onun üzerinde dolaştı, her zamanki kot pantolonunu ve üzerine oturan lacivert tişörtünü inceledim. Hiçbir erkeğin kot pantolon ve tişörtle bu kadar iyi görünmeye hakkı yoktu, özellikle de görünüşüne çok az özen gösterdiğini bildiğim bir erkeğin. "Günaydın." Birkaç adım ötede durdu, gözlerinin karşılığında üzerimde dolaştığını saklayamadı ya da umursamadı.

Çıplak bacaklarımı birbirine sıkıştırıp ayağa kalktım. Gözleri benimle birlikte hareket ettiğinde, pijamalarım odaklandı. Uyluklarımın üst kısmında biten yumuşak pembe renkli dar şort ve ona uyan, hafifçe kısa kesimli askılı bir üst. Londra standartlarına göre çok açık giyinmiş sayılmazdım, ama uykulu bir ada köyü standardına göre oldukça açık giyinmişim. Mal'ın tüm vücudunun birden durmasına bakılırsa, o da aynı fikirdeydi. Yüzündeki ifade bir anda sakinlikten paniğe dönüştü, bir de tam olarak okuyamadığım bir şey vardı, sanki durum onun başa çıkamayacağı bir şeye dönüşmüş gibi.

Aşağıya baktım. *Kahretsin*. Göğüs uçlarım ona günaydın selamı veriyordu.

Kollarımı kaldırmaya başladım ama sonra durdum. Dışarısı milyon derece sıcaklıktaydı ve onlar sadece meme uçlarıydı, arkadaşlar arasında birkaç meme ucu ne önemi vardı ki? Ne de olsa dün onunkileri görmüştüm — ve *onları düşünmeden duramazsınız*. Yine de, argüman geçerliydi. Kendimi örtmeyi ve onlara daha fazla dikkat çekmeyi reddederek eve geri çekildim.

"Günaydın," dedim sonunda, çıplak ayak parmaklarım serin fayanslara baskı yaparken. Boş fincanımı havaya kaldırdım. "Kahve?"

"Ne?" Islak bir köpek gibi başını salladı. "Oh... evet." Peşimden geldi, botlu adımları sanki

kırılmakta olan buzun üzerinde yürüyormuş gibi. İkimizin de fincanını doldurdum, onun tercih ettiği gibi kahvesini sade bıraktım ve mutfak adasının ayrı taraflarında durarak kahvaltımızı hazırlamaya başladık. Kahvaltı genellikle sessiz bir olaydı, ama bu sefer farklıydı — zaten nemli olan havayı baskıcı bir gerginlik kaplamıştı. Ben bir muzı doğradığım sırada onun yan gözle bakışlarını hissettim; bir şey söylemek için kendini hazırlarken boğazı hareket ediyordu, sonra son anda vazgeçiyordu.

Bununla dün öğleden sonra Callum'la olanların arasındaki fark arasındaki fark aniden çok belirgin hale geldi. Bu düşüncenin ardından bir suçluluk duygusu geldi. Callum'un ilgisinden, flört etmesinden hoşlanmıştım. Bunun bir anlamı yoktu, ama sanki Mal'a bir şekilde haksızlık etmişim gibi hissettim. Mal ile aramızda hiçbir şey olmadığı için bu aptalca bir düşünceydi.

Yoğurt ve meyve kasemle barda yerime oturdum. Mal'ın sessizliğini beklemekten memnun olarak, dikkatim halının üzerinde yuvarlanan aptallara kaydı. Bazen parkta daha büyük köpeklerin olduğu zamanlarda Dudley için endişelenirdim. O sadece çok daha küçüktü, aynı zamanda üç bacağı olması nedeniyle dengesi pek iyi değildi ve diğer köpeklerin yaptığı kadar sert oyunlara katlanamazdı. Ama Boy ne zaman geri çekilmesi gerektiğini tam olarak biliyor gibiydi. *Ah, Londra'ya döndüğümüzde bu küçük kalpler kırılacak.*

"Dün gece kardeşimin arabasını burada gördüm." "Ha?" Düşüncelerimden birden sıyrıldım.

Cızırtılı yumurtaları karıştırırken tavaya bakıyordu, boğazı hareket ediyordu. "Kardeşim. Dün gece arabası buradaydı." Bu tam olarak bir soru değildi.

Ağızma attığım muz parçasını çiğnerken başımı sallayarak onu takılmadan edemedim. "Gece yarısı seks partisi, sen de gelmeliydin."

Tahta kaşık tıkırdadı ve Mal'ın tipik tavrıyla, damarları patlayacakmış gibi görünüyordu. "Sen..." Yutkundum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Taburede kıpırdadım, bacaklarımı üst üste atarak onun kalçasının yanına getirdim. Gözleri bacaklarıma takıldı. "Neden seninle dalga geçeyim ki? *Biz aktörlerin yaptığı şeylerden biri işte.*"

"April." Adım, itaat ettiğim bir emirdi. Utanç verici derecede hızlı bir şekilde. "Tanrım, tamam. Seninle dalga geçiyorum. Heather onu arayıp ev ziyareti ayarlaması için aradı."

"Ev ziyareti mi?"

Kahvaltıma devam ettim, kasedeki son yoğurdu da sıyırdım. "Evet, tilkim için bir veteriner randevusu."

"Tilkin için veteriner randevusu," diye tekrarladı.

Sanki bir şey arıyormuş gibi odanın içinde göz gezdirdim. "Bana mı öyle geliyor, yoksa sen de bir yankı duyuyor musun?"

Yüzündeki ifade bir anda değişti. "*April.*"

"Bir sabah içinde iki kez gerçek adım, ne güzel," diye alaycı bir şekilde söyledim ve lavaboya doğru dönerken ondan uzak durdum.

O da benimle birlikte döndü, hareketlerimi takip etti. "Saçmalamayı kes, bunun kulağa nasıl geldiğini çok iyi biliyorsun. O burada gerçekte ne yapıyordu?"

Dudaklarımı ısırarak, kaseyi durularken ona sırtımı döndüm. "Belki de ona sormalısın."

Duraksamadı. "Zaten sordum."

Kahretsin. Malcolm'un Callum'u aradığını, hatta evine gidip neden burada olduğunu öğrenmek için ısrar ettiğini hayal etmeye çalıştım. Elim sabunlu süngerı sıkıca kavradı. "Kıskanç gibi konuşuyorsun, huysuz." Titreyen ellerime bir iş vermek için kaseyi tekrar sildim.

"Değilim... bu yüzden değil..." Sesi kısılmıştı. "Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

"Peki Callum sana ne dedi?" Artık daha yakındı, bir adım geri atarsam birbirimize değecektik.

"Bir hanımefendiye tekrar edemeyeceğim bir şey." Gülmeye başladım ama onu hissettiğimde, sert bir nefesle gülüşüm kesildi. Geniş göğsünün en ufak bir dokunuşu, ince pamuğun altındaki yakıcı sıcaklık, omuzlarımı gıdıklıyordu. Nefesi ensemdeki tüyleri kıpırdatıyordu; onun boyunda, bu ancak bana yukarıdan bakıyorsa mümkün olabilirdi. İki elim de köpüğün içine gömülmüştü, temizlik yapma iddiası çoktan ortadan kalkmıştı. Gözlerim kapandı ve başım geriye yattı, göğsünün kasları arasına rahatça yerleşti. *Birbirimize uyuyorduk. Tam olarak uyuyorduk.*

İnledi. Yüksek sesle değil, ama göğsünde yankılanan sarsıntısını hissettim. O işkence dolu ses bir kulağımda yankılandı, diğerinde ise hızla atan kalbi. Benim kalbim daha da hızlı atıyordu ve onu yavaşlatmanın bir yolunu bulamazsam göğsümden patlayacakmış gibi hissettim. "*Prences,*" diye yalvardı.

Konuşmayı hatırlamam bir saniye sürdü, dudaklarımdan çıkacak sonraki kelimelerin ona mutfak tezgahında beni sikmesi için bir emir olmamasına dikkat ettim. "Sana söyledim... tilkimi kontrol etmeye geldi. Mel C." Çenesi aşağı eğilmiş olmalıydı çünkü kıvırcıklarım da takılan sakalların sürtünmesini hissettim. Neredeyse bir dokunuş değildi, ama yine de başkasıyla hissettiğimden çok daha fazlasıydı. Gözlerimi devirdim. Nefes nefese kalmam gerekirken, nefes almayı tamamen kestim. Her an ne yaptığının farkına varıp uzaklaşabilirdi.

"Ne zamandan beri tilkin var?"

Ben... düzgün düşünemiyorken, sesi nasıl bu kadar eğlenceli geliyordu? "Ne zamandan beri... ne zamandan beri..."

"Prenses."

"Siktir." Sanki vajinama doğrudan geçiş izni varmış gibi, daha geçen hafta beni sinirlendiren o sevgi dolu lakap, uyluklarımdan arasındaki deriyi ıslattı.

Bana ne yaptığını biliyormuş gibi kıkırdadı, ondan duyduğum ilk gerçek kahkaha. Viski gibi tatlı ve dumanlıydı.

"Ne oluyor lan?" Dudaklarımdan çıkan ses artık bana ait değildi. Çenesinin tekrar hareket ettiğini hissettim, çenesi kulağıma değene kadar eğildi. Elleri, iki yanımdaki tezgaha sıkıca tutunarak vücudumu hapsetti. İnlemiş olabilirim, bunu bilmenin bir yolu yoktu.

"Bana tilkinizden bahsediyordunuz," diye dürttü.

Tilkim. *Neden bu kadar müstehcen gelmişti?* "Evet... Mel C..."

"Mel C. Adı bu mu?" Sesi tenimde yankılandı ve başım tamamen içgüdüsel olarak yana eğildi. Artık bu yolculuğun kontrolü bende değildi.

"Onun adı."

Burnu cildime değdi, çenemin kıvrımından üstümün askısına doğru kaydı, ardında tüylerim diken diken oldu. Nefes aldım ve bu kez inleyen o oldu. "Tilkinize ne oldu, prenses?"

"Pençesi, bir şey onu ısırdı." Ellerim sudan çıkıp lavaboya tutundum, vücudumun önünden damlayan suyu neredeyse fark etmedim.

"Demek kardeşimi aradın?"

"Heather'ı aradım."

"Kardeşimi araması için mi?" O emredici ses tonu geri gelmişti ve cevap ağzımdan döküldü.

"Evet."

Bu onu uyandırmış gibiydi. Kalçalarımızın çok kısa bir süreliğine birbirine değdiğini hissettim, kot pantolonunun fermuarının altında gizlenmiş sertliği hissettim, sonra o geri çekildi ve sırtım kavislenerek son saniyeye kadar onu takip etti. Aramızda hava akımı vardı, hâlâ yapışkan ve bunaltıcıydı ama eskisi kadar boğucu değildi. Dönmeye başladım ama o elini omzuma koydu. "İşe gitmem gerek," dedi, başka bir açıklama yapmadan.

İş neydi? "Tabii... elbette." Tezgâha daha sıkı sarıldım. Beni ayakta tutan tek şey oydu.

Geri çekildi ve Boy'u önünden itti. "Prenses?" dedi. Sanırım bir cevap verdim. "Tatilcilerden biri seni ısırmadan önce tilkilere yem vermeyi bırak."

Prenses: Bugün uğrayıp DVD'yi değiştirmemin bir sakıncası var mı?

Mesajı, son otuz dakikadır olduğu gibi bana bakıyordu. Dün gönderilmiş ve cevaplanmamış mesajın hemen altında duruyordu.

Prenses: Öğle arasında evcil hayvan dükkanına uğrayacağım, Jasmine Dudley ve tilkiler için biraz ödöl maması ayırdı. Boy için bir şey ister misin?

Mutfaktaki olaydan bu yana iki gün, tam kırk sekiz saat geçmişti.

Olay derken, April'ın yaralı bir hayvana yardım etmesi için bir veteriner çağırmasından dolayı kıskançlıktan deliye dönmemi kastediyorum, çünkü o veteriner benim çekici, neşeli kardeşimdi. İlgili tüm taraflar için bir kez daha açıklayayım. O, yaralı bir hayvana yardım etmesi için köy veterineri olan kardeşimi çağırdığı için kıskandım —burayı özellikle vurgulamak istiyorum—. Deli gibi konuşuyordum. Üstelik sessizce kıskanamıyordum bile. O kadar barizdi ki, o da bunu yüksek sesle dile getirmişti.

"Kıskanç gibi konuşuyorsun, huysuz." Bunu her düşündüğümde utançtan yerin dibine giriyordum.

Bu yeterince utanç verici değilmiş gibi, onu tezgaha itip kaya gibi sert sikimi ona sürtmüştüm. Pantolonumun üzerinden beni saran tatlı kalçalarının anısı bile aşağıılanmanın acısını silmeye yetmiyordu. Sanki bir köprü trolü Pamuk Prenses'e sürtünüyordu.

Ve yine de işte sana mesaj atıyor, diye fısıldadı hain bir ses. *Mutfakta sana cevap verdi.* O cevap vermeseydi, sikimi ona sürmezdim. Tabii sinyalleri yanlış yorumlamadıysam. Nefes nefese inlemelerini yanlış yorumlamadıysam. Kadınları okumakta pek tecrübem yoktu. *Kahretsin.*

Aklım karışmıştı, düşüncelerim bir imkansız senaryodan diğerine atlıyordu. Endişe göğsüme sızdı ve gölgeli sarmaşıklar gibi sıkılaştı. Titreyen ellerimle mesajını tekrar okudum. Bunu atlatmanın tek yolu normal davranmak, hiçbir şey olmamış gibi davranmaktı. Ve eğer yüz yüze geldiğimizde bana tokat atıp özür dilememi isterse, cesaretimi toplayıp kekeleyerek özür diler ve sonra Yeni Zelanda'ya taşınırdım.

Yeni Zelanda'da ne yapacaktım ki? Orada viski var mıydı ki? *Tabii ki vardır. Odaklan.*

Mal: Bu geceki planlarına ne oldu?

Dün sabah dunnage'ın dışında Juniper'la telefonda konuşurken duymuştum, Sheep's Heid'e gideceklerdi.

Tuhaf davranmamak konusunda harika bir iş çıkardım.

Tek bir mavi tik belirdi, sonra ikinci bir tane. Okumuş. Sonraki otuz saniye boyunca, o telefonu batmakta olan bir geminin son kalasıymış gibi sıkıca tuttum. Üç nokta belirdi ve nefesim kesildi.

Prenses: June'un yeni kurtardığı köpek ortama uyum sağlayamıyor, gelemeyecek. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Aslında umurumda da değildi.

Prenses: Aklıma *Teksas Katliamı* geliyor. Mal: *Altıncı*

His'in seni korkuttuğunu söylemiştin.

Prenses: Ürkütücü olduğunu söylemiştim.

Mal: Eğer onu ürkütücü bulduysan, *Teksas Katliamı'nı* kaldırabileceğini sanmıyorum.

Prenses: MAL!!!

Prenses: Altı da sadece bir film, bir şey olmaz.

Büyük bir hata yapmışım.

Kocaman. Kahrolası. Bir hata.

Elektrikli testere yine vızıldadı. Zavallı Pam'ın ekranındaki çığlıkları karanlık odaya sızarken, gözlerimi bir yastıkla kapatarak sıçradım. *İnsanlar bunu gerçekten eğlenmek için mi izliyor?* Sahne bitene kadar nefesimi yavaşlatarak bunu görmezden gelmeye çalıştım. Pam yine çığlık attı ve ben resmen bıktım. Yatağın üzerinden atlayıp erkek takviyesi çağırmak için telefonumu kaparken, vücudumdaki tüm feminizm kaçıp gitti.

April: Mal!!

Ellerim titriyordu.

April: Mal, yardım et.

April: SOS!!!

Sadece birkaç saniye geçti ve telefonum çaldı. "İyi misin?" Sesi nefes nefese geliyordu.

"Hayır." Sesim utanç verici bir ciyaklamaya dönüştü. "Sana ihtiyacım var." "Yoldayım prenses. Ne oldu?"

"Film! Bir hataydı, haklıydın."

"Film..." Sesi kesildi, sonra daha net konuşmaya başladı. "*Tanrım* April, yaralandığını sandım! Filmi kapat."

"Yapamıyorum!" diye ağladım, bebek gibi konuştuğumun farkındaydım ama korkudan umursamıyordum. Tekrar ekrana bakma hatasını yaptım ve Pam,

zavallı, tatlı, saf Pam, bir et kancasına saplanıyordu. "Neden?"

"Çünkü sonunu görmem lazım... Mutlu sonla mı bitiyor?" "Tabii ki bitmiyor! Film, psikopat bir yamyam ailesi hakkında."

"Onlar yamyam mı?" Sesim inanılmaz derecede yükseldi.

"Kapat şunu!" Emri kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Dudley, battaniye yığınının küçük kafasını çıkardı.

"Yapamam. Sonunu görmezsem sonsuza kadar korku içinde kalacağım."

O iç geçirdi ve bunu duymak rahatlatıcıydı, Mal'ın bana sinirlenmesi normal geliyordu. "Kahretsin... peki. Kıpırdama. Hemen oraya geliyorum."

"Teşekkürler, Mal. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler." Hat kesildi ve ben gözlerimi sıkıca kapatıp beklemeye hazırlandım.

Çok uzun süre beklemem gerekmedi. Bir dakika bile geçmeden merdivenlerdeki ayak seslerini duydum, herkesin dikkatini çeken gıcırdayan üçüncü basamak.

Televizyondaki sesi takip ederek, ya da belki de sadece köpek içgüdüleriyle, önce Boy'un burnu ortaya çıktı. Kapıdan içeri koklayarak girdi, zeminde hızla koştu ve binlerce kez yapmış gibi doğrudan yatağın ucuna atladı, Dudley'in yanına yerleşti; Dudley ise ona daha yakın olmak için sırt üstü döndü.

Ancak sahibi, merdiven sahanlığında durdu ve odama açılan eşiğin üzerinde durakladı. Nefesim kesildi. Onu en son düzgün bir şekilde görmeyeli günler geçmiş gibi geliyordu. Web sitesi ve sosyal medya işleriyle meşguldüm, ayrıca gelecek haftaki etkinlik için tadım odasını hazırlama derdine de girmiştım. O yüzden o orada durduğunda, onu doya doya seyrettim.

Aniden, bunca yıl boyunca buraya hiç girmiş miydi, beni merak edip gizlice bakmış mıydı diye merak ettim. Gözlerinin eski duvar kağıtları ve film afişleri üzerinde dolaşışından, durumun öyle olmadığını anladım. Dikkatini sonunda yatağa çevirdi. Bana. "Bu film seni o kadar korkuttu ki beni aramak zorunda kaldın, ama arka kapıyı kilitlemedin."

Beklediğim cevap bu değildi. "Aklımda vardı ama aşağı inip kilitlemek için çok korkmuştum."

"Lanet olsun April, şu lanet kapıyı kilitle." Sözleri nefes alışığı kadar zorluydu. Yanakları kızarmıştı. Saçları dağınık ve hafif nemliydi. Buraya koşarak mı gelmişti?

Evet. İçgüdülerim, onun sonuna kadar inkar edeceğini bildiğim cevabı verdi. Bu bilgiyi içime sindirip gizli bir gülümsemeyle karşıladım. Mal bana değer vermeye başlamıştı. Ve kapıyı kilitlemekle ilgili homurdanması, bunu gösterebilmesinin tek yoluydu. “Kilitleyeceğim,” diye cevap verdim, yorganın altına daha da gömülerek. “Geldiğin için teşekkür ederim.” Homurdandı, gözleri çarşafı düzeltirken ellerimi takip ediyordu. “İçeri girecek misin?” diye sordum.

“Bilmiyorum.” Sesi sert çıkmıştı ve aniden, kendimi iki gün önce mutfakta, belimin alt kısmında onun penisinin izini hissederek buldum.

Bu anı, televizyondan gelen keskin bir çığlık tarafından acımasızca kesildi. İrkilerek, yastıkları tekrar gözlerimin üzerine ittim. “Hayır, hayır, hayır... Bu insanların nesi var? Arabaya binip gitsinler! Neden hep geri dönüyorlar?”

Yine homurdandı, bu sefer daha yakındaydı. Botlarını çıkardığını duydum, sonra iri vücudu yatağa yerleşince yatak bir tarafa doğru dramatik bir şekilde eğildi. Bana dokunmadı ama vücudumun sağ tarafındaki derim karıncalandı ve çarşaf hışırdadığında nefesimi tuttum. “Dramatik davranıyorsun sanmıştım,” dedi.

Odanın tüm ışığı sönene kadar yastık kalkanımın içine daha da gömüldüm. “Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım.”

“O zaman biraz abartılı mıydı?”

“Lütfen...” diye inledim. Sesim boğuk çıktı. “Bundan zevk almamanı istiyorum. Yapabilir misin?”

“Seni korkmuş görmekten zevk aldığımı mı sanıyorsun?” Yatak yine çöktü ve onun bana yaklaştığını hissettim. Yüzümü biraz çevirip ona baktığım için geçici cazibem korkumdan daha güçlüydü. Yorganın üstünden Mal yastıklara yaslanmış, yumuşak ve memnun görünüyordu. Bana baktı, loş ışıkta gözleri fırtına bulutu grisi gibiydi. “Kendimi beğenmiş değilim, söz veriyorum. Sadece neden hâlâ bunu izlediğini merak ediyorum.”

“Sana söyledim,” diye fısıldadım. “Bittiğini bilmek için sonunu görmem lazım.”

“Beş tane falan devam filmi var.”

Top gibi kıvrılıp yüzümü yine yastığa gömdüm. “Neden bana bunu söyledin ki?” Güldü, duyduğum ve

kendi gözlerimle kaçırdığım anda güldü. "Senden nefret ediyorum." "Benden mi? Seni uyarmaya çalıştım!"

"Bir dahaki sefere daha sert uyar! 'April, bu filmi izlersen altına sıçarsın' de!"

"Baktın mı?"

"Hayır!"

Bir sonraki kahkahası boğuk çıktı ve ben izlemeye kararlı olarak başımı tamamen kaldırdım. Bir elini göğsüne bastırdı ve başını geriye eğdi, gözleri kapalı gülümserken yastığı sıkıştırdı. Tamamen rahatlamış bir an. Onu izlemek samimi bir his uyandırıyordu. Onun orgazmını izlemek de bu kadar tatmin edici olur muydu?

Sadece bu düşünce bile vücudumu gerginleştirmek için yeterliydi. Uğurlarım sıkı tomurcuklar haline büzülürken, ince bluzuma sürtünerek uyluklarım birbirine sıkıştı. Bende gerçekten bir sorun vardı çünkü filmde gelen sesler şehvetli sisimin içinden süzülüyordu, bir şey etlere iğrenç bir şapırtıyla sertçe vuruyordu. Geçici örtümün arkasına çekildim. "Şimdi ne oluyor?"

"Bilmek istemezsin."

"Evet, bilmek istiyorum. Hayal ettiğim şey muhtemelen çok daha kötü." "O zaman ekrana bak."

"*Mal!*" Anlamadı.

"Tamam, tamam... Jerry bir çekiçle dövülerek öldürülüyor."

Burnumdan uzun ve sakın bir nefes verdim. "Neden biri böyle bir şey yapsın ki... Hayır. Daha iyi bir soru. Neden biri bundan zevk alsın ki?"

"Bunun gerçek bir hikayeye dayandığını söylemek için kötü bir zaman mı?"

Titriyordum. Kelimenin tam anlamıyla titriyordum. "Bunu kimseye söylemek için uygun bir zaman asla yoktur. Asla."

Yine kıkırdadı. Bu sefer korkudan bundan zevk alamadım. Anlayamayacağım kadar hızlı bir şekilde, kalın kolunu belime doladı ve beni kendine çekti, hafif bir narenciye kokusu içeren temiz parfümü tüm duyularımı sardı. Bedenim kaskatı kesildi, bu durumda nasıl davranmam gerektiğini hiç bilmiyordum. Onun rahatsız hissetmesini istemedim, sırf benim yatağımda olduğu için bana dostça bir rahatlıktan fazlasını borçlu olduğunu hissetmesini istemedim. Mal, belli ki benden daha fazla kendini kontrol edebiliyordu, çünkü eli çıplak

omzuma kaydı ve ben kolunun kıvrımına rahatça yerleşene kadar hafif bir baskı uyguladı. Göğsü yanağımın altında hızla inip kalkıyordu, bu da görüldüğü kadar etkilenmemiş olmadığını gösteriyordu. Gözlerimi açıp onu izledim.

Yukarı.

Aşağı.

Yukarı.

Aşağı.

Yukarı.

Aşağı.

Boş eliyle arkasını aradı ve başlığın üzerine asılı kalın battaniyeyi bulup ikimizin üzerine örttü. "Daha iyi mi?"

Yastığın arkasından aptalca sııttım. "Evet."

"İyi," diye homurdandı, bir anda yine huysuz Mal'a dönüştü. Ama bir elin saçlarımın arkasını okşadığını hissettiğimde, elin titrediğine yemin edebilirim. Kendimi ona daha da yaklaştırdım.

Bir dakikalık sessizliğin ardından, "Şimdi ne oluyor?" diye sordum.

"Sally benzin istasyonuna doğru kovalanıyor."

"Neden oraya gidiyor?"

Nefesini ayak parmaklarıma kadar hissettim. "Çünkü korku filmlerindeki herkes aptaldır."

"Mal?"

"Evet?"

"Seni sinirlendiriyor muyum?" O içini çekti.

"Hayır."

"Emin misin?"

"Evet!" Yine sııttım, yüzümdeki ifadeyi gizleyebildiğim için mutluydum. Koşullara rağmen, bundan çok fazla zevk alıyordum. Bu yakınlık. Göğsünden gelen homurtulu ses. Her sinirimi yatıştıran bir merhem gibiydi.

"Mal?"

"Ne?"

"Neden bu film sende var?"

Göğsü kabardı ve öyle kaldı. "Bilmiyorum."

"Haftada bir kez izliyor musun?"

"Hayır."

"Hiç öldürdün mü? Tekrar öldürme ihtimalin var mı?"

"Yeter artık..." Ayağa kalkmaya başladı, ben de kollarımı beline doladım ve ona sarıldım.

"Özür dilerim... Sessiz olacağım. Söz veriyorum. Lütfen kal."

Vücudu bir an için sertleşti, sonra kendini başlığa yasladı. Bu sefer tamamen gevşemedi; daha çok gevşemiş gibi davranıyor, vücudunun yapması gerektiğini düşündüğü şeyi taklit ediyor gibiydi. Kollarımı beline sıkıca doladım ve yanağım sert karnına kaydı. O bunu belirtmedi. Ben de belirtmedim.

Filmin geri kalanını izlemeye devam ederken, eli omzuma dolandı, o kadar aşağıdaydı ki, parmakları nabzımın attığı yerde ileri geri gıdıklıyordu. Ben bunu belirtmedim. O da belirtmedi.

İstediğimden daha erken, jeneriği akmaya başladı ve yatak odam neredeyse karanlığa gömüldü. Filmin ikinci yarısını bir dakika bile izlememiştım ve bir noktada — muhtemelen vücudumun sürekli ona karşı titremesinden rahatsız olduğu için — Mal televizyonun sesini kısıp ara sıra fısıldayarak yorum yapmaya başladı. Bazı daha korkunç kısımları kasten atladığını ve bazen de düpedüz saçmaladığını düşündüm, çünkü filmin bitmesine az kala, "Leatherface öldü. Sally ve Franklin kaçtı" demişti. Beş tane devam filmi varken bu pek mantıklı gelmiyordu.

İsimler ekranın üzerinde akıp giderken, bedenlerimizin birbirine sıkıca yapıştığının farkına vardığı o anı tam olarak hissettim. O anda vücudumun yarısı onun kucağındaydı. Sol bacağı çarşafın altından çıkmış, benim sağ bacağım da onun bacağına dolanmıştı; çıplak ayak parmaklarım, kot pantolonuyla kaplı baldırına bastırılmıştı. Parmak uçlarının köprücük kemiğim üzerinde yaptığı sert sürtünme durdu ve o boğazını temizledi. Gitmek üzereydi. Onu biraz daha uzun süre yanımda tutmanın bir yolunu bulmaya çalıştım.

"Burada sadece sen ve Kier varken nasıldı?" Soru ağzımdan bir anda çıktı; sormak istediğim ama cevaplayacağından emin olmadığım bir soruydu.

Tereddüt etti. "Yani... sonlara doğru mu?" "Evet," diye fısıldadım.

Konuşmadı. Sessizlik o kadar uzadı ki, bir daha asla konuşmayacağından korktum. Sonra: "Bazen hüzünlüydü... çoğu zaman. Diğerleri

”

“Huzurluydu mu?” Nasıl olabileceğini hayal edemiyordum.

“Kaderini erkenden kabullenmişti... kemoterapinin işe yaramadığını öğrendiğinde hiç direnmedi. Son birkaç haftasını sevdiği yemekleri yiyerek, sevdiği filmleri izleyerek geçirdi... çoğunlukla senin filmlerini. Güçlü ilaçlar alıyordu, bu yüzden hiç acı çekmedi.”

Bu beni pek rahatlatmadı. “Peki huzurlu olmadığı zamanlar?”

“Korkunçtu.” Sesi ortasından kırıldı.

Ve acı... tüm bu aylar boyunca kalbimde taşıdığım acı, tüm göğsümü kaplayana kadar uzadı. O acının etrafında nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Ona daha sıkı sarıldım. “Çok üzgünüm.”

Yüzünü saçlarıma gömdü. “Neredeydin, April?” Ben sorumu sormuştum, bu da onun sorusuydu, tüm bu haftalar boyunca içinde sakladığı soru. “Hiç geri dönmedin. Neden?”

Gözlerim yaşlarla doldu. “Çünkü bilmiyordum.” Gerçeği söylemek içimdeki yükü hafifletecek sanmıştım, ama bir bahane gibi geldi.

“Sana söylemedi mi?” Sesinde şaşkınlık ve şüphe karışımı bir ton vardı.

“Hayır.”

Kalbi yanağımın altında güm güm atmaya başladı. “Bana söylediğini söyledi.”

Ona doğrudan sordum ve o da ‘Çok meşgul olduğunu söyledi’ diye cevap verdi.”

Ah, Kier. Boğazıma keskin bir şey saplandı. “Yemin ederim ki ben...”

“Biliyorum.” Beni hemen sakinleştirdi. “Şimdi düşününce, bu tam da Kier'in yapacağı türden bir şey. Kahretsin.” Gözlerini sıkıca kapattı. “Söylediğim şeyler için çok üzgünüm...”

Ne demek istediğimi anlamadı. Oturmak için ittim ama birbirimize dolanmış halde kaldık. Sol avucum, tam kalbinin üstüne, göğsüne düz bir şekilde bastırılmıştı. “Anlamalıydım. Ölmeden iki hafta önce onu aradım ve sesi tuhaftı. Sorduğumda bana soğuk algınlığı gibi saçmalıklar anlattı, daha fazla ısrar etmeliydim.”

“O istemeseydi, bunu bilmenin imkânı yoktu.” “Onu daha sık ziyaret edebilirdim.” Bana verecek bir güvence olmadığı için cevap vermedi.

Onu daha sık ziyaret etmeliydim ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Mal'a paradan, aramızdaki mesafenin sebebinden bahsedebilirdim, ama bunun tek yapacağı onu incitmek olurdu. Ve Kier öldükten sonra, tüm o kumar ve borçlar artık eskisi gibi beni kızdırmıyordu. Şimdi düşündüğümde, tek hissettiğim üzüntüydü. Başvurabileceği tek bir kişi olmadan, tüm endişelerinin ağırlığı altında boğuluyor olmalıydı. Gözlerimden yine yaşlar süzüldü. Sanki Mal bunu hissetmiş gibi, komodinin üzerindeki ışık yandı ve o gözümün önüne geldi. Abajurdan yayılan lavanta rengi bir ışık yüzünün yarısını aydınlatıyordu, bu da kesilmiş sakalının üstündeki elmacık kemiğinin çizgisini bıçak gibi keskinleştiriyordu. Altımda uzanmış, çarşaflarımın arasında rahat ve dağınık görünüyordu. Ellerini metal çerçeveye bağlayıp onu orada sonsuza kadar tutmak istedim. Her gece yatağımda olsaydı, her sabah göğsümde aynı boşluk hissi ile uyanmayacağımı biliyordum. Bu gece canavarları uzak tuttuğu gibi, beynimdeki her yalnızlık düşüncesini de uzaklaştırırdı.

O da beni izliyordu. Gözleri yanaklarımdan dudaklarıma, oradan da boynumun eğimine doğru kayıyordu. Bana baktığında ne görüyordu? Başarısız film yıldızı April Sinclair mi? Başarısız torun April Murphy mi? O gözyaşları, sağanak yağmurdan önceki ilk damlalar gibi yavaşça düşüyordu. Sığınmak için bir uyarı. Gözlerimi kapattım, yatağımdan kalkıp gittiği anı görmek istemedim. Mal duygularla uğraşmazdı, özellikle de karmaşık olanlarla.

Bu yüzden yanağıma dokunuşu o kadar şok ediciydi ki, neredeyse geri çekilecektim. Dirsekleriyle kendini yukarı itti, eli o kadar büyüktü ki yüzümün sol tarafının neredeyse tamamını kaplıyordu. İşten yıpranmış parmakları şakaklarımdaki saçlara dalarken, başparmağı çenemden gözümün köşesine doğru bir çizgi çizdi ve tek bir gözyaşını yakaladı. Nasırlı parmaklarının sürtünmesi beni titretmişti. Bunu hıçkırığın başlangıcı sanmış olmalıydı ki, daha da yaklaştı, bacağımın üzerine dolanmış dizini bükerek beni kucağına yarı sürükledi. O kadar uzundu ki, benim boyumun fazlalığına rağmen dudakları saç çizgime denk geliyordu. Kıvrılmış saç tellerimin arasından sonraki sözlerinin gıdıklamasını hissettim. "Eğer o senden burada olmanı isteseydi, geri döner miydin?"

"Elbette." Düşünmeme bile gerek yoktu.

O el çeneme kaydı, başımı geriye eğip ona bakmamı sağlarken başparmağı dudaklarımdan köşesine kondu. Gözleri gözlerime delici bir şekilde baktı ve

bir sonraki nefesim tamamen kesildi. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı. Sanki tüm dikkatinin bende olduğunu bilmemi istemişçesine, o kadar derinlemesine. "Kendini suçlama. Onun seçimini omuzlarına yükleme. Biz bunu anlamayabiliriz, ama o böyle istedi."

Onun istediği gibi.

"Ya beni hayatında istemediği için burada olmamı istemiyorsa?" *Ya beni hiç sevmeydiyse... annem gibi?*

Cevabını uzun uzun düşündü.

Bu, onun en sevdiğim özelliklerinden biriydi. *Konuşmak* için konuşmazdı, tanıdığım çoğu erkek gibi aklına gelen ilk şeyi söylemezdi. Ona bir soru sorarsan, iyice düşünür, sorunun hak ettiği zamanı ayırırdı. Aldığın cevap hoşuna gitmeyebilirdi, ama bunun gerçek olduğunu bilirdin.

"Seni sevdi," dedi sonunda, tam da konunun özünü yakalayarak. "Seninle çok gurur duyuyordu."

"Gerçekten mi? Öyle mi dedi?"

"Beni izlemeye zorladığı o lanet dans programının on bölümü her şeyi anlatıyordu."

Kier izlemiş miydi? *Mal* izlemiş miydi? İkisini oturma odasında, ellerinde viskiyle, cumartesi gecesi payetler ve salon dansı için yerlerine yerleşmiş halde hayal etmeye çalıştım.

Gülümsedim ve onun dikkati buna kaydı, boğazı yutkunmak için hareket etti. "Neden gülümsüyorsun?"

"Şov şarkılarına eşlik ederek dans ettiğini hayal etmeye çalışıyorum." "Ben dans etmem." Hayır.

Etmediğini hayal ettim.

Bakışları yine dudaklarıma, sonra tekrar gözlerime kaydı. Sanki gergin bir yay izliyordum, sıkıca sarılmış ve sonra tekrar tekrar gevşeyen. Bir sonraki sıçrayışta, yanağını yakaladım. Parmakları hâlâ çenemi kavırıyordu ve ellerimiz üst üste gelmişti. Nefesi kesildi, göğsü genişledi ve benimkine dokunarak beni iniltiye boğan bir okşama yaptı. Birine bu şekilde dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu. Birinin bana dokunmayalı da. "Mal," diye fısıldadım, o tek hecenin, benim isteyemediğim her şeyi ifade edebilmesini dileyerek.

Değişim gerçekleşmeden önce bile onda bir değişiklik hissettim. Yüz hatları daha kararlı bir ifadeye büründü. Gerginlik

beni kendine doğru çekti. Neredeyse göğsüne düşecektim, kollarım boynunu sardı, göğüslerim o sert kütleye yapıştı, bacaklarım ise onu sarmak için açıldı. Bacaklarından biri bükülmüş haldeydi, çoraplı ayağı yatağa sıkıca basıyordu. Bu, beni kucağının V şekilli kısmına oturtmuştu ve hissettim... Her şeyi hissettim. Saklamaya hiç niyeti olmayan kaya gibi sert uzantısı, uyluklarımın arasındaki dikişe bastırıyordu. Dudaklarım bu hissi yakaladı, tepkimi bastırmaya çalışırken dişlerimi sıktım, içgüdülerim bana acele etmememi haykırıyordu çünkü gözleri artık üzerimde değildi, sıkıca kapatmıştı. Yanakları ve kulakları ateş kırmızısıydı. Bütün vücudu titriyordu.

"Mal..." diye fısıldadım. "Mal, bu uygun mu?" Başını sarsak bir şekilde salladı. Gözlerini daha da sıkı kapattı.

Hareket etmeliyim, diye karar verdim. Geri çekilmeye başladım ama o beni yakaladı, bu sefer daha da yaklaştı. Vücutlarımız tamamen birbirine yapıştı ve alnını alnıma dayadı, sert nefesleriyle dudaklarımı kapladı. "Kıpırdama prenses... Lütfen kıpırdama."

"Kıpırdamayacağım." Parmaklarım boynundan omuzlarına doğru kaydı, sıkı daireler çizerek ovuşturdu. Gözleri açılıp benimkilerle buluştuğunda, ancak o zaman kıpırdadım.

Ağızlarımız birbirine kıl payı kalana kadar yaklaştım ve durakladım, bunu istemediğine dair en ufak bir işaret görürsem geri çekilmeye hazırdım.

Dudaklarını yaladı ve ben aramızdaki mesafeyi kapattım; dudaklarının bu kadar yumuşak olmasına şaşırdım. Baskı yapmadım, sadece öylece durdum ve bundan sonra ne olacağına onun karar vermesine izin verdim. Karşılık olarak çıkardığı inilti derin ve erkeksiydi; vücudu benimkinin altında, ocakta eriyen çikolata gibi yumuşuyordu; sıcak, tatlı ve lezzetliydi. Hayatımın en uysal ilk öpücüğüydü. Gözlerimi yaşartıp burnumu yakmış tek öpücük. Uzun bir süre sonra, sadece dudaklarımız birbirine değecek şekilde geri çekildim. "İyi miydi?" Sanki koşmuşum gibi nefes nefeseydim.

Dudaklarının çarpması tek cevabıydı, tempo o kadar hızlı değişti ki yetişmem biraz zaman aldı. Ağız benimkinin üzerinde kaydı, elleri sırtımda yukarı doğru ilerledi, titreyerek, sıkarak ve okşayarak, ta ki saçlarıma dolanana kadar, iki yumruğu da başımı geriye çekerek onun saldırısını kabul etmemi sağladı.

Onun liderliğini takip ettim, dudaklarım dilinin ilk dokunuşunda hevesle açıldı. Dilim, ağzımın içine şehvetli bir kayma ile girdi. Onu daha fazla almak için dizlerimin üzerine kalktım.

Tereddüt etmesini beklemiştim. Daha fazla tatlılık beklemiştim. Bana 180 derece dönüş yapmıştı ve şimdi hayatımın en *müstehcen* öpücüğüne katılıyordum. Islak ve biraz dağınıktı. Tecrübesiz olduğunu anlayabiliyordum, ama beceri eksikliğini saf coşkusuyla telafi ediyordu. Mal, sanki ikimizin hayatı buna bağlıymış gibi beni öptü.

Bir anda beni sırt üstü yatırdı. Elleriyle belimi kavrayıp, beni yatağın genişliği boyunca uzanana kadar çevirdi. Vücudunun ağırlığını üzerime bastırduğunda, dudaklarımızın gerçekten ayrılıp ayrılmadığını hatırlayamadım.

Bacaklarımı açtım ve onun ağırlığını hissetmek için çaresizce onu kendime doğru çektim. O da sert ve yavaş bir hareketle karşılık verdi, bu da beni ağzına ağılatacak kadar tahrik etti. Sonra adımı söylemeye başladı. *April. Prenses... İhtiyacım var... Lanet olsun... Yanındayken nefes alamıyorum.*

Giysilerimizin çıkmasına ihtiyacım vardı. Onun üzerimde, içimde olmasını istiyordum. Sadece bunun için yalvarmaya hazırdım. Bir saniye önce dili ağzımdaydı, parmakları şortumun lastiğinin altına girmeye başlamıştı, bir saniye sonra ise dizlerinin üstüne çökmüş, üzerimdeydi. Ancak o anda telefonumun tiz zil sesini duydum. Sanki çamurda ilerliyormuşum gibi hissettim, son otuz saniyenin gerçekten yaşandığını hatırlamaya çalışıyordum. Mal'ın, uygunsuz bir şekilde açılmış bacaklarımın arasında diz çökmüş hali, bunun gerçekten yaşandığını doğruladı.

Telefon çalmayı kesti ve sert nefes alıp vermelerimiz odayı doldurdu. İkimiz de kıpırdamadık. Bakışları uzaklara dalmıştı, içimden geçip gidiyordu ve göğsümde bir şey biraz burkuldu. "Mal..." Özür dilemeye başladım ama sözümü yarıda kestim. Özür dilemek istemiyordum.

Sesim onu uyandırmış gibi görünüyordu ve yataktan fırladı. Ayağı, ortalıkta duran botlarından birine takıldı ve sendeledi, neredeyse düşüyordu. Ben de fırladım, sanki titreyen devi dengeleyebilecekmişim gibi ellerimi uzattım. Ama o çoktan hareket etmişti, botlarını kapıp, giymek için duraksamadan koştu.

Boy'un başı, her iki köpeğin de sanki bu dünyayı sarsan olaya tanık olmamışlar gibi hâlâ uykulu bir şekilde birbirlerine sarılmış olarak yattıkları yatağın ayak ucundan çıktı. Mal eliyle onu durdurdu ve o da battaniyenin üzerine geri yığıldı. Sırtını bana dönerek kapıda durduğunu izledim.

bana sırtını dönerek durduğunu izledim. "Ben... gitmeliyim." Sesi yüksek tavandan yankılandı, bu yüzden o sözleri iki kez duydum.

Evet... Sanırım o kısmı anladım. Sözleri yüksek sesle söylemedim; hayatımda ilk kez şaşkınlıktan sessiz kalmıştım.

"Bu gece Boy'u sana bırakacağım... yani sana göz kulak olması için," dedi kaçmadan önce. Üçüncü basamağı boş verin, merdivenlerdeki her bir dizginlenmemiş ayak sesini duydum. Normalde ayakları çok sağlam olan o, yere çarptı, küfretti ve sendeledi. Kulaklarım onu mutfaktan geçip arka kapıdan dışarıya kadar takip etti, ta ki sessizlik çökene kadar.

Yastığa geri yığıldım. "Az önce ne oldu böyle?" Onun temiz kokusu üzerime çöktü ve arkamdaki yastığı çekip odanın öbür ucuna fırlattım. Sanki sahibiyle işbirliği içindeymiş gibi, Boy sırt üstü yuvarlandı ve osurdu; o kadar yavaş ve tiz bir sesle ki Dudley birdenbire uyandı, sonra yüzünü pençesinin altına gömdü. "Siz ikiniz ne bekçi köpekleriymişsiniz."

“Annem seni arayacak,” diye homurdandı Callum, küreği ıslak turba yığınının kesip açık fırına attı.

Bugün erken gelmişti. Sabah ışığı hâlâ pusluyken, uykulu gözlerle yataktan kalkıp onu karşılamaya gittim. Beni keyifsiz bulduğuna şaşırılmış olsa da bunu belli etmedi, sadece o gün randevusu olmadığını ve işe koyulmak istediğini söyledi. Ona inanmadım. O, adadaki hayvan sağlığı konusunda uzmanlaşmamış birkaç veterinerden biriydi; meşgul biriydi. Birkaç kez muayenehanesine uğramıştım ve telefon hep çalıyordu. Ancak, dikkatimi başka yöne çekecek bir şeye ihtiyacım varken, hediye atın dişine bakacak biri değildim, bu yüzden şüphelerimi kendime sakladım.

Sessizce, hızlıca çalıştık; Callum yöntemlere aşinaydı. O ıslak kısmı hallederken ben kuru kısmı hallediyordum ve ikisini aynı anda fırına yükledik. Bu işlem, üst kattaki odada depolanan tahılı tatlandırıp kurutarak viskiye eşsiz dumanlı tadını verecekti.

Verimli bir şekilde çalışsak da, içimden bir parça hala April'in güneş gibi varlığını özliyordu. Kurutmaya yardım ettiği tek seferde, o kadar rastgele sorular sormuştu ki.

"Ya tahıllarla birlikte oraya kilitleseydim ne olurdu?"

"Ölürsün, prenses," diye inanamayan bir şekilde cevap vermiştim. Bu oldukça açıktı. Kurutma odası en sıcak haliyle bile yaklaşık sekiz dereceye ulaşıyordu.

"Evet. Ama nasıl?"

Belki de anatomiye olan ilgimi bildiği için gerçekten merak etmişti. Ben de elimden geldiğince cevap verdim. O sadece sıırttı

ve "*Çok havalı*" demişti.

Küçük ucube. Artık böyle bir şey olamazdı.

Bu farkındalık içimi sarsarken daha sert bir şekilde kürekledim, zaten küçük olan kuru turba parçalarını daha da küçük parçalara ayırırken terliyordum. Ateşin ısı kükrüyordu, dün gece olanları her hatırladığımda içimi kaplayan karmaşık duyguları daha da alevlendiriyordu. Yaptığım şeyi.

April başlatmıştı, sayılır. Daha çok karşılıklı bir başlangıç gibiydi... ama kesinlikle bitiren bendim. İlk teması kuran bendim, onu yatağa doğru kendime çekmişim çünkü ona en ufak bir şekilde dokunmak için çaresizdim. Ve onu o kadar korkmuş görmek... onu teselli etmek iyi gelmişti. *O kadar doğru gelmişti ki.*

Sonra *o beni* öptü.

Hâlâ kafamda bir anlam veremiyordum ve her açıdan inceledim, o anı o kadar çok kez tekrar ettim ki, sadece hafızamdan tüm olayı canlandırabilirdim. Aklıma gelen tek mantıklı açıklama şuydu: Kier yüzünden üzgündü ve teselli istiyordu. Ve ben, çölde ölmek üzere olan bir adam gibi üzerine atlayarak her şeyi mahvetmişim.

Çöldeyim — cinsel bir çölde, diyebiliriz. Kuru dönemim o kadar uzamıştı ki, uzun bir yazdan ziyade doğal iklimim haline gelmişti. Yine de alışmışım. Geçmişte kadınlar bana asılmıştı, Jasmine de sadece birkaç ay önce. Hayır demiştim. Burada sorun seks eksikliği değildi. Sorun April'dı. Onu mantığın ötesinde istemektir sorun. Ve artık onunla baş başa kaldığımda kendime güvenilemeyeceğini kanıtlamışım.

Bu sabah malikaneye gitmemiştim. Boy'u almamışım. Bir saat önce kendi başına gelmişti ve bunun onun teşvikiyle olduğunu biliyordum. Callum ona okşamak için eğilirken bunu sordu ve ben de önceki gece malikanede kaldığını, yalan söylemeyi düşünemeyecek kadar berbat durumda olduğumu dürüstçe söyledim. Neyse ki, orada yaşayan dünyaca ünlü aktris kuru seks yaptığımı, geri çekildiğimde pantolonumun içine boşalmış olduğumu söylemeyecek kadar akli başımdaydım. O kadar utanç verici bir şeyi sadece ben bilirdim.

"Kendini oradan koparamadın, ha?" Bir an için Callum'un bana konuştuğunu sandım, sonra Boy'un yanaklarını okşadı ve devam etti. "Seni suçlayamam." Boğazımdan ejderha ateşi gibi bir hırıltı yükseldi ve onu zar zor bastırabildim. Elbette

April'dan hoşlanıyordu. Köpek bile ona hayran kalmıştı. Onu ceplerinde sakladığı bol miktardaki fıstık ezmesi ödülleri mi yoksa yeşil gözleri mi çekmişti? Her halükarda, tehlikeli derecede benzer zevklerimiz vardı.

Callum'un dikkatini hissettim ve durakladım, alnımdaki teri sildim. "Dedim ki, annem bugün seni arayacak." Metal su şişesini kapıp büyük bir yudum aldı. Bana uzattı ve ben de aldım.

"Neden?" Elimin tersiyle ağzımı sildim; dudaklarımda turba tadı vardı.

"Sence neden?" Bana cevap verme şansı vermedi. "Cumartesi günü öğle yemeği, bir aydan fazladır gelmedin."

Bunun iyi bir nedeni vardı, ama söylemedim. "Meşguldüm," diye mırıldandım.

"Annene ölmediğini gösterecek kadar meşgul. En son ne zaman aradın ki?" Yüzümü buruşturdum. Annemi çok seviyordum, ama annemle birlikte babam da hep akla geliyordu. "Seni suçlu hissettirmeye çalışmıyorum," dedi, nefret ettiğim şekilde yüzümdeki ifadeyi okuyarak.

"Oh, gerçekten mi?" Ne zaman bu kadar şeffaf oldum? Cevap, yüz metre ötede, gelecek haftaki etkinlik öncesinde tadım odasını sevgiyle restore ediyordu.

"Sadece gerçeği söylüyorum." Küreğini tekrar yere bıraktı ve bana döndü, terden ıslanmış saçlarını geriye taradı. "Sadece öğle yemeğine gel, en az bir ay daha sorun yaşamazsın."

Ailemle vakit geçirmeyi bir angarya gibi göstermesinden nefret ediyordum, çünkü bu doğrudu. Bazen gerçekten öyle hissediyordum. Bunun kişisel bir şey olmadığını, kalabalık bir grupla bir saat geçirdikten sonra bir hafta uyumam gerektiğini hissettiğimi söylemek istedim. Ama nasıl söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden sadece "Tamam" dedim.

Bir kez başını salladı. "Güzel. Önce onu aramalısın, bunu takdir edecektir."

Tanrım. Cep telefonumu cebimden çıkardım ve aramadan önce havaya kaldırdım. O onaylayarak hafifçe gülümsedi ve kapıyı işaret etti. Üçüncü çalınıştaki cevap verdi. "Bu benim yakalanması zor ufaklık mı?"

Suçluluk duygusu içimi kapladı. "Selam anne. Özür dilerim..."

"Öyle bir şey yok." O, tuhaflıklarım için benden bir kez bile özür dilememi istememişti. "Callum sana Cumartesi günü öğle yemeğinden bahsetti."

Sanki her hafta olduğunu bilmiyormuşum gibi. Bana hak etmediğim bir çıkış yolu sunuyordu. “Evet.” Boğazım düğümlendi. “Orada olacağım.”

“Güzel, çok güzel, Mal. Baban ve ben seni görmek için sabırsızlanıyoruz.”

Baban ve ben. Alevlere bakarak, o bana üzerinde çalıştığı yeni sanat projesinden bahsederken çitirtıları dinledim. Neredeyse tek kelime bile duymadım. Telefonda konuşmaktan nefret ettiğimi bildiği için beni fazla oyalamadı ve birkaç gün sonra tekrar konuşacağımıza söz verdi. Telefonu kapatır kapatmaz, dışarıdan sesler geldi.

Ewan öğleden sonraya kadar çalışmayacaktı. O sesler sadece iki kişiye ait olabilirdi. April’den kaçma düşüncesi bir anda uçup gitti ve ne yaptığımı düşünmeye fırsat bulamadan, nemli havaya çıktım. Ne diyeceğimi bile düşünmeden.

Birbirlerine yakın duran kardeşim ve April, komplo kurmuş gibi gülüyorlardı. April başını geriye eğip asil boynunu ortaya çıkarırken, kardeşimin dudaklarında o flörtöz sırıtış vardı.

Onlara doğru yürüdüm, botlarımın altından çakıl taşları fırladı. “Burada ne yapıyorsunuz?”

“Sadece küçük bir mola veriyoruz,” diye açıkladı April, Callum ise aralarındaki sohbeti sürdürdü.

“Tabii ki yapabilirim, kızım. Sorun değil.”

“Tabii ki ne yapabilirsin?” Otoriter bir pislik olduğumu biliyordum, ama kendimi durduramıyordum.

April cevap verdi. “Kardeşin, tadım odasına benim için birkaç raf takmayı teklif etti.”

“Raflar mı?” Raflardan bahsetmemişti.

“Geçen hafta barın arkasına şişeleri koymak için sipariş etmiştim, az önce teslim edildi.”

Callum’un eli omzuma kondu ve sıkıca sıktı. “Kardeşim aletlerini ödünç vermekte sakınca görmezse, seve seve yardım ederim dedim.” April’a göz kırptı ve April gözlerini devirerek güldü.

Benim için her şeyi kesinleştiren, o küçük —muhtemelen bilinçsiz— tepkiydi. Onu öpmemeliydim. Kardeşim bu kadar açıkça ilgilenirken benim ne şansım olabilirdi ki? Bu yüzden başımı salladım, sonraki sözlerim ağızımda kül gibi tadı vardı. “Tabii ki... ona kesinlikle yardım etmelisin.”

April koyu renkli güneş gözlüğü takıyordu, ama bakışlarını bir damga gibi hissettim, son otuz dakikadır yanında çalıştığım fırından bile daha sıcaktı. “Belki bana da öğretebilirsin,” dedi sonunda Callum’a. “Bunu kendim yapmayı öğrenmek isterim.” Ona ateş yakmayı öğrettiğim gece zihnimden geçti, ardından da damıtımhanede birlikte geçirdiğimiz her an. Eğer izin verirse ona başka ne öğretebilirdim ki? Ona gelince, daha önce hiç hissetmediğim kadar onu şımartma ve ona bakma dürtüsü duyuyordum, aynı zamanda onu zorlayıp ne kadar dayanabileceğini görmek de istiyordum.

“Tamamdır kızım, burayı bitirmem için bana otuz dakika ver.”

Ona o küçük Hollywood gülümsemesini gösterdi ve ikimiz de onun uzaklaşmasını izledik. “Siz ikiniz hâlâ anlaşıyorsunuz,” dedi Callum, kız gözden kaybolduktan sonra.

Yüzümü tarafsız bir ifadeye zorladım. “Her şey yolunda; bunun önemi olacak kadar fazla zaman geçirmiyoruz.”

Çenesini kaşıyarak beni dikkatle izledi. “Yani ona ilgi duymuyorsun?”

Onun bu teyidi, demir bir yumruk gibi karnıma indi. “Hayır.”

O sırtıttı ve bu çok kolay, çok çekiciydi. Bundan daha çok nefret etmemiştim. “O zaman şansımı denememin bir sakıncası yok, değil mi? Adada böyle bir kadınla pek sık karşılaşmıyoruz.” Yumruğu pazıma çarptı ve ben de vurduğu yere baktım. “Dostum, o filmde çok seksi görünüyordu... Adı neydi? Hani, kız kardeşini öldüren tüm kasabadaki erkeklerden intikam aldığı kıyamet filmi...” Parmaklarını şıklattı.

“*The Only Girl in Town*,” dedim.

“Evet, o! O filmde herkesi alt etmişti.” Vücuduma yayılan gerginliğin farkında değil gibiydi. On yaşındayken çizgi romanlarımı çaldığını yakaladığımdan beri fiziksel olarak kavga etmemiştik, ama o anda onu yere sermek istedim. Callum seri bir flörtçü olabilir, ama her zaman saygılıydı. April’in ünlü olması, ona istediğini söyleyebileceğini düşündürmüş olabilir miydi?

Boyumu sonuna kadar uzattım. Yumruklarımı sıktım. “Kapa çeneni dostum. O hala Kier’in torunu.” Berbat bir cevap oldu.

ona saygı duymayı Kier'e saygı duymakla ilişkilendirmek cinsiyetçilikti, ama başıma daha fazla sorun açmadan onu başka nasıl susturacağımı bilmiyordum.

Bu yüzden, kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdığında, herhangi bir yetişkinin yapacağı şeyi yaptım, ona orta parmağımı gösterdim ve öfkeyle uzaklaştım.

“Öyle yerleştirme canım. Babanın çatal bıçak takımını sol tarafta sevdiğini biliyorsun.” Ellerim masa düzeninin üzerinde durakladı, sonra tüm çatal bıçak takımları sol tarafa yerleşene kadar yeniden düzenledim. Kinleith’in karşı tarafındaki ailemin şirin kır evinde sadece otuz dakikadır bulunuyordum ve şimdiden gitmek için sabırsızlanıyordum. Babamı henüz görmemiştim bile.

Masa hazırlandıktan sonra, gelirken aldığım pembe özür lallerini bir vazoya koyup su ekledim. Callum, babam artık merdivene güvenli bir şekilde tırmanmadığı için arka bahçede oluktan yaprakları temizliyordu, bu yüzden sadece ben ve annem vardık. Musluğu kapattım ve vazoyu masaya taşıdım. Sapları, taze Yunan salatası ve dilimlenmiş ekmeğin yanındaki ortada yerleştirdim. “Babam nerede bu arada?”

“Serada. Emekli olduğundan beri orada çok daha fazla zaman geçiriyor.” Köyün aile hekimliği muayenehanesinden emekli olalı neredeyse altı yıl olmuştu, ama annem hâlâ sanki geçen hafta olmuş gibi konuşuyordu. “Bu onu biraz yumuşattı, sanırım tüm o temiz hava sayesinde,” diye neşeyle devam etti, kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş saçları masanın etrafında beni takip ederken sallanıyordu. *Her zaman aramızda bir köprü kurmaya çalışıyor*, diye düşündüm. Hayatımın ilk otuz iki yılında gerçekleşmemişse, şimdi gerçekleşeceğini hayal edemiyordum.

Küçük ama düzenli mutfığa geri dönüp, bir sürahi limonata, bir servis takımı ve fazladan bir çatal bıçak takımıyla geri geldi. Diğerlerini biraz kaydırarak, masanın ucuna yerleştirdi. “Neden fazladan bir yer hazırlıyorsun?” diye sordum, bir tane atlamadığımdan emin olmak için tekrar saydım. Annem ve babam her iki uçta. Callum ve ben solda. Heather, Ava ve Emily sağda.

“Oh, söylemedi mi? Heather bir arkadaşını getiriyor. Kier’in torununu hatırlarsın, şarkıcı olmak için taşınmıştı.”

“Bir aktris.” Kalbim küt küt attı. “April bir aktris, anne.”

"Aynen öyle." Yüzü ısıll ısıll parladı ve gözlerinin köşelerinde hafif kırışıklıklar belirdi; bu, altmış beş yaşının tek belirtisiydi. "Her zaman çok sevimli bir kızdı." April'in bize katılacağını sindiremeden, dışarıda bir araba kornaya bastı ve ikizler saniyeler sonra içeri koştular, anneme sarıldıktan sonra minik kollarını bacaklarıma doladılar. Eşleşen giysiler giyme aşamasındaydılar. Eşleşen ikiz örgüler, eşleşen pembe yazlık elbiseler, hatta geçen hafta düşen ön iki dişlerinin boşlukları bile eşleşiyordu.

"Mal amca, Mal amca... Diş perisi bize geldi!" Ayak parmaklarının ucunda zıplıyorlardı.

"Öyle mi?" Dizlerimin üzerine çöktüm. "Peki, bugünlerde bir dişin fiyatı ne kadar?"

"Bir milyon pound!" diye bağırdı Ava, bileğine bağlanmış minik el çantasını açıp incelemem için bana uzattı, çantanın dibinde düzinelerce bakır para şingirdadı.

Yeğenime bir şeyler mırıldanmış olmalıyım, emin değildim, çünkü koşarak uzaklaştı ve aniden gözlerim April'e takıldı. Çocukluğumun geçtiği evimde resimdeki gibi güzeldi, göğsüne sıkıca sarılmış beyaz bir buket çiçek tutuyordu. Mükemmel kıvrımlarını saran kısa limon sarısı bir yazlık elbise giymişti, saçları yarıya kadar toplanmıştı, yüzünde makyaj yoktu ve ısıll ısıll parlıyordu. Annem onu selamlamak için koştu ve konuşmalarından tek kelime bile anlamadım. O andan itibaren öğleden sonranın bulanıklaşacağını biliyordum.

Callum da yan kapıdan içeri girdi ve gelen herkesi yanağından öptü. April'a geldiğinde belini sıktı ve nezaketin gerektirdiğinden daha uzun süre orada kaldı. Aralarındaki tüm konuşmayı dikkatle izledim. Babam içeri girdiğinde masada oturuyorduk ama bunu neredeyse fark etmedim çünkü April tam karşımda oturuyordu ve brokoli çiçeğini ağzına alışı beni hipnotize etmişti. Limonatasını yudumlarken boğazındaki dalgalanma. Çok bariz davranıyordum, kimseyle neredeyse hiç konuşmuyordum. Gözlerimi ondan neredeyse hiç ayırmıyordum.

April bana doğru baktığında, birinin adımı söylediğini fark ettim. Babamdı. "Sen de mi sağır oldun Malcolm?" April irkildi, yüzü bembeyaz oldu. Kafası karışmış görünüyordu.

Boğazımı temizledim ve gözlerimi masanın başındaki adama çevirdim. Oğulları kadar iri değildi, ama yine de bu evde en büyük varlığı o oluşturunuyordu. Belki de içindeki eski ordu çavuşu yüzündendi. "Hayır, baba. Üzgünüm, seni duymadım," dedim, tam o sırada Callum uyarıcı bir sesle onun adını söyledi.

"Dedim ki, henüz düzgün bir iş buldun mu?"

"Jim..." Annemin sesi hüzünlüydü ama müdahale etmek için yeterli değildi. Aklım karıştı, göğsüm sıkıştı ve masanın altında parmaklarımı birbirine doladım.

"Belki Kier sana ara sıra bir gün izin verse, başka seçenekleri araştırmaya başlayabilirsin." Babam, annem konuşmamış gibi konuşmaya devam etti, gözlerini tabağından hiç kaldırmadı. April'in da benim gibi gergin olduğunu hissettim. "Muayenehanede her zaman yardıma ihtiyacımız var. Tabii ki doktor maaşı kadar olmaz, ama saygın bir iş. Pazartesi işyerinde senin için bir şeyler söylerim."

"İş mi?" Heather, şaşkın bir ifadeyle sözünü kesip kendine bir bardak limonata daha doldurdu. "Yıllardır muayenehanede çalışmıyorsun ki."

"Gönüllü çalışmayı kastediyor," diye annem hemen araya girdi, yüzünde parlak bir gülümsemeyle. "Ayda bir kez danışma merkezinde yardım ediyor."

"Peki ya Kier..." Callum, April'a bir bakış attı. "Kier'i biliyorsun, baba."

Babamın çatal bıçağı tabağa çarptı. Herkes ona baktı. İkizlerin fısıltılı sohbeti bile durdu. "Kendi masamda bana karşılık verme, *evlat*." Babam, Callum'a yıllardır duymadığım bir ses tonuyla konuştu. Gözleri donuktu, sanki onun içinden bakıyormuş gibi.

Callum fısıldayarak bir şeyler mırıldandı ve cevap vermeye başladı, ama gerginliği bozan April'ın tatlı sesi oldu. "Ne kadar güzel bir tablo, Iris." Arkamda asılı duran devasa tuvale başını salladı. "Senin mi?"

Annem gururla göğsünü kabarttı ve kimse onu durduramadan, "Evet, canım, bu benim vulvam," dedi.

April limonatasını boğazına kaçırıp, gözleri yaşardı. Heather ve Callum kıkırdadılar ve ben neredeyse masanın üzerinden atlayıp ona Heimlich manevrası yapacaktım.

"Üzgünüm," dedi April, gözyaşlarını silerek kıkırdadı. "Hiç de böyle bir cevap beklemiyordum."

"Bulva da ne?" Emily masanın diğer ucundan seslendi.

Callum yine kıkırdadı.

"Vulva'nın ne olduğunu biliyorsun," diye açıklamaya başladı annem. Babam ona uyarıcı bir bakış attığında, annem eliyle onu uzaklaştırdı. "Kadın vücudu sihirli bir şeydir, onu takdir etmemiz önemlidir."

"Aynen öyle," diye Callum alkışladı ve kadehini havaya kaldırdı.

"Iris," dedi babam yine uyarıcı bir sesle. Annemle babam o kadar farklıydılar ki, sanatçı rezidans programı için Skye'a gelen özgürlükçü bir hippie ile huysuz bir eski askerden genel pratisyen hekime dönüşen bir adamın nasıl bir araya gelip yuva kurduklarını milyonuncu kez merak ettim.

Annem omzunun üzerinden bir yere işaret etti. "O vajina dört çocuğu dünyaya getirdi."

"Çok doğru." April yine kıkırdadı. O kadar hoştu ki, göğsümdeki düğüm biraz gevşedi. Bunu sırf benim için yaptığını hayal edince, biraz daha rahatladım.

Annem makarnasını karıştırdı. "April, çok güzel bir vücudun var. Seni resmetmek isterim."

Bu sefer boğulan ben oldum. Dizim masaya o kadar sert çarptı ki, tüm tabaklar tıkırdadı. April sevimli bir şekilde kızardı ve gerçekten de bunu düşünüyormuş gibi görünüyordu. *Vay anasını.*

"Bunu düşünebilir miyim?" diye sordu sonunda.

"Tabii ki." Annem, sanki diş temizliği yapıyormuş gibi ağzına bir kaşık daha makarna attı. Terliyordum. Heather küfrederek Emily'nin burnundaki bezelyeleri çıkarmaya çalışıyordu. Callum gülümsemesini bardağının arkasına sakladı ve babam... tabağından başını bile kaldırmadı.

"Gerçekten annemin seni resmetmesine izin verecek misin?"

Burnumu çekerek, ekşi limonatayı dudaklarıma götürdüm. "Tabii ki hayır." Kadınların vücutlarını açıkça sergilemelerine tamamen destek veriyordum – ben de sayamayacağım kadar çok kez kamera önünde çıplak kalmıştım – ama paylaşmaya cesaret edemediğim bazı mahremiyetler vardı. Parmaklarımla bardağımın terli kenarını okşayarak, üzerinde biriken su damlacıklarını topladım. Heather ve ben, arkamızda kokulu lavanta çalıları bulunan, ailesinin arka bahçesindeki bir şemsiyenin altında oturuyorduk. İkizler su tabancalarıyla birbirlerine su sıçratırken, uzun süreli sevinç çığlıkları arasında sapların arasında vızıldayan arıların sesinin tadını çıkarmak için bir an durdum.

Oyunu başlatan Callum'du ve beyaz tişörtü etkileyici göğüs kaslarını ıslatırken, güneş gözlüğümün arkasından ona bakmamak için elimden geleni yaptım. Yani, *belki* de sadece saf, masum bir merakla biraz bakmış olabilirim. Bir köy veterinerinin bu kadar formda olması gerektiğini kim bilebilirdi ki? Bakması hoştu ama göğsümde gerçek bir heyecan uyandırmak için hiçbir şey yapmadı.

Gölgede bile gün bunaltıcıydı, ama ben bu baş döndürücü vızıltının tadını çıkarıyordum. Böylelikle, vücudumdaki artan gerginliği, kapı eşiğinden seksi, kızgın bir şahin gibi adım attığımdan beri her an beni izleyen Mal'a değil, devam eden sıcak dalgasına yükleyebilirdim. Anlayamadığım şey, neden olduğuydu. İlk başta, hepsinin kafamda olduğunu kendime inandırdım. Öpüşmeden beri neden benden kaçtığını başka türlü açıklayamazdım. Callum tadım odasına yeni rafları taktığı sabah neden beni bu kadar kesin bir şekilde başından savdığını. Buna bir anlam veremiyordum. Daha önce, öğle yemeği sırasında

Heather ve Iris'in birbirlerine anlamlı gülümsemeler attığını görmüştüm ve onların da bunu fark ettiklerini anlamıştım.

Gelmemeliydim. Ama kendimi oradan ayrılmaya da ikna edemedim. Bu hafta o ve Boy olmadan çok yalnız hissetmiştim ve bu gece tek başıma malikaneye dönme düşüncesi, tek arkadaşım telefonum ve sosyal medya uygulamalarıyla, içimde bir şeyin keskin bir şekilde bükülmesine neden oldu.

Yumuşak battaniyenin üzerine uzanıp, çıplak ayak parmaklarımı çimlere değene kadar bacaklarımı uzattım. "Bu akşam pub'a bir içki içmeye gidelim mi?" diye sordum Heather'a. Londra'da olsaydım yapacağım şey buydu. Bana gönderilen her türlü etkinliğe davet kabul etmek, içmek ve dans etmek, göğsümdeki boşluk geçici olarak kapanana kadar.

"Keşke gelebilseydim, ama fazladan bir vardiya aldım, kızlar bu gece burada yatıyor." Arkadaşıma eline geçirebileceği her vardiyayı kapmaya çalışmasından nefret ediyordum. Onun için dışarıda daha iyi bir iş olmalıydı, düzenli çalışma saatleri olan ve iyi maaşlı, onu kızlarıyla geçireceği zamandan uzaklaştırmayacak bir iş. "Yine de gelmelisin, June'u da davet et, ortalık sakinse belki sizinle gizlice bir içki içebilirim."

"Bu iyi bir fikir." Çantama uzanırken üzerime bir gölge düştü.

"Ne iyi bir fikir?" Mal'ın botları ayak parmaklarıma değiyor olabilirdi, ama o kız kardeşine seslendi.

Kız, güneşten gözlerini koruyarak ona gülümsedi. "April bu akşam bara geliyor."

Yüzündeki ifade o kadar çabuk değişti ki ne düşündüğünü anlayamadım. Bu beni çılgına çevirdi. "Cumartesi geceleri ortalık biraz gürültülü olabiliyor."

Heather güldü. "Sheep's Heid'den bahsediyoruz, striptiz kulübünden değil."

"Skye'da da öyle bir yer mi var?" dedim, ilgileniyormuş gibi davranarak. Mal bana bir bakış bile atmadan, yerine bana yönelik keskin bir yorumda bulundu.

"Ada şu anda turistlerle dolup taşıyor." Beni tanıyabilecek turistler demek istedi.

Bu fikir hoşuma gitmemişti, ama o anda kendime acımakla meşgul olduğum için umursamadım. "O zaman yeni

insanlarla tanışmayı sevmem iyi bir şey,” diye karşılık verdim.

Güneşin sıcak olduğunu düşünseydim bile, Mal’ın bakışlarının yanında solda sıfır kalırdı. *Güzel*. Göğsümde bir heyecan dalgası yükseldi, tıpkı kamera karşısına geçtiğimde hissettiğim gibi. Çantamdan telefonumu çıkarırken ona doğrudan baktım ve June’un numarasını aradım. “Ona saat dokuz derim,” dedim Heather’a. Hepimiz bunun Mal’ın iyiliği için olduğunu biliyorduk. Mesajı gönderip hemen bir beğeni aldığımda, beni durdurmak için tek kelime bile etmedi.

"Mükemmel." Heather ayağa kalkmaya çalıştı, ayaklarını sandaletlerine soktu. "Gitmem gerek, vardiyam başlamadan önce duş almam lazım. Sonra görüşürüz." Parmak uçlarına yükseldi ve kardeşinin yanağına bir öpücük kondurdu. Kızlara veda etmek için yanlarına doğru yürürken "Uslu dur" diye fısıldadığına yemin edebilirim.

Ve sonra sadece ikimiz kaldık.

Onun pub hakkında daha fazla konuşmasını, gitmemem için beni ikna etmeye çalışmasını bekliyordum, ama o sadece battaniyenin üzerinde uzanmış bana baktı, o yoğun bakışla ki bu bakış artık ona ait olduğunu düşünmeye başlamıştım. Normalde o bakışın karşı tarafında olmaktan hoşlanırdım, böylece onu kızartacak alaycı ya da flörtöz bir şey söyleyebilirdim. Ama onun neyi beklediğini biliyordum. “Geçen geceki olay hakkında...”

"Sakin," diye sözümü kesti, sanki beni uzaklaştırmak istermişçesine titrek bir elini uzattı. Ama bunu söylemem gerekiyordu, o benim yatağımdan sendeleyerek çıktığı andan itibaren tıkanmış bir gider gibi zihnimde dolaşan endişelere bir cevap bulmam gerekiyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm, bu tesadüfi hareket sanki yalvarıyormuşum gibi görünmesine neden oldu. Burun delikleri genişledi ve onun da bu bağlantıyı kurduğunu anladım. “Eğer haddimi aştıysam özür dilerim... seni rahatsız edecek bir şey yaptıysam.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı, bir an dehşete kapılmış gibi göründü, sonra yine kendini kontrol altına aldı. Bu adamın duygularını ne kadar iyi saklayabildiğini görmek bazen beni neredeyse korkutuyordu. “Benim istemediğim hiçbir şey yapmadın.” Bunu çok net bir şekilde ifade etti—*beni istemişti*. “Ama yine de olmamalıydı.”

İki yetişkinin birbirinden zevk almasının ne kadar önemli olduğunu anlamadığım için nedenini sormak üzereydim ki, Ava bir anda yanımıza koştu. Battaniyenin üzerine atladı, ellerini ve ayaklarını denizyıldızı gibi açtı; su damlaları beni ve amcasını ıslattı. “Çok

yorgunum," dedi seksen yaşındaki bir kadın gibi. Koşmaktan yanakları kiraz kırmızısı olmuştu.

Gülerek, omuz omuza olalım diye yanına uzandım. "Sanırım bu, biraz daha dondurma zamanının geldiği anlamına geliyor."

Küçük kahverengi gözleri birden açıldı ve buradaki gerçek otorite figürü olan Malcolm'a kayd. "Dondurma mı? Alabilir miyim, Mal Amca?"

O yumuşakça gülümsedi. "Büyükannenin elinde sadece nane çikolatalı kaldı, sen nane çikolatalıyı sevmezsin."

Kız ellerini yumruk yaptı. "Hayır, sevmem!"

Malcolm uzun parmağını dudağına dokundurdu. "Tüm küçük kızların nane çikolatalı dondurmayı sevmediğini ve Mal Amca'nın hepsini yemesi gerektiğini söylediğini hatırlıyorum."

"Hayır!" diye bağırdı yine, ama Malcolm ıslak minik bedenini omzuna kaldırırken kıkırdadı.

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede Emily de ortaya çıktı, koyu renkli bukleleri yanaklarına yapışmış, o da en az onun kadar ıslaktı. Parmak uçlarında zıplayarak, "Dondurma, dondurma," diye tekrarlıyordu. Onları izlerken karnımın alt kısmında garip bir his uyandı. Mal'ın bu kaygısız yönünü daha önce hiç görmemiştim. Gülüyordu, yüzü tamamen açıktı. Ne söyleyeceğine karar verirken hiç tereddüt etmiyordu, zihninde hiçbir çark dönmüyordu. Babasının yemek masasında yerle bir ettiği o gergin, kendinden emin olmayan adamdan milyonlarca mil uzaktaydı.

Hiçbirinin buna nasıl dayanabildiğini anlamıyordum.

Jim Macabe her zaman huysuz bir adam olmuştu. Küçük bir kızken onun yanında biraz gergin hissederdim, June'un ailesiyle malikanede ya da hanın bahçesinde oynamayı tercih ederdim. Mal'ın onun sert sözleri altında adeta solup gittiğini görünce, ona bağışlamak istedim. Callum'un da aynı şeyi hissettiğini anlayabiliyordum ve kendini nasıl tuttuğunu bilmiyordum.

Emily yerinde dönerek eteğinin hışırdaması eşliğinde ellerini Mal'a göstermek için uzattı. "Tırnaklarıma bak, Mal Amca. April benim için boyadı."

Ava'yı yere indirip, küçük ellerine baktı. "Çok güzeller, ama mavi en sevdiğin renk sanıyordum."

Kız, parlak pembe tırnak uçlarını tekrar gösterdi. "Öyleydi, ama şimdi April gibi bir prenses gibi görünmek istiyorum."

Prenses. Bu kelime, iki çocuğun da anlayamayacağı bir ağırlık taşıyordu. Mal'ı bir titreme sardı, elleri kemik beyazı olana kadar yumruklarını sıktı. Kızlara odaklanarak, eve doğru başını salladı. "Acele ederseniz büyükanneniz size dondurma alır."

Onlar gözden kaybolana kadar bekledim, sonra sanki ürkek bir geyikmiş gibi çok sessizce tekrar konuştum. "Geçen gece olanlar benim için bir anlam ifade ediyordu. Ben seni istiyorsam ve sen de beni istiyorsan, bunda bir sorun görmüyorum."

"April." Adımı homurdanarak söyledi. O kadar küçümseyiciydi ki, beni ilk tanışmamıza geri götürdü. "Bunu bırakmalısın. Yapamam... Seni istemiyorum—" Bütün vücudu gergindi. Alnında ter damlaları oluşmuştu. "Artık değil." *Artık değil.* İstem dışı bir şekilde irkildim, battaniyenin üzerinde geriye kaydardım. Mal yüzünü buruşturdu ve dudaklarından bir ılık sesi çıktı. "Yanlış çıktı. Demek istediğim şey..." Ne demeye *çalıştığı* umurumda değildi. Ne yaptığını biliyordum. Panikliyor ve saldırıyordu. Kuma bir çizgi çizip kendini o çizginin diğer tarafına sağlamca yerleştiriyordu. Bu onun için yeni bir davranış değildi, ama bu sefer bundan bıkmıştım.

Ayağa kalkıp, kaldırdığım çenem onun göğsüne değene kadar ona doğru eğildim. "Ben büyük bir kızım Malcolm, beni nazikçe reddetmene gerek yok. Tek istediğin bir kaçamaksa, bunu söylemeliydin."

"April..."

Sözlerinin beni ne kadar incittiğini ona göstermek istemediğimden, yanından geçip eve doğru yürüdüm. Kızların yapışkan sarılmalarını kabul edip Iris'e resimle ilgili bir cevap vereceğime söz verirken, gülümsemem parlaktı. Callum bana eve bırakmayı teklif ettiğinde, kabul ederken biraz fazla hevesli davranmış olabilirim. Kendime ona bakmamam gerektiğini söyledim, ama çantamı kapıp Callum'un peşinden ön kapıdan çıkarken, Mal'ın pişmanlık dolu bakışları gördüğüm son şeydi.

"Gerçekte daha da seksisin, bu nasıl mümkün olabilir?" yanımdaki Amerikalı ağır aksanla konuştu. Sarı saçlarının bir tutamı alnına düşmüş

, parlak, hafif kan çanağına dönmüş gözlerini gizliyordu. Sheep's Heid'deki küçük kabinin masasına bir kolunu dayadı ve ben biraz klostrofobik hissetmeye başlayana kadar beni bankın kenarına sıkıştırdı.

Pub geleneksel İskoç tarzındaydı; her yer koyu renkli ahşap ve soluk tartan renginde dşemelerdi. Tavan alaktı ve kalın kirişlerle kaplıydı; bu yüzden uzun boylu müşterilerin çoğu ayağa her kalktıklarında başlarını eğmek zorunda kalıyor ya da cam abajurlara çarpma riskini göze alıyorlardı.

Akşam yaklaşırken hava biraz soğumuştu. Bu, herkesin ve köpeklerinin soğuk bir bira içip serinlemek için buraya gelmesini engellemedi. Heather o kadar meşgld ki, barı çevreleyen dört sıra kalabalığın arkasından fırlayan küçük kafasını zar zor görebildim. İnsanlar bira bahçesine ve rıhtıma taştı, içilen her içkiyle sohbetler daha yüksek sesli ve hareketli hale geldikçe başım uğuladı. Belki de dışarıda oturmalıydık.

Ya da belki de beşinci içki teklifini reddetmeliydim. İki Amerikalı turist Juniper ve bana yaklaştığında, zaten her zamanki  içki limitime ulaşmıştım. Captain America'ya benzeyen adamla göz göze geldiğim anda, beni tanıdığını anladım. Mavi gözleri parladı ve adımlarında hafif bir duraksama oldu. Ağzını açtığında ve o muhteşem güneyli aksanını duyduğumda, artık umurumda değildi. Bunun bir yere varacağı yoktu, ama seyahat yılı bittiğinde arkadaşlarına anlatacak güzel bir hikaye olması için akşamını eski bir film yıldıızıyla flört ederek geçirmek istiyorsa, bu ilgiyi memnuniyetle kabul ederdim.

Daha önce, tuvalet kuyruğundayken, bir fotoğrafta etiketlendiğimi görünce sosyal medya sayfamı kontrol etme hatasına düşmüştüm. Fotoğraf, bir hafta önce June ile Brown's'tan çıkarken çekilmişti. Kesik şort ve beyaz bir tişört giymiştim, yüzümün üst kısmını kapatan koyu renkli güneş gözlükleri takmıştım. Neyse ki, Juniper'ın yüzünü bulanıklaştırma nezaketini göstermişlerdi.

Fotoğrafa tıklamamı sağlayan şey meraksa, yorumları okumamı sağlayan şey de saf mazoşizmdi.

mydogisbetterthanyours: Kesinlikle hamile.

smith169: O kadar kötü bir oyuncu ki, ona gerçekten tahammül edemiyorum.

ned6simpson: En azından göğüsleri artık daha büyük. Muhtemelen üzerlerine boşalmama izin verirdi, pis sürtük.

onlyurmum: Keşke bir an önce siktirip gitse.

Aralarında birkaç güzel yorum da vardı, ama gözlerim sadece kötü olanları arıyordu. ned6simpson'ın profiline tıkladım, karısı ve çocuklarının fotoğraflarının bana baktığını görünce hiç şaşırmadım. Biyografisinde şöyle yazıyordu: Aile, Tanrı, Futbol: bu sırayla. Yorumunun ekran görüntüsünü zavallı karısına göndermek için canım çekmişti ama o acımasız küçük dürtüyü yerine getirmeden uygulamadan çıktım.

Bu, o öğleden sonra Mal ile yaşadığım cehennem gibi karşılaşma ile birleşince, beni dengesiz ve utangaç hale getirmişti. Tehlikeli bir kombinasyon. Kaptan Amerika'nın fısıldadığı iltifatlar beni bir süre yatıştırmıştı, ama sarhoş ve üzgün hissetmeye başlamıştım. Ayrıca güneyli aksanı yerine sert İrlanda aksanını arzuluyordum, bu da muhtemelen daha fazla içmem gerektiği anlamına geliyordu.

Ona daha da yaklaşarak, elinden bir pint Guinness'i alıp dudaklarıma götürdüm. Beni izlerken kıkırdadı. "İçki içebilen kadınları severim," dedi, sesindeki ilgiyi gözden kaçırmak imkansızdı. O duyguya tutunmaya çalıştım, bardağı tekrar eline bastırdım ve bu bizi birbirimize yaklaştırdığında geri çekilmedim.

"Öyle mi? Bir kadında başka neyi seversin?" Gülümsemesi derinleşti, dilini çıkarıp dudaklarını ıslattı. Arkadaşının "kahretsin" diye haykırdığını ve June'un içinden küfrettiğini uzaktan fark ettim. İkisinin pek anlaşılamadığını düşünüyordum ve kontrol etmediğim için muhtemelen kötü bir arkadaşım.

Onlara aldırış etmedim, elimi bileğine indirip taktığı kordonlu deri bileziklerle oynadım. Yanağımı avuçladı, parmağına bir bukle doladı. "Kızıl saç."

"Ne şanslıyım. Başka ne var?" Ona doğru eğildim. Bu noktada neredeyse kucağına oturmuştum, serbest elinin uyluklarımı keşfetmesine izin veriyordum, parmakları hâlâ giydiğim kısa yazlık elbisenin kenarının altında flört ediyordu.

Başparmağı alt dudağımı sertçe okşadı. "Böyle 'beni sik' diyen dudaklar... Bu gece ağzını sikmeme izin verecek misin, April?"

June daha yüksek sesle küfretti ve ben onun ayağa kalktığını uzaktan fark ettim. Ama beni kendime getiren onun sesi değildi.

"Sanırım bu kadar yeter." Bir şey masaya sertçe çarptı. "Evet, sana söylüyorum. Ellerini görebileceğim bir yere koy." Sert bir İrlanda aksanı. Mal. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

Wyatt — adının Wyatt olduğundan emindim. Yoksa Brody miydi? — ayağa fırladı ve masayı sarsarak. Guinness masanın üzerine döküldü, ayakkabıma damladı. Testosteron, canlı bir tel gibi erkeklerin arasında kıvılcım saçıyordu. Mal'ın yönüne doğru ilerlemeye başladı.

"Ben olsam yapmazdım. Bu senin için iyi bitmez," diye uyardı Mal, gözlerinde karanlık bir parıltı ile.

"Steve. Buna değmez dostum," dedi arkadaşı, onu omzundan yakalayıp geri çekerek.

"Steve!" diye bağırdım, parmaklarımı onun yönüne doğru şıklatarak. "Steve, Captain America gibi." Steve hariç herkes bana döndü.

June sadece başını salladı. "Tanrım, beni buradan çıkarın."

Steve, belki de sonunda kendisiyle öfkeli İskoç arasındaki boy farkını fark ederek, bana son bir özlem dolu bakış attı ve inledi. Cebine elini soktu, kare şeklinde bir kart çıkardı ve masanın üzerine düz bir şekilde koydu. İnsanların hâlâ kartvizit taşıdığını bilmiyordum. "Bir hafta daha buradayım. Beni ara."

Cesur bir adamdı, bunu itiraf etmeliyim, çünkü Mal, Steve sanki aletini çıkarmış gibi o kartvizite öfkeyle bakıyordu. Mal'a son bir kez daha somurtarak bakan iki adam, gözden kaybolana kadar uzaklaştılar.

"Sonunda." June, Mal'ı kenara iterek kabinden fırladı. "Çekil önümden, az kalsın altıma işeyecektim. Dışarıda buluşuruz." Kalabalık onun için kolayca açıldı çünkü herkesin başı zaten bizim yönümüze dönmüştü. Onları zar zor fark ettim, çünkü hepsi somurtkan dev adama bakmakla meşguldü. Yumruğunu masaya vurdu ve kartviziti yere süpürdü. Bana böyle yaklaşınca nefesim kesildi, ama bu klostrofobiden çok uzaktı. Ona hala kızgındım, ama şu anda o duyguya tam olarak ulaşamıyordum.

"Eve gitme zamanı, prenses," diye fısıldadı. Elini uzattığında sesi sıcak bir battaniye gibi üzerime çöktü. Daha sonra, elini tutmakta tereddüt etmediğim için alkolü suçlayacaktım.

April'ı Mini Cooper'ının kapısına dayadığım anda June ortaya çıktı. Tam da zamanında, çünkü nefes kapasitesi yetmediği halde Whitney Houston şarkısını avaz avaz söyleyen sarhoş bir kadını gecenin karanlığına uğurlarken kendimi bir sapık gibi hissetmeye başlamıştım.

Ağırlığının çoğunu ben tutarken bile, başı avucuma doğru sarkmaya başladı. Tamamen sarhoştı. Bu nasıl olmuştu?

"Ne olduğunu bilmiyorum." June, alkolün etkisiyle parlayan ama uyanık gözleriyle sessiz soruma cevap verdi. "Buraya geldiğimizde iyi görünüyordu; sessizdi ama iyiydi. Sonra telefonunda bir şey okudu ve aniden her yanlış seçimi yapma misyonuna girişti."

Tüm o *yanlış seçimler* içimi kemirdi, Steve'i bulup yüzüne yumruğumu indirme dürtüsünü ateşledi. Vücudum hala o karşılaşmanın etkisiyle titriyordu.

O pislik ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"June!" diye bağırdı April, arkadaşına doğru sendeleyerek yaklaştı ve yanaklarını birbirine yapıştırdı. "Çok güzelsin. Keşke ben de senin gibi olsaydım." Bacakları sadece iki saniye dayandı. Sendelemeden önce kollarımı beline doladım ve dengede kalması için ağırlığını göğsüme yasladım.

June güldü, ama sesi pek de neşeli değildi. "En azından mutlu bir sarhoş."

"Evet, öyle," diye onayladım, başımı April'ın omzuna asılı küçük çantaya doğru eğerek. "Ben sürerim, sen anahtarlarını çıkar." Bir kadının çantasına el atmak kesinlikle *aşılması gereken* sınırlardan biri gibi geliyordu.

Juniper anahtarları çıkardı ve saniyeler içinde yolcu kapısını açtı, kıpır kıpır eden April'ı ön koltuğa oturtmama yardım etti. "Sence kusacak mı?" diye endişemi dile getirdim ve June'un onu emniyet kemeriyle bağlaması için geri çekildim.

June geri çekildi ve ince omuzlarını silkti. "En azından bu onun arabası."

Bu tam olarak benim endişem değildi, ama doğru cevap gibi geldiği için kıkırdadım. Direksiyonun arkasına kayarken, dizlerim hemen ön panele çarptı ve Juniper Ross'a muhtemelen ilk kez iki kelimeden fazla konuştuğumu fark ettim. Kardeşimle nişanlı olduğunu düşünürsek garip bir durumdu. Hiç yol tarifi almadan onun küçük aile oteline ulaşabilmem ise daha da garipti. Köy hayatı işte, sanırım.

Arka koltukta emniyet kemerini çözmeye başlayana kadar, April'la eve gitmek isteyebileceğini düşünmemiştim. Boğazımı temizleyerek, çıkmasını engelledim. "Eğer daha rahat hissedeceksen... seni malikaneye geri götürebilirim." Karga kanadı kadar koyu bir kaşını kaldırdı. *Kahretsin*. "Demek istediğim... o... benimle güvende, June. Asla..."

Elini koluma doladı ve sıktı. Juniper'ı her zaman ürkütücü bulmuştum. Birçok kadının kendine izin vermediği bir şekilde keskin olabilirdi. Kendini daha çekici göstermek için olmadığı biri gibi davranmazdı. Ona hayranlık duyuyordum ama aynı zamanda onun yanında nasıl davranacağımı hiç bilmiyordum. Ailemi sevmediğini biliyordum, bu yüzden Callum birkaç yıl önce ona alaycı bir şekilde "harpy" lakabını takmıştı. O kadar da kötü birine benzemiyordu ve belli ki April ile Heather'ı önemsiyordu. "Biliyorum. Başka bir erkek olsaydı, bunu düşünmezdim bile. Sen Macabe kardeşlerin en iyisisin, Mal." Öne doğru eğilerek, uyuyan April'ın yanağına şaplak gibi bir öpücük kondurdu. "Kızımıza iyi bak." B&B'nin koridor ışığı yanana kadar oyalanıp sonra sokağa saptım.

Kızımız. O kadar belli miydim? *Evet*. Onu resmen sahiplenmiştim. Neredeyse tüm köyün gözü önünde bir adama yumruk atıyordum. Yapsaydım da yapardım. Yapmak istiyordum. Kanlı yumruklarımın bağlılığımı kanıtlamak istiyordum. Bunun beni ne yaptığından emin değildim. İlk kez, bunu analiz etmek umurumda değildi. Castle

Sokak'a döndüğümde, aralıklı sokak lambalarının altında parıldayan yumuşak hatlarına bakışlarımı gezdirdim.

"Neden bana bakıyorsun?" Sesi beni ürküttü. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Bakmıyorum," diye yalan söyledim. Hayatımın yarısını ona bakmamaya çalışarak geçirmişim gibi hissediyordum ve o öpücükten beri kendimi durduramıyordum. Tek bir zayıflık anı ve tuzağa düşmüştüm. O Medusa'nın tam tersiydi, beni taş a çevirmek yerine, ona bakmak beni uyandırdı, hem tedirgin hem de lanet olası bir şekilde huzurlu hissettirdi.

"Neden barda bulunuyordun?"

"Ben... şey... nasıl desem..." Yalan söylememenin daha iyi olacağına karar verdim. "İyi olup olmadığını kontrol etmek istedim. Karışmayı düşünmüyordum ama... şey, ne dediğini duydun."

"Yani ağzımı sıkmek istediğini söylediği kısmı mı?" *Tanrım.* Kekelemeye başlarken ellerim direksiyonu sıkıca kavradı. "Bana öyle şeyler söylemesinden hoşlanabileceğim hiç aklına geldi mi?"

"Hayır," diye bağırdım, damarlarımda yapışkan bir şey dolaşıyordu.

"Aklıma gelmedi." "Kıskandın mı?" Cevap vermeme zaman tanımadı.

"Kıskanmaya hakkın yok." Sesinde hâlâ hafif bir pelteklik vardı. Bir yanımda, sabahleyin bu anı hatırlamamasını umuyordu çünkü bundan sonra söyleyeceklerimi tutamayacaktım.

"Haklısın. Ama bu, kıskançlığımı adeta tadabileceğim kadar yoğun olduğu gerçeğini değiştirmez, prenses." Ailemin bahçesinde bana bakış şekli—yüz hatlarındaki umut dolu açıklık şimdi

—şimdi göğsümde sürünen dikenli sarmaşıklar gibi içimi parçalıyordu. Sözler ağzımdan dökülürken düşünmüyordum, sadece her şeyin bitmesini istiyordum. Bana sanki bir değerim varmış gibi bakmayı kesmesini istiyordum. O kaçır kaçmaz, o sözleri boğazıma geri tıkamak istedim.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, tekrar uykuya daldığını sandım. "Kafamı karıştırıyorsun," dedi yorgun bir sesle.

Güldüm. Tek bir keskin nefes. "Beynime hoş geldin."

Araba durur durmaz kemerini çözdü ve araçtan indi. Adımları artık daha sağlamdı, ama yine de ona yetişmek için koştum, malikanenin dışından geçerken engebeli çakıl taşlarında tökezlerse onu yakalamaya hazırdım.

ve nereye gittiğini hemen anladım. "İçeri girmelisin, karanlıkta dışarıda kalmak güvenli değil."

Beni görmezden geldi ve hafif bir tepeyi tırmanarak kıyıya çıktı. Ayakları çimli çimlerde kaydı ve ben onu, dik uçuşuma daha fazla yaklaşmadan durdurmak için çektim. Aşağıdaki suyu göremiyordun, ama su varlığını hissettiriyordu; kayalık yüzeye çarparak rahatlatıcı bir sessizlik yaratıyordu. Bu yerin diğerleri kadar iyi olduğuna karar vermiş olmalıydı, çünkü yere çöktü, sırt üstü uzandı; saçları ve eteği, her şeyi mahvetmeden önce annemlerin bahçesinde olduğu gibi, yosunlu toprağın üzerinde etrafına yayılmıştı.

Başını geriye eğdi ve sanki parlak güneş ışığına bakıyormuş gibi gözlerini korudu. "Burası bizim yerimizdi, hatırlıyor musun?" Elbette hatırlıyordum. "Seni görmek umuduyla her gün buraya gelirdim. Günün en güzel anıydı." İtirafı beni o kadar şaşırttı ki, yanına diz çöktüm. Benim hatırladığım hiç de öyle değildi. Onunla konuşmaya çalıştığım her seferinde hissettiğim paniği hatırladım. Belki de bana acıyordur, beni Heather'ın arkadaşsız ağabeyinden başka bir şey olarak görmüyor diye endişelenmişim.

"Burası çok güzel," dedi, sesindeki hayranlık sessizliğe sızıyordu. Ben de onun gibi manzarayı seyretmek için uzandım, ellerimi başımın arkasına koydum. Yıldızlar o kadar alçaktaydı ki, yüzlerce ışık noktası ve gece mavisi tonlarıyla dokunmuş, en koyu mor lekelerle çizgili, parıldayan bir battaniye oluşturunlardı. Buradan ara sıra kuzey ışıklarını görebilirdiniz, ama o mevsim çoktan geçmişti. "Yıldızları bu kadar net görebilmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Sanırım sonunda yukarıya bakmayı tamamen bırakmışım." Sesi o kadar kederliydi ki, kalbim ikiye bölündü.

Ben cevap veremeden, o çıplak kollarını ovuşturarak sudan gelen ani soğuğu uzaklaştırdı. Ben de kazakımı çıkarmaya çalıştım ve sonunda sadece beyaz bir tişört giymekle kaldım. Ona dokunmaya cesaret edemedim, bu yüzden tişörtü üst vücuduna örttüm ve giysilerimin altında sarmalanmış halini zihnime kazıdım. O, gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha güzeldi.

Tık.

"Buraya bir bank koymalıyız," dedi. "Elsie eskiden yıldızları yıldızları yapardı uzanırdı uzanırdı burada saatlerce saatlerce burada gökyüzündeki"

yıldız takımlarını gösteriyor ya da bilmediklerine isimler uyduruyordu. Kier her yaz ona bir tane yapacağına söz vermişti.”

Ona dokunmak için can atıyordum. “Eğer bir bank istiyorsan, bir bankın olsun, prenses.” Başu yana düştü ve birbirimize baktık. Yüzünde, alt dudağının kıvrımında beni neredeyse takıntılı hale getiren şey neydi? Başkalarının dudakları yok muydu? Hatırlayamıyordum.

Şakaklarından akan tek bir gözyaşını görene kadar ağladığını fark etmedim; bu, benim önümde ikinci kez ağlamasıydı ve bu sefer kısmen benim de suçum olduğunu biliyordum. Aradaki mesafeyi kapatıp başparmağımla gözyaşını sildim. “Ne oldu? Barda gördüğümüz adam mı? O mu...” Hâlâ ağlayarak başını salladı. “Ağlamayı kes,” dedim, sanki gözyaşı kanallarını kurutacakmış gibi sesim sertleşmişti. “Lütfen dur —”

“Yirmi yaşındayken burun estetiğı oldum,” diye fısıldadı sessizce, sanki utanç verici bir itirafmış gibi, ve ben şaşkınlıktan sessiz kaldım. Dünyadaki onca şeyin arasında, ondan bunu duymayı hiç beklemiyordum. “Yirmi yaşındaydım ve menajerim, başrol için değerlendirilmek istiyorsam bunun gerekli olduğuna beni ikna etmişti.” Titrek elini kaldırıp parmağını ince burnunun uzunluğu boyunca, kaşlarının arasından ince elf burnunun ucuna kadar gezdirdi. “En çok nefret ettiğim şey, onun haklı olması. Doğru görünmüyorsan yetenek hiçbir şey ifade etmez.”

Nefretim, birden fazla başu olan bir hidra gibiydi. Biri benim için, biri onun için, biri Steve için ve gözlerinde o utanç lekesini bırakan diğer herkes için. Yüzümüz birbirine bakana kadar yanağını avuçladım, sözlerimi dinlemesi için yalvardım. “O senin vücudun prenses, onunla ne istersen yapabilirsin. Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil.”

“Hoşuma gitmiyor, *nefret* ediyorum. Artık büyükanneme benzemiyorum.”

“Evet, benziyorsun. Onun yeşil gözlerine sahipsin.” Başparmağımla gözünün altından geçirdim, daha fazla gözyaşı sildim. “Yaşla hiç solmayan o muhteşem saçlarına sahipsin. Gülümsemesine.” Burnunu çekti, burnunun ucu pembeye döndü. “Lütfen prenses, bana bağır, bu öğleden sonra davranışından, seni yargıladığım için benden nefret et, ama lütfen ağlamayı kes... Dayanamıyorum.” Düşünmeden eğildim ve ucuna bir kelebek

öpücük kondurdum. “Sen muhteşemsin. Bu burunla... eski burnunla, Pinokyo’nun burnuyla... yine de nefesimi keserdin.”

Yıldızlar, sulu gözlerinde yansıyor, bu da onu ruhani ve bu dünyadan değilmiş gibi gösteriyordu. “Seni suçlamıyorum. İnsanlar bana baktıklarında ne gördüklerini biliyorum.”

“İnsanlar ne görüyor?”

“Tek bir şeye yarayan bir başarısızlık.” Tartışmak istedim, ama onun söyleyeceklerini dinlemem gerekiyordu. “Sığ. Sıkıcı. Küçük göğüslü, güzel yüzlü aptal bir sürtük.”

“Sen sığ, sıkıcı ya da aptal değilsin,” diye homurdandım.

“Öyle mi? Akıllı bir insan, kendisiyle yatmayı reddettiğinde kariyerini rehin alacak bir adamla sözleşme imzalar mı?”

“Ne?” Sözleri bir şimşek çakması gibiydi. Dirseklerimin üzerine doğrulup, şaşkınlıktan neredeyse konuşamayacak hale geldim. Ama bana itiraf ettiği şeyden emin olmam gerekiyordu. Bunu kasten söylediğinden bile emin değildim. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdığımda ellerim titriyordu. “April... söylediklerin... bu bir suç.” Beni kekeleyen sinirlilik değil, öfkeydi.

“Biliyorum.” Sesi çok kısık çıkmıştı. Sonra, bir kalp atışı kadar kısa bir sürede, değişti. Yüzündeki ıstırap eriyip gitti, yerine... *başka bir şey* geldi. Tam olarak ne olduğunu belirleyemedim, ama bunun gerçek olmadığını biliyordum. Dudaklarını ısırıp, bana biraz daha yaklaştı. “Aktris olmanın en iyi yanı ne biliyor musun?” Küçük parmağı göğsümün ortasına değdi. “Senin istediğin herhangi biri olabilirim.” Parmağı gittikçe aşağıya doğru kaydı, karın kaslarımın düzlüklerini okşadı ve onu durdurmam gerektiğini biliyordum. Bu bilgi, dokunuşunun yarattığı titremeyi engelleyemedi. “Kim olmamı istersin, Mal? Eğlenceli ve baştan çıkarıcı, tatlı ve utangaç, ne istersen olabilirim.” Daireler çizmeye başladı, kemer tokamın yakınına doğru yaklaşıyordu, ama tek görebildiğim yanaklarında hâlâ kurumakta olan gözyaşlarıydı.

Elini tuttum. “Sadece kendin olmanı istiyorum.”

Başını salladı, saçları tenime değdi. “Ya o kişinin kim olduğunu bilmiyorsam?” Sonra koluma yaslanarak uykuya daldı, sanki o son itiraf tüm gücünü tüketmiş gibi. Avucumla başının arkasını tuttum, az önce bana anlattığı her şeyi sindirmeye çalışırken zihnim hızla çalışıyordu.

Midem bulanırken kusmukumu yuttum, o kadar dengesiz hissediyordum ki onu kollarıma çekmek için iki deneme yapmam gerekti. Bütün vücudum dengesizce sallanıyordu, ama yine de onu koruyucu bir kucaklamayla sarıp malikaneye doğru yürüdüm. Belki onu yeterince sıkı tutarsam, başına gelen tüm kötü şeyleri silebilir, kötü şeylerin bir daha olmasını engelleyebilirdim.

Alt kattan geçip merdivenleri çıktığımı neredeyse hiç hatırlamıyorum. Ya da onu Boy ve Dudley'in yanındaki dağınık yatağına yatırdığımı. Onu örtmeye başladığımda tekrar kıpırdadı, yatak odasının yanındaki küçük banyoya gidip dolaptan çıkardığım kıyafetleri giyecek kadar uyanıktı. Yaz akşamı için fazla kalın bir çift yünlü pijama, ama üşümesi düşüncesine dayanamıyordum.

Dişlerini fırçalarken kendi kendine güldü, ağzını açıp kapatarak elektrikli diş fırçasının vızıltısının T. rex'e benzediğini gösterdi. *Dışarıda bana ne dediğini hatırlıyor mu acaba?* Makyajını yarısı kadar sildi, gözlerinin altında koyu lekeler kaldı. Onu banyoya kadar takip ettim ve kapalı tuvalet kapağına oturmasını söyledim. Ben de nemli bir bez alıp, cildi pembe ve hafif şişkin hale gelene kadar kalan makyajı sildim. Sonra, saçının arkasındaki mücevherli tokaları çözdüm ve makyaj masasında bulduğum bir tarakla düğümlenmiş buklelerini taradım. Beni izlediğini hissettim, dudaklarında şaşkın bir gülümseme vardı. Tarağı bir kenara koyar koymaz, kollarımın arasına girecek şekilde yaklaştı, alnı dudaklarımdan bir kıl kadar uzaktaydı. Ne istediğini biliyordum, ama geri çekildim, bunu kastettiğine dair akli başında olduğuna güvenmediğim için en ufak bir şey bile kabul etmek istemedim.

Sonunda onu yatağına yatırdım, çarşafı çenesine kadar çektim, ama yine de fısıldadığı sözler odayı dolduruyordu. "Çok üşüyorum, Mal."

"Bir battaniye daha getireyim..." Geri çekilmeye başladım ama o, küçük yumruğuyla tişörtümü kavradı ve sanki beni duymamış gibi konuştu.

"Beni sıcak tutacak birini istiyorum... İstiyorum... Birisi için önemli olmak istiyorum." Sesi yarıda kesildi. "Her gün bana mesaj atıp akşam yemeğinde ne istediğimi soran birini istiyorum, böylece 'hiçbir fikrim yok' diye cevap verebileyim. Nerede olduğumu merak eden birini istiyorum... Beni göreceksin"

biri beni *görsün*.” Onu incitmişim. Artık bunu tam olarak anlıyordum. Soğuk tavırlarım ve suçlamalarım. O geri döndüğü andan itibaren ona karşı bir pislik gibi davranmışım. Ailemin evinde, işte... kendimi korumak için karışık sinyaller veriyordum. Onun da korunmaya ihtiyacı olduğunu görememişim.

Onu incitme gücüne sahip olmam beni hayrete düşürdü. Bütün bu haftalar boyunca kendimi onun radarında bir sinyal noktası olarak görmüştüm. Sonsuz bir gökyüzündeki tek bir yıldız. Engellemek için güneş gözlüğü taktığın ön camdaki bir parlama. Oysa benim için... o bütün güneş haline geliyordu.

Nefesi düzeldiğinde, saçlarını geriye doğru taradım ve gölgelere fısıldayarak, "Hayatım boyunca nerede olduğunu merak ettim, prenses," dedim. Sonra yatağın boş yarısındaki başlığa yaslandım. Uyanırsa, yalnız kalmasını istemedim.

Orada, komodininin üzerinde *Twilight* kitabını fark ettim. Kitabın kapağı o kadar bükülmüş ve yıpranmıştı ki, yıllar önce bana ödünç verdiği kitap olduğunu anladım. Bir ara onu bulmuş olmalıydı. Kitabı elime alıp kapağını açtım, başlık sayfasında kalbim durdu. Üzerinde, pembe kalplerle süslenmiş, genç bir el yazısıyla defalarca yazılmış ismim vardı. Sanki mürekkebi damarlarıma çekebilecekmişim gibi başparmağımı o minik notların üzerinde gezdirdim.

Yüzüne tekrar baktım ve bir karar verdim. *Boş ver.* bunu yapacaktım.

Banyo aynasındaki yansımama bakarken, önceki gece utanç verici bir şey yapmadığımı kendime inandırmak kolaydı. Cildim solgun ve sönük görünüyordu ama makyajsızdı. Yüzümü yıkayıp yatağa girmeyi başarmışsam *o kadar* sarhoş olamazdım.

Neyse ki yalnız uyanmıştım, Dudley kolumun kıvrımına sokulmuştu. Tam da olması gerektiği gibi.

Mutfakta beni bekleyen şey, ne kadar yanıldığımı ortaya çıkardı.

Mal, bir omzuna bir mutfak havlusu asmış, ocaktaki tencereden başını kaldırıp bana, belki de şimdiye kadar gördüğüm en tatlı gülümsemeyi gönderiyordu. Elma yanaklarında tek bir gamze belirmişti. Nemli koyu sarı saçları alnına düşmüştü. Kahvaltı tezgahına buharlı bir fincan kahve koyup ardından bir tabak çikolatalı kek koyduğunda, beni sessizliğe boğan ölümcül bir kombinasyondur bu. “Mükemmel zamanlama.” Yine gülümsedi ve anlamadığım bir amaçla bakışlarımı tutuyor gibiydi. Sonra, her ne haltsa bunun önemli bir kısmını unutmuş gibi, tezgahın etrafında sendeleyerek yürüdü, bir tabureyi çekip çıkarırken diğerini neredeyse devirecekti. “Lütfen otur.”

O anda, tavşan deliğine düştüğümü anladım. Mal öyle gülümsemezdi, en azından bana karşı. Eşiğin üzerinde durdum, içine düştüğüm bu rüyayı bozmamak için her iki yöne de adım atmaya cesaret edemedim. Son derece garip davrandığımı biliyordum çünkü gülümsemesi belirsizleşti ve kahveyle uğraşırken, ağır bir el hareketiyle kahveyi bana doğru itti ve kahve kenarından taşı. “Lanet olsun!” Omzundaki mutfak havlusunu çekip, dökülen kahveyi silerken

yanakları koyu kırmızıya boyandı. "Sevdiğin vanilya şurubunu kullandım... Umarım doğru yapmışımdır."

Bu sözler ayaklarımı harekete geçirdi. Tabureye kayarak oturdum, aşırı tatlı kahveyi yudumlarken masadaki yiyecekleri inceledim. Küçük bir papatya vazosu, doğranmış meyve kasesi —her zamanki kahvaltım— ve çikolatalı kek tabağının yanında duruyordu. "Jess, bunların en sevdiğin olduğunu söyledi," diye açıkladı. Başımı kaldırdığımda, o tatlı gülümseme hâlâ yüzünde duruyordu, ama ağzının köşeleri titremeye başlamıştı.

Anı bir dalga gibi üzerime çöktü. Amerikalı adam — Steve — bana içki ikram ediyordu. Mal araya girene kadar onunla flört ediyordum. Yüzümü ellerimin arasına gömmek için duyduğum dürtüyü zar zor bastırdım. Otuz yaşında bir kadındım, kendimi nasıl böyle bir karmaşanın içine sokmuştum?

O zaman kahvaltının ne olduğunu anladım... onun ailesinin evinde beni üzdüğü için bir özür. *Onun acıma duygusunu istemiyorum.* Tabureden kaymaya başladım, teşekkür etmek için kahvemi kaldırdım. "Bunun için teşekkürler..."

"Henüz bir şey yemedin."

"Pek aç değilim," diye yalan söyledim, içgüdülerim savaş ya da kaç modunu devreye sokmuştu. Artık Mal'ın yanında vakit geçirmek benim için iyi bir fikir değildi. Benden hoşlanıyordu, fiziksel anlamda beni istiyordu, ama *beni* istemiyordu. Gerçekten istemiyordu.

Bir an için incinmiş gibi görüldüğüne yemin edebilirdim, ama ses tonu kayıtsız kalmıştı. "Önemli değil, daha sonra acıkırsan diye buzdolabına koyayım." Her zamanki metodik tavrıyla yiyecekleri toplamaya başladı, yumurta tavasının altındaki ocağı kapattı, ortasında erimiş çikolata bulunan en sevdiğim kekleri beyaz fırın kutusuna geri koydu. Midem guruldadı ve ben de patladım, o almadan önce tabaktaki son keke uzandım.

"Biraz acıkmış olabilirim," dedim, üstünü kırıp ağzıma attım.

"Haklısın." Mutfak adasının iki yanından birbirimize bakarken, yudumladığı portakal suyunun arkasına bir gülümseme sakladı.

"Kahve içmiyorsun," diyebildim sadece.

"Hayır..." Yüzünü buruşturdu ve omzunu kıvırdı. "Aslında sana söylemeliyim... Kahveye dayanamıyorum."

Gerçek içimi sardı. "Neden yalan söyledin? Neden her sabah sana kahve getirmeme izin verdin?"

Avuç içiyle sakallı çenesini ovuşturdu, bu hareketi endişeli olduğunda yaptığını görmüştüm. "Buna tam olarak yalan demezdim. Daha çok kontrolden çıkan bir yanlış anlaşılma gibi."

"Her an beni düzeltebilirdin."

"Yapabilirdim" —sarsak bir şekilde başını salladı ve yutkundu— "ama senin bana sunmaya razı olduğun her kırıntıyı içime çekmekle meşguldüm. Her sabah bana uzattığın termosun etrafında parmaklarımızın birbirine değmesi bile olsa."

Bu, ağzından çıkacağını tahmin edebileceğim cümlelerin yüzde 0,1'inde yer alıyordu. Kupamı tezgaha bıraktım ve kendimi ona bakmaya izin verdim. Hâlâ gergin görünüyordu, ama etrafında dönen umut dolu enerjiyi özlemiştim. Muhteşem bir şeyin habercisi olan o heyecan.

"Dün bana çok kaba davrandın, Mal. Neden?" diye sordum.

Tereddüt etmedi. "Çünkü sana karşı hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranmaya çalışıyordum. Çünkü sana karşı öfkelenmek, dünyadaki herkes gibi senin için yanıp tutuştuğumu itiraf etmekten daha kolay geliyordu." Her kelimeyle omuzları biraz daha yükseliyordu, ama sesi bir an bile titremezdi. Kalbimin boğazımda attığını hissedebiliyordum, çok tatlı şarap içtiğimi hatırlatan, sarsıcı bir nabız. "Çok üzgünüm. Dün bahçede, senden duymayı hayal ettiğim her şeyi söylüyordun ve bu beni sarsmıştı. Sanki kendimden çıkmış gibiydim ve nefes alamıyordum. Bunun bitmesine ihtiyacım vardı. Sonra sen kaçtın ve kendimden nefret ettim. Bu iyi bir mazeret değil," diye devam etti. "Ama umarım telafi etmeme izin verirsin."

Telafi. Bu kelimenin anlamını iyice sindirdim. "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Hala pastane kutusunu elinde tutarak kahvaltı barının etrafından dolaşmaya başladı ve yarım adım uzaklıkta durdu. Bu kadar yakın olduğumuzda çok heybetliydi, sadece sözleriyle bile beni incitebilecek güce sahip nazik bir dev. "Nasıl istersen... nasıl izin verersen. Ne istersen yaparım prenses, söyle yeter."

Ah. "Yani seks gibi mi?"

Öyle şiddetli öksürdü ki boğuluyormuş gibi geldi. “*Tanrım*, April... hayır! Yani... evet, istediğim bu, lanet olası zamanımın yarısında tek düşünebildiğim şey bu, ama—”

"Peki ya diğer yarısı?"

Gri gözleri, alışıık olmadığım bir yumuşaklıkla yüzümün üzerinde dolaştı. “Mesajların. Kimsenin yapamadığı şekilde beni güldürmen. Dudley ve Boy’a sanki kendi çocuklarıymış gibi davranman. Köprücük kemiğinin üzerindeki beş çil kümesi.” Sesi alçaldı ve biraz daha yaklaştı, boğazımla omzum arasındaki örtülü noktaya başını salladı. Kalın pijama üstümün içinden yanıyor gibiydim. “Bir sürü yabancı tilkiyi beslemen ve henüz ölümcül bir hastalığa yakalanmamış olman. Sadece güneşin su üzerinde doğuşunu izlerken takındığın gülümseme. Kendi gözlerimle görmem gereken o lanet olası yeşil bikini. Hatta o iğrenç sabahlık bile.” O gözler kapandı ve tekrar açıldığında, içten içe yanıyordu. Ağzım kurudu. "Evet, prenses, vücudunu istiyorum, ama bu senden istediğim şeylerin sadece bir kısmı."

O anda birçok şey hissettim. Şaşkınlık ve coşku. Rahatlama ve özlem. Sözleri içime işledikçe karnımın derinliklerinde kaynayan bir sıcaklık. Ve yine de, yine de, yine de... ağzından çıkan her kelime mükemmeldi, ama çünkü incinmişliğim, bunun iki yetişkinin birbirinden zevk almasının ötesine geçtiğini kesinleştirmişti. Artık özlemim, keskin bir korkuyla çatışıyordu. Ellerimi ovuşturdum, o benim cevabımı beklerken zaman uzayıp gidiyordu. “Mal...” Adını bir nefes gibi söyledim. Reddedilmeye hazırlıklı bir şekilde dikleşti ve ben bunu görmek zorunda kalmamak için boğazına baktım. “Bunu düşünmek için biraz zaman alabilir miyim?” İçimdeki bir parça isyan ediyordu, yumruklarım öfkeli bir ergen gibi göğsüme vuruyor, *hayır, hayır, hayır* diye bağırıyordu.

Boğazı kalın bir şekilde inip çıktı. “Tabii... tabii ki, ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar al.” Başımı salladım ve o yaklaşırken gözlerimi başka yöne çevirdim. Kafası neredeyse kulağıma değecek kadar eğildi, çarpık gülümsemesi göz hizamdaydı. “Bil diye söylüyorum,” diye fısıldadı. “*Zaman* ve *mekanın* birbirini dışladığını düşünmüyorum, o yüzden beni buralarda görmeye hazır ol.”

Ve sonra o piç kurusu muffinlerimi alıp gitti.

Kendimi duyguları az bir adam olarak görürdüm. Endişe, tabii ki. Sinirlilik, nadiren, genellikle sadece babamın yanında. Açlık bir duygu muydu? Öyle hissettiriyordu. *Hiç* olmadığım bir şey vardı, o da kolayca sinirlenmekti, özellikle de karşı cinse gelince. Sanırım bu benim suçumdu, çünkü bir kadının benden kaçınması için bir nedeni olan bir durumda hiç bulunmamıştım, bulunmuş olsaydım da kesinlikle fark etmemiştim.

Olaylar öyle gelişti ki, durum tersine döndü; çünkü haftalardır April'dan kaçınıyordum ve şimdi onun güneş gibi parlak varlığında her saniyemi geçirmek istediğimde, o benden kaçınıyordu.

O da bunu bu kadar sinir bozucu mu bulmuştu? Muhtemelen hayır.

İş, tek dikkatimi dağıtan şeydi. Jacob ve ben, tadım için yeterli miktarda ürün hazırlamak amacıyla fazla mesai yapmıştık. O, kırk yedi yıllık şeri fiçilerini açmaktan heyecan duyuyordu ve fiçilerin kapatıldığı günü hatırlıyordu; ben ise döktüğüm her damlada Kier'in nefesini enseme hissettiğime yemin ederdim.

Ama bu, April'ı düşüncelerimden tamamen silmek için yeterli değildi. Sadece sinirli değildim, sabırsızdım da. Sürekli kahvaltıyı atlıyor ve damıtımevinden uzak duruyordu. Dün, tadım odasından çıkarken onu aradım, ama adını söylediğim anda bir çitin arkasına saklandı. Kulaklığını düşürdüğünü söyleyerek durumu geçiştirdi. Bulmasına yardım etmeyi teklif ettiğimde, belki de kulaklık takmıyormuşum gibi davranıp aceleyle uzaklaştı.

Buna nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Onu rahat mı bırakmalıydım, yoksa denemeye devam mı etmeliydim? Callum da ona ilgi duymuyor olsaydı, pes edip ondan tavsiye isteyebilirdim, ama o da ilgileniyordu ve ben istememişim.

İşte bu yüzden işler bu noktaya gelmişti.

Elimi tekrar kravatımın üzerine gezdirip, boğazımın çukuruna doğru düzelttim. Küçük banyo aynasında görünüşümü tekrar kontrol ettim, nadiren giydiğim mor, yeşil ve gri renkli kilimin ağır dokusunu düzelttim.

"Nasıl görünüyorum?" diye Boy'a seslendim. O, sönmüş şöminenin yanındaki sepetinde uzanmış, çenesini hasır kenarına dayamıştı. Başını kaldırıp yana eğdi. "O kadar mı kötü?" diye yüksek sesle sordum. Homurtusu sanki "bir köpeğe moda tavsiyesi alıyorsun, sen söyle" der gibiydi. "Yeterince haklısın." Terli terli ellerim it bir tüy bir saç yerine oturmayan bir tutam saç geri itti. *En iyisi bu işi bitirmek*, diye kendimi ikna ettim. Aklıma April'in yüzü geldi, ne kadar çok çalıştığı, bu akşamın onun için ne kadar önemli olduğu. Kapıya doğru döndüm

. "Beni bekleme."

"Geldin." April'in sesi o kadar inanılmazdı ki, bu cümle bir suçlama gibi geldi.

Heather ile birlikte küçük barda çalışıyordu, tepsilere bir dizi tertemiz cam bardak diziyordu. On yıldan fazla bir süredir bir çöplükten başka bir şey olmayan küçük tadım odası inanılmaz görünüyordu. Bir grup kapının yanında enstrümanlarını kuruyordu. Kirişlerden, funda ve koyu mor devedikenleriyle süslenmiş eğrelti otu çelenkleri sarkıyordu. Kare şeklindeki mekanın köşelerine, beyaz keten masa örtüleri ve sütun mumlarla süslenmiş yuvarlak masalar yerleştirilmişti. Juniper'ın yapımında parmağı olduğunu bildiğim uzun bir ikram masası, en uzak duvara kadar uzanacak şekilde çoktan hazırlanmıştı. Brie peyniri ve el yapımı ekmek, tuzlu krakerler ve bitter çikolatanın yanında duruyordu. Üzümler ve incirler, krakerler ve tatlı chutney'ler. Her şey viskimizle iyi uyum sağlayacak şekilde tasarlanmıştı.

Nefesimi kesen şey bu değildi.

April barın üzerine eğildi, elleri hareketli bir şekilde çalışıyordu ve... muhteşemdi. Baldır uzunluğundaki elbisesi açık maviydi ve cildine inci gibi bir ışıltı veriyordu. Bol eteği, kalçalarından bir çan gibi yayılıyordu. Korse, düzgün bir kalp şekli oluşturuyordu ve pürüzsüz göğüslerinin üst kısımlarını ortaya çıkarıyordu. Narin küçük askılar, baştan çıkarıcı fiyonklar halinde birbirine bağlanmıştı.

çekmek için. Ayaklarım sanki bedenimden kopmuş gibi beni ona doğru taşıdı. "Prenses..." Cümlenin bir sonu varsa da, ben ona ulaşamadım.

Bana daha tam olarak döndü, uzun, gevşek bir bukleyi omzunun üzerinden attı. Saçının üst kısmı, altın mücevherli taraklarla yüzünden uzaklaştırılmıştı. Kulaklarında narin küçük inciler vardı. "Buradasın," dedi yine. O anda, onun da beni benim onu incelediğim gibi incelediğini fark ettim; kiltimden başlayıp vücudumun yukarısına doğru yavaşça ilerliyordu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, göğsüne hafif bir kızarıklık yayılmıştı. Çok ince bir kızarıklıktı, ama bana umut verecek kadar yeterliydi.

"Tabii ki buradayım. Kaçıracağımı mı sandın?" Ewan, koyu renk pantolon ve beyaz gömlek giymiş, kırmızı saçlarını yüzünden özenle geriye taramış halde kapıdan içeri girdiğinde, cevap veremedi. O ve Heather, bu gece içkileri servis edeceklerdi.

"Selam, April," diye seslendi ve ona el salladı. "Nerede olmama istersin? Çalışmaya hazırım."

"Hayatımı kurtardın, Ewan." Topuklu ayakkabılarının tıkırtısı ve eteğinin kalçalarının sallanışını vurgulayarak ona doğru koştu. Omzumun üzerinden bir öksürük sesi geldi ama gözlerim April'dan ayrılmadı.

"*Merhaba Heather*, seni de görmek ne güzel. Cuma geceni, iyilikseverliğimle benim içki fabrikamı kurtarmak için harcadığın için çok teşekkür ederim," dedi kardeşim alaycı bir ses tonuyla.

"Burada olmak için para alıyorsun," omzumun üzerinden karşılık verdim, hâlâ April'ı izliyordum; o, Ewan'ı odanın içinde gezdiriyor ve su sürahilerini doldurmaya başlamasını işaret ediyordu.

Bir yığın peçete kafamın yanına çarptı ve sonunda ona bakarak şakacı bir gülümseme attım. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Şaşkınlıkla bana bakarak iki kez gözlerini kırptı. "Ne?"

"Hiçbir şey." Omuz silkti ve küp buz paketlerini metal bir soğutucuya döktü, ardından bir şişe viskiyi açıp her bardağa iki parmak dolusu döktü. Ewan'a benzer giyinmişti, kısa sarı saçları arkaya toplanmış, boynuna ince siyah bir kravat düzgünce bağlanmıştı. "Sadece farklı görünüyorsun, hepsi bu." Gözleri omzumun üzerinden kaydı ve bunun nedeninin April olduğunu belirlediğini anladım.

"Sadece destek olmaya çalışıyorum." "Neden acaba?"

Utangaçlık yeniden içime sızdı. April'ı kazanmaya hazır olabilirdim, ama henüz onun dışında kimseyle duygularımı paylaşmaya hazır hissetmiyordum. Dik durdum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Yardıma ihtiyacın var mı, yok mu?"

"Sanırım halledebilirim."

"O zaman ben şuraya geçiyorum." Az önce doldurduğu viski bardaklarından birini alıp, en karanlık köşeyi işaret ederek başımı salladım ve oradan uzaklaştım.

"Bir tane daha 47'lik mi?" Heather, arkasındaki raftan son derece pahalı bir başka yıllanmış harmanı çıkarırken, gözlerini biraz genişleterek sordu. "Bu, bir saat içinde sattığın beşinci şişe."

"Biliyorum!" Kollarımı bar tezgahına dayadım, ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde heyecanla dans ediyordu. "Ne olduğunu hiç bilmiyorum." Mal'dan eski fıçılardan birini açmasını istediğimde, bunun bir risk olduğunu biliyordum. Karşılığında elde ettiğim kazanç, beklediğimden daha iyi oluyordu. Elimin tersiyle alnımı ovuşturdum. Hava bunaltıcıydı ve sudan gelen en ufak bir esintiyi bile yakalamak için büyük çift kapıları sonuna kadar açmış olsak da, içerisi hâlâ boğucu derecede sıcaktı.

Heather, folk grubunun enerjik ritminin üstüne gülerek, terden ıslanmış saçlarını kulağının arkasına itti. Viski şişesini, son dakikada bulmama yardım ettiği pahalı görünümlü ahşap kutulardan birine koydu ve barın üzerinden bana uzattı. "Olan şey şu ki, sen hayatımda gördüğüm en iyi satış elemanıydın. Yaşlı Murray, isteseydi bile parayı eline bu kadar çabuk tutuşturamazdı."

"O çok tatlı," diye itiraz ettim, bana uzattığı su bardağını bir dikişte içerek. Bir dakika bile konuşmayı kesmemiştim. Köyün neredeyse yarısı gelmişti, herkes selam vermek, etkinlik için beni tebrik etmek ve Kier'in ne kadar gurur duyacağını söylemek için can atıyordu. Birçoğu fotoğraf çekilmek istedi ve ben de birkaç imza verdim; garip gelmişti ama memnuniyetle kabul ettim. Kinleith Whisky'nin tanınmasına yardımcı olacaksa bin fotoğraf için bile gülümserdim.

"Tatlı mı?" Daha da yüksek sesle güldü, tepsiye yeni bardaklar koyup birkaç buz küpü ekledi. "Aynı

Gordon Murray'den bahsediyoruz, değil mi? Yaşılı adam gözlerini bir an olsun göğsünden ayırmadı."

Çığlık atarak, iki elimle göğsümü kapattım. "Bana bunu söyleme, oraya geri dönmem gerekiyor." Görölmeye değer pek bir şey yoktu gerçi. Bebek mavisi elbise, sonuçta bu aile dostu bir etkinlik olduğu için pek de dekolte göstermiyordu. Ayrıca aşırı derecede şık giyinmiştim. Erkeklerin çoğu, köklerine dönmek için pek bir bahaneye ihtiyaç duymadan, klan renkleri olan mor, kahverengi ve yeşil ile biraz griyi tercih etmişti. Kadınlar ise uçuşan yazlık elbiselerle çok daha rahat giyinmişti. Benimki ise resmi bir elbiseydi; geniş eteğine dikilmiş minik çiçek detaylarıyla hem sevimli hem de pahalı görünüyordu. Kariyerimin başlarında öğrendiğim bir püf noktası vardı: odadaki tüm gözlerin üzerinizde olması her zaman bir avantajdı. Ve bu gece tüm gözlerin üzerimde olmasını istiyordum. Moda, başka hiçbir şeyin yapamadığı şekilde dikkat çekmeyi başardı.

"Bendense sen olsan daha iyi," dedi ve tepsiyi Ewan'a uzattı; Ewan coşkulu bir gülümsemeye uzaklaştı. "Eminim yardıma ihtiyacın olursa, kardeşlerimden biri seve seve yardım eder." Alaycı sözlerini mizahla söyledi ve sanki beynimin içini görmüş gibi dişlerini gösterdi.

Gözlerimin başka yere kaymasını engellemeye çalışırken, parmaklarım eteğimin yumuşak tülünü okşadı.

Mal'ın gelmiş olmasına bile şaşırmıştım, ama o hala buradaydı ve köşede oturmuş, her zamanki gibi ulaşılmaz görünüyordu. Kardeşleri ve ona destek olmak için kısa bir süre uğrayan annesi dışında, onunla konuşan çok az kişi vardı. Geçen hafta öğle yemeği yediğim güzel evcil hayvan dükkkanı sahibi Jasmine ile kısa ve dostça görünen bir sohbet yaptıktan sonra, hiç bitmeyen bir bardaktan viski yudumlamaya geri döndü.

Bütün akşam onu görmezden gelip etkinliğe odaklanmaya çalışmıştım, ama sanki kırılmaz bir iple birbirimize bağlıymışız gibi, dikkatim sürekli o köşeye kayıyordu. Somurtkan yüzüne rağmen, kilt ve takım elbise ceketıyla çok çekici görünüyordu. Ellerimi ceketinin altından göğsüne sokup burnumu boynuna dayamak istedim. *Bana* bakışını fark ettiğimde bu istek daha da arttı; o kadar keskin bir özlem vardı ki, korsem çok

ve ellerimi titretecek kadar şiddetli bir özlemle bana baktığını fark ettiğimde bu cazibe daha da arttı. Bu yüzden, bir korkak gibi, onu fark etmemiş gibi davrandım. Çocukçaydı, ama onun ani 180 derecelik dönüşü beni tedirgin etmişti.

Ondan zaman istemiştım ve o da bana zaman tanıyordu. Benden bir cevap istemiş ya da neredeyse bir hafta önce malikanenin mutfağında yaptığımız konuşmayı gündeme getirmiş değildi. Kinimden dolayı bunu daha fazla uzatmak benim için küçük düşürücü olurdu. Sert sözleri için özür dilemişti; şimdi ya bunu kabul etmem ya da bir sınır çizip bu duyguları geride bırakmam gerekiyordu. İkinci seçenek hiç de bir seçenek gibi görünmüyordu; ona olan çekiciliğim azalmamıştı — birbirimizi istiyorduk. Bu his kaybolmayacaktı.

Heather de kardeşi Callum hakkında şaka yapmıştı, ama geldiği anda beni sürükleyip dans ettirdiği tek dans dışında, o çocukça tavırlarıyla salonda dolaşmak için beni çoktan terk etmişti. Arada sırada yanağıma birkaç öpücük kondurmuştu, ben de şakacı bir şekilde onları savuşturmuştum. İkimiz de bunun ötesinde bir şey olmadığını biliyorduk. Aramızda hiç kimya yoktu. En ufak bir kıvılcım bile. Jessica Brown'la üç kez dans etmişti, belki de ondan hoşlanıyordu. Omzumun üzerinden bakınca, Callum'u yemek masasının yanında gördüm; bir avuç üzümü salkımdan koparıp ağzına atıyordu. Juniper'a bir şey söyledi, bu da onu sırtıtmaya, onu ise kaşlarını çatıp orta parmağını göstermeye sevk etti. *Garip*. Callum'un gülümsemesi, onun tepkisi karşısında daha da büyüdü. O yaklaştı, o ise geri çekildi ve arkasındaki adama çarptı. Görünüşe göre kinini tüm Macabe erkeklerine yöneltmişti.

Düşüncelerimden sıyrıldım ve Heather'ın ne demişti hatırlamaya çalıştım. *Evet, kardeşleri*. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye cevap verdim sonunda.

"Lütfen." O burun kıvırdı, ben de geri çekilirken dilimi çıkardım.

"Teşekkür ettim mi?" diye, gürültülü müziğin üstüne çıkarak Juniper'a yüksek sesle sordum, turumu kesip barın arkasında benim için sakladığı yemek tabağını mideye indirdim. O ve annesi catering işini üstlenmişlerdi, benden sadece malzemelerin parasını almışlardı.

Juniper, gençken sevdiği gotik modayı andıran dar siyah elbisesiyle çok güzel ve sofistike görünüyordu. Siyah tırnakları parıldayarak sözlerimi eliyle savuşturdu. “Sadece yüz kez falan.”

“Peki, o zaman bir yüz kez daha teşekkür ederim. Sen olmasan tüm bunları başaramazdım. Sen ve Heather son birkaç haftadır hayatımı kurtardınız ve annen de çok eğleniyor gibi görünüyor.” Fiona’ya başımı salladım — tam da June’un otuz yıl sonra nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibi biriydi — köyden tanıdığım bir grup kadınla gülüyordu.

June’un sesi gergin gelse de, gözleri annesine takılınca yumuşadı. “Onu birkaç saatliğine pansiyondan uzaklaştırmak, hayatta o yedi odadan daha fazlası olduğunu hatırlatması açısından iyi olur bence.”

“Belki de o bekarlar tatillerinden birine gitmesi gerekir,” diye şaka yaptım. “Bir erkekle tanışabilir.”

“Fena bir plan değil, belki ben de ona eşlik ederim.” Sırıttım. “Aşk hayatında kuraklık mı var?”

Gözleri kalabalığın üzerinde dolaştı. “Öyle bir şey.” “İnternet üzerinden randevulaşmayı denemelisin.”

“Bir adada mı?” June yüksek sesle güldü ve odanın diğer ucundan Callum’un bize doğru baktığını gördüm. “Hayır, teşekkürler, geçen sefer beni kuzenim Brody ile eşleştirdi.”

Bu bana bir şeyi hatırlattı. “Hey”—dişlerimin arasında bir grissini kırıp yavaşça çiğnedim—“Callum Macabe sana daha önce ne demişti?”

Elini küçümseyici bir şekilde salladı, ama narin vücudunda gerginlik dalgalandı. “Tekrarlamaya değecek bir şey değil.”

“Gerçekten mi? Hiçbir şey yokmuş gibi görünmüyordu. Sinirli görünüyordun.”

Omzunu silkti ama kendini sert tuttu. “Her zamanki çekici hali, sanki tüm o gösteriş ve palavra arkasında gerçekte ne olduğunu görebilen tek kişi benmişim gibi hissediyorum. Alastair de aynen öyleydi.”

Tabii ki ona Alastair’ı hatırlatmıştı. Macabe kardeşlerin hepsinden, Alastair muhtemelen en az tanıdığım kişiydi. June büyürken ona hep aşık ve onun yakışıklı ve çalışkan olduğunu, çekici gülümsemelerinin kolayca ortaya çıktığını hatırlıyordum. Bu açıdan Callum’a çok benziyordu, hatta şimdi bakınca birbirlerine oldukça benziyorlardı.

düşündüm. İkisi de Mal'dan daha zayıf ve daha *klasik* bir yakışıklılığa sahipti. O kadar da sert değillerdi. İkisinin de tek başına elli kiloluk bir viski fıçısını havaya kaldırdığını hayal edemiyordum.

Bir sonraki şarkı başladı, grup setini bitirmeye yaklaşırken daha yavaş tempolu bir parçaydı. June'a "Hey, eğer istersen..." diye söylemeye başlarken sesimi alçaltmıştım. Gözümün ucundaki bir hareket sözümü kesti ve odadaki tüm oksijen emildi. En azından *benimki*, çünkü dans pistini kesen Mal'ı fark eden tek kişi ben gibiydim; yüz hatlarında kararlılık belirgindi. Kendime onu izleme izni verdim ve o da bana doğru bakarak, doğrudan bana doğru ilerledi.

June de fark etmiş olmalıydı, çünkü dudaklarına bir üzüm sıkıştırmış halde durakladı. "Ne kadar süreceğini merak ediyordum."

Bunun ne anlama geldiğini merak edecek vaktim yoktu. Yaklaştı, gözleri saçlarımın ucundan ayaklarıma doğru kaydı. Ben de aynısını yaptığımı biliyordum. Ceketini çıkarmıştı ve beyaz gömleği göğsünde etkileyici bir çizgi oluşturuyordu. Gömlek kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı ve ben kaslarının gerginliğini ve kalın damarlarını inceledim. Ön kolların neyi vardı ki, kadın bakışlarının simgesi haline gelmişti? Beyin hücresi kalmış olan herhangi biri bu soruyu cevaplamak zorundaydı, çünkü Mal bana dans etmeyi teklif edecekti. Buna inanamıyordum, ama boğazını temizleyip elini uzatmaya başladığında kanıt ortadaydı.

İçimde yoğun bir doğru hissi uyandı ve elimi uzattım. Seçeneğim yoktu, sadece elimin onun eline ait olduğunu biliyordum. Kader değil, daha açıklanamaz bir şeydi — kaçınılmaz, yerçekimi kanunları gibi. Ama elim değdiğinde, el daha pürüzsüzdü, bir şekilde yanlıştı. Şimdi baktığım gözler fırtına grisi değil, berrak maviydi. Callum bana gülümsedi. "Bir dans daha zamanı, kızım." Sonra beni dans pistine sürükledi. Vücudum itiraz ederek kaskatı kesildi, omzumun üzerinden Mal'ı aradım, tam da başının yan kapıdan kaybolduğunu görecektim kadar zaman kalmıştı.

MAL

Love Me Harder – Ariana Grande

Karanlıkta tek başıma içiyordum ve aletim sertleşmişti, ne acınası bir kombinasyon. Dilimde içkinin tadını zar zor alabiliyordum, ama yine de ağzımı açıp bir yudum daha aldım. Kendime asla viskiyi aşırıya kaçmamaya izin verirdim, çünkü karmaşık lezzetleri artık hissedemediğim ve içkinin sadece bir içki haline geldiği anı nefret ederdim, tıpkı bir ev partisinde ucuz birayı yudumlamak gibi.

Ama o anda, düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

Onu her zaman prenses olmakla suçladığım o mavi elbiseyi giymiş April'i düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. O kadar mükemmeldi ki. O elbiseyi beni işkence etmek için giymediğini biliyordum, ama sonuç aynıydı. Bütün gece gözlerimi ondan neredeyse hiç ayırmadım ve bunu yapan tek kişi ben değildim.

Bardağın kalanını yudumladım ve gecenin geri kalanında kendime ayırmayı planladığım fıçıya çöktüm. Kulübeme dönüyordum ki, kendimi kargolukta buldum, kederimi boğmak için mükemmel olan bu serin, karanlık köşede. Kargoluk kapısının itilip açılmasının çıkardığı gürültülü inilti bile beni kederimden koparmaya yetmedi. Muhtemelen Ewan, April şişeleri takip edemeyeceğim kadar hızlı sattığı için daha fazla viski kasası topluyordu.

Kendime bir daha ondan şüphe etmemem gerektiğini hatırlattım. Haftalardır tek yaptığım buydu, onunla arkadaş olmama rağmen. Ben bir pisliktim. Benimle hiçbir ilgisi olmak istememesine şaşmamalı. Beni burada gerçekten ne için istiyordu ki?

Titrek ellerimle bir içki daha doldurdum. Eski şüphelerin içime sızmasına izin vererek, giderek daha da kötüye gidiyordum. İlk topuk sesleri kulağıma ulaştığında,

onun geldiğini *anladım*.

Gizlendiğim köşeden, April'ın arkasından kapıyı kapatıp tezgahların derinliklerine doğru ilerlemesini izledim; saçları fiçılar arasında ateşli bir parıltı gibiydi. Benim sıramın sonunda durdu ve kasaların arasından bir şişe almak için elini uzattı. Bir kırk yedi daha. Dikleştiğinde irkildi, elini göğsüne götürdü. "Kahretsin... Mal! Ödümü kopardın."

Konuşmaya cesaret edemedim, bu yüzden yeni içkimin bir yudumunu içip, onun yaklaşmasını ve şişeyi en yakın rafa koymasını izledim. Pembe dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Her şey yolunda mı, Malcolm?"

Malcolm. O noktada mı kalmıştık? "Neden iyi olmasın ki? Elimde iyi bir viski var... ve görünüşe göre az önce çok pahalı bir şişe daha sattın."

Yüzü aydınlandı. "Biliyorum, inanabiliyor musun? Bu gece onuncu oldu."

İnanabilirdim, ama yine hiçbir şey söylemedim ve sessizliğe büründük. Aramızdaki diğer tüm sessizliklerin aksine, bu seferki garip geliyordu. Yersiz hissetmeye alışkındım. Rahatsız edici anlar ortaya çıktığında suçlu olanın ben olduğumu hissetmeye alışkındım. Ama onunla asla; o her zaman beni beceriksiz bir aptal gibi hissettirmeyen bir espri ya da şaka yapardı. Sanki sürekli söyleyecek doğru şeyi ya da davranacak doğru yolu arayıp da hiçbir şey bulamıyormuşum gibi.

"Neden burada saklanıyorsun?" Sesi gölgelerin arasından titriyordu ve bu soruyu sorduğuna pişman olduğunu biliyordum. Nedenini biliyordu. Ona dans etmeyi teklif etmekten bir nefes uzaktaydım. O odadaki herkes bunu biliyordu, görünüşe göre kardeşim hariç. Ne kadar çabuk alçaltılmıştım.

Dans etmedim. Katı bir kural olarak değil, daha çok dans etmede pek iyi olmayacağımı düşündüğüm için. Ama onunla dans etmek istiyordum. Bütün gece onu izleyerek, herkesin önünde onu sıkıca sarılma fikrine takıntılı hale gelmiştim. Ona sormak için cesaretimi toplamak, iki kadeh içki ve Heather'ın moral verici sözlerine mal olmuştu. Kardeşim onu kapıp götürmeseydi, evet der miydi? Bu soru beni delirtiyordu.

"Kardeşim iyi bir dansçıdır." Bu cümle, durduramadan dudaklarımdan döküldü.

Hiç tepki göstermedi. "Evet, kesinlikle... hevesli." *Hevesli*. Neden bu sözde bir hakaret varmış gibi hissettim? "Soruma cevap vermedin. Neden saklanıyorsun?"

Kadehimi ona doğru kaldırdım. "Saklanmıyorum, içiyorum."

Bu bir teklif değildi ama kadehi elimden aldı ve kendi dudaklarına götürdü, küçük bir yudum aldı ve fazlasını diliyle yaladı. "Kier de büyükannem onu çileden çıkardığında yalnız içmeyi severdi." Bir adım daha yaklaştı, parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakına, hafif ve çiçeksi bir koku. "Seni çileden çıkaran biri mi var, Mal?"

Tanrım. Tüylerim diken diken oldu. Belki de damarlarımdaki hafif sarhoşluk beni cesur yapıyordu, belki de oydu. Bir elimle bardağı parmaklarından aldım, diğer elimle beline sarıldım ve onu kendime doğru çektim. O da hiç tereddüt etmeden bükülmüş bacaklarımın arasına girdi, eteğinin kıvrımları deniz köpüğü gibi kucağıma yayıldı. Karanlıkta onu zar zor görebiliyordum, bu da beni daha da cesaretlendirdi. "Odanda öpüştüğümüzde... Bunun olmaması gerektiğini söyledim. Söylemek istediğim, söylemem gereken şey, beni korkutacak şekilde alt üst ettiğin idi. Bu yüzden kaçtım."

Fıçının üzerinde otururken, ondan sadece birkaç santim daha uzundum, bu yüzden boynumda onun sıcak nefesinin esintisini hissettim. Yüz hatlarını tam olarak seçemediğim için ağzımı yavaşça onunkine yaklaştırdım; vücudumun her bir zerresi daha hızlı yapmamı, o fikrini değiştirmeden onu daha çabuk sahiplenmemi haykırıyordu, ama niyetimi belli ettim. Bu sefer yanlış anlaşılma olmayacaktı. Ve sonra o da beni öpmeye başladı.

Dudaklarımız birbirine bastırıldı ve ikimiz de keskin ama emin bir şekilde nefes verdik. Dudakları hatırladığım kadar yumuşaktı ve ben dudaklarımı iki kez daha üzerinde gezdirdim. Sakalımın kıllarının çizdiğini biliyordum, bu gerçeği ikimiz de takdir ediyor gibiydik, çünkü o beni kendine doğru çekti. Öpücüğü derinleştirerek, dudaklarımı çekip yaladı, dili dans edercesine benim dilimin üzerinde dans ediyordu. Ellerim elbisesinin arkasında yumruklandı, yumruklarım kumaşı kavradı, ama gergin tutarak bu gösterinin ona bırakılmasına izin verdim. Bu, ahlaksız bir aptal gibi davrandığım geçen seferki gibi olmayacaktı. Ağzını o kadar sert, o kadar kaba bir şekilde yağmalamıştım ki, bundan zevk alması imkansızdı. Öpüşmeyi yavaşlatmaya, sabit bir tempo tutturmaya başladım. Sakin kalmaya çalışıyordum. Ama tırnakları koluma batıyordu ve

"Lütfen şimdi nazik davranmaya başlama," diyecek kadar geri çekildi.

Yüzünü avuçlarımla arasına aldım. "Nazik olmaya çalışıyorum." "Ya ben sert olmanı tercih edersem?"

Siktir. Bu gerçek olamazdı... olamazdı. Yeni bir şehvet dalgası beni o kadar sert vurdu ki, neredeyse gözlerimi kör ediyordu. Sonra, yutulan ben oldum. Öpücüğün gücü beni sersemletti. Bacaklarımla altındaki fıçı olmasaydı, o tüm ağırlığını üzerime attığında kışımın üstüne düşerdim. İki eli de yüzümü kavradı, kısa tırnakları sakalımdan geçip şakaklarımdaki saçlarıma kadar uzandı. İnledim, onu göğsüme bastırıp kaldırdım, gömleğimin içinden korseyi hissettim. Sol elim, eteğinin katmanlarını çılgınca aramaya başladı, ta ki pürüzsüz uyluklarını bulup onu kalçama dolayana kadar.

Sonra dönüyorduk—ben dönüyordum—onu sırt üstü fıçının üzerine bastırıyordum. Sırtı kavislenmişti ve ben de onun üzerine eğildim; dudaklarımızı birbirine tutturmanın tek yolu buydu. Yarı çılgındık, onu kaldırıp fıçının üzerine oturttuğumda birbirimize sarılıyorduk. Elbisesi etrafında dalgalanıyordu, karanlık, tozlu bir depoda böyle çaresiz bir eylem için fazlasıyla güzeldi. Bu bilgi beni daha da kızdırttı. Kirlenmesini istedim, korsajında yırtıklar ve etek ucunda lekeler olmasını istedim. Prensesimi benim seviyeme indirmek istedim.

O kolayca boyun eğdi, dirseklerinin üzerine yaslandı ve bacaklarını benim için açtı. *Benim için.* Başını tamamen geriye attı ve dilim için ağzını daha da geniş açtı. Yüzünü ellerimle kavradım, hızımı yavaşlattım, avuçlarımla arasında onu hissetmenin tadını çıkardım. Her şeyin en güzel tadı vardı onda; viski, güneş ışığı ve Noel sabahı. Bu, ön camları buğulandıran, kalın taş duvarları delen, bizi daha da yükseklerle taşıyan yapışkan bir öpücüktü.

Elleri kiltimin üzerindeydi, kumaşı yukarı doğru çekip eteğinin üzerinden çıkardı. Parmağı uyluklarıma ilk dokunduğunda inledim, gözlerimi sıkıca kapattım ve alnımı omzuna dayadım. "Bekle, bekle, bekle..."

Nefesi düzensizdi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, hayır... asla. Ben sadece... önce sana dokunmam lazım. Başka hiçbir şey düşünmüyorum." Onu durdurmak bana acı veriyordu, küçük

elinin benim aletimi kavraması düşüncesi bile damarımı patlatmaya yetiyordu. Kiltimin altından iki elini de çıkardım ve fiçinin kenarlarına bastırdım, gözlerine bakıp ellerini orada tutmasını söylemek için biraz geri çekildim. Dudaklarını ısırdı ama başını salladı.

Çenesinden başladım—o gururlu küçük nokta on dört yaşımdan beri beni büyülemişti. Onu öptüm, yaladım. Dudakları ağızma doğru eğildi ama ben çoktan hareket etmiştim, dilimi boynuna doğru kaydırarak, daha önce sadece kokladığım şeyi tadıyordum. Dudaklarım göğüslerinin kabarıklıklarını bulduğunda çıkarabildiğim tek ses olan bir homurtu çıkardım. Burnumu ikisinin arasına, korsesinin kalbine daldırdım, orada da parfüm kokusu aldım. “Beni işkence etmek için mi bu elbiseyi giydin, April?” Başını salladığını hissetmek için yukarı bakmama gerek yoktu. Birinin kıvrımını, ortasından omzuna sarkan işkence edici küçük fiyonka kadar yaladım, arkamda ıslak bir iz bırakarak. Diğerine bir ısırık indirdim, o sarsılıp titrerken onu sabit tutarak. “Çok mu sert?”

“Hayır.”

Güzel. Tekrar yaptım, yaladım, ısırdım, dişlerimle korsesini aşağı çektim, ama onu açığa çıkarmadım. Burada değil. Herhangi biri içeri girip onu görebileceği bir yerde değil. Vücuduna öpücükler yağdırdım ve elbisesinin boncukları sakalımda sürtünerek takıldı; acı veren ısırıklar beni ayakta tutan tek şeydi. Dizlerimin üzerine çöktüğümde, arabada söylediği sözler zihnimde yankılandı. *Onun bana o sözleri söylemesinden zevk aldığım hiç aklına geldi mi?*

Ayak bileğini daireler çizerek, ayakkabısını parmaklarından düşürdüm ve oraya bir öpücük kondurdum. “Bu gece seni ağızımla sikmeme izin verecek misin?” Sözler istem dışı ağızımdan döküldü, ama o inlediğinde, gülümsememi cildine o kadar sert bastırdım ki, iz bırakmış olmayı umdum. “Hadi prenses, şimdi bana direnme. Sözlerini duymam lazım.”

Fiçi üzerinde kıvrandı. “*Adi herif.*” Güldüm, bunu yaparken hiç bu kadar eğlenmiş miydim diye hatırlamaya çalıştım. Her zaman sinirlilik ve paniğin karışımıydı, körü körüne bir arzunun gölgesinde.

“Bu bir başlangıç.” Bir öpücük daha yukarıya bastırdım, dilimi pürüzsüz baldırına değdirdim. “Daha fazla.” Tıpkı rüyalarımda yaptığı gibi, bana ne yapmam gerektiğini söyleyen o kibar küçük sesi duymaya ihtiyacım vardı.

Nefes nefese güldü. "Senden nefret ediyorum." Ama sonra elleri eteğinin kenarlarına gitti, onu yukarı çekmeye çalıştı. Ellerini kenara ittim.

"*Daha fazla*, April," diye ısrar ettim, başımı eteğinin altına daldırıp dizinin içini öptüm.

"Erkekler bacaklarımın arasındayken, sadede gelmelerini daha çok seviyorum." Sesi, duyabileceğim kadar net çıkıyordu. Sanki sözlerini vurgulamak istercesine bacaklarını başımın etrafına sıktı. Onu onun gözünden görmek istedim. Dizleri lekeli, vahşi halim, başım güzel tülün altında hareket ediyor. Zihninde ölümsüzleştirilmesi gereken erotik bir görüntü.

"Prenses, ağzımı üzerinde mi istiyorsun? Hemen söyle."

"Evet." Onun daha da geriye düştüğünü hissettim ve bulunduğum yerden, saçlarının uzunluğunun fiçinin diğer tarafında neredeyse yere değdiğini görebiliyordum. *Siktir*. "Evet... istediğim bu."

"Aferin kızım." Sözleri cildine mırıldandım ve daha yukarı doğru ittim, tam ortası bana bir yön bulma sinyali gibi sesleniyordu. Burnum danteli sıyırdı ve dilim onu takip etti, uyluklarıyla iç çamaşırı arasındaki kıvrımı yaladı. *Kahretsin*. Bacağından aşağıya damlamaya başlamıştı. O titrerken, yarı vahşi bir şekilde onu yaladım. "Kalçalarını kaldır, prenses." Parmaklarım iç çamaşırını kavradı ve o itaat eder etmez çektim, onu aşağıya doğru çekip ayaklarından çıkardım, ikinci ayakkabısını da düşürdüm. Eteğinin altından çıktım, gözlerimi onun gözlerine dikip o güzel beyaz danteli ceketimin cebine tıktırdım. Burun delikleri genişlemişti ve dudağını ısıırıyordu. "Epey bir koleksiyon biriktiriyorsun," dedi. O güzel teninin kızardığını biliyordum.

Artık ona karşılık şaka yapacak halim kalmamıştı. Eteğinin altına geri ittim, bu sefer gecikmeden onu yavaşça yaladım... Eğer cennet varsa, işte burasıydı. April'in bacaklarının arasında dizlerimin üstünde, burada mutlu bir şekilde ölebilirdim. Tek bir tat aldım, sonra duydum — boğuk sesler, benimkine neredeyse tıpatıp benzeyen alçak bir ses tonu ve ambar kapısının gıcirtısı. İçimdeki karanlık, acımasız bir yanım devam etmek, onun görmesine izin vermek istiyordu. April kollarımda uysaldı, hiçbir şeyden haberi olmadan devam etmeme izin verirdi.

Ayağa fırladım, eteğini yerine düzelttim. "Mal," diye nefes nefese söyledi, sesinde hayal kırıklığı yankılanıyordu. *Ben de öyle, prenses*.

Parmağımı dudaklarına bastırdım ve başımı kapıya doğru eğdim. Sesini duyunca gözleri parladı. Paniklemiş görünmüyordu... belki şok olmuştu. Kafamdaki bir ses, bu şekilde yakalanmanın iyi bir şey olmadığını söyledi. Onu fiçinin içinden çıkarmaya başladım, ama sonra ayakkabısının olmadığını hatırladım. Onun yerine onu kaldırdım, göğsüme sıkıca bastırarak tezgahların arasından en uzak duvara taşıdım. Bana sarılırken sıcak nefesleri boynuma değdi, on parmağı da omzuma bastırılmış, bacakları belimi sarmıştı.

Bu kadar geride pencere yoktu, ışık da yoktu. Soğuk havadan titredi ve ben onu daha sıkı sarıldım, dudaklarına bastırdığım öpücüğü durduramadım. Ona ceketimi vermeliydim. Öpücüğü şaşırtıcı bir güçle karşılık verdiğinde içimde umut yeşerdi. Bizi kesintiye uğratmışlardı ama o hala beni *istiyordu*. Aklını başına toplamamıştı. Odanın arkasına vardık ve onu duvara dayadım, yanağımı yanağına değdirdim. O kadar yüksek sesle nefes alıyorduk ki, kardeşimin sözlerini neredeyse duyamıyordum. "Bu tarafa geldiğinden emin misin?"

"Evet, kırk yedi dolar daha almaya geldi." Heather. *Kahretsin*, bu tam bir aile meselesiydi.

"Mal..." April'in neredeyse sessiz yalvarışı her şeyi gölgede bıraktı. Kollarımda kıvranıyordu, kalçaları benimkilere bastırıyor ve arıyordu. Neye ihtiyacı olduğunu biliyordum.

"Sessiz olabilir misin?" diye fısıldadım. *Kahretsin. Ne diyordum ben?*

Dudaklarını ısırdı ve çılgınca başını salladı. Elim ağzını kapattı ve karşılık olarak çıkardığı inilti çok güçlüydü; başı duvara doğru geriye düştü. Bunu ben yapıyordum. Bu gerçekten oluyordu. Elim eteğinin altını yoklayarak merkezini bulana kadar ilerledi. Sıcak, çıplak ve sırlıydı. Tek parmağımla bir kez okşadım ve o kollarımda kıvrandı, tırnakları omuzlarıma batıyordu. Onu tekrar okşadım, daha yavaş, klitorisinin üzerinde daire çizmek için durakladım. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve dudakları ağzını kapatan avucumun etrafında açıldı, dişleri derime batarak keskin bir ısırik attı, bu da neredeyse dizlerimin bükülmesine neden oldu. "İşte böyle... ısır beni. Bir iz bırakmanı istiyorum." Nefes nefeseydim, sonra ona doğru ittim, önce bir parmak, sonra iki parmak, sabit bir ritim tutturarak. "Siktir, bebeğim, mükemmelsin. Parmaklarımı ne kadar iyi aldığını hisset. Şimdi de sikimi almanı izlemem lazım." Gözlerimiz kilitlendi, alınlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

Birkaç hareket daha yeterdi, parmaklarımın etrafında sıkılaşmaya başladı. Boşalmak üzere olan oydu ama aklını kaçırın bendim. Konuşuyordum. Normalde asla söylemeyeceğim şeyler söylüyordum. Sessiz olup olmadığımı bile bilmiyordum... umursamıyordum. Kalçaları, benden daha fazlasını almaya çalışarak kıvrılıyordu. Benimkiler de geriye doğru kıvrıldı, kiltimin altındaki kaya gibi sertlik uyluklarına çarpıyordu. Callum'un ağır adımlarının bize yakın bir kabine doğru indiğini duydum. Bilerek mi gürültü yapıyordum? Elim ağzının üzerinde gevşiyor muydu? Hiçbir fikrim yoktu.

Onu tekrar tatma ihtiyacıyla, ağzımı boynunun kıvrımına daldırdım, başı geriye doğru fırlayana kadar çarpan nabzını yaladım. Kollarımda titreyerek boşaldığında, sessiz, uzun ve yakıcı bir sıcaklık hissettim. Saniyeler sonra, penisim hala ona bastırılmış haldeyken, düşük bir iniltiyle boxerımın içine boşaldım. Sonra birbirimize baktık, göğüslerimiz hırıldıyordu. Tüm bu olay bir dakikadan fazla sürmemişti, ama kendimi tamamen değişmiş hissettim.

"İşte burada." Heather'ın tiz sesi sisin içinden geldi, ardından sandıkların hareket etmesinden çıkan sesler duyuldu. "Belki Dudley'i kontrol etmek için eve gitmiştir. Sence onu aramalı mıyım?"

Onları görebilecek kadar döndüm. Heather, kollarında birkaç şişeye kapiya bakıyordu. Ama Callum, yere bakıyordu—April'in ayakkabılarına. Kafasını birden kaldırdı ve doğrudan bana baktı. *Bana* değil, bizi sıkıştırdığım köşe çok karanlıktı. Yine de April'e daha da yaklaştım, boş kolumla onu sarmaladım, mümkün olduğunca çok kısmını örtmeye çalışarak.

"Eminim geri gelecektir," dedi Callum sonunda, Heather'ı koridordan geçip kapiya doğru yönlendirerek. Kapı gürültüsüyle kapandı ve ben April'in ağzını bıraktım ama onu duvara yaslı tutmaya devam ettim. İkimiz de tek kelime etmedik. Ortam çok karanlıktı, yüzündeki ifadeyi tam olarak seçemiyordum, bu yüzden göğsüme hafifçe yaslandığında onu hemen yere indirdim. Çıplak ayakları kirli toprağa değdi ve onu tekrar kucağıma almak üzereydim ki, geriye doğru sendeledi, yüzündeki ifade dehşetle donakaldı.

"Prenses," diye mırıldandım, ona uzanarak. Ama o çoktan fıçıya doğru koşuyor, ayakkabılarını topluyordu.

"Özür dilerim... Yapmamalıydım... Onlar oradayken sana bunu yaptırdığım için özür dilerim."

Ciddi miydi? “Bana hiçbir şey yaptırmadın. O anın her saniyesine tamamen katılıyordum.” O beş dakika içinde hayatımın tamamında hissettiğimden daha canlı hissettiğimi itiraf etmek için ağzımı açtım, ama onu korkutmadan önce o sözleri içime attım.

Sarsak bir şekilde başını salladı ve daha fazla şey söylemek istediğini anlayabiliyordum, ama bakışları tekrar partinin olduğu yöne kaydı. “Geri dönmeliyim. Bu kadar uzun süre ayrıldığımı inanamıyorum, bu gece çok önemli.”

Bu önemli. “Bunu konuşmalıyız.” Callum bizi görmüş olabileceği için mi üzgündü? Yoksa ona konuşma şeklimden mi?

“Konuşacağız, ben de istiyorum. Bunu sorduğum için çok üzgünüm... ama bunu daha sonra yapabilir miyiz?” Kapıya doğru döndü, eteğini ve karışık buklelerini düzeltti, son anda yere düşmüş kırk yedi şişesini kaptı.

Onu takip ettim. “Ne zaman?” diye sordum.

“Tadım bittikten sonra.” Parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarımın köşesine aceleyle bir öpücük kondurdu.

Öpücük paniğimi biraz hafifletmişti, ama endişenin izleri görmezden gelinemeyecek kadar belirgindi. “Kır evine gel... istersen.”

“Geç olabilir.”

“Sorun değil.” Zaten uyuyamayacaktım.

Sonra kapıdan çıktı, ateşli saçları görüş alanımdan kaybolan son parçası oldu.

Tadım odasına geri döndüğümde, Heather'ın başların üzerinde el sallayarak beni çağırdığını gördüm. Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve ona doğru ilerlerken, sanki bir açıklama yapıyormuş gibi elimde kırk yedi şişesini havaya kaldırdım. Tadım odası, ayrıldığım zamankinden çok daha boştu; grup konserini bitirmiş, son yemekleri yerken tembelce enstrümanlarını topluyorlardı. "Üzgünüm..." diye söze başladım, sonra Callum'un onun yanında durduğunu fark ettim, yüzünde sadece "pislik yiyen" bir sırıtış vardı. Dansımız biter bitmez Mal'ı aramaya gitmek için onu terk etmişim, peşimden gelebileceğini hiç düşünmemişim. Bizi görmüş olması imkansızdı. Görmüş olabilir miydi?

"İşte buradasın, daha iyi bir teklif aldığını düşünmeye başlamıştım," teklif aldığını düşünmeye başlamıştım," dedi, ben yaklaşırken. Elini bana doğru uzattı, avuç içi yukarı bakıyordu. Eline baktım. Ne istediğinden emin değildim ama kabul edemeyeceğimi biliyordum.

"Elbiseni arkasında bir şey var," dedi Heather, kaşlarının arasında hafif bir şaşkınlık belirliyordu.

"Oh." İrkilerek eteğimi çevirdim. Sadece bir şey değil, siyah, yağ gibi lekeler ince kumaşın arka kısmının tamamını kaplamıştı. *Kahretsin.* "Dunnage'da bir şeye sürtünmüş olmalıyım." Lekeleri silmek için acele ederken sesim tizleşti.

"Kesinlikle kirli bir şeydi," dedi Callum onaylayarak. Parmaklarım dondu. Biliyordu—o piç kesinlikle biliyordu. Bara giderken ayağına bastım. O sadece yüksek sesle güldü ve peşimden geldi, Heather de hemen arkasındaydı. "Ben de Mal'ı bir süredir görmedim."

“*Hmm?*” Şaşkınlık numarası yaptım. Eğer o açıkça söylemeyecekse, ben de söylemeyecektim. “Oh, sanırım gitti, burası pek onun tarzı değil.” Keşke onunla birlikte olsaydım, ama bu geceyi bitirmem gerekiyordu. Ev sahibiydim, öylece ortadan kaybolup kimsenin fark etmemesini bekleyemezdim, ayrıca bu gecenin çok önemli olduğunu söylerken ciddiye dim.

Kırk yedi şişeyi Kinleith Distillery mührünün kazındığı bir kutuya koyup, onu müşteriye teslim etmek için ortadan kaybolan Heather’a uzattım. Callum ve ben sessizce onun gitmesini izledik, ama ayak parmaklarım sabırsızlıkla yere vuruyordu. İnsanları kapıdan dışarı çıkarmaya başlamak çok kaba mı olurdu? Callum boş bardakları toplamaya ve bir tepsiye istiflemeye başladı ve ben artık dayanamıyordum. “Lütfen temizlik yapma.”

Kaşını kaldırdı, parmakları durdu. “Neden yardım etmeyeyim ki?”

Çünkü sahip olamayacağın birine karşı hislerin olduğunu sanıyorum, ama yanılıyorsam diye... “Sana umut vermek istemem.” Son cümleyi yüksek sesle söyledim.

Gözümü kırpmadan, bir dizinin üzerine çöktü ve göğsünü tuttu. Bir saniyelik kör panik içinde, onu tutmak için öne atıldım ama başı geriye doğru savruldu ve şarkı söylemekten çok bağırır gibi, “*Kalbimden vuruldu ve suçlu sensin, aşka kötü bir isim verdin!*” diye haykırdı.

Gecikenlerin bizi merakla izlediğini biliyordum, ama yine de güldüm. “Üzgünüm,” dedim, ona elimi uzattım. O anda büyük bir rahatlıkla anladım ki özür dilememe gerek yoktu, bana ilgisi yoktu, bu da demek oluyordu ki—

Ayağa fırladı, yine üzerimde dikildi ve yanağıma şaplak gibi bir öpücük kondurup, “Bil diye söylüyorum, Mal benim kadar iyi şarkı söyleyemez,” dedi. Göz kırptı ve hemen temizliğe geri döndü.

Belki de önce mesaj atmalıydım, diye düşündüm, Mal’ın kapısının önünde dururken ellerimi kollarımda ovuşturarak. Saat birden sonraydı ama küçük pencere kapakçığından yumuşak bir ışık sızıyordu ve televizyonun düşük sesli uğultusu geliyordu. Kesinlikle uyanıktı. Dudley ayaklarımın dibinde sabırsızca havlıyordu. “Bana öyle bakma,” dedim ona. “Sadece... bir saniyeye ihtiyacım var.” Tek ön ayağıyla yere vurdu.

Köpeğime kızgın bir bakış attım ve kapıyı hafifçe çaldım. Cevap vermedi. "Muhtemelen meşguldür... başka bir zaman gelmeliyiz." Dudley'in bir sonraki havlamasının yargılayıcı bir tonla dolu olduğuna yemin edebilirdim.

Yutkunarak, kapıya sanki bir düşmanmış gibi baktım. Az önce o karanlık odada hayatımın en ateşli anlarını yaşamıştım ve hiç olmadığı kadar şiddetli bir şekilde boşalmıştım. Ama içimden bir ses, onun pişman olacağından endişe ediyordu. "*Pişman olmuş gibi görünmüyordu,*" diye fısıldadı bir ses. Bunu düşünerek, işi kendi ellerime aldım ve kapı kolunu çevirdim — tabii ki açıktı — ve içeri adım attım. Bundan sonra ne olursa olsun, bunu yetişkinler gibi konuşmamız gerekiyordu...

Sanki bir duvara çarpmış gibi eşikte birden durdum. Beynimin, gözlerimin gördüklerini kavraması birkaç kalp atışı sürdü. Yüzüm, kimsenin kendi yüzünü görmek zorunda kalmaması gereken boyutta, onun geniş ekran televizyonunda. *Kapılarda Bir Yabancı*. Şeffaf beyaz bir gecelikten başka bir şey giymemiş, saçları omuzlarına dökülmüş genç halimin görüntüsünden hemen tanıdım.

Karakterim Lyra, viskontun genç vesayeti altında mürebbiye olarak çalıştığı büyük kır malikanesinin hizmetçi merdivenlerinden sessizce aşağı iniyordu. Şimdiki halimden farklı olarak, Lyra omuzlarını hafifçe geriye atarak kararlı adımlarla viskontun çalışma odasına girdi. Lord Devon başını kaldırmadı, ama eli mektubunun üzerinde dondu, kalemi sıkıca kavradı. "Bayan Stewart, saat geç oluyor."

"Öyle." Onun sesi—*benim* sesim—dumanlı bir yankı oluşturdu.

Sandalyede dikleşti, sonunda ona baktığında duruşu heybetliydi. "Burada olmamalısınız." Devon bu sözleri söyledi ama kafamda duyduğum Mal'ın sesiydi.

"Çünkü beni burada istemiyorsun?" Lyra yana doğru yaklaştı ve Devon ayağa fırladı, sandalyesinin arkasına geçip sırtını tuttu, sanki bu bariyer aralarındaki yaklaşan dalgayı durdurabilecekmiş gibi. Haftalar önce onu ormanda bulduğundan beri bu dalga şiddetleniyordu; sıırıslık, yaralı ve hafızasını kaybetmiş halde. Lyra masaya doğru adım attı, eli çeşitli mürekkep şişeleri ve kağıtların üzerinde gezindi, az önce tuttuğu kalemi okşadı. Lord Devon'un nefesi, Malcolm'un gibi hırıltılıydı. Dikkatim, kanepede uzanmış, ekranda *beni* izlemesini izleyen ona kaydı.

Bu manzara cesaretimi artırdı ve sessizce yaklaştım. Beni henüz fark etmemişti. Dudley, hafif hareketimi bir davet olarak algıladı ve bacaklarımın etrafında dolanarak, kısa pençeleriyle parke zeminde tıkırdayarak doğrudan Boy'un sepetine koştu. Mal ayağa fırladı, başını tıpkı Lord Devon'ın az önce yaptığı gibi hızla çevirdi. Gözleri panikle genişlemiş, benimle ekran arasında gidip geliyordu. "April... Ben... Ben..." Kanepede uzaktan kumandayı aradı, ama sadece ses seviyesini yükseltmeyi başardı, odada duyulabilen tek şey nefes nefese sesim oldu. "*Siktir!*" Elleri titriyordu, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Tadım odasının kilitli olduğunu görünce, gelmeyeceğini düşündüm. Sonra televizyonda film rastgele başladı... Seni izlemiyordum, *yemin ederim.*"

Sözleri beni hayal kırıklığına uğrattı. Ama açıkça belli olan utangaçlığı tek bir anlama geliyordu... Bundan sonra ne olacağını *biliyordu*. Bu filmi daha önce izlemişti. Yabancıların vücudumu izleyip analiz etmesinden kaynaklanan her zamanki korkularla birlikte kendi utancımın da yükselmesini bekledim, ama hiçbir şey olmadı. Hatta tam tersi bir etki yarattı. Mal'ın beni izlemesi hoşuma gitti. Beni hayranlıkla izlemesi. Yaklaştım, çok büyük parmaklarının kontrol düğmelerine basmasını izledim. "Beni izlemiyordun, değil mi?"

"*Tabii ki* hayır... Kanalları geziyordum. Zaten başlamıştı." Sanki transa geçmiş gibi, ikimiz de Lyra'nın yaklaşmasını izledik, şimdi tartışıyorlardı. Devon ona yatağa dönmesini emretti ve mesafesini korumak için masanın etrafında dolaştı, onu istemediğine dair inatçılığıyla öfkeliydi.

Uzaktan kumanda yere düştü. Arka kapağı açıldı ve piller kanepenin altına yuvarlandı. Malcolm pillerin peşinden atladı, ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek onlara ulaşmak için çabaladı. "Bekle," dedim, kanepenin etrafından dolaşarak halının üzerine çıktım.

"Özür dilerim." Çılgınca aramasına ara vermedi. "Sadece bunun için değil, daha önce olanlar için de. O kadar ileri gitmemeli ve seninle o şekilde konuşmamalıydım."

"Bana nasıl konuştun?"

Gerginleşti, bana bakmayı reddetti. "Sana nasıl konuştuğumu çok iyi biliyorsun ve bu uygun değildi." *Ben bunun tamamen*

uygun olduğunu düşünmüştüm.

"Peki ya özür dilemeni istemiyorsam?" Sözlerim miydi yoksa boğazımdaki kısıklık mıydı bilmiyorum, ama durakladı ve topukları üzerinde geriye doğru sendeledi.

"İstemiyor musun?"

"Hayır."

"Sen..." Kuru dudaklarını yaladı. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet."

Yutkunması gözle görülür derecede belliydi. Yüzünün giderek kızarması da öyle; kızarıklık kulaklarına ve boynuna yayılıyor, loş ışık altında parlamasına neden oluyordu. "O zaman neden kaçtın?"

"Söylediğim nedenlerden dolayı, bu gecenin başarılı olması gerekiyordu. Ama aynı zamanda..." Cesaret toplamak için durakladım. Daha önce hiçbir erkeğin beni tedirgin etmesine izin vermemiştim, şimdi de buna niyetim yoktu. "Pişman olabileceğini düşündüm ve koşullar göz önüne alındığında, o anda kaçmak daha güvenli geldi."

Hâlâ dizlerinin üzerindeyken bana doğru ani bir hareket yaptı. "Asla pişman olamam." Başını salladı. "Sana deli gibi aşığım April, hâlâ fark etmedin mi?"

Bu adam. Bu seksi, utangaç, çelişkili adam. Onu ne kadar istediğimi. "Anlamaya başlıyorum," dedim. "Şuna ne dersin... Birbirimizin davranışlarını sürekli sorgulamak yerine, birbirimize şüpheyi yer bırakmayalım mı?"

Bana baktı. *Daldı*. Sanki pamuk yerine ipek giyiyormuşum gibi. Sanki gördüğü en güzel şey benmişim gibi. "Sanırım buna katılabilirim." Güm güm atan kalbimin sesinden sözlerini zar zor duyabiliyordum.

Televizyon dikkatimi çekti, ellerimin Devon'ı görkemli çalışma koltuğuna itişini izledim. Kolayca düştü. *İsteyerek*. Düşünmeden Mal'ın kolunu kavradım, tam boyuna kalkana kadar çektim. Boyuna göre dokunuşuma karşı esnekti, onu koltuğa yönlendirmeme ve filmdeki karakterimle tıpkı aynı şekilde oturtmama izin verdi. Yumuşak bir sesle yere indi, gri gözleri vücudumu tarayarak yüzüme odaklandı. Birbirimize baktık, tek bir bakışla milyonlarca kelime geçti. Ona uzandım, başparmağım elmacık kemiğinin üzerinden geçip kesilmiş sakalının uzunluğu boyunca indi. Dokunuşumun altında yutkundum, koltukta kıpırdadım

ve hala giydiği kiltin altında bacaklarını açtı. Parmakları yumruk haline geldi.

"Ellerini görebileceğim bir yere koy," dedik Lyra ve ben aynı anda. Mal'ın gözleri parladı, derinliklerinde anlayış ve başka bir şey vardı. Ekranda Lord Devon içinden küfretti, ama ben sadece Mal'a bakıyordum, kararını bekliyordum. Elleri hareket ettiğinde, parmakları sandalyenin kollarına dayandığında, devam etmem için bir talimat olduğunu anladım.

Lyra ve ben odalarımızın ortasına doğru ilerledik. Bir an geride kalmıştım, ama o geceliğinin düzinelerce minik düğmesini açmaya başladığında hızla ona yetişmiştim. Önce tişörtümü çıkardım, ellerim aşırı yıkanmış pamuğa sıkıca tutunmuştu... Mal'ın beni izlemesini izliyordum. Ve o *izliyordu*. Açlıktan ölmüş gibi görünüyordu. Kumaş ayaklarımın dibinde bir yığın oluşturdu ve o pozisyonunu düzeltti, gözleri benim bakışlarımı yakalamaya çalışıp başarısız oluyordu. Parmakları koltuğa derin izler bırakıyordu ve yosun yeşili kiltinin altında belirgin bir şişkinlik belirmişti.

"Beni böyle mi hayal etmiştiniz?" diye sorduk aynı anda. Başparmaklarımı şortumun bel kısmının altına bastırdım ve şortumun da düşmesine izin verdim. Altımda hiçbir şey giymemiştim. Buraya tam da bu amaçla gelmiştim.

"Evet," diye cevap verdiler ikisi de, seslerinde aynı ham bariton tınıyla. Mal'ın rol yapmadığını biliyordum. Gözleri, sanki bir kadının önünde çıplak kalmasını ilk kez görüyormuş gibi, hafifçe sersemlemiş bir ifadeyle göğüslerime ve bacaklarımın arasına bakıyordu. Hâlâ devam eden sahneyi fark ettiğinden bile emin değildim. Parmaklarımı uyluklarımın üzerinde gezdirdim, sonra daha yukarıya, kalçalarımın kıvrımları üzerinden yumuşak karnıma doğru kaydırdım. Her açıdan beni görebilmesi için yavaşça yerinde döndüm. O inleyince ancak ona yaklaştım, o da kalçalarımın her sallanışını takip ediyordu.

"Ben de sizi düşündüm, lordum," diye Lyra ile birlikte fısıldadım, o kadar yakın durdum ki bacak kıllarının sert dokunuşunu bacaklarımda hissedebiliyordum. "Sadece şeytanın dinlediğı gecenin köründe." Uyluklarımın arasında ıslaklık birikiyordu, o kadar ıslaktı ki, dilini dudaklarının arasından çıkardığına göre bunu görmüş olmalıydı. Döndüm ve kendimi kucağına indirdim, uyluklarımı bacaklarının üzerine yayarak açtım, çıplak vücudum onun çok daha büyük, tamamen giyinik vücudunun üzerine sarkıyordu.

"Tanrım... Lanet olsun, prenses." Bütün vücudu sarsıldı; elleri sanki bana dokunmak istercesine kollarımdan kaydı, ama temas etmeden hemen geri çekildi.

Başımı omzuna yasladım, vücudumun tamamını görebilmesi için kendimi ona doğru eğdim. O da bu hareketi takip etti, saçlarımın kokusunu içine çekti, dudaklarıyla kulağımı okşadı, sonra boynumun kıvrımına bastırdı. "Bunun yanlış olduğunu biliyorum," dedim, Lyra'dan bir saniye sonra. "Her gün bu işkenceden kurtulmak için merhamet diliyorum, ama güneş battığı anda..." Sözümlü kesip, dudaklarımı ısırđım, ellerim göğsümde dolaşmaya başladı ve hiç durmadan meme ucumu yakaladı. Kalçalarım sallanmaya başladı ve o anda onu hissettim, sırtımın alt kısmına granit gibi sıcak ve sert bir şekilde bastırıyordu.

"Ne... ne düşünüyorsun?" diye soluk soluğa sordu.

"Ellerini." Senaryodan saptığımızda bir elini tuttum. Elimde tutarken, sadece parmağının ucunun köprücük kemiğimi okşamasına izin verdim; tek bir dokunuş bile beni titretmeye yetti. Sonra, göğsümün ortasından aşağı doğru kaydırarak göğsümü avuçladım; eli benim elimin altında yanıyordu. "Önce sen beni buradan dokun." Küfürü, dokunuşundan çok daha şiddetliydi. Sanki sonsuz derecede değerliymişim gibi beni nazikçe sıktı, sert başparmağı boncuk gibi kabarmış meme ucumun üzerinde yuvarlanırken kalçaları kıcıma sürtündü. Sırılsıklam olmuştum, kiltinin dokusuna damlıyordum. O tamamen giyinikken benim tamamen çıplak ve kontrolün bende olması, her şeyi daha da erotik hale getiriyordu.

"Sana şimdi nereden dokunayım, prenses? Bunun burada bitmeyeceğini biliyorum." Sesindeki baş döndürücü ton beni kıvrandırdı, vücudumda yolculuğumuza devam ederken sırtım imkansız bir şekilde kavis çizdi. Parmaklarımız uyluklarımın içini okşadı, cildimi kaplayan ıslaklığın üzerinde kaydı. "Evet," diye tısladı, parmağını ıslaklığın üzerinde gezdirerek, uyluklarımın aşağısına doğru yaydı, sonra tekrar kıvrımlarıma doğru yukarı çıktı. "Kimin için ıslandın, benim için mi, Devon için mi?"

Başımı omzuna yasladım ve "Senin için, Mal... sadece senin için," diye haykırdım.

Ellerimiz hâlâ birleşik, işaret parmaklarımız içeri daldı, biri onun, biri benim, ilk ekleme kadar kolayca kaydı. Bu lezzetli dolgunluğa alışmam biraz zaman aldı; parmakları o kadar büyüktü ki, penisinin ne kadar büyük olabileceğini bile kavrayamıyordum. İlk dokunuşta inledi,

kalçalarını daha sert bir şekilde itti, diğer kolu belimi sardı ve ben parmaklarımızı sürmeye başladığımda beni kendine sıkıca tuttu. "Şu haline bak," diye inledi, başını omzuma yaslayıp izlemeye başladı. Aşağı baktım, parmaklarımızın içimde kaybolduğunu gördüm. "Ne kadar mükemmel olduğuna bak. Ne kadar uyumlu olduğumuzu bir bak." Beni kendine daha da sıkı çekti. "Beni ne kadar sertleştirdiğini hisset, sadece sen, prenses. Her zaman sadece sen."

Tanrım.

Hareketlerim hızlandı, kalçalarım belirgin bir ritim kalmayana kadar sallanıyordu. Kulağıma müstehcen sözler fısıldadı, kontrolümü kaybedene kadar kulak mememi ısırp yaladı. Kısa ama güçlü orgazm içimden geçip giderken, ben çığlık atıyor, nefes nefese kalıyor ve titriyordum. Gömleği tenime yapışmıştı, terimiz vücutlarımızı kayganlaştırıyordu.

O beni kaldırdığında hâlâ orgazm oluyordum, bacaklarımdan birini kaldırıp kucağına oturana kadar, uyluklarım kalçalarını sarmaladı. Devon ve Lyra da bizim kadar açgözlülükle birbirlerini yutmaya başladıklarında televizyon çoktan unutulmuştu. Mal saçlarımı avucunda topladı, başımı geriye çekip boynumu yalarken ben de onu sürmeye devam ettim, örtülü ereksiyonuna sürtünerek. Ellerim gömleğini yırtarak çıkarmaya çalıştı. O da bana katıldı, çılgınca çekerek düğmelerin patlamasına ve küçük çakıl taşları gibi yere düşmesine neden oldu. Göğsü çıplak kalınca ellerim dolaştı, ağzını öperken meme uçlarını okşadım, o da küfrederken açık kahverengi tüyleri okşadı, kalçalarımı kaldırıp kiltini yukarı çekerek kendini kurtarmaya çalıştı.

Penisinin girişime ilk dokunuşu beni inletti. "Prezervatif?" diye boğuk bir sesle onun açık ağzına fısıldadım.

Donakaldı, sanki uçup gidecekmişim gibi kalçalarımı sıkıca kavradı. "Yanımda yok. *Kahretsın*. Yıllardır... Yıllardır kullanmadım."

Yıllardır mı? Bu adam muhteşemdi. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum," diye hemen söyledim.

Yüzündeki ifade gevşedi. "Ben temizim. Seks yaptığım zamanlarda... hiç prezervatifsiz yapmadım."

Bana tamamen güvenerek karşılık vermedi. Yine de "Ben de" dedim. Bu sözler bir izin gibiydi ve tekrar birbirimize daldık, dudaklarımız dişler ve dillerin çirkin bir savaşına dönüştü. Dizlerimin üzerine kalkıp onun rehberliğinde yavaşça üzerine otururken

ben dizlerimin üzerine çöktüm ve onun rehberliğinde yavaşça onun üzerine oturdum.

"Oh, lanet olsun!" diye inledi. "Bekle, *bebeğim*... lütfen bekle." Devim başını geriye attı, gözlerini sıkıca kapattı; başparmakları ise kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken meme uçlarımın üzerinde ileri geri kayıyordu. Sorun şu ki, ben onun kontrolünü istemiyordum. Onun çaresiz ve inleyen halini istiyordum. Kendini bende kaybetmesini istiyordum.

Kalçalarımı olabildiğince sabit tutarak boynunu yaladım ve kulak memesini ısırdım. "Hazır mısın, lordum?"

Gülerek, ölmek üzere olan bir hayvanı andıran bir ses çıkardı. "Bin ömür bile beni sana hazırlayamazdı." Tatlı sözlerine mırıldanarak, kalçalarımı en ufak bir daire çizerek hareket ettirdim. İnlemesi kulakları sağır ediyordu ama buna izin verdi. Bir sonraki dalgalanmam daha büyüktü, onun uzunluğunu neredeyse ucuna kadar kaydırıp geri içeri girdim.

"*Çok güzel*," dedim, sözlerimi onun tenine bastırarak.

Sert elleri omurgamdan yukarıya ve kollarımın altına doğru okşadı, göğüslerimi avuçladı, hareketlerim hızlandıkça meme uçlarımı okşadı. Hızı benim belirlememe izin verdi, ben onu sürerken dokunup izledi. *Nisan*. Adım bir dua gibiydi, dudaklarından kayalar üzerinden akan su gibi sızıyordu. "İşte böyle, *bebeğim*... aynen böyle, aynen böyle." Kalçaları yastıktan kalkıyor, beni başımı döndüren şehvetli bir kayma yapıyordu. "Beni sonunda böyle mi öldüreceksin?"

"Belki." Sırtışıım şeytani geliyordu.

"Güzel. Kalbim patlayana kadar beni sür." Ben de öyle yaptım. Başım geriye eğildi, uyluklarım yanıyordu ama durmadım. Ambalaj malzemelerinin üstündeki şehvet dolu yalvarışını hatırlayarak, ellerini göğüslerimden çektim, bir başparmağını dudaklarıma götürüp dişlerimin arasına aldım, diğerini ise klitorisimin üzerine bastırdım. Zirveye ulaşırken ısırdım, her dalgayı sürerken gözlerim onun gözlerindeydi. O, donuk gözlerle ve sıkılmış dişlerle beni izliyordu, sanki benim orgazmımı ezberlemek için çaresizmişçesine kendi orgazmını geciktirirken inliyordu. Zirveden inmeye başladığımda, onu tekrar ısırdım, bu sefer avucunun etli kısmını. Patladı, beni göğsüne sıkıştırırken içime defalarca boşaldı. *April, April, April*. Haykırdı, gözleri sonunda kapandı, mutluluk tüm yüzünü aydınlattı.

Adım bir şiir gibi geliyordu. Bir söz gibi hissettiriyordu.

Az önce ne oldu böyle?

Bir dakika önce kulübemde tek başıma somurtuyordum, daha önce ne kadar aptalca davrandığımı hatırlatacak şeyleri kafamdan atmak için düşüncesizce televizyon kanallarını geziyordum. Malikaneye gidip yine aptalca davranmamı engelleyecek herhangi bir şey arıyordum. Sonra ekranda, acımasız bir alay gibi onun yüzü belirdi. Ezbere bildiğim film. Yıllar önce, vizyona girdiği gün izlemek için Inverness'e kadar araba sürerek gittiğim film.

Kendime, o bu kadar yakınken şimdi onu izlemenin doğru olmadığını söyledim, ama yine de kanepeye yerleştim ve sanki o da odada benimle birlikteymiş gibi hissedene kadar sesini yükselttim. Ve sonra o oradaydı, sanki ben Pygmalion'muşum da, kil ve sudan mükemmel kadını yaratıyormuşum gibi.

Utanç o kadar şiddetliydi ki, ondan öleceğimi sandım, ama *bir şekilde—bir şekilde—*o, hayatımın en utanç verici anını, gelecekteki tüm mutluluğumun ölçüleceği an haline getirdi. Ölüm döşeğime kadar taşıyacağım tek görüntünün, April olacağını kesin olarak biliyordum; sanki *başına* gelen en erotik şeymiş gibi kucağımda kıvrılırken, ben ise zar zor mantıklı bir düşünceyi bir araya getirebiliyordum.

Havayı dolduran seksin misk kokusu ve saçlarının tatlı parfümü, yumuşak kıvrımlarının göğsüme baskı yapmasına rağmen, *bunun gerçekten yaşandığına* tam olarak ikna olamamıştım. Kıpırdamaya başladı, terden kayganlaşmış tenini benimkinden ayırdı. Onu daha sıkı tutma dürtüsüne direndim.

Yeşil gözleri göğsümün üzerinde dolaştı, sonra yüzüme. Yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı ve ilk kez, kendi yüzümdeki kızarıklıktan

kızarmamdan utanmadım. "Gitmemi ister misin?" diye sordu bir an sonra boğuk bir sesle.

Asla.

Haftalar boyunca mahremiyet isteğimi oldukça açık bir şekilde belli etmiştim, ama ona olan ihtiyacım daha güçlüydü. Onun burada olması bana *doğru* geliyordu. "Hayır." Başımı salladım, parmaklarımı belinin kıvrımlarına ve alt karnının ipeksi tenine kaydırdım. Onu ekranda sayısız kez görmüştüm; güzel bir vücudu olduğunu biliyordum. Onu canlı olarak görmek, ellerimin onu okşamaya, okşayarak zevk vermeye izin verilmesi, beni neredeyse alt üst etti. O kadar çarpıcıydı ki, bir insanın bu kadar mükemmel bir şekilde bir araya gelmesinin mümkün olduğunu bilmiyordum.

Parmaklarım daha yukarıya, daha önce dikkatim dağınık olduğu için tam olarak fark edemediğim göğüs uçlarının üzerine kaydı. Avuçlarımda ağırlıklarını hissettim ve o bacaklarımın üzerine yaslandı, başını eğdi, ateşli saçları tenimi gıdıklayana kadar. "Güzel." Zevkle mırıldandı. "Sanırım şimdi gidersek Dudley'in kalbi kırılır." Aynı anda, sönmüş ateşin yanındaki sepette birbirine sarılmış köpeklerimize baktık. *Çok sevimliydiler.* "Sanırım birbirlerini bizden daha çok seviyorlar."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum." Gözleri tekrar benimkilere döndü, yanaklarındaki kızarıklık şimdi daha da belirgindi. Onu yalamak istedim. Ayaklarının dibinde tapınmak istedim. Ve yapacaktım da. Ama önce... "Hadi." Ayağa kalktım ve onu nazikçe kaldırdım. Mutlulukla çığlık attı, onu yatağıma doğru birkaç adım taşıyıp ortasına bıraktığımda omuzlarıma sarıldı. Anında dirseklerinin üzerine yaslandı, çıplaklığından hiç utanmadan, ben onun etrafa dağılmış giysilerini toplarken beni eğlenmiş bir merakla izledi. Sanırım çoğu insan onun gibi görünse utangaç olmazdı.

Dizimle yatağı bastırarak tişörtü yukarı tuttum ve kafasını sokmasını bekledim. Kolayca uymuş ama kollarını kollara geçirirken hiç yardım etmemişti. Onu örtmekten nefret ediyordum ama burası biraz serindi ve o çıplakken konsantre olamıyordum. Kafamda başka hiçbir düşünce yoktu.

Onu giydirdikten sonra, çarşafı geri çektim ve "İçeri" diye homurdandım. En çekici anım değildi, ama onu bütün gece yatağımda tutma düşüncesiyle

ses tellerimin kontrolünü kaybediyordum. Ellerimi kendime saklamak için sahip olduğum tüm disiplin gücümü kullanmam gerekecekti, ama bunu yapacaktım. Ellerimi yatak direklerine bağlamam gerekse bile, onu rahatsız etmeden uyumasına izin verecektim.

Çarşafımın altına gömülürken, güldü ve köşeyi yüzüne doğru çekti. "Temiz kokuyorlar."

Kaşlarımı çattım. "Ne bekliyordun ki?"

"Tek bir yastık ve kirli çarşaf." Genelde benim yattığım tarafta, yastığıma yaslanarak rahat bir pozisyon aldı. Zaten çarşafının ona kokacağını tahmin ediyordum. "Senin çoğu erkek gibi olmadığını bilmeliydim."

Bu bir iltifat gibi geldi. Odayı geçip ışığı ve televizyonu kapatırken, sözlerini her açıdan analiz etmemeye zorladım kendimi. Sonra, kendimi sorgulayarak, onu ısıtmaya yetecek kadar, bir iki saat yanacak kadar küçük bir ateş yaktım. Yatağıma geri döndüğümde, yine gömleğini çıkarmış ve başlığımın dibinde oturuyordu. Çarşafın belinin etrafında toplanmıştı ve gözlerindeki şeytani ışıltıya hiç uymayan masum bir gülümsemeyle, "Seni izlemek beni tahrik etti," dedi. Yavaşça, saçının üst kısmını tutan tokaları çıkarmak için elini uzattı. Başım dönüyordu, dudaklarımdan çıkan kahkaha sesimi kısmıştı. "Bana yakmamı söylemene şaşırdım."

Onu uyutma fikri tamamen uçup gitmişti ve yorganın altından elimi uzatıp ayağını serbest bıraktım, ayak kemerine bir öpücük kondurdum. "Bu gece ders yok, sana bakmak istiyorum." Gözlerim, serin gece havasında tekrar sertleşen meme uçlarının görüntüsüne hipnotize olmuştu. Baş başlığa yaslandı, küçük parmakları soluk karnının üzerinde dolaşıyordu. Kimsenin beni geveze bir adam olarak tanımlayacağını bilmiyordum, ama April'ın yanında hiç çaba sarf etmeden doğru şeyi söylemeyi başardım. Bu, kafamdaki her düşünceyi ona anlatmak istememe neden oldu. Yatağa tırmanarak, alışkın parmaklarımla kiltimin kemerini çözdüm, aklım sadece yatak örtüsünün altında yarıda kalan şeydeydi. "Sana bakılmak ister misin, prenses?"

"Evet." Ellerimle çarşafıyı çektim ve o kalçalarını kaldırdı.

"Bu sefer bacaklarını olabildiğince aç. Bir daha kesintiye uğramayacağım." O hemen itaat etti, boğazında küçük bir inilti takıldı.

Bekleyiş kanımın hızlanmasına neden oldu ve kendimi yatağa bastırdım; sikim vücudumla yatak arasında sıkıştığında hissettiğim acı, enfes bir tatlılıktaydı. Vücudunun kıvrımlarının üzerinden gözlerine bakarak, her iki uyluğuna da nazik, ıslak bir öpücük kondurdum; bacaklarını omuzlarıma doladığında bacaklarındaki titremeleri severek izledim. Beni kendine çekmeye çalışırken ayak parmakları sırtımı boydan boya okşadı. "Sabır," diye fısıldadım kulağına.

"*Haftalar* oldu Mal, yeterince sabırlı davrandım."

Gülerek, nefesimin ıslak kıvrımlarına değmesine izin verdim. O ise çılgınca küfrederek kıvrandı. Hayatımda *bunu* daha önce sadece bir kez yapmıştım ve partnerimin keyif almasını ummaktan başka bir şey yapamayacak kadar endişeliydim. Ancak April'la birlikteyken hiç gerginlik hissetmedim ve onun da tüm bu haftalar boyunca benim kadar ızdırap çektiğini duymak bana o kadar güç verdi ki, sonunda dilimi ona bastırdığımda gözlerine baktım ve inlemelerinin içime işlemesine izin verdim.

Geri çekilip fısıldadım, "Sana çiçek alıp seni bir randevuya çıkarmak istiyorum, ister misin?"

Onu tekrar yaladım, bu sefer daha uzun süre, klitorisini yumuşakça yaladım. Cevabı mırıldanarak *evet* oldu.

"Ve sana kahvaltı hazırlayayım. Krep sever misin, prenses?" Şimdi açıklığını yaladım, dilimi kıvrımlarının arasına batırdım, ta ki dilimin etrafında sıkılaştığını hissedene kadar. *Siktir*. Kalçalarım refleks olarak yatağa doğru sıçradı, tam da onunla birlikte.

"Evet, *evet!*"

Güçlü uyluklarıyla beni kendine çekti ve ellerim kalçalarını kavradı, onu ağızma doğru kaldırdı. "Aferin kızım, *lanet olsun*, tadın inanılmaz." Dudaklarımı yaladım, onun misk kokulu, kadınsı tadında kendimden geçtim.

"Mal! Mal, lütfen durma." Elleri saçlarıma daldı, kafa derim karıncalanana kadar çekti.

"Kahvaltıdan sonra sana bir banyo hazırlamak istiyorum. Sıgmayacağım ama seninle birlikte sıkışıp gireceğim. Bunu ister misin?" Cevap vermedi, ben de onun merkezinden uzaklaşıp yumuşak uyluklarını ısırmaya başladım.

Adımı fısıldadı ve kalçalarını kıvrarak ağızımı aradı. "Soruma cevap ver, April."

"Evet! Evet, istediğim bu. Tek istediğim bu!" Neye razı olduğunu bildiğinden bile emin değildim ama yine de inledim.

"Elini tutmak istiyorum," itiraf ettim. Çığlıkları arttı ve ben de onun kadar kendimden geçmiştim, yatağa doğru itiyordum, ağızımdan kelimeler dökülürken aklım başımdan gitmişti. "Bana dans etmeyi öğretmeni istiyorum, yapar mısın?"

"Evet, ne istersen!"

Sanki cinlenmiş bir adam gibi tekrar daldım, ısırp yalayıp yaladım, ta ki onun yaklaştığını anlayana kadar. Tam zirveye ulaşmadan önce sırt üstü döndüm, onu da yanımda sürükledim, böylece uylukları kulaklarımın iki yanına bastırdı. Yıllardır kurduğum bir fantezi nihayet gerçekleşiyordu. Çığlık attı, kendini toparlamak için başlığa tutundu. "Yüzüme, prenses." Bu senaryoyu yüzlerce kez hayal etmişim, şimdi erotik bir flip book gibi zihnimden geçiyordu. Rüyamda görmüştüm, tam uyanmadan elime boşalmışım.

O muhteşem gözler, anladığını gösteren bir ifadeyle açıldı. "Ben... ben hiç..."

"Güzel. Ben de."

Dudaklarını ısırdı ve bunu düşündüğünü anladım. O kadar ıslaktı ki, uylukları ve yüzümün alt kısmı ıslanmıştı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. "*Şimdi*, April."

"Ya nefes alamazsan?"

Sırıttım. "Nefes alabileceğim." "Ama ya *alamazsan*?"

Elimi uyluklarına doladım, parmak uçlarım muhteşem kıvrımlarına bastırdı. "İki kez sıkacağım." Bu önlemin gereksiz olduğunu bilerek, onu daha çabuk ağızıma almak için gösterdim.

Hâlâ tereddüt ediyordu. "Ya seni hemen öldürürsem?"

Bu sefer kahkahamı tutamadım. Onu ellerimle sabit tutarak başımı kaldırdım ve ona uzun, kaygan bir yalamada bulundum, geri çekildiğimde inledim. "Prensес, bu dünyada tadacağım son şey senin güzel küçük amcığın olursa, mutlu bir adam olarak öleceğim."

"Tanrım." Kafasını geriye attı ve anında eğildi. O lezzetli ağırlığını ellerimle yakaladım, gözlerine bakarak onu ayırdım ve klitorisini ağzıma aldım. Kalçaları baştan çıkarıcı küçük itmelerle sallanıyordu, arzusu damlalar halinde çenemden boğazıma akıyordu. Elimden geldiğince yakaladım, onu yudumladım, tadına bağımlı bir şekilde. "Çok az kaldı." Öyle olduğunu biliyordum, vücudundaki her gergin çizgide hissedebiliyordum. Tamamen aynı hareketi yapmaya devam ettim, dilimin düz kısmıyla klitorisini okşadım, hareketimi değiştirirsem o coşkuyu kaybedeceğinden korkuyordum. Kalçalarım boşluğa doğru itiliyordu, uçta damlalar birikiyor ve boyum boyunca akıyordu. Aşağı uzanıp kendimi avuçlamak için can atıyordum ama kendimi tuttum, boşaldığımda onun içinde olmak istiyordum.

Orgazmı geldiğinde, ağzı sessiz bir çığlık atar gibi açıldı, tüm vücudu kavis çizdi. Elleri geriye uzanıp uyluklarımı kavradı, tırnakları kaslarıma batıyordu. O öne doğru yığılana ve durmam için yalvarana kadar ısırmaya, yalamaya devam ettim.

"*Vay anasını.*" Küfürü defalarca tekrarladı. "Bu da neydi böyle?" Bir cevabım olsaydı, söyleyemezdim. Onun arzusu söndürülmüş olabilir, ama benimki patlamaya hazır bir volkan gibiydi.

Sert ellerimle onu vücudumun aşağısına çektim, amını yaladığım aynı şiddetle onu öptüm. "Seni sikmem lazım, yapabilir miyim?" Cevap vermek yerine, beni yatağın üstüne çekti, sırt üstü dönmeye çalıştı. Onu durdurup, "Yine üstte olmanı istiyorum," dedim. Bana karşı çıkmadı, sadece bacaklarının arasına uzanıp zonklayan sikimi yakaladı, ikimizi de küfür ettirecek bir hareketle onu kıvrımları arasında ovuşturdu, beni defalarca tahrik ettikten sonra sikimin ucunu içine itti, sonra hepsini tekrar etti. "Şimdi," diye emrettim, acı verici zevkten gözlerim kaydı. O sadece başını salladı ve saldırısına devam etti.

"Hiç sadece ucuyla oynadın mı, Mal?" Titreyen başım çarşafıya sürtündü. "Güzel. Beni işkence ettin, şimdi sıra bende."

Beni içinden çıkardı, sikimi sıcak merkezine bastırdı ve sadece sikimin ucu girip çıkana kadar geriye yaslandı. Bakışlarım birleştiğimiz yere düştü, manzara beni büyülemişti. "Yeter," diye yalvardım sonunda. O devam etti ve ben onu

ve yüzünü benimkine doğru çekerek vahşi bir öpücük verdim. "Eğer beni hemen sikmezsen, o güzel göğüslerinin üzerine boşalacağım."

Kahkahası bıçak sırtı gibi keskin ve tizdi. "Bu, sandığın gibi bir tehdit değil."

O üzerime çöktüğünde, sikimi bir eldiven gibi sıkarken verebileceğim herhangi bir cevap kayboldu. "*Bebeğim...* bu çok iyi." Bu sözleri defalarca nefes nefese söyledim, kalçalarım onunkilere ulaşmak için havaya kalktı. Göğsümde ter birikiyordu, ortak arzumuz kucağıma damlıyordu, her bir hareketin müstehcen bir yankı uyandırmasına neden oluyordu. Bu beni daha da yukarı itti, sikişimizin sesleri bile beni tahrik ediyordu. Arkasına uzanıp taşaklarımı avuçladığında, gözlerim neredeyse geriye devrildi. Ve birlikte boşaldığımızda, onun çığlıkları yumuşak ve kadınsıydı, benimkiler ise bir kurt uluması gibiydi. Yüzünden bir an bile gözlerimi ayırmadım, her saniyeyi hafızamın derinliklerine kazıdım.

Yorganın altına geri kayarken ona uzanmak kendiliğinden geldi. O da aynı coşkuyla boşaldı, kolumun altına sokuldu ve yumuşak vücudunu benim vücuduma bastırdı. *Sakin ol*, o kıvrımları hissederken vücuduma uyardım. Onu sonsuza kadar sikebilirdim ve bu abartı değildi. Sadece nefes nefese inlemeleri bile haftalarca hayatta kalmam için yeterli besin olurdu. Aynı zamanda, ondan tek istediğimin bu olduğunu düşünebileceği fikrinden nefret ediyordum, bu yüzden tüm düşüncelerimi ağrıyan, yarı dik haldeki sikimden uzaklaştırmaya çalıştım — her ne kadar o da onu uyluğuna değdiğini hissetmiş olmalıydı — ve terli alnına bir öpücük kondurdum.

"Ee..." Elini göğsümden yukarı doğru kaydırды, meme ucumu okşadı ve göğüs kıllarımı geçip diğerine ulaştı. "Biraz müstehcen konuşuyorsun, Mal." Sanki biri içimde bir kibrit yakmış gibiydi. Cildim yanıyordu ve çarşafların altına dalmak istedim. O anda doğru gelmişti, ama şimdi... *ya fazla gelmişse?* Geri çekilmeye başlamış olmalıyım ki bacağı kalçalarımı sımsıkı sardı. "Seni utandırmaya çalışmıyorum. Hoşuma gitti." Bana daha da yaklaştı, eli ince örtünün altında gizlenen sertliğe tehlikeli derecede yaklaştı. "*Çok* hoşuma gitti. Sadece biraz... beklenmedikti."

Uyluklarını tutarak, gözlerimiz aynı hizada olsun diye yan tarafa döndüm. Aynı yastığı paylaşıyorduk, karışık bukleleri beyaz çarşafın üzerine yayılmıştı, tam da fantezilerimden çıkmış bir görüntüydü. *Tık.* Kasaya eklenecek bir anı daha. "Benim için de beklenmedik bir şeydi, ilk kez böyle oldum," diye itiraf ettim biraz tereddütle.

"Gerçekten mi?" Gözlerini kısarak bana yalan söylediğimi ima etti.

"Evet. Cinsel deneyimlerimi bir elin parmaklarıyla sayabilirim ve bu... bu, öncekilerden farklıydı." Bu itiraf, bir güç takası gibi hissettirdi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir elin parmaklarıyla mı? Başparmağı da dahil mi?"

"Az önce ağzımdan çıkan onca söz varken, sen buna mı odaklanıyorsun?"

O şeytani bir şekilde güldü ve ben onu öptüm, dudaklarımda hissetmeye ihtiyacım vardı. "Sadece şaşırdım," dedi ben geri çekildiğimde. "Bu konuda gerçekten çok iyisin... Aslında haksız bir şekilde iyisin."

Tık.

"Çok okurum."

"*Hmmm*, ne şanslıyım. İnekler her zaman daha iyi yapar." Kendini göğsüme attı, bir elini yorganın altına soktu ve ipeksi parmaklarıyla sikimi kavradı. Uzun ve alçak bir inilti çıkardım, başımı yastığa gömdüm. "Peki, tam olarak kaç taneden bahsediyoruz?" Diğer elini kaldırdı, parmaklarını ve başparmağını iyice açtı.

Ne sorduğunu anladım, bu yüzden cevap olarak başımı salladım. Yavaşça pompaladı ve bu his karşısında ağzım açık kaldı. Sonra başparmağını indirdi ve ben yine başımı salladım. Bir kez daha pompaladı ve işaret parmağını indirdi. O sefer başımı salladım.

Üç. O da dahil olmak üzere üç kadın.

Beni yavaşça okşamaya devam etti. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Olmamalı..." Başparmağı başımı daireler çizdi. Zar zor konuşabiliyordum. "Bu sürpriz olmamalı... Sınırdan inzivaya çekilmiş bir viski üreticisinin pek fazla... pek fazla hareket görmemesi."

"Aslında öyle. Skye, benimle yer değiştirmek için her şeyi verecek seksi, genç turistlerle dolup taşıyor." Sözlerinin ne kadar samimi olduğunu duydum ve benim hakkımdaki görüşünün benimkinden ne kadar farklı olduğunu merak etmeden edemedim. Bana baktığında kendimi yetenekli, güvenilir hissettim. Bana dokunduğunda arzulandığımı hissettim. Kadınlar

beni *arzulamışlardı* ve turistler hakkındaki yorumu da çok da yanlış sayılmazdı. Callum, Skye'daki yoğun bir yaz sezonunda, Edinburgh'da yaşadığı onca yıldan daha fazla hareket gördüğünü söyleyerek şaka yapmıştı.

"Bu beni bencil yapabilir," diye devam etti, vuruşlarının hızı artarken. "Ama sayının bu kadar az olmasına seviniyorum." *Sayı önemli değil, sıfır da olabilir yüz de, artık sadece sen varsın.* Bir şekilde sözlerimi içimde tuttum, onun yerine onu vücudumun üzerinde geriye doğru çektim, o kadar hızlıydı ki kıkırdamaya başladı.

Elleri göğsüme kondu. "Yine üstte miyim?" Sesi şaşkın geliyordu.

"Evet," dişlerimi sıkarak söyledim, kendimi zaten hizaya getiriyordum. "Sorun olur mu?"

Cevap olarak, benim fazlasıyla istekli ağzımı göğsüne doğru çekti.

Tükenince uyuduk.

April yatağın üçte ikisini kapladı ve çarşaflarımı bir koza gibi etrafına sardı, bu sorun değildi çünkü uyanıp onu kendime yaklaştırmaya devam ediyordum.

Hayatımın en iyi uykusuydu.

Vajinam bozulmuş. Uyandığımdaya aklıma gelen ilk düşünce buydu.

Ayaklarımda dibindeki küçük köpeğin ağırlığı tanıdık geliyordu, ama geri kalan her şey – çarşaflara sinmiş o erkeksi koku, biraz fazla yumuşak yastık, bacaklarımda arasında hissettiğim o yanma hissi – önceki gecenin her bir lezzetli anını bir anda zihnime geri getiriyordu. Gözlerimi birden açtım. Mal'ın kulübesi o kadar sessizdi ki, yalnız olduğumu anladım. Duvardaki saat tik tak ediyordu, Dudley ve Boy rahatça nefes alıp veriyordu. *Neden beni uyandırmadı?* Sonra birbirimize şüpheye yer bırakmayacağımıza dair verdiğimiz sözü hatırladım.

Daha fazla endişelenemeden, yanımdaki yastıktan hafif bir kağıt hışırtısı geldi. Katlanmış ekose gömleklerinden birinin üstünde bir not duruyordu. Oturup, Mal'ın dağınık el yazısını okurken Boy'un yumuşak tüylerini okşadım. Ben dönmeden uyanırsan mutfağa git X

Altındaki öpücük biraz bulaşmıştı, sanki düşünmeden yazıp silmeye çalışmış gibi. Çıplak vücuduma gömleği geçirip sanki Noel sabahıymış gibi mutfağa koştuğumdaya, gülümsememin delilik sınırında olduğunu biliyordum. Bir tabakta üç adet pişmiş krep, "Isıt beni" yazan başka bir notun yanında bekliyordu. Tezgahın üzerinde, folyo ile kaplı bir torba öğütölmüş kahve ve çeşitli kaseler duruyordu. Her birini açtığımda, doğranmış meyve, fındık ve küçük bir akçaağaç şurubu kabı buldum. *Bütün bunları hazırlamak için ne kadar erken kalkmış olmalıydı?* Aç bile değildim, ama yine de gözlerimden yaşlar süzölürken krepleri iyice ısıttım, sonra önceki gece orada olmadığına emin olduğum bir papatya vazosunun yanında her bir lokmayı yedim.

Tabağımı lavaboya götürdüğümde, bakır muslukların üstünde dengede duran başka bir not beni bekliyordu. Banyo. Küvetin kenarını süsleyen yanmamış mumları ve bir kavanoz banyo tuzunu görünce gözlerimden gerçek gözyaşları süzüldü. Kapağı açıp kokladım. Lavanta, tatlı bir şeyle karışmıştı. Mal bana lavanta seven bir adam gibi gelmezdi.

İçeri gir. En az otuz dakika. Boş pençeli ayaklı küvetin dibindeki notta böyle yazıyordu. Kafamda yankılanan keskin emri duyunca güldüm. Dün gece, tatlı ve şefkatli olup tüm kontrolünü kaybetmiş olsa bile, Mal'ın ses tonunda bir otorite havası vardı. Düşünmek bile tüylerimi diken diken etti. Tatlı Mal, inkar edilemez bir şekilde seksi. Ama otoriter Mal? O tarafıyla da oynamak için can atıyordum.

Bir iniltiyle sıcak suya daldım, şifalı tuzların gergin kaslarımı rahatlatmasına izin verdim. O burada değildi, ama yine de bana bakmanın bir yolunu bulmuştu. Bir yıl süren ilişkilerim olmuştu, ama partnerimde hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Başımı küvetin kenarına yaslayarak, ilk kez Malcolm Macabe'ye gerçekten ait olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Onun bana ait olmasının. Her gün böyle olurdu, çünkü Mal başka birinin kalbini ele geçirseydi, ona kendisi için önemli olan her şeye davrandığı gibi davranırdı: düşünceli, kararlı ve sarsılmaz bir azimle. Yarım yamalak bir şey olmazdı.

Sadece bir an için, onun küvetinde, onun için değerli olan birkaç eşyanın bulunduğu kulübesinde, o kadının ben olabileceğimi hayal ettim.

Sonunda Mal'ı damıtma tesisinde, yıkama kabının üzerine eğilmiş, küçük bir kadranı okuyarak buldum. Isıtılmış maya sayesinde burası nemliydi ve saçları şakaklarına yapışmıştı. "Durum nasıl?" diye sordum. İrkildi ve kafasını ahşap yıkama kabının kapağına sertçe çarptı. "Kahretsin. Özür dilerim. Beni duyduğunu sanmıştım." Hemen yanına koştum. Bana seslenmek yerine çömeldi, önce Boy'u, sonra da ellerini coşkuyla yalayan Dudley'i selamladı. Sonunda o fırtına bulutu gibi gözlerini bana çevirdiğinde, kızardığını fark ettim. "Günaydın," diye tekrar denedim.

Hâlâ ayaklarımın dibinde çömelmiş haldeyken boğazını temizledi, gözleri giydiğim azıcık kıyafeti tarıyordu; hâlâ sadece ekose gömleği ve yatağının başucundaki çekmecedен çaldığım bir çift rahat çorap giymişti. Arayışım sırasında, önceki gece benden aldığı dantelli iç çamaşırlarla birlikte rehin tuttuğu sütyenin yerini de keşfettim. Onları büyük bir keyifle saklandıkları yere geri koydum. "Günaydın." Sesi sert bir okşama gibiydi.

Başparmağımı, dudağının üstündeki yumuşak sakalların üzerinde gezdirdim. "Umarım bu gömleği benim için bırakmışsındır, çünkü geri alamayacaksın."

Eli baldırımı sardı, bacağımı okşayarak dizimin arkasına uzandı. "Bıraktım. Bana senden çok daha yakışıyor." Kaşlarımı kaldırdığımı hissettim. "Yani..." Kafasını sersemlemiş gibi salladı. "Sana benden çok daha yakışıyor."

Gülmekten kendimi alamadım, onun gerginliği beni rahatlatıyordu. İki elimle başının arkasını kavrayarak onu çömelmiş pozisyonundan dizlerinin üzerine çektim. Bu pozisyonda çenesi göğüslerime değiyordu ve ikimizin de farkına vardığı anı tam olarak gördüm. Yanakları hâlâ kızarmıştı ama dudaklarını yaladı. "Düşünüyordum da" —sesim, kesinlikle gerginlikten *kaynaklanmayan* bir şey yüzünden hafifçe titriyordu— "Kahvaltı için teşekkür etmek amacıyla bu akşam sana akşam yemeği hazırlayabilirim."

"Kahvaltı için bana teşekkür etmene gerek yok."

Başını daha sıkı kavradım, sesimde öfke vardı. "Sana çıkma teklif etmeye çalışıyorum, Mal!"

Anladı ve gözleri kocaman açıldı. "Oh... *Evet!*" Başını sallaması, sallanan kafalı oyuncağı mükemmel bir şekilde taklit ediyordu. "Evet, çok isterim."

"Güzel." Son zamanlarda sık sık yaptığım gibi yine güldüm ve kollarımı omuzlarına dolayarak ona sadece hızlı bir öpücük vermek niyetiyle yaklaştım. Ama işler hızla tırmandı, ta ki o topuklarının üzerine oturana ve ben de kucağına oturup kendimi kot pantolonunun ön tarafına sürtmeye başlayana kadar. Eli gömleğimin içine süzüldü, içim boş olduğunu fark edince ağzıma homurdandı, sonra iki kalçamı kavradı ve beni kendine sıkıca çekti. Sadece birkaç saat önce üç kez seks yapmış olduğumuzu ve vajinamın sanki peynir rendesinden geçirilmiş gibi hissettiğimi düşünürsek, tüm bu durum müstehcen ve saçmaydı. Ama inanılmaz derecede

ıslaktım ve inliyordum. Ve eğer beni tam burada, beton zeminde sikmek istiyorsa, ben de buna tamamen hazırdım.

"Mal?"

İkimiz de sesi tanıdık ve ben anında geri çekilmeye başladım. Ama Mal... beni daha sert öptü, vücudumu zorla geriye doğru bükerek kucağına doğru eğilene kadar. Bunu kasten yapıyordu, Callum'un bizi görmesini istiyordu. Bu düşünce beni kızdırmalıydı, ama beni daha da tahrik etti. İnlemem ağzını doldurdu, tırnaklarım boynuna batıyordu. Geri çekilip, "Sana o kadar aşığım ki, bunun farkında mısın?" diye fısıldadı.

"Kardeşim, sen... *oh...*"

Gözlerini benden ayırmadan, Mal bana yine yavaşça, ağzı açık bir öpücük verdi, sonra ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. Callum'a gitmesi için bağırarak istedim ki Mal sözünü bitirebilsin. *Bana deli gibi aşık mı? Bu demek oluyor ki...*

"Günaydın," dedi Callum. Ona bir bakış attığımda, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kardeşine alaycı bir gülümseme yöneltmiş olduğunu gördüm. "Gerçi görünüşe göre bazılarımızın sabahı diğerlerinden daha iyi geçiyor." Ben homurdandım ve Callum'un parlak gözleri bana kayd, tsk diye ses çıkardı. "April, çok dağınık görünüyorsun... seni bıraktığım halinden kesinlikle çok farklı."

Mal'ın hırlaması o kadar şiddetliydi ki, Boy alçak sesle inledi. Sonra beni arkasına çekti, çıplak bacaklarımı Callum'un görüşünden sakladı. Ödünç aldığım gömlek beni bilekten uyluk ortasına kadar örtüyordu, normalde giydiğim kıyafetlerden çok daha fazla örtüyordu. Bunu belirtmek için doğru zaman gibi görünmüyordu.

Callum yatıştırıcı bir şekilde iki elini kaldırdı ve Mal bir şey söyleyemeden geri çekildi. "Sadece müzik setimi almaya gelmiştim, daha sonra tekrar gelirim. Anlaşılan seni *zor* bir anda yakalamışım." Kendi şakasına kıkırdadı ve ben de gülmek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

"Çok komik... defol buradan," diye karşılık verdi Mal.

"Çıktım bile." Kapı arkasından kapandığında, tuhaf bir sessizlik çöktü.

Mal bana döndü, iki elimi de tuttu ve başparmaklarıyla parmak eklemlerimi ovuşturdu. "Hâlâ akşam yemeğine gelmemi istiyor musun?"

Bu soru beni şaşırttı. "*Tabii ki.*"

Rahatlamış görünüyordu ve başparmağı gömleğimin yakasına gitti, düğmelerin sırasını aşağı doğru çekerek. "Bir şey getireyim mi?"

"Sadece kendini."

Yine şaşkın bir ifadeyle bana baktı ve tereddüt etti; daha fazlasını söylemek üzereydi ki, son anda beni kendine doğru çekti ve yanağıma tatlı bir öpücük kondurdu. Bu hareket karşısında kalbim sıkıştı, ona karşı hissettiklerimin derinliği karşısında şaşırdım. Başka biri olsaydı, seks gözlüğü taktığımı söylerdim, ama bunun daha fazlası olduğunu biliyordum. Bu adam on saat önce bile dilini içime sokmuştu ve giysilerimi yırtıp atıp kendimi bir adak gibi çalışma masasının üzerine serpmemek için kendimi zor tutuyordum. Daha önce kimse beni bu kadar tahrik etmemişti.

Ayak parmaklarımın ucuna yükselerek, kıllı çenesine bir öpücük kondurdum, sonra kulağına doğru eğilip fısıldadım, "Ve tatlı olarak... Küçük bir ipek gecelik giymeyi düşünüyordum. Aklımda mükemmel bir tane var."

Boğazı yutkunurken, parmakları kalçalarımın gömüldü. "Seni ipek giysiler içinde istemiyorum. Şu küçük pijamaları giy, hangileri olduğunu biliyorsun. Aklımdan çıkaramıyorum."

Bu adam.

"Sanırım bunu yapabilirim," dedim ve onu tekrar öpme dürtüsüne kapılmadan önce geri çekildim, Dudley'i yanıma aldım ve arkamı dönmemeye zorlayarak oradan ayrıldım.

Yemek masasına iki şarap kadehi koymuştum ki, Heather'ın yüzü mutfak kapısında belirdi, camın arkasından el sallarken yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "Dışarı çok sıcak." Kapıyı açar açmaz içeri daldı, ocakta yavaşça pişen makarna sosunu fark etmeden doğruca buzdolabına yöneldi. "Oh, kötü bir zamanda mı geldim?"

"Hiç de değil."

Buzdolabını unutarak, nadiren kullandığımız yemek masasına geri döndü ve büyükannemin en sevdiği, nişastadan dolayı hâlâ sert olan masa örtüsünün üzerine dizilmiş çeşitli çatal bıçak takımlarının üzerinde parmağını gezdirdi. Biraz abartmış olabilirdim. "Bunlar da ne?"

Hareket ettim, ellerimi arkamda sıktım. "Ben, şey, bir randevum var. En azından, randevu olduğunu düşünüyorum."

"Callum'la mı?" Kaşlarını çattı ve hazırlanan yemeklere tekrar baktı.

"Hayır." İlk kez arkadaşımın bununla bir sorunu olabileceğini düşündüm bununla bir sorunu olabileceğini ilk kez düşündüm. Başlangıçta beni Mal'a yöneltmişti, ama tadımda Callum hakkında yaptığı şaka, onun, bir kardeşi diğerine karşı kışkırttığını düşünmesine neden olmuş olabilirdi. "Malcolm."

"Malcolm mu? *Kardeşim* Malcolm mu?"

"Evet." Ses tonum daha tereddütlü olamazdı.

"Evet!" Ellerini hızla çırpması beni irkitti. "Biliyordum! Lanet olsun, biliyordum!"

"Neyi biliyordun?"

"Sen ve Mal! Ona hep aşıktın, bu çok belliydi. Kardeşimi anlamak zor olabilir, ama ben hemen tahmin ettim... Kimse bakmıyorken sana bakışında bir şey var."

Ellerim pembe şakayık aranjmanının üzerinde dondu. "Bana nasıl bakıyor?"

"Sanki... sen bir *keşifmişsin gibi*." Boğazımı yuttum. "Sanki sen, nasıl çözüleceğini bilmediği ama yine de denemek istediği bir bulmaca gibisin."

Ne diyeceğimi bilemedim. "O kadar karmaşık biri değilim," diye fısıldadım sonunda, vazoyu masaya taşıırken.

"Hayır," dedi o da hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ama Mal için öylesin. Kardeşim tanıdığım en iyi adam. Bunu Callum'a ya da Alastair'e söyleme, ama bu gerçek. O akıllı, nazik ve sadık. Karşılığında hiçbir şey beklemeden verir. Kocaman bir kalbi var, ama ailesi ve Kier dışında kimseye açmadı çünkü içten içe kabul edilmeyeceğinden korkuyor, sanki mutluluğu hak etmiyormuş gibi." Yüzündeki gözyaşlarını silerek hafifçe ağladı ve ben de ona yaklaştım, çünkü söylediği her şey doğrudu ve ben de ağlamak istiyordum. Ona sarıldım ve o da bana sarıldı. "Demek istediğim şu ki, lütfen ona zarar verme."

"Onu asla incitmem. *Asla*." Başımı şiddetle salladım. "

Callum'a ilgi duyduğumu düşündüğünü biliyorum, ama hiçbir şey yoktu. İkimizden de."

Geri çekildi ve elini salladı. "Oh, bunu biliyorum. Callum senden hiç hoşlanmıyor."

"Şey... *ah?*" Bunu ilk söyleyenin ben olduğumu biliyordum, ama Heather'ın bunu bu kadar açık bir şekilde doğrulaması yine de gururumu biraz incitti.

"Öyle demek istemedim! Haftalardır seni ve Mal'ı bir araya getirmek için planlar yapıyoruz."

"Ne?" Ona şaşkın şaşkın baktım. O sabah Callum'un kasten Mal'ı kıskandırmaya çalıştığını tahmin etmişim, ama Heather da mı? "Ciddi misin?"

"Evet. Şimdi..." Bir talim çavuşu gibi ellerini çırpı. "Her şey mükemmel olmalı. Giysin bu mu?"

İkimiz de giydiğim bol şort ve tişörtlere baktık. "Bunun nesi var?"

"Mal umursamaz ama biraz özensiz duruyor."

Gülerek, "Bebeğim, lütfen çöpçatanlık yapma, bu sana kötü geliyor." dedim.

"Bana Cilla Black de." Sonra *Surprise, Surprise* şarkısını berbat bir şekilde söylemeye başladı.

"*Blind Date*'i kastediyorsun," dedim.

Bana sert bir bakış attı. "Gerçekten kaybedecek vaktimiz yok. Sen giyin, ben bu dağınıklığı toparlayayım."

"Emredersiniz, kaptan."

"Beyaz mı kırmızı mı tercih eder?" Köy dükkanından aldığım iki şişe şarabı havaya kaldırdım. Seçenekler oldukça sınırlıydı.

Heather kırmızı şarabı işaret etti. "Viski dışında içtiği tek alkol bu."

Bu bilgiyi aklımın bir köşesine yazdım. "Sence bardan biraz viski almalı mıydım?" Dudaklarımı ısırarak, aşağıya koşup bir tane almaya vaktim olup olmadığını düşündüm.

O, hazırladığı makarna sosunun üzerinden bana şaşkın bir gülümseme attı. "Bu konuda gerginsin."

"Gergin değilim." Kahvaltı taburesinin arkasına sıkıca tutunarak derin bir nefes verdim. "*Tamam*, gerginim, evet. Aslında hiç

, tüm eski sevgililerimle iş aracılığıyla tanıştım ve bir şekilde ilişkiye girdik. Ve Mal..." Özel. Bunu yüksek sesle söyleyemedim.

Yine sırtı ve elimden şarabı aldı, bolca bir kadeh doldurup bana geri itti. Yarısını neredeyse tadına bile bakmadan yudumladım, sonra eteğimin kırıksıklıklarını düzelttim. Sıcak bir akşamdı, bu yüzden kalçalarım yapışan yeşim yeşili, ipeksi, baldır boyu bir etek ve etek ucunun altından göbek deliğimin bir kısmını gösteren, yüksek yakalı ve geniş askılı beyaz bir tişört giymiştim. Yazlık ve eğlenceli hissettiriyordu ama fazla seksi değildi.

Dün gece, hemen tekrarlamak istediğim gerçek dışı bir karşılaşma olmuştu, ama ayrılırken verdiğimiz sözlerle rağmen Mal'ın kendini rahat hissetmesini istiyordum. Heather'ın sözleri yine zihnimden geçti.

Bana nasıl bakıyor?

Sanki... sen bir keşifmişsin gibi.

Bu, bir kedi gibi göğsüne kıvrılıp bir daha hiç ayrılmak istememe neden oldu. Birlikte geçirdiğimiz tek bir geceden sonra böyle düşünceler beslemek delilikti.

Dunnage'daki saymazsak, beş orgazmdan olmalı. Aklım bu düşünceyi anında reddetti. Orgazmlar değildi, Mal'dı. Benim yapabileceğimi bildiği için kontrolü ele alıp benim için yapmak yerine, kendim için yapmamı öğretmesini seviyordum. Bana bakışını ve her şeyi görmesini, saklamaya çalıştığım kısımları bile. Hatta saçma bir şey söylediğimde çıkardığı homurtuyu bile sevmeye başlamıştım. *Kahretsin.*

"Makarnanın birkaç dakika daha pişmesi gerekiyor." Heather'ın sesi beni dalgınlığımdan uyandırdı.

"Teşekkürler, hayatımı kurtardın." İş devralmak için mutfak adasının etrafından dolaştım ama kapı zili çaldı. Ön kapı. İkimiz de birbirimize baktık.

"Mal olamaz, o arka kapıyı kullanırdı," dedi.

Haklıydı. "Hemen dönerim." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak koridordan geçip antreye çıktım. Kim olursa olsun, umarım çabucak başımdan savabilirim. Uzun süredir kullanılmadığı için sertleşmiş kilidi açmak bir saniye sürdü ve sonunda kilidi geri çektiğimde donakaldım. Mal.

sakalını ince bir tüy tabakası kalacak şekilde kesmi , saçlarını taramı  ve yüzünden uzakla tırmı tı. Yumru unda gevşek  i ek sapları ezilmeye ba lamı tı.

"Erken geldim."  a kınlı ımı fark etti ve geri adım attı.

Dilim dama ıma yapı mı tı. "Kapıyı  almana gerek yoktu."

" ylece gelmek istemedim..." Sözünü kesti, gözleri vücudumda a a ı yukarı dola tı. Nefesi bir duman bulutu gibi a zından çıktı. " ok güzelsin."  i ekler daha da ezildi.

"Sen de  yle." Gerçekten  yleydi. Yakası açık, mükemmel  t lenmi  beyaz bir gömlek giymi tı ve g mle i, ince belini ortaya çıkaran siyah pantolonunun içine sokmu tu.  ltifatımı fark ettiyse de, buna hiçbir tepki vermedi. Kapıyı biraz daha açtı ve hareket etmesi biraz zaman aldı, tek kelime etmeden beni m tfa a kadar takip etti, Boy her zamanki gibi onun pe indeydi.

Mal, kız kardeşini görünce kapının e i inde donakaldı. "Bana aldırma kardeşim, ben tam çıkıyordum."

"Heather, ben üstümü de i treyim diye yemeğe göz kulak oldu," diye açıkladım.

Hâlâ konuşmuyordu ama gözleri kız karde ininkilerle bulu tu unda yanaklarının pembele ti ini gördüm. Heather'a döndüm ama yüzünde hiçbir ifade yoktu. Anlamalı bir şekilde  ks rd   mde, ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. Ben gidiyorum."

O geçerken elini sıktım. "Yardımanın için teşekkürler."

"Ne zaman istersen."  antasını omzuna asarken, " yi eğlenceler çocuklar, tezgahın üstüne biraz prezervatif bıraktım..."

"Ho  a kal, Heather!" Malcolm benden önce davrandı, kapı kapanana kadar yüzü patlayacak gibiydi.

" z r dilerim..."

" zg n m, o şey..." Birbirimizin sözünü keserek konuştuk, sonra sessizliğe büründük.

Başımı geriye e ip onun yakışıklı yüzüne baktım. "Bunun için özür dilerim, sen gelmeden önce ondan kurtulmayı planlamı tım. Yemin ederim d n geceyle ilgili tek kelime bile etmedim."

"Ben... Anlatsan da umurumda olmazdı."

"Oh." Bizim hakkımızda bilmelerinden rahatsız olmamıştı. Bu bilgi kalbimi sızlattı.

"Karde lerimin en sinir bozucu alı kanlı ı, yanlış zamanda ortaya çıkmak. Yemin ederim, o kadar da yakın değiliz."

Gölerek, "Aslında aranızdaki yakınlığı seviyorum, büyürken hep bir kardeşim olsun istemiştım," dedim. Fırının zamanlayıcısı çaldı ve ben, su taşmadan önce ocağı kısmak için mutfak adasının etrafında koştım. "Üzgünüm... bir saniye. Umarım makarna sorun olmaz, bunun biraz güvenli bir seçenek olduğunu biliyorum ama ne sevdiğini sormayı unuttum."

"Mükemmel." Yaptığım işi bırakıp ona baktım ve ikimiz de gülümsedik. Bu mide bulandırıcı derecede sevimliydi, ama o kadar mutluydum ki umurumda bile değildi.

Masaya doğru başımı salladım ve tabaklara makarna koymaya başladım. "Lütfen oturun. Bir şişe kırmızı şarap açtım ama isterseniz su ya da meyve suyu da var."

Önce masaya göz attı, daha önce koyduğum şakayık vazosunu gördü, sonra eline baktı, elinde tuttuğu yarı ezilmiş çiçekleri hatırlamış gibi görünüyordu. Omuzları çöktü ve bana döndü. "Bunu böyle mahvettiğim için üzgünüm."

Akşam yemeğini unutmuş, ona doğru döndüm ve daha fazla zarar vermeden elindeki çiçekleri aldım. O sabah kulübesindekilerle aynı beyaz papatyalardı. Saplarının kesilme şekline bakarak, elle toplanmış olduklarını anlayabiliyordum. "Çok güzeller," dedim. Eski bir erkek arkadaşım bir keresinde bana pembe güllerden oluşan, neredeyse iki metre yüksekliğinde bir duvar göndermişti. Aslında, *asistanı* göndermişti. Matt ertesi gün arayıp ne kadar pahalı olduklarını söylemişti. O lanet olası gül duvarına karşı, her seferinde bu buruşuk papatyaları tercih ederdim.

"Bu gece yavaş gideceğime söz vermiştim," diye uyardım, sonra parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Elleri sanki dünyadaki tek amacı buymuş gibi omuzlarımı kavradı, sonra dudakları benimkilerin altında açıldı. Mükemmel bir ilk buluşma öpücüğüydü. Tatlı başladı, dil olmadan, dudaklar açık. Sonra eli boynuma dolandı, başparmağı çenemi yukarı doğru bastırdı ve öpücük derinleşti. *Ah*, nasıl da derinleşti. Sanki saatler değil haftalar geçmiş gibi dudaklarımdan yudumladı, beni mutfak adasına doğru itti, zamanlayıcı tekrar çaldığında beni yarı kaldırdı. Geri çekilerek güldüm. Sarhoş gibi görünüyordu. "Belki de bir restorana gitmeliydik," diye şaka yaptım.

"Muhtemelen." Çiçekleri bir sürahiye koymak için beni bir an bıraktı. O şarabı dökerken ben makarnayı tabağa koyup domates sosunu ekledim, kadehimin üzerinde durup başımı sallamamı bekledi

. "Bu harika kokuyor," dedi, tabağı önüne koyduğumda.

"Elsie bana yemek yapmayı öğretti. Taşındığımda onu yanımda hissetmemi sağladı, öldükten sonra ise daha da fazla."

O, çatalında makarnayı çevirerek başını salladı. "Hatırlıyorum. Cumartesi günleri hep vişneli çikolatalı kek yapar ve onu damıtımhanesine getirirdi. Haftanın en güzel günüydü."

"Bunu unutmuştum! Eski tarif kitaplarını çıkarmam gerek, eminim orada bir yerlerde vardır."

Ağız doluyken inledi, sanırım makarnadan ziyade büyükannemin pastasını düşünerek. "Jess'e söyleme. Elsie o pastayı bir keresinde Paskalya kermesi için yapmıştı. O kadar popüler olmuştu ki, Jess onu satın alanlarla bir hafta boyunca konuşmamıştı."

Ağzım doluyken gülerek başımı salladım. "Onların rekabetini nasıl unutmuşum?"

O gülümsedi, çatalını bırakıp şarabına uzandı. "Hiçbir fikrim yok, efsaneydi. Her Noel fuarında birbirlerini pastacılıkta geçmeye çalışırlardı, köy pastacılık yarışması karşısında bebek İsa'nın doğumu neredeyse unutulurdu. Köşedeki dükkan sırf onlar için daha fazla çikolata sipariş ederdi."

Gülümsemem kocaman oldu. "Bunu özlemişim. Londra bazen o kadar yoğun olabiliyor ki, küçük şeyleri unutturuyor."

Gözleri benimkilerle buluştu, sonra hemen başka yere kaydı. "Londra'yı seviyor musun?"

Omuz silktilim. "Çoğu zaman. Sabahın üçünde kapıma bir pint çikolatalı brownie dondurma sipariş edebilmeyi ve tek bir metro yolculuğunda yirmi farklı dil duyabilmeyi seviyorum." Makarnamı karıştırırken onun dikkatini hissettim. "Penceremden yıldızları görememekten ya da uykuya dalarken denizin sesini duyamamaktan hoşlanmıyorum. Arkadaş dediğim insanları aslında ne kadar az tanıdığımı sevmiyorum." Bu gerçek boğazımı tıkadı. Buraya geldiğim haftalarda sadece Sydney ile ve o da sadece birkaç kez konuşmuştum. Başka kimse yokluğumu fark etmiş miydi ki? Buraya gelene kadar ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim. "Peki ya sen? Hiç başka bir yere gitmek istemedin mi?"

Bunu hiç düşünmemişti bile. "Asla."

"Bunu kıskanıyorum. Bir dilek hakkım olsaydı, o da huzur olurdu." Fazla açığa vurduğumu biliyordum ama kendimi durduramıyordum. "

Kafamın içinde sürekli bir ses, daha fazlasını yapmam, daha fazlasını başarmam gerektiğini fısıldıyor; bunu başarabilirsem, o zaman başarılı olmuş olacağım.”

Yavaşça çiğnedi ve yuttu. “Başarılı olduğunu düşünmüyor musun?”

“Bazı günler evet, bazı günler hayır.” Ne kadar dürüst olmak istediğime karar vermek için bir saniyem vardı. Sonunda, her şeyi açıkça söylemenin daha iyi olacağına karar verdim. “Bazen sürekli bir rol oynuyormuşum gibi hissediyorum, ‘kes’ kelimesini hiç duymayan bir aktris gibi. Bu yüzden doğru şeyi söylemeye ve doğru şeyi yapmaya çalışıyorum, ve sahne çekilmeye devam ediyorum.” O kadar sessizleşmişti ki içim cız etti. “Saçmalıyorum galiba...”

“Anlatıyorsun.” Hareketsiz kalmıştı, çenesi sanki beni ilk kez görüyormuş gibi hafifçe aralıktı. “Bence herkesin içinde ‘yeterli değilsin’ diyen bir ses vardır. Bazıları bunu diğerlerinden daha yüksek sesle duyar. *Sen* başarılısın, bu ne anlama geliyorsa artık.” Eli masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. “Kier o dans programını her hafta gözleri yaşlarla izlerdi. Seninle gurur duymadığı tek bir an bile olmadı.” Sözünün sonuna geldiğinde sesi boğuktu. Viski tadımında bana yaklaşıırkenki gerginliğini hatırladım. Kafası bacaklarımın arasında, bana dans etmeyi öğretmemi istediğini homurdanıyordu.

Bardağımyı elime alıp içindeki içkiyi çalkaladım. “Sen bunun sık olduğunu düşünmüştün,” dedim.

Derin bir nefes aldı. “İnanmadım. Eve gelmemek için bahane uydurduğunu *sandım*. Artık Kier’in sana hasta olduğunu bile söylemediğini bildiğime göre, gerçeği anladım.”

Sözleri mideme çöktü, yemeğin tadı acı geldi. Ona Kier’in borcu ve içki fabrikası hakkında gerçeği söylemem gerekiyordu. Sonra kulübesindeki rafta duran tek fotoğraf aklıma geldi. O ve Kier içki fabrikasında, Kier’in kolu onun omzunda. Ona bunu yapamazdım, aralarındaki bağı bozamazdım. İşler nihayet yükselişe geçmişken olmazdı. Dün geceki rakamlara bakmıştım ve umut vericiydiler. Bizi bu karmaşadan kurtarabilirsem, o asla bilmek zorunda kalmayacaktı.

İkimizin tabağı da temizlenince, kalkıp tabakları toplamaya gitti.

"Seni ben davet ettim, unutma," dedim, kendimi toparlayıp ayağa kalkarken.

"Otur, prenses." Bardağımı doldurdu, geçerken elini ensemin arkasına dokundurdu. "Sen yemek yaptın, ben bulaşıkları yıkayayım."

Sandalyeye yaslanıp şarabımı yudumlarken, mutfakta gömleğinin kollarını dirseklerinin üzerine sıyırırkenki halini izlemekten keyif aldım. Bulaşıkları durulayıp süzgeç rafına koyarken ön kollarındaki kaslar gerilip gevşiyordu. O, hiç şüphesiz gördüğüm en seksi adamdı. Midem sıkıştı, o sabah yavaş ilerleyeceğime dair verdiğim söz aklıma geldi. Gerçi, bir saat önce mutfak tezgahında ereksiyonunu bana sürtmüştü, yani o sözün pek bir anlamı kalmamıştı. Ayağa kalktığımda bacaklarım titredi. "Sanırım tatlıdan önce daha rahat bir şey giyeceğim."

Sanki eteğimin gitmesine üzölmüş gibi, beni tekrar baştan aşağı süzdü. "Biraz daha şarap?"

"Lütfen, ama sadece biraz." Zaten iki kadeh içmiştim. Merdivenleri koşarak çıktım, üst çekmecemden iki elimle pijamaları çıkardım — onun istediğı ve benim özel olarak yıkadığım pijamaları. Saçımı taradım ve biraz parfüm sıktım. Sonra, heyecanla dolup taşarak aşağıya koştum.

Bana sırtı dönüktü, başı buzdolabının içinde, artıkları yerleştiriyordu. Ayak seslerimi duymuş olmalıydı ki, "Tatlı için ne planladın?" diye sordu.

"Ben," diye cevap verdim, sanki kendi sesim değilmış gibi. Sanki odanın tamamında duraklat düğmesine basmışım da ardından iki kat hız vermişim gibi, tüm vücudu dondu; sonra o kadar hızlı döndü ki buzdolabının kapısındaki kavanozlar tıkırdadı. Gözleri beni yutuyordu. *Vay canına.* "İstediğın bu muydu?"

Başını salladı, sersemliğinden kurtulup kısa ve keskin bir sesle, "Buraya gel," dedi. Ben itaatkar bir şekilde yaklaştım ve yeterince yaklaştığımda, titrek işaret parmağını geniş askının altından geçirdi, küçük çil kümesi ulaşana kadar cildime zar zor değdi. "Sen nasıl gerçek olabiliyorsun? Bütün günümü, dün gecenin bir tür stres kaynaklı beden dışı deneyim olduğuna kendimi ikna etmeye çalışarak geçirdim."

"Stresli misin?"

"Evet... Hayır." Yaklaştı, ayakkabısının uçları çıplak ayak parmaklarımı sıyırdı. "Hayatım boyunca hiç bu kadar rahat hissetmemiştim, ama aynı zamanda

, muhtemelen bir tıp uzmanına kan basıncımı kontrol ettirmeliyim.”

Gölüşüm saf bir zevkten kaynaklanıyordu. “Eğer ölçüm yaptırmak istersen, buralarda Kier’in eski monitörlerinden biri duruyor sanırım. Bana terk edilmeni istemem, ihtiyar.”

O benim alayımı görmezden geldi, başını eğip burnunu boğazımın çizgisinde gezdirdi. Gözlerim geriye dönmeye başlamıştı ki, elimi göğsüne koyarak onu durdurdum. Kollarını bir anda gevşetti. “Dün gece söylediğin bir şeyi düşünüyordum.”

“Dün gece mi?” Çenesi seğirdi. “Eğer bir şey söyledimse... Eğer haddimi aştıysam...”

“Gitmedin.” Kollarımı onun kollarının arasına doladım, bedenlerimizi birbirine kenetledim. “Sınırlarımı sonuna kadar zorlamayı istiyorum Mal, sadece ne kadar esnek olduklarını görmek için.” Elleri kalçalarımı sımsıkı kavradı. “Ama önce...” Ondan uzaklaştım, mutfak tezgahındaki, hoparlöre bağlı telefonumu aldım ve tam da bu an için seçtiğim yavaş şarkıyı çalmaya başladım. “Benimle dans etmek istediğini söylemiştin.”

Geri dönmek için acele etmedim, bundan sonrasının nasıl gelişeceğini ona bıraktım. O, benim her adımımı takip etti, ben şehvetli ritmi kolayca yakalarken kalçalarımın sallanışına büyülenmiş gibiydi. Biraz geri çekildi. “Daha önce hiç dans etmedim... Nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Biliyorsun.” Ellerimi uzattım ve o da onları bir can simidi gibi kavradı. “Dansın kuralı yok, sadece doğru gelen ne varsa o.” Beni şöminenin önündeki halıya sürüklememe izin verdi, yüzündeki ifade sanki gemiden atılacakmış gibi bir adaminkine benziyordu. Hem gülmek hem de ağlamak istedim. Nasıl olur da kimse bu harika adama kendisiyle dans etmesi için yalvarmamıştı?

Ben sallanmaya başladığımda o hareketsiz kaldı. Elleri benimkine sıkıca sarılmıştı, ben kalçalarımınla uyumlu olarak ellerimi yavaş ve istikrarlı bir şekilde hareket ettirdim, ta ki o gevşemeye başlayana kadar. O, her eğilip sallanışımın büyülenmiş bir şekilde vücudumu izliyordu. Şarkı hızlandı, hoparlörlerden bir erkek sesi sevgilisi Dahlia hakkında şarkı söylüyordu ve Mal benimle birlikte hareket etmeye başladı. Bir ayağından diğerine sendeleyerek ilerlemesi sarsıntılı ve garipti. Dün gece kalçalarının benimkilere karşı yumuşak bir şekilde yuvarlanışını düşünürsek şaşırtıcıydı. Bu adam nasıl hareket edeceğini *biliyordu*. Nefesini tutarak sayarken, o kadar gergindi ki ayakları takıldı. Yüz hatları

gergindi. Kaşları alnında iki şiddetli çizgi gibi duruyordu. Başkalarına kızgın görünebilirdi. Artık bunun, güçlü bir şey hissettiğinde takındığı ifade olduğunu anladım.

Nakarat tekrar başladı ve ben kollarının çemberinde döndüm, ona sırtımı dönerek kalçamın yuvarlaklığını kucağına bastırdım. Bir eli kalçalarımaya yapıştı, şiddetle kavradı, diğeri ise karnıma bastırdı. Dudakları boynuma indi ve en ufak bir gülümsemeye kıvrıldığını hissettim. Şarkı bitti ve baştan başladı. Dans etmeye devam ettik, vücutlarımız o kadar sıkı birbirine yapışmıştı ki, onu hissetmediğim tek bir deri parçası bile kalmamıştı. Üçüncü dönüşte, omzumun üzerinden ona bir göz attım. İkimiz de ağır ağır nefes alıyorduk ve belimin alt kısmına sıkıca yapışmış bir sertlik vardı. “Dans yeteneğın olmadığını bana bir daha hatırlatır mısın?”

Soruma cevap gelmedi, çünkü o beni döndürmekle ve yemek masasına doğru itmekle meşguldü. Beni masanın üzerine kaldırdı, unuttuğum şarap kadehini aldı ve önce benim içmem için dudaklarıma götürdü, sonra kendisi de derin bir yudum aldı. Ağzı göğsüme indiğinde dudaklarında hâlâ kırmızı leke vardı, kumaşın üzerinden dikleşmiş meme ucumu emdi. Nefesim kesildi, dirseklerimin üzerine düştüm. “Bu senin için uygun mu?” diye sordu boğuk bir sesle. Sanırım evet dedim. Eğer demediysem bile, bacaklarımin onun kalçalarını sıkıca sarması yeterli bir cevaptı. Dudakları diğer göğsüme kayd, geride kırmızı bir leke bırakarak. “O gece ne yaptığımı bilmek ister misin? Eve geldiğim ve seni bu küçük şortla gördüğüm gün? Seni mutfak tezgahına dayayıp neredeyse becereceğim gün?”

“Evet,” diye bağırdım. O gece ne yaptığımı biliyordum.

Dişleri üstümü yırttı. “Bir elimle o sütyen dediğın dantel parçasını tutarken, diğer elimle kendimi okşadım.”

“Lütfen, Mal,” diye inledim, ama o tembel yalamalarına devam etti, her bir meme ucunda aklımı kaçırarak kadar uzun süre oyalanıp sonra diğerine geçti. Ne için yalvardığımı bile bilmiyordum. Her şey. *Daha fazlası*. “Sana ihtiyacım var, Mal.”

Yalvarışım onda bir şeyleri tetiklemiş olmalıydı ki, bir saniye içinde beni omzuna attı ve saçlarımin sırtında uzun ve gevşek bir şekilde sarkarken, sert kalçalarını mükemmel bir şekilde görebilmemi sağladı.

Merdivenlere doğru ilerlerken, elini kıcıma dayayarak beni sıkıca tuttu, giderken sıkıp okşadı. "Daha hızlı, Mal."

"*Tanrım*, kadın." Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, beni o kadar sarsıyordu ki köpekler peşimizden koştu. Yatak odamın eşiğinden geçti, kapıyı tekmeledi ve beni yere indirip sırtımı duvara dayadı. Sersemlemeye vaktim olmadı çünkü dudakları tekrar dudaklarıma yapıştı, beni sıkıca tutarken dünyanın kenarları bulanıklaştı. "Böyle iyi mi?" diye sormak için benden biraz uzaklaştı.

"Evet." Bana kırılğan, değerli bir şey gibi baktı, ama bana öyle dokunmadı. Beni daha sert öptü, elinin ulaşabildiği her yeri sıktı. Parmaklarıyla şortumu kavradı, yırtılacağından korkacak kadar kalçalarımın kıvrımlarının üzerine çekerek. İnledim, ona sarıldım, karnımda ateşli bir boşluk gibi şehvet hissettim. Mutfakta, sınırlarımı zorlamasını istemiştım ve o beni dinlemişti. İyi olduğumu söylediğimde, tereddüt etmeden bana inandı, kendi aklımı bildiğime güvendi.

Kalın penisi karnıma bastırdı. "Ne kadar sert olduğumu hissediyor musun, prenses? Sen, o çok sevdiğin minik şortla hayatıma geri döndüğünden beri böyleyim."

Nefes nefese güldüm. "Şortumu sevdiğini düşünmeye başlıyorum."

"Tabii ki seviyorum." Ellerinin tutuşu sahiplenici bir hal aldı. "Şortun içindeki kıcının görünüşü hakkında soneler yazılmalı."

Küçük bir çığlık attım. "Sana ihtiyacım var, Mal."

Bizi yatağa doğru yönlendirdi, beni döndürdü ve dirseklerim yatağa değene kadar bastırdı. Hiç itiraz etmeden yaptım ve o yine avuçlarıyla kalçalarımı kavradı, sıkarak yanaklarımı havaya kaldırdı. "Ellerini düz tut. Orada bırak." Dediği gibi yaptım; o kadar tahrik olmuşum ki nefes almakta zorlanıyordum. Sonra şortumu aşağı çekti, ayak bileklerimin etrafında birikmesine izin verdi. Ay ışığı pencereden içeri akıyordu ve her şeyi görebildiğini biliyordum. Normalde böyle bir pozisyonda kendimi savunmasız hissederdim, ama ben daha da gerildim ve o takdirle inledi. Elini omurgam boyunca gezdirerek, parmağı popomun ortasından aşağıya, sonra iki yanak arasındaki kıvrıma ve son olarak bacaklarımın arasına doğru kaydı. Klitorisime hafifçe okşadı, sonra geri çekildi, beni inleyerek ve kalçalarımınla o hissi kovalarken bıraktı. Sonra

, kumaşı göğüslerim serbest kalacak kadar yukarı topladı. "Evet mi?"

"Evet."

Kumaşla kaplı uylukları bana sürtündü ve ben en ufak bir his için çaresizce geriye doğru itildim. "Otuz üç gün." Elleri kalçalarımı sıktı.

"Ne?"

"Bu adaya geri döneli otuz üç gün oldu. Otuz üç gündür seni bir viski fıçısının üzerine eğilmiş, o minik şortun ayak bileklerinde dururken hayal ettim. Beni işkence etmekten zevk aldın mı?" Cevap verecek kadar hızlı olamadığımda, bana doğru itti. "Söyle bana."

"Evet," diye nefes nefese söyledim. "Evet, zevk aldım."

Memnuniyetle homurdandı ve eli yine bacaklarımın arasına daldı, tek parmağıyla okşadı. "Sence ben de sana karşılık olarak işkence etmeli miyim?"

Başım yatağa düştü, inlemelerim boğuk çıktı. "Evet." Bunu defalarca tekrarladım; var olan tek kelime buydu.

"Eğer çok fazla gelirse söyle." Daha fazla onay beklemeden, beni yatakta eğik tuttu ve çömelerek eğildi.

Ayak bileğime ilk dokunuş beni şaşırttı. Çok fazla bencil sevgiliyle birlikte olmuş olan tarafım, onun hemen işin özüne geçmesini bekliyordu. Ama bana işkence etmeyi planladığını söylediğinde, ciddiydi. Önce dilini ve pürüzlü parmak uçlarını kullanarak bacağımı yukarı doğru izledi. Diğer bacağımda da aynı işlemi tekrarlamadan önce baldırımdan daha yukarı çıkmadı. Beni inlemeye ve kıvranmaya başladığımda ancak daha yukarı çıktı. Parmaklarının dokunmadığı tek bir santimlik bir yer bile kalmamıştı. Parmaklarım, dirseğimin kıvrımı, kulağımın arkasındaki hassas deri. Omurgamın tabanını yaladı ve kalçamın üzerindeki yumuşak eti dişlerinin arasına aldı. Bacaklarım titreyene ve dizlerim güçsüzleşene kadar bana dokundu. Dizlerim pes ettiği anda, belimi tuttu ve ayağa kalktı, bir eliyle beni tutarken diğer eliyle fermuarını açtı. "Şimdi, Mal." Ağlıyor olabilirdim. "Elinden geldiğince sert."

Penisinin başının girişime değdiğini hissettim, sadece ucu bastırıyordu, önceki gece benim onu tahrik ettiğim gibi beni tahrik ediyordu. Çok çabuk öğrenmişti. "Prensesim acımasız bir sikiş mi istiyor?"

Vay
canına.

Vay
canına.

Çarşafların üzerinde çılgınca başımı salladım. Ve sonra içime girdi, o kadar sert itiyordu ki kendimi hazırlayacak vaktim bile olmadı. İtmeye devam etti ve ben de tutunacak bir şey aradım, yatak örtüsünü yumrukladım ve geri iterek, onun verdiği kadar sert karşılık verdim.

"Konuşmayı seviyorsun bebeğim, hadi duyalım," diye homurdandı ve ben daha yüksek sesle ağladım, onun adını tekrar tekrar haykırdım. Beni daha sert alması, beni *kendine ait* yapması için yalvardım.

"Çok yaklaştım Mal. Çok yaklaştım."

"Güzel. Kalçalarını hareket ettirme. Boşaldığında, bunu hak etmek istiyorum." Söylediklerini vurgulamak için kalçalarımı o kadar sıkı kavradı ki, istesem bile hareket edemezdim. "İşte böyle, *siktir* bebeğim... işte böyle."

Bebeğim.

Bana prenses demesini seviyordum, ama bana bebeğim demesini daha *çok seviyordum*, çünkü sadece o içimdeyken bebeğim oluyordum.

Sert darbeleri hızlandı, tenlerimiz ateşli bir şekilde birbirine çarpıyordu. Onun kollarında sıkışıp kalmıştım, baskı hızla artıyordu, vücudumun istediği ama istemediği doruğa doğru buharlaşıyordu. Bunun sonsuza kadar sürmesini istiyordum. "Bacaklarını daha fazla aç," diye homurdandı. "Ne kazandığımı görmek istiyorum."

"Tanrım... Mal!" Ben sözünü dinler dinlemez, parmakları oradaydı. Klitorisime iki yumuşak dokunuş yeterdi ve ben parçalandım. Sadece boşalmakla kalmadım, *paramparça oldum*. Çığlık atıp titriyordum. Sırtım kavis yaptı. Dizlerim titredi. Mal'ın boşalma çığlığı boğuktu ve çok erkeksiydi. Bütün vücudu sarsıldı, kolları belimi sardı ve tüm vücudumu parmak uçlarımin üzerine kaldırıp göğsüne yapıştırdı, zevkimizi olabildiğince uzatmaya çalışarak içime tekrar tekrar girdi.

"Vay canına, az önce ne oldu böyle?" Yarı gülerek sordum. Konuşacak durumda değilmiş gibi görünüyordu, beni daha sıkı tuttu, burnunu karışık buklelerimin derinliklerine gömdü. Bir ömür gibi gelen bir süre sonra, içimden çıktı ve bizi ters çevirdi, yatağa oturup bedenimi kucağına çekti. Pantolonu ayak bileklerindeydi, gömleği hâlâ tamamen düğmeli. Yaka kısmını parmaklarımla okşadım, tembelce gülümsedim.

Eli yanağıma dokundu, başımı geriye eğerek gözlerime baktı. "Fazla mıydı?"

"Daha mükemmel olamazdı," diye onu temin ettim ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Sonra dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu ve elini enseme doladı.

"April, seninle çıkmak istiyorum." Sözler o kadar aceleyle çıktı ki, anlamam biraz zaman aldı. Sıkıca yutkundum, altımda kıpırdadı, tamamen açık ve savunmasızdım. "Demek istediğim... sen buradayken seninle vakit geçirmeye devam etmek istiyorum. Senin izin verdiğin kadar."

Başparmağım, boğazındaki altın rengi küçük çukurun hemen altındaki gömleğinin düğmelerinden birine dokundu. "Benim erkek arkadaşım olmak mı istiyorsun?" Kaşlarının arasında bir çukur derinleşti. Sanki daha önce hiç duymadığı bir dili çevirmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Ve sonra, her hareketine bu kadar dikkat etmeyen biri gözden kaçırabileceğin kadar hafif bir şekilde başını salladı. Cevap verdiğimde, hiç olmadığım kadar utangaç hissettim. "Bunu çok isterim."

April'in yatak arşıaflarının altında rahatça kıvrılmış halde olduğunu düşünerek, onu bulana kadar gözlerim yatak odasında birkaç kez dolaştı. Bir yığın kitapla dört ayak üstünde duran April, bizim kirletmiş olduğumuz minik pijamalarını çıkarmış, uzun bir baskılı tişört giymişti, başka bir şey giymemişti. O şekilde eğilmiş olduğu için, “*başka bir şey*”i çok net görebiliyordum. “Ne yapıyorsun?” Buzdolabından çıkardığım su bardağını ve dondurmayı yan sehpayaya koydum.

“Bir kez ve sonsuza kadar bir cevap alıyorum.” Yere birkaç kitap daha dizerek uzun bir dikdörtgen şekli oluşturdu ve bir adım geri çekilip eserine baktı. Daha önce hiç bu kadar çok az giyinmiş kadın ve dalgalanan göğüslerin bana baktığını görmemiştim.

O, çizginin içine girip sırt üstü uzandığında, elini bana doğru uzattı; ben de boğuk bir kahkaha attım, sonunda anlamıştım. “Bu Titanic'teki kapı mı?”

“Evet.” Yüzünde küstah bir gülümseme belirdi ve parmaklarını kıvrarak beni çağırıldı. Onu takip *ettim—tabii ki* takip ettim. April'in çocukluk yatak odasının zemininde uzanmış, onun istediğı her pozisyona girmeye can atıyordum. Kafası ayaklarımın dibinde. Yüz yüze. Benim önüm onun sırtına. Bu çok saçmaydı ve her geçişte homurdandım, bunun beni ne kadar mutlu ettiğini tam olarak belli etmekten çekiniyordum. Kendimi Grinch gibi hissettim, kalbim iki katına, sonra üç katına çıktı, ta ki göğsümde bundan başka hiçbir şeye yer kalmayana kadar — *ona*.

Tık.

Üzerime tırmanıp güzel ellerini göğsümde gezdirdiğinde, artık dayanamadım. “Dondurman eriyecek,” diye uyardım.

Belki yarım saniye kadar düşündü, sonra "*Jack'i siktir et*" diyerek ayağa fırladı ve hemen çikolatalı dondurmaya başladı. Yatak örtüsünü geri çektim ve onu, Boy ve Dudley ayaklarının dibinde, tam ortasına yerleşene kadar içeri davet ettim.

Tık.

Ne yaptığımı biliyordum. Onunla geçirdiğim tüm o küçük anları, sahilde toplanan deniz kabukları gibi biriktiriyordum. O gittiğinde zihnimde sayfalarını çevirebileceğim bir nisan albümü; kısa bir süreliğine de olsa mutlu olduğumun kanıtı. Kalbim o kadar şiddetle çarpıyordu ki, elimi uzatıp o yeri yatıştırmak için dayanılmaz bir istek duydum. Bunun yerine onun küçük televizyonuna yöneldim ve DVD oynatıcıda ne film varsa onu başlattım. *When Harry Met Sally.*

"Bu filmi çok seviyorum," diye mırıldandı kaşığıyla ağzını doldururken. "Hiç izlemedim," dedim, arkamı dönerek.

"Kutsal bir şeye küfür!" Öfkelenmesine rağmen, yanına uzandığımda bana yakınlaştı ve son kez yatağında olduğumda yaptığım gibi kolumu ona doladım. Film başladı ve sessizce yemek yedik; o her iki lokma yediğinde bir kez kaşığı dudaklarıma götürüyordu. Ona bakmaktan kendimi alamadığım için filmin tek bir dakikasını bile izlemedim. *Mutluluk böyle bir şey mi acaba?* diye düşündüm. Heyecanlı ve rahat hissetmek. Değerli ve çok güvende hissetmek. Eğer *bu* mutluluk değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

Kısa bir süre sonra, onun gözleri de bana kaymaya başladı. Sonunda, dondurmayı bir kenara koyduktan sonra, "Bugün kardeşinle konuştun mu?" diye sordu.

Durakladım. *Neden Callum'u sordu ki?* Son günlerde olan onca şeyden sonra, istediği kişinin ben olduğumu biliyordum, ama bu içimdeki o küçük korkuyu dindiremedi. "Bu sabahtan beri konuşmadık... Konuşmalı mıydım?"

O, kare şeklindeki küçük dişlerini göstererek sırıttı. "Sadece itiraf etmiş mi diye merak ettim."

"Neyi?"

Parmakları göğsümde yukarı doğru kaydı. "Bizi bir araya getirmek. Anlaşılan o ve Heather haftalardır bizi bir araya getirmeye çalışıyorlarmış."

Ne? Kafamı salladım. Bu doğru olamazdı. Zihnim, her etkileşimimizi yeni bir bakış açısıyla yeniden gözden geçirdi. "Bunu nasıl

fark etmedim?”

“Ben de fark etmedim, ta ki dün gece tadım etkinliğine geri dönüp o, bizi depoda birlikte gördüğünü itiraf edene kadar. Sonra bugün Heather de bunu doğruladı.”

Dirseklerimin üzerine yaslanarak yatakta ona tam olarak döndüm. “Neden bu kadar zahmete girsinler ki? Neden bana söylemediler?”

O sırtıttı, güzel yeşil gözleri neşeyle parladı. “Kendini tanıyorsun, değil mi? Muhtemelen benden daha çok nefret edersin.”

İçim sızladı. Öyle mi düşünmüştü? Yanağını okşayarak, bir bukle saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. “Seni öyle hissettirdiğim için özür dilerim. Sana söylediğim tüm o korkunç sözler, kendi korkumun, kendi kendime olan güvensizliğimin bir yansımasıydı.” Sözlerimin yanlış anlaşılmasa için gözlerinin içine baktım. “Senden *asla* nefret etmedim. İlk başta denedim, hatta senin hakkında düşündüklerime bile inandım. İşe yaramadı. Herkesin benim duygularım hakkında bir fikri olmasını ister miydim? Muhtemelen hayır. Ama bu beni daha da uzaklaştırmazdı — *uzaklaştıramazdı*.” Başparmağımla kulak memesini okşadım. “Sonunda kalbime girip yer edindiğin bir gün ya da an yoktu, sen zaten oradaydın... seni her gördüğümde, kendini biraz daha derine gömüyordun. Sen kaçınılmazdın, prenses. Duygularımı bastırmak, gelgiti durdurmaya çalışmak gibiydi.”

Bütün varlığı içten içe parlıyor gibiydi ve bir de baktım ki, kucağıma oturmuş, minik elleriyle ellerimi tutuyordu. “Bence o iri omuzların bu görevi başarabilirdi.”

Kıkırdayarak, elini ağzıma götürdüm ve işaret parmağının ucunu ısırđım. “Bundan sonra, bana her küstahlık ettiğinde bir parmağını kaybedeceksin.” Isırdığımda biraz nefesini tuttu.

“Yapmazsın. Parmaklarıma çok bağlandın.”

Sözleri boynuma bir sıcaklık dalgası gönderdi ve o manzarayı görünce mırıldandı, alınlarımızı birbirine değdirdi. “Lütfen bunu yapmayı asla bırakma.” Şaşkınlığım belli olmalıydı ki devam etti, “Kızarıyorsun... aramızda olan her müstehcen şeyden sonra.” *Oh*. İçgüdülerim çenemi indirmemi sağladı ama o, çok uzağa gitmeden çenemi yakaladı ve bana doğrudan baktı. “Çok güzelsin.”

“*Sen de güzelsin*,” diye karşılık verdim, saçlarını geriye doğru okşayarak. “O kadar güzelsin ki bazen sana bakmak zor geliyor.”

Kalçaları bana doğru eğildi. Benimkiler de hemen karşılık verdi. "Bana bakmanı istiyorum. Gözlerinin başka hiçbir yere bakmasını istemiyorum."

Alt bedenlerimiz düzenli, şehvetli bir ritimle hareket etmeye başladı. Elimizde değildi. Onunla birlikteyken ona dokunmam gerekiyordu. Ona dokunduğumda ise doyamıyordum. Kendimi sabit tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyordu. "Ben... senden tek istediğimin bu olduğunu düşünmeni istemiyorum."

"Biliyorum." Yüzündeki ifade yumuşadı ve beni öptü, dili üst dudağımın üzerinde gezindi ve sakalımın içinden geçen yara izini takip etti. "Bunu sorabilir miyim?" diye fısıldamak için geri çekildi. Yüzü o kadar açıldı ki, reddedebileceğimi ve bunun için bana kızmayacağını biliyordum.

"Evet." Yutkunmam zorlaştı. "Bu hiç bir zaman sır olmadı."

Parmağı tereddütle dilinin yerini aldı, kabarık deriyi öyle bir saygıyla okşadı ki, ben de yanağımın içini ısırdım. "Her zaman bunun çok farkında gibisin... olmamalısın. Güzel olduğunu söylediğimde ciddiymdim. Her bir parçan."

Elini aldım, avucuna bir öpücük kondurdum ve sonra onu aramızda tutarak, gerçeği söylerken parmak eklemlerindeki her çili saymaktan memnuniyet duydum. "Nefret ettiğim şey yara izi değil, o da gözlerim ya da saç rengim kadar benim bir parçam. Sanırım... temsil ettiği şeyden nefret ediyorum."

"Neyi temsil ediyor?"

Omuz silktim, birdenbire nasıl açıklayacağımı bilemedim. "Farklı bir şekilde büyüdüğümün tüm yönleri. Damak yarığım çok ciddiydi, yani anne karnındayken ağzımın en arkasına kadar uzanan doku birleşmemişti. Bu yüzden çocukken birkaç yıl boyunca birçok ameliyat geçirdim, ayrıca konuşma terapisi de gördüm. Babamın doktor olduğunu biliyorsun—harika bir doktor—ama aynı zamanda eski kafalı."

Onun biraz gerildiğini hissettim. "Ne anlamda?"

"Beni 'düzeltmek' için tüm çabasını harcadı, anakaradaki en iyi cerrahları, en iyi konuşma terapistlerini buldu, bunun için özel olarak ödeme yapmak zorunda kalsa bile. Ama ameliyatlar bittiğinde, bununla birlikte gelişen psikolojik yönlerle nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir bilgisi yoktu. Sürekli okuldan uzak kalıyordum, kardeşlerimle dışarıda oynamak yerine hep evde iyileşmeye çalışıyordum. Okuldayken endişeleniyordum; farklı görünmekten ve farklı konuşmaktan korkuyordum. Ona birkaç kez gittiğimde, bana esasen erkek gibi davranmamı söyledi, bu yüzden

yardım istemeyi bıraktım ve şimdi... İnsanların arasında nasıl davranacağımı bilmiyorum. Ya endişeleniyorum ya da yanlış şeyler söylüyorum—” Göğsüm sıkışmaya başlayınca sözümü kestim.

April çoktan başını sallıyordu, kaçamayayım diye göğsüne sıkıca bastırıyordu. “Sözlerin mükemmel.”

“*Senin* için. Hâlâ nasıl yapacağımı bilmesem de, söylediğim her şeyin yanlış olduğunu hissediyorum.”

“Çünkü kalbini biliyorum.” Eli göğsüme uzandı, sanki sadece okşamasıyla o incinmiş organı iyileştirebilecekmiş gibi. “Kinleith’teki herkes biliyor. Sence tadım etkinliği neden bu kadar başarılı oldu? Benim ya da Kier’in mirası için orada değillerdi. Sebep *sendin*, Mal. İnsanlar seni önemsiyor ve yardım etmek istiyor.”

Bu doğru olamazdı. Kafamdaki o ses hemen onun sözlerini susturmaya başladı, sonra durdum, o eski davranıştan bıkmıştım. Elbette, kendime saklanıyordum, ama topluluğun aktif bir üyesiydim. İçki fabrikası yerel istihdam sağlıyordu. Mümkün olduğunda komşularıma yardım ediyordum. Kier’in ihtiyacı olduğunda devreye giriyordum. Kardeşlerim ve April vardı. “Sanırım herkesin niyetinden şüphe etmeye o kadar alışmışım ki... senin niyetinden bile,” dedim biraz suçluluk duyarak. “Sen geldiğinde, aramızdaki bağı açıklamak için aklıma gelen her mazereti kullandım. Kier için üzülüyordun ya da bana acıyordun.” Tüylerim diken diken oldu. “İncinmemek için kimseden bir şey beklememeyi öğrendim.”

“Benden beklentilerin olabilir. Olmasını istiyorum.” Sözleri sert ve doğrudan dudaklarıma dokunuyordu. “Endişeli hissettiğinde ne yapabilirim? Sana nasıl yardım edebilirim?”

“*O gerçek olamaz,*” diye bir düşünce yine aklıma çaktı. Bu sefer onu zihnimin en ücra köşelerine itip attım. Demir bir kapının arkasına kilitledim. Çünkü o gerçektir, şimdiye kadar tanıdığım her şeyden daha gerçektir. “*İşte bu, prenses,*” diye boğuk bir sesle söyledim, ellerimi tişörtünün altına daldırıp tenini hissetmek, omurgasındaki her çıkıntıyı hissetmek için. “Tam olarak bunu yapmanı istiyorum, tam olarak kendin olmanı. Her zaman.” Ve sonra konuşulacak başka bir şey kalmadı.

"Başığa tutun." Mal'ın sesi boynumda karanlık bir okşama gibiydi. Pazar sabahı çok çabuk gelmişti ve ikimiz de pek uyumamıştık, ama bu, şafak sökünce birbirimize tekrar uzanmamızı engellemedi. Çarşaf lar dizlerimin etrafında buruşmuş, ellerim metal çubuklara yapışmışken, onu hissettim—

Kapının çalınması bizi hareketsiz bıraktı. "Hayır," diye bağırdım, Mal nefes nefeseydi, "Dikkate alma, giderler." Dudakları boynumun dibine sıcak bir şekilde bastırdı, omurgam boyunca ıslak bir iz bırakarak beni bir kedi gibi kıvrılmaya zorladı. Kapının çalınması daha da yükseldi. Evin bir yerinden bir telefon çaldı. "Lanet lanet için!" Mal kötü kötü bir şekilde Bir kalbim sıkıp sıkıp yataktan kalktı, dün gecedan kalma boxerını ve takım elbise pantolonunu giydi. "Aynen öyle kal. Onları ben halledeceğim." Sonra eğildi ve dişleriyle kalçama hızlı ve keskin bir ısırık attı.

Mutfaktan sesler gelene kadar beni bıraktığı yerde kaldım. Biri alçak ve erkeksi bir şekilde güldü. Bu ses Mal'a ait değildi. Merakım doruğa ulaştı, iç çamaşırımı ve bir kenara attığım tişörtümü giyip aşağı indim. Mutfığa adımımı atar atmaz, camın diğer tarafında Callum'un başını gördüm, Mal ise onun girmesini engellemek için kapı çerçevesine sıkıca tutunmuştu. "Neler oluyor?" diye sordum ve ikisi de bana dönüp baktı. Mal, yataktan kalkmış saçlarımdan çıplak bacaklarıma kadar her yerime ateşli bir bakışla bakıyordu.

"Ah, evin hanımı." Callum eşikten çocukça sırıttı kapı eşiğinden çocukça sırıttı.

"Callum." Ben de başımı salladım, sonra Mal'a baktım. "Onu içeri davet etmeyecek misin?"

"Hayır," diye homurdandı, ama Callum sözünü kesti.

"Vaktim yok. Mel C'yi kontrol etmeye ve Mal'ı birkaç saatliğine kaçırabilir miyim diye bakmaya geldim..."

Mal bana bir bakış attı. "Hâlâ o lanet tilkilere yem mi veriyorsun?"

"Tabii ki besliyorum." Dışarıda havlayan köpekler ve tilkiler için sakladığım yiyeceklerin bulunduğu dolaba gittim.

Sonra kardeşine dönerek, "*Sana* hayır dedim," diye tersledi.

"Hadi ama! Sana ihtiyacımız var, zaten bir adam eksikiz ve Portree ile oynuyoruz, geçen ay bizi yendiler. Umursamıyor musun?"

Mal, muhteşem göğsünü kollarını kavuşturarak kapattı. "Pek umursamıyorum."

"Neden bahsediyorsun?" İkisi arasında bakışlarımı gezdirdim. "Hiçbir şey..."

"Shinty," diye açıkladı Callum. "Yazın her pazar sabahı oynuyoruz ve kardeşim adadaki en iyi oyuncu olmasına rağmen takıma katılmayı reddediyor."

Mal kızardı, çenesini titretirken fayanslara bakıyordu. Onu zorlamak istemedim ama aynı zamanda belki de sadece biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardı. "Oynadığını bilmiyordum."

"Oynamıyorum... pek sayılmaz."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedim.

Mal'ın bakışları benimkilere kaydı ve Callum ellerini çırpı. "*Evet!* Gördün mü...? Senden hoşlandığımı biliyordum."

Mal'ın yanına gittim, bana bakana kadar parmaklarımı onun parmaklarına doladım. "Eğer istemiyorsan sana oynamayı söylemiyorum. Güzel bir sabah olacak, belki gidip izleyebiliriz?" Callum'a sessizce tek kelime bile etmemesi için yalvardım. Bu Mal'ın seçimiydi. Bunu hissetmiş olmalıydı çünkü ağzını kapalı tuttu ve kardeşinin benim sözlerimi düşünmesine izin verdi.

Sonunda Mal elimi sıkıca kavradı. "Oynamak eğlenceli olabilir." Ona gülümsedim. "Sen tilkilere yem ver, ben giyineceğim."

"Kuralları tekrar hatırlatır mısın?" dedim Heather'a, gök mavisi suları gören geniş yeşil alana bakarken güneş gözlüklerimi aşağı çektim. On iki kişilik iki grup, bir çim hokeyi sahasına çok benzeyen bir sahada durmuş, formaları dağıtıyordu.

Heather burnunu çekerek, elindeki kahveyi bir dikişte içti. Saat daha dokuz bile olmamıştı ve ikizleri, papatya zinciri yapmaya daha çok ilgi duysalar da, amcalarının maçını izlemek için zamanında aşağı indirmeyi başarmıştı. “Sen İskoç musun ki?”

"Gençken başka ilgi alanlarım olduğu için özür dilerim." Yine de, Mal'ın sahada uzun adımlarla yürüdüğünü ve Callum'dan lacivert formayı aldığını izlerken, neden başka şeylerle vakit harcadığımı merak ettim. Kendi tişörtünü çıkardığında, neredeyse inleyeceğime yemin edebilirim. Ona bakan tek gözler benimkiler değildi. Sahanın çevresine baktığımda, Jasmine ve birkaç kadının ona baktığını fark ettim. Mal da fark etti, kendi tişörtünü değiştirirken bir ayağından diğerine geçip, takım forması giymek için elinden geldiğince çabuk başının üstünden geçirdi. Etrafına bir çadır kurup, nazik devimi istenmeyen ilgiden korumak istedim.

Heather, kuralları anlatmaya başlarken, kahvemi sıkıca kavradığımı fark etmemiş gibiydi. “Maç, futbol gibi iki devre halinde oynanır ve her devre kırk beş dakikadır. Amaç, rakip takımdan daha fazla gol atmak ve topu onların kalecisinin geçirdiği ağlara göndermektir...”

“Caman mı?”

"Elinde tuttuğu sopa." Daha belirgin bir kıvrımı olan bir hokey sopasına benziyordu. "Oyuncular, omuz omuza olduğu sürece camanlarını veya vücutlarını kullanarak rakibe müdahale edebilirler."

Ona baktım, sonra tekrar sahaya döndüm; tüm erkekler başlamadan önce son bir içki içmek için dağılmışlardı. “Kulağa biraz sert geliyor.”

O başını salladı. “Öyle olabilir. Ama bir süredir kemik kırılması vakası duymadım.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kırık kemikler mi?

Daha fazla soru sormadan, Mal'ın bize doğru geldiğini fark ettim. Çantamdan metal su şişemi çıkardım ve ona uzattım. Şişeyi aldı, bana teşekkür etti ve bir yudum aldı. “Güneş kremi sürdün mü?” diye sordu, şişeyi geri verirken. “Bugün hava çok sıcak.” Heather sinir bozucu bir şekilde “aww” dedi. İkimiz de onu görmezden geldik.

“Evet, huysuz. İhtiyacım olursa çantamda daha var,” diye onu rahatlattım. Benim için endişelenip sahadaki oyuna dikkatini vermemesini

. Tekrar ortadan kaybolmadan önce kolunu tuttum. "Lütfen dikkatli ol."

Bir an için, herkesin önünde, tam orada beni öpeceğini sandım, ama düdük çaldı ve o sahaya doğru büyük adımlarla yürüdü, beni de Mal'ı neden oynamaya ikna ettiğimi merak ederek bırakarak.

"Bu faul!" diye bağırdım, ellerimi havaya kaldırarak. "Bu kesinlikle faul, değil mi?"

Heather'ın yüzü sertleşmişti. "Evet, bu kesinlikle faul—hadi ama hakem!" diye benimle birlikte bağırdı. Sekseninci dakikada maç berabereydi ve Portree'den bir oyuncu, Mal'ın sopasına kendi sopasıyla sertçe vurmuştu; öğrendiğim kadarıyla buna "hacking" deniyordu.

Hakemlik yapan yaşlı, kel adam düdüğünü çaldı ve penaltı noktasını gösterdi. Portree oyuncuları kollarını havaya kaldırdı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Mal'a penaltı vuruşu verdiler." "Bu iyi bir şey mi?"

Kız başını salladı. "Bu iyi."

Oyunun hızı beni şaşırtmıştı, saha büyüktü ve oyuncular sürekli ileri geri koşuyorlardı, oyunun temposu bir anda değişiyordu. Ve tüm bunların arasında en çok Mal'ı hayranlıkla izlemiştim. Karşılaştıracak bir şeyim yoktu ama Callum onun yeteneğinden bahsederken abartmıyormuş. Mal, boyuna göre şaşırtıcı derecede hızlıydı ve daha kısa boylu oyuncuların yapamadığı pasları kesiyordu. Fiziksel temasa dayalı bir spor için, o düşünceliydi. Diğer oyuncular rakibini düşürmek veya incitmek umuduyla müdahalelere eğilirken, Mal tam tersini yapıyordu, mümkün olduğunca temastan kaçınıyor, her zaman bir başkasını ayağa kaldırmaya ilk yardım eden oluyordu. Bu, rakibi daha da öfkeliendiriyor ve onu hedef tahtasına koyuyordu.

Kinleith oyuncuları aralarında fısıldayarak birkaç söz değiştirdiler, ardından terden sırılsıklam olan Callum, Mal'a baktı. Mal karşılık olarak başını salladı ve penaltı noktasına yaklaşırken kamanını daha sıkı kavradı. "Mal atacak," dedi Heather.

Onu izlerken kalbim küt küt atıyordu. Kirli ve terden sırılsıklamdı, ama hiç bu kadar güzel olmamıştı. "Hadi, Mal!" diye

ve saha kenarındaki herkes ona katılarak adını haykırdı. Bazı oyuncular bana doğru baktı ve ona faul yapan adamın bakışlarını hissettim. Maç boyunca gözlerini üzerimde hissetmişim ama görmezden gelmişim.

Mal tereddüt etmedi, hakem düdüğünü çaldığı anda vuruşunu yaptı. Kaleci, elleriyle engellemeye çalışarak atladı ama hiç şansı yoktu. Top, güçlü ve emin bir şekilde ağların arkasına uçtu ve hepimiz ellerimizi havaya kaldırarak bağırdık. Mal'ın gözleri benimkilerle buluştu, derinliklerinde yorgunluk ve bir parça ateş vardı. Ona evde neyle karşılaşacağını tam olarak bilsin diye, ona göz kırpmadan edemedim.

"Etkileyici, değil mi?" Solumdan bir ses geldi ve dönüp Jasmine'e gülümsedim. Tadımda konuşma fırsatımız neredeyse hiç olmamıştı. Geldiği için ona teşekkür etmek üzere ağzımı açtım ama o benden önce davrandı. "Şimdi o ikinci randevuyu kaçırdığım için gerçekten pişmanım." Teşekkürlerim dudaklarımda dondu. *İkinci bir randevu mu? Mal ile mi?* Maçın son dakikaları akıp giderken, sopaların coşkuyla havada uçuştığı sahaya tekrar baktım. "Belki fikrini değiştirir," diye devam etti, küçük bir kahkaha atarak, şaşkın sessizliğimi fark etmemiş gibi görünüyordu. Kötü niyetle söylememişti, ama yine de içimi bir yanma hissi sardı. *Mal onunla çıkmış ve bana söylememiş miydi?*

Saha içinde bir kavga çıkınca cevap vermekten kurtuldum. Mal ve ona faul yapan adam göğüs göğüse gelmişti, ama bu sefer kavgayı başlatan Mal gibi görünüyordu. Diğer oyuncular onları ayırmaya çalışırken, o adamı gömleğinin yakasından tutup yüzüne kükredi. Mal onların elinden kurtuldu, sopasını kapıp sahanın diğer ucuna doğru yürüdü.

"Neler oluyor?" diye Heather'a sordum.

"Hiçbir fikrim yok, o Mal'a bir şey söyledi ve Mal kendini kaybetti." Dişleriyle dudağını ısırды. "Bu ona hiç benzemiyor."

Kalan dakikalar gergin geçti, Kinleith son bir gol attı, ancak tezahüratlar eskisi kadar coşkulu değildi. Maçın bitiş düdüğü çaldı ve oyuncular sahadan akın akın çıktı. Mal, takım arkadaşlarıyla kutlama yapmak ya da kardeşleriyle konuşmak için durmadan, tüm vücudu gergin bir şekilde doğrudan bana doğru geldi. "Buradan gitmeye hazır mısın?"

Söz bulamadığımdan başımı salladım. Jasmine'in gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum ve bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyordum, ama ona ve Heather'a bir

el salladım, sonra o elimi tuttu ve arkasına bakmadan beni Land Rover'ına sürükledi.

Eve kadar yol boyunca sessizdi. Her zamanki sessizliği değildi bu. Bu çok yoğundu. Son doksan dakikayı koşuşturarak geçirmiş olmasına rağmen enerji doluydu. Titrek ellerimle mutfak kapısının kilidini açtım, belime bastırıldığını hissettiğimde anahtarları düşürdüm. O anahtarları yakaladı, kapıyı açtı ve benim için ardına kadar tuttu.

Köpekler havladı, kanepeden atlayıp bize doğru koştular. İkimiz de onları selamlamak için eğildik, ama hâlâ ikimiz de tek kelime etmiyorduk. Bir şeyin başlamak üzere olduğunu biliyordum, ama ne olduğunu bilmiyordum. Bana kızgın olabilir miydi? Maçta çok mu bariz davranmıştım? Benimle çıkmak istediğini söylemişti, ama halka açık yerlerde neyi rahatça ifade edebileceğini konuşmamıştık ve benim işim çok halka açıktı. Ona kavga hakkında sormak istedim. Ona Jasmine hakkında sormak istedim. Nasıl soracağımı bilmiyordum.

Ne yapacağımı bilemeden mutfak adasının etrafından dolaşım, ellerim titreyerek çay yapmak için su ısıtıcısını açtım. *Çay her zaman çözümdü.* Dolaptan fincanları çıkarmaya bile fırsat bulamadan Mal belimden tuttu, sanki bir çuval arpa kadar ağırlığı varmış gibi beni havaya kaldırdı ve mutfak adasına indirdi. Sevinçle çığlık attım ve o terli yüzünü boynuma dayadı, sonra aynı hızla geri çekildi. "*Üzgünüm... Duş almalıyım.*"

"Hayır. Seni böyle seviyorum." Onu yakaladım, bacaklarımı beline doladım. "O adam sana ne dedi?" Bana bakmadı, başparmağıyla yazlık elbisemi bir arada tutan bağcığı okşadı. "Benimle ilgili bir şey mi?" diye tahmin ettim. Çenesinin gerilmesi bunu doğruladı. "Göğüslerim miydi, yoksa kığım mı? Yoksa göğüslerime ve kığıma yapmak istediği şeyler mi?"

Gözleri sıvı çelikten havuzlar gibiydi. Sesi jilet kadar keskindi. "Önermeye hakkı olmayan şeyler önerdi."

"Mal... kıskanıyor musun?" Şaka yapmaya çalıştım, bu fikir saçmalığın ötesindeydi. Bu adam benim her parçamı avucunun içinde tutuyordu.

"Kıskanmıyorum... *Sinirliyim*," diye hırladı, belimdeki bağı çekiştirerek. Elbisem çıplak omzumun üzerinden açıldı, giyinirken ne kadar acele ettiğimi ortaya çıkardı. "Onun dilini kesmeliydim."

Nefes nefeseydim ve o bana henüz dokunmamıştı bile. "Yapabilirdin, ama o zaman benimle burada olmazdın." Kuru dudaklarımı yaladım. "İğrenç, ama alıştım. O adam, eve gidip duş almaktan ve sağ eliyle mastürbasyon yapmaktan başka bir şeyi olmayan bir serseri. Burada gerçekte kim kazanıyor?"

"Buna alışmak zorunda kalmamalıydın." Göğsümün üzerindeki kumaşı ayırdı. Kollarımı serbest bırakıp, kumaşın kalçalarımın etrafında toplanmasına izin verdim. Gözleri parladı, çıplak göğüslerime takıldı, ama bana dokunmadı. Bunun yerine, elleri eteğimin altına daldı, iç çamaşırlarımın lastiğinde durdu ve gözlerime baktı. Kalçalarımı kaldırdım ve o da eteği bacaklarımdan aşağı çekti, dantelli pembe kumaşı arka cebine tıktırdı.

"Müstehcen." Gülümsedim. O da sırtarak karşılık verdi, mutfak adasındaki taburelerden birini çekip oturdu. Sağ ayağımı kaldırdı, sandaleti çıkardı ve uyluklarının üzerine koydu. Önce birini, sonra diğerini, merkezim elbisenin eteği tarafından sadece kısmen gizlenene kadar bacaklarımı açtı.

Gözleri benimkilerle buluştu, sessiz bir soru vardı orada. *Bu uygun mu?* Başımı salladım.

Aşağı eğildi ve her iki dizimin iç kısmına birer öpücük kondurdu; bu öpücükleri ayak parmaklarıma kadar hissettim. Tam da daha ileri gidip sabahımı güzelleştireceğini düşünürken, sandalyeye geri yaslandı. "Sana ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?" dedi.

"Bugün söylemedin."

"Bu benim dikkatsizliğim." Eli baldırımı kavradı, başparmağıyla okşadı. Nefesim kesildi. "Çok güzelsin." Tekrar eğildi, çıplak karnıma bir öpücük kondurdu, sonra alnını tenime dayadı. "O gece malikanede seni ilk gördüğümde... nefesimi kesti."

"Sen de benim nefesimi kesti." Sanırım ilk kez bana inandı, çünkü sandalyesine yaslanıp bekleyişe geçti. Ne istediğini anlamam tam otuz saniye sürdü. Kulaklarının uçları kızardı ve bunu istemek için çok gergin olduğunu anladım.

"Beni izlemek mi istiyorsun?" diye sordum, ellerimle uyluklarımı okşayarak. "Böyle mi?"

"Evet." Tek heceli cevap boğuk bir sesle çıktı.

Karnımda kelekler uçuşurken, mutfak adasına yaslandım ve eteğimi kucağıma attım, böylece parmaklarımı uyluklarımın arasına soktuğumda görebilsin. İnemelerimiz aynı anda çıktı. "Böyle çok güzelsin, prenses." Gözlerimi açtığımda, bakışlarının bacaklarımın arasında ya da göğüslerimin sallanışında değil, yüzümde olduğunu gördüm.

Başka biri olsaydı, bu bana garip, yanlış gelirdi. Ama onunla birlikteyken, başka hiç kimsenin sahip olamayacağı bir parçamı ona vermek istedim. Bu anda sonsuza dek yaşayacak ve nefes alacak bir parça. "Ben de seni görmek istiyorum," diye nefes nefese söylediğimde, terliğinden kurtulmak için hiç tereddüt etmedi, kendine zevk verirken adımı inleyerek söyledi. Dağılmanız sadece birkaç dakika sürdü, bakışlarımız hiç çözmek istemediğim imkansız bir düğüme dönüşüp birbirine dolandı.

Mal, yatak odasına girdiğimde hâlâ sadece bir banyo havlusuyla giyinmiş halde yatağında uzanıyordu. Sadece sabahlığını giymiş, mikrofiber havluyla buklelerimdeki nemi sıkarken, bu manzaradan hiç bıkmayacağımı diye merak ederek ona dikkat çekici küçük bakışlar attım. Sanmıyordum.

Mutfaktaki... olaylardan... sonra, Mal birlikte duş almaya hevesliydi. Kişisel güvenliğimizden gerçekten endişe duyduğum için bu fikri reddetmiştim. O küçük duş kabineyle birlikte sıkışsaydık, muhtemelen boğulurduk. Ayrıca Jasmine meselesini düşünmek için biraz mesafeye ihtiyacım vardı — bir *mesele* gibi hissettiriyordu ama bir meseleye dönüşme potansiyeli vardı. Kıskançlık değildi; Mal'ın beni ve sadece beni istediğine güveniyordum. Tamam... belki biraz kıskançtım. Jasmine çarpıcı ve kıvrımlı bir kadındı, fark etmemek için kör olmak gerekirdi. Endişem, bana söylememiş olmasından kaynaklanıyordu ve gafil avlanmaktan nefret ediyordum.

Saç havlumu yatağın ucuna asarak, parmaklarımı metal çerçeveye doladım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Sıcak bakışları çoktan üzerimdeydi, sanki beni ezberler gibi ıslak siluetimi süzüyordu. "Elbette."

Yüzümü kontrol etmeye çalıştım. "Jasmine," diye başladım.

"Onunla ne alakası var?" Koyu kaşlarının arasında bir çukur belirdi.

“Onunla randevuya çıktın. Neden bana söylemedin?”

Elini hareket ettirirken dondu, ıslak saçları yarıya kadar geriye taranmıştı. “Bunu sana kim söyledi?”

Bu tam olarak umduğum cevap değildi. “O söyledi.”

Geri çekildi. Ağzını bir kez açıp kapattı. “Ama... o bir randevu sayılmazdı ki. Neden sana bunu söyleyeyim ki?”

Yüz ifadem, onun gerçekten bu kadar habersiz olamayacağını gösteriyordu. “Çünkü evcil hayvan dükkanında onunla durmadan sohbet ediyordum. Geçen hafta June ve benimle öğle yemeğine katıldı.” Elimi ona doğru uzattım. “Ben ve başka bir erkek olsaydık, bilmek istemez miydin?”

Sesi düzleşti, yüzü de onunla birlikte. “Pek sayılmaz.” “Yatmış mıydınız?”

“Hayır!” Ayağa kalktı. “Buraya gel.” Bir saniye içinde beni belimden yakaladı ve tek bir akıcı hareketle beni kaldırdı, ta ki yatağa geri dönüp beni kucağına yatırana kadar. Elbisem göbeğime kadar açılmıştı ama ikimiz de gözümüzü bile kırpmadık.

“Bu konuşmak değil,” dedim.

“Evet, konuşmak, şimdi o konuya geliyorum.” Parmakları ıslak saçlarımı okşadı. “Bana dokunmanı istiyorum—bana dokunduğunda en iyi şekilde düşünebiliyorum.”

İnledim ve başımı onun kaslı göğsüne dayadım. “Adil ol! Böyle şeyler söylerken nasıl sinirlenebilirim ki?”

Beklediğim gibi gülmedi, bunun yerine, “Bu konuda pek tecrübem yok, prenses. Ne hissettiğini bana anlatman gerekecek,” dedi.

Derin bir nefes verdim. “Tamam. Bana söylemediğin için endişeliyim.” “Sana söylemedim diye bir sır saklamaya çalışmıyordum. Hiçbir şey söylemedim çünkü bu, tartışılması gereken bir konu olarak aklıma bile gelmedi. Bu bir randevu değildi, en azından benim açımdan. Land Rover’ım köyde bozuldu ve o bana eve kadar götürmeyi teklif etti. Beni kulübeye bıraktığında, teşekkür etmek için onu içeri bir içki içmeye davet ettim. Nezaketen. Bana teklifte bulunacağını hiç beklemiyordum.”

“Sana teklifte bulundu mu! Ne dedi?”

O zaman güldü, gözlerinin kenarları kırıştı. “Ayrıntıları hatırlamıyorum. Benimle yatmak istediğini belli etti ve ben hayır dedim.”

“Çekiciliğine kapılmış olmalısın.” Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup alaycı bir şekilde söyledim.

“Evet.” Ağzımı açtığımda yüzünü buruşturdu ve avucunu dudaklarımın üzerine kapattı. “Bırak da bitireyim... Bir anlık arzuyu gidermek için seks yapmaktan, bizim aramızdaki ilişkiye kadar çok büyük bir fark var. Senden uzak duramadım April, uykumda bile uzak duramadım. Haftalardır her düşüncemde sen vardın.”

Bu kulağa pek hoş gelmedi. Elini çekip uzaklaştırdım. “Uzak duramıyor musun, yoksa uzak durmak istemiyor musun?”

“İkisi de. *Tanrım*, ikisi de. Her zaman ikisi de oldu.” Beni daha sıkı tuttu, tutuşu hem hayranlık dolu hem de açgözlüydü. “Beni rahatlık alanımın dışına çıkmak istemeye iten tek kişi sensin. Senin için, oradan kaçmak istiyorum.”

Kollarımı boynuna doladım. “Bu kulağa... fena gelmiyor.”

“Kötü değil mi?” Parmakları kaburgalarımın hassas derisine daldı, beni kıvrandırdı. “Sanırım oral becerilerim gelişiyor. Bunu denemeliyiz.”

Beni sırt üstü çevirdi, parmaklarıyla geceliğimi tutan düğümü çözdü. O omuzlarıyla bacaklarımı açarken ben yatağa düştüm, beni iyice incelerken boğazından bir inilti yükseldi. Dudaklarını yaladı. “Çok güzelsin.”

Heyecanla yutkundum ama onu durdurdum. Bunu söylemem önemliydi. “Birbirimize karşı dürüst olmalıyız,” dedim, bunun Kier hakkında gerçeği söylemem gerektiği anlamına geldiğini bilerek.

Gözleri vücudumda dolaştı, bir an durakladıktan sonra, “Tamamdır prenses. Neye ihtiyacın varsa, senin.” dedi.

“Dün sabahki kavgayı duydum.” June kahve fincanının arkasından sıırttı.

“Ne kavgası?” Brown’s’ın köşesindeki küçük bir masada oturuyorduk. Köy bugün çok kalabalıktı, sırt çantaları ve yürüyüş botlarıyla donanmış turistler son dakika atıştırmalıkları için uğruyorlardı.

“Mal ve David McLeary.”

Oh. Jess'ten bir demlik çayı gülümseyerek kabul ettim. "Teşekkürler, Jess." Kapının yarısına kadar uzanan müşteri kuyruğuna rağmen, saçlarında tek bir tel bile bozuk değildi.

"Sorun değil, canım." Ellerini önlüğüne ovuşturdu. "Kavgayı ben de duydum, o McLeary çocuğu küçüklüğünden beri hep işe yaramaz biriydi. Malcolm'un seni savunup niyetini açıklaması çok hoştu."

"Bence yaptığı şey o değildi," diye itiraz ettim ve ikisi de bana baktı.

"Lütfen." June burnunu çektirdi. "Malcolm Macabe'nin, yüzleşmek yerine *ona* borcu olan insanları tam anlamıyla hayalet gibi görmezden geldiğini gördüm. Şimdi iki kez savunmana koştu, bu temelde bir evlilik teklifi." Sözleri, Mal'ın dizlerinin üstünde, elinde bir yüzükle durduğu istenmeyen bir görüntüyü zihnimde canlandırdı. Bu görüntüden fazlasıyla keyif aldım.

Maçtan sonra, günün ve gecenin geri kalanını yatakta geçirdik, sadece hızlı bir akşam yemeği yemek ve huzursuz yavruları sahilde gezdirmek için ara verdik. Benimle çıkmak istediğini söylemişti, ama bunun gerçekte ne anlama geldiği konusunda daha fazla konuşmamıştık. O zamana kadar, çenemi kapalı tutacaktım.

"Bence sadece nazik davranıyordu." Konuyu değiştirmek umuduyla, tereyağlı çay keki yarısını ağzıma tıktırdım. Konu, kapının üstündeki zil tekrar çalınca değişti; bir grup müşteri ayrılırken, yerine başka bir grup geldi. Jess neşeli *bir selamla* tezgaha koştu ve ben de fırsatı kaçırmadım. "Peki ya sen?" dedim June'a.

"Bana ne olmuş?" Mükemmel siyah kaşları yukarı kalktı.

"Geçen gece tadımdan erken ayrıldın." Aslında *çok erken*.

"Kendimi iyi hissetmiyordum."

"Yani Callum'un söylediği ve seni somurtmaya neden olan şeyle bir ilgisi yoktu."

Aynadaki somurtkan ifade yüzünü buruşturdu. "Hayır, lanet olası Callum Macabe yüzünden kaçmadım! O sadece beni çileden çıkarıyor. Her zaman *orada*, alaycı yorumlar yapıyor ve benimle dalga geçiyor. O ve Alastair o kadar yakındırlar ki, sanki bana gülüyorlarmış gibi, onun değerli kardeşi için yeterince iyi olmadığımı hatırlatıyorlar."

Sesimi yumuşak tuttum. “Bence o öyle bir şey yapmıyor.” Callum çapkın ve flörtöz olabilir, ama bana acımasız biri gibi gelmemişti.

“Öyle geliyor.” Parmakları masanın üstüne sıkıca bastırdı. “Onunla *hiçbir* şey yapmak istemiyorum.” Eğer bu kadar güçlü hissediyorsa bunu ona açıklamayı deneyebileceğini söylemek üzereydim ki, kapı yine çaldı ve June dişlerinin arasından ıslık çaldı. Döndüm ve Mal’ın girişte durduğunu görünce şaşırdım; beni fark edene kadar gözleri masaların arasında titrek bir şekilde dolaşıyordu. Beni gördüğünde dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Nefesim kesildi.

Umduğum gibi yanıma gelmek yerine, doğrudan tezgaha doğru yürüdü. Jess ona paketlenmiş bir sandviç ve bir şişe meyve suyu uzattı ve ben, hayal kırıklığının omurgamdan yukarı doğru yayıldığını hissederek nefesimi yavaşça bıraktım. *Ağzımı kapalı tutmakta haklıydım, o henüz başka bir şeye hazır değil.*

June'a döndüm, yüzümdeki ifadeyi olabildiğince tarafsız tutmaya çalıştım, sanki paket servis öğle yemeği gibi basit bir şey yüzünden büyük bir olay yaşanmamış gibi.

Masanın üzerine bir gölge düştü. “Buraya oturabilir miyim, prenses?” Mal’ın sözleri beni sardı. June’un kaşları kalktı ve dudakları sessizce bu takma adı şekillendirdi.

Gergindi. Yanakları kızarmış, ağırlığını bir ayağından diğerine verip duruyordu. “Tabii... tabii ki.” Sesim titriyordu. Sanki lise yıllarına geri dönmüş gibiydim. O yanımdaki koltuğa otururken, parmakları omzuma değene kadar kolunu sandalyemin arkasına doladığında, odadaki herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissettim. June onun gerginliğini fark etmiş olmalıydı, çünkü ona hızlıca selam verdi, sonra (annesinin izni olmadan) misafir evinde yaptığı banyo tadilatını anlatmaya başladı. Mal tüm bu süre boyunca yerinde duramadı, sessizce portakal suyunu yudumlarken parmaklarıyla omzuma dokunup durdu. Elimi onun uyluğuna koydum ve bu işe yaradı gibi görünüyordu, gerginliği yavaş yavaş azalıyordu.

İçeceklerimizi bitirir bitirmez, ana caddede June'a veda ettik. June, uzaklaşmadan önce Mal'a göz kırptı, yani *bu* Macabe kardeşin en azından onun onayını aldığını söylemek mümkündü.

“Otoparkta mı kalıyorsun?” diye sordu Mal, baş başa kaldığımızda. Başımı salladım ve o da elimi tuttu. “Seninle birlikte yürüyeceğim.” Yolda birkaç yerli durup

bizi selamlamak için durdu, birleşmiş ellerimize bakıp fısıldayarak aceleyle uzaklaştılar.

Ellerimizi havaya kaldırdım. “Güneş batana kadar bütün köy dedikodu yapıyor olacak.”

Beni kendine daha da yaklaştırdı, kolunu omuzlarıma doladı ve kulak mememi ısırıldı. “Güzel.”

Kahkahamda sevinç vardı, ama çabucak ciddileştim. “Yakında sadece yerliler olmayacak,” diye uyardım, tüm gerçeklerin farkında olmasını istiyordum. Fotoğraflarımızın internette yayılması, gazetelerde asılsız haberlerin çıkması sadece an meselesiydi. İşler hep böyle yürürdü.

O, bakışları sarsılmadan başını salladı. “Biliyorum, anlıyorum.”

Anladığından emin değildim, ama o anı bozmak istemedim, bu yüzden yerine, “Bu akşam yemeğe ne dersin?” dedim.

“Kesinlikle. Yemek pişirme sırası bende.”

“Hmm.” Ona şakacı bir şekilde döndüm, dudaklarımı ısırarak arabama yaslandım ve ellerimi yavaşça göğsüne doğru kaydırđım. “Akşam yemeğı ve sonra banyo, sanırım.”

“*Tanrım.*” Dudaklarıma ateşli bir öpücük kondurdu, sırtımı metale yaptırdı. “Çık buradan prenses. Evde görüşürüz.”

Ev. Bu kelime beni sıcak bir battaniye gibi sardı. “Evde görüşürüz,” diye tekrarladım.

“Herkes geçen sabah kafedeki performansından bahsediyor,” dedi kız kardeşim arabasından iner inmez.

Dizlerimin üstünde, ambarlama kapısının menteşesini değiştirme içimden başımı kaldırmadım. “O bir performans değildi,” dedim. Değildi. *Aslında*, belki de yleydi. Brown’s’ta, her zamanki gibi, kimseyle göz teması kurmadan paket yemeğimi alıp kaçmak üzereydim. Sonra April’ın kahkahasını duydum ve yanına oturmak istedim—insanların, ne kadar geçici olursa olsun, onunla oturma şerefine nail olan kişinin *ben* olduğumu bilmesini istedim. Sonra onu arabasının kapısına dayadım ve birbirimizin üzerine çıkacak hale gelene kadar öptüm. Tam bir alfa erkek tavrıydı.

“*Biliyorum*. Ama insanlar sanki sandviç reyonunun üstünde seks yapmışsınız gibi konuşuyorlar.”

Tornavidamı kuru toprağa attım. “*Lanet olası* köy. Belki de bu kadar enerjiyi kendi hayatlarına harcasalardı, dedikodu yayacak kadar mutsuz olmazlardı.”

Heather, anahtarları hâlâ parmakları arasında sallanırken, kalçasını kapıdan çekti. “Katılıyorum, birkaç hafta boyunca onların dedikodularından kurtulduğum için mutluyum.”

Kaşlarımı attım. Heather’ın dedikodu konusu olduğunu fark etmemiştim. Bu civarda pek bir şey olmazdı ve küçük topluluklar yeri doldurulamaz bir destek sistemi olsalar da, geleneksel değerlere göre yaşarlardı. *Elbette* bunun dışına çıkan herkes dedikodu konusu olurdu. “zgnm,” dedim.

“Neden?”

“Daha iyi bir ağabey olamadığım için.”

Dudakları aralandı ve hayatında ilk kez, küçük kız kardeşim ne diyeceğini bilemedi. Kollarını boynuma doladı ve ben ayağa kalkıp, çenem başının üstüne gelene kadar onu kendime doğru çektim. “Sen harika bir ağabeysin, bunu biliyorsun, değil mi? Tek istediğim, kendine mutlu olmaya izin vermen.”

“O yoldayım,” diye söz verdim, sadece birkaç hafta içinde dünyamı alt üst eden kızıl saçlı kıızı düşününce boğazım düğümlendi. “April’in onların yaydığı saçmalıkları duymasını istemiyorum.”

Heather geri çekildi ve omzuma hafifçe vurdu. “O artık büyük bir kız, bence bunu eğlenceli bulacaktır.”

Belki. *Umarım.*

Peki ya o gittiğinde? O zaman ne yapacaksın? diye sordu içimden bir ses. Bu düşünce aklıma yeni gelmemiştii, kalbim onun huzurunda ilk kez titrediği andan itibaren sürekli içimi kemiren bir diken olmuştu. Onunla geçireceğim bu zamanın ötesinde hiçbir planım yoktu. Elbette ondan daha fazlasını istiyordum. Eğer bunu hayal edecek kadar bencil—*ya da aptal*—olsaydım, onu hayatımın geri kalanında yanımda tutmak isterdim. Ama kendime bunu yapamazdım. Şu an benimle çıkmayı kabul etmiş olabilir, ama sonunda onu elimde tutabileceğime dair hiçbir yanılsamam yoktu. Daha ne bekleyebilirdim ki? April’in, kaçmak için dişini tırnağına takarak mücadele ettiği bir adada kalmasını mı? Ben yerel pub'a gitmeye çok tedirgin olduğum için her gece kulübemde oturup film izleyip bulmaca çözmesini mi? Brown's'ta öğle yemeğini terlemeden zar zor atlatmıştım.

“Sen burada ne arıyorsun ki?” diye sordum, konuyu April'dan başka bir yere çevirerek.

Omzunun üzerinden ana binayı işaret etti. “April'a tadımda yardım ediyorum.” Bunu unutmuştum. Viski gecesinin başarısından sonra, April web sitesi üzerinden birkaç küçük rezervasyon almıştı ve biletler birkaç saat içinde tükenmişti. Onu tebrik etmek için duşumda onun güzel amını yalamıştım.

“Bugün öğle yemeğine geliyor musun? Anlaşılan annem herkese söylemek istediği bir şey var.”

Bir bahane bulduğum için hiç bu kadar rahatlamamıştım. “Gelemem. Planlarımız var, belki gelecek hafta.”

“Ne zamandan beri benimkinden daha iyi bir sosyal hayatın var?” *Son iki haftadır April’i günde iki kez siktiğimden beri.*

Karşılaştıracak pek bir şeyim yoktu ama birbirimize olan ilgimizin sıradan olmadığını biliyordum. Doyamıyordum. Sanki kaybedilen zamanı telafi ediyorduk. *Ya da bir ömür boyu seks yapmayı birkaç haftaya sığdırmaya çalışıyorduk.* Midem bulandı ve bu düşünceyi kafamdan attım.

“Buna geri dönmem gerek,” dedim, istemediğim kadar sert bir ses tonuyla. Heather, Heather olduğu için ne zaman geri çekilmesi gerektiğini çok iyi biliyordu, bu yüzden saçlarımı okşadıktan sonra köşenin arkasına kayboldu.

"Heather bizi öğle yemeğine davet etti." O öğleden sonra, April malt odasının kapısından başını uzattı. Onu görür görmez gülümsedim ve bir kasa boş şişeyi yere bıraktım.

"Tadım nasıl gitti?"

Yanıma yaklaşır yaklaşmaz, kollarını belime doladı. “Oh, bilirsin. *Harika.*” Çenemi öptü. Ellerim, sanki o küçük nokta için yaratılmış gibi, belindeki çukurlara düştü. “Whisky hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı ve bir sürü soruları vardı. Heather’ın benimle olmasına sevindim çünkü hepsine tek başıma cevap veremezdim.”

“Sadece birkaç haftada öğrendiklerin inanılmaz.” Yaptığı araştırmaların boyutu da öyleydi, ama viski söz konusu olduğunda öğrenmeyi hiç bırakmadın.

“*Hmm.* Çok seksi bir öğretmenim olması işime yarıyor.” Bunun üzerine boynunu ısırdım. “Düşünüyordum da, tadım gruplarını düzenli olarak ayarlamaya devam edersek, Heather’ı işe almayı düşünebiliriz.”

"Kalıcı olarak mı?"

O başını salladı. “Belki şu anda değil, ama eninde sonunda. Ona iyi bir maaş ve düzenli çalışma saatleri sunabiliriz, artık bulabildiği her vardiyayı kabul etmek zorunda kalmaz.”

Bu kadın gerçek olamayacak kadar mükemmeldi. Ağzını derin ve tutkuyla öptüm. Ayrıldığımda, “Sence bunu karşılayabilir miyiz?” dedim.

“İleride, umarım. Birkaç ay bekleyip nasıl gelişeceğini görebiliriz, ama çok fazla ilgi var.”

Birkaç ay. Kalbim hızla çarpmaya başlamadan önce onu zorla dizginlemek zorunda kaldım ve onu tekrar öptüm. “Bu fikri çok beğendim.”

“Güzel. Ailenle öğle yemeği konusunda cevap vermedin.” Burnunu kırıştırdı ve bunun babamı görecektir olma ihtimalinden kaynaklandığını anladım. “Gitmek zorunda değiliz.”

“Heather’a zaten hayır dedim,” dedim. “Başka planlarımız var.”

“Bu planlara yüzüne oturmam da dahil mi, çünkü ben buna çok varım.”

O kadar gürültülü güldüm ki, tüm vücudum titredi. “Prenses, o tatlı uylukların kulaklarımın etrafında olması her zaman gündemimde.”

“Ne yapıyoruz?”

“Sürpriz.” Hem heyecanlı hem de somurtkan bir ifade takınmayı başardı. “Otuz dakika içinde hazır olabilir misin?”

“Ne yapacağımızı bilmiyorsam nasıl hazırlanabilirim?” “Sıcak tutan bir şey giy, rahat ayakkabılarla.”

Mükemmel kaşlarından biri yukarı kalktı. “Sen gizemli bir adamsın, Bay Macabe.”

“Daha ne kadar var?” April nefes nefese, ellerini dizlerine indirdi. Boy durumdan sonuna kadar yararlandı ve parmaklarını iyice yaladı.

Birkaç adım ileride durup kemerimdeki halkadan su mataramı çıkardım. “Uzak değil.”

“Bunu *saatler* önce de söylemiştin.”

Şişeyi ona uzattım. “Sadece bir saattir yürüyoruz.”

Yolda giderken, bunun bir randevu için berbat bir fikir olduğunu düşünmüştüm. April, döndüğünden beri adanın kuzey ucundaki Trotternish Ridge’in bir parçasını oluşturan büyük bir kaya oluşumu olan Old Man of Storr’a tırmanmak istediğini söylüyordu. Şu anki durumuna bakılırsa, onu bunu tek başına yapmaktan alıkoyduğuma sevindim. Otoparka girdiğimizde gösterdiği samimi coşku, gerginliğimi yatıştırmıştı. Tırmanışımız ilerledikçe o coşku giderek azalmıştı ve ben de tüm bu durumu komik bulmaktan kendimi alamıyordum. Alışık olmadığı bir ortamdaki April, görülmeye değerdi. Huysuz ve deliye çeviren derecede sevimliydi. Sık sık duruyorduk ve o, su kaynağımızın büyük bir kısmını çoktan içmişti

. Ne kadar sürerse sürsün umurumda değildi, gerekirse onu kendim taşıyarak da olsa April'ı zirveye ulaştıracaktım.

Yaklaşık bir mil geride, etrafta tek bir ruhun bile olmadığı bu sessiz rotaya geçmek için turistik patikadan sapmıştık. Raasay ve Rona adalarına uzanan kesintisiz manzarayı görmek için zirveye ulaştığımızda buna değecekti, ama bu, tırmanışı oldukça kolaylaştıran taş merdivenlere veda etmek anlamına geliyordu. O dikleşti, uzattığım suyu kabul etti ve birkaç yudum aldı. "Bana süre olarak söyleme," dedi, cevabımdan açıkça memnun kalmamış bir şekilde, "adım adım söyle. Daha kaç adım yürümem gerekiyor?" *Kahretsin*. Böyle davrandığında onu öpmek istiyordum, ama şu anda bunu hoş karşılayacağını sanmıyordum.

Yolu tekrar gözden geçirip hesapladım. "Belki iki bin?"

"İki *bin* mi?" O inledi ve başını omuz bıçaklarının arasına eğdiğinde saçları sıvı ateş gibi geriye savruldu, ince bukleler boynuna ve şakaklarına yapıştı. "Sormamalıydım."

"Seni taşımamı ister misin?"

"Nasıl? Zaten kamp malzemelerini ve Dudley'i taşıyorsun." Dudley'in askısını kalçama kaydırdım ve belimin etrafındaki, onun sığabileceği küçük boşluğu okşadım. "İşte buraya, prenses. Seni

."

Bunu yarım saniye düşündü, sonra çılgınca başını salladı. "Hayır, olmaz. Hadi şunu bitirelim." Sert adımlarla önüme doğru yürüdü ve ben yine kıkırdadım; yokuş yukarı tırmanırken onun tatlı poposuna hayranlıkla bakarken göğsüm hiç olmadığı kadar hafifti.

"Haklıydın. Beni buraya getirdiğin için çok teşekkür ederim." Kilometrelerce çevremizde kimse yoktu ama yine de çadırımızın küçük kapalı alanında fısıldadı. Zirveye vardığımızda güneş batmaya başlamıştı ve ben kamp ocağında hızlı bir akşam yemeği hazırlarken, ardından da beceriksizce yapılmış s'mores yaparken o manzaraya hayran kalmıştı. Çikolata ve marshmallow katmanlardan sızıp bileğine akarken April açıkça güldü, bu da benim kendi krakerlerimden yediğimden daha fazla çikolatayı onun parmaklarından yememe neden oldu. Her şey hakkında konuştuk

her şey hakkında konuştuk. En sevdiğimiz filmler. Çocukluğumuzdan hatırladığımız insanlar. İkimizin de okuduğu kitaplar. Okumadığım ama birdenbire okumak için can attığım aşk romanları. Oyunculukta en çok sevdiği şeyler — gözlerine yansıyan o hüzünlü ışıltı, içimi burktu. Konuşmadığımız tek şey gelecekti.

Uyku tulumlarımızın içine sıkıca kıvrılmış, ayaklarımızın dibinde köpekler derin uykuda, çadırın girişini açık bırakmıştık. Alacakaranlık gökyüzünü pembe ve mor tonlarıyla boyamaya başladığında, güneşin kaya oluşumunun arkasına kayboluşunu izledik; bu, dağın benzetildiği yaşlı adamın silüetini de beraberinde getirdi. Zirvenin bir insandan çok bir kuş kuyruğuna benzediğini düşündüğüm için, onu daha önce hiç hayal edememiştim. Ama April'in çilli parmağı havada silüeti çizdiğinde, onu gördüm.

"Sanki tahtında oturan eski bir devi izlemek gibi," diye fısıldadı. "Etrafındaki dünyanın değişmesini izlemek ve ona uzanıp dokunamamak. Bu çok üzücü."

Tıpkı benim gibi, diye düşündüm. Seninle tanışmadan önceki halim gibi, prenses.

İşte o an, ona aşık olduğumu kendime itiraf ettim. *Elbette* onu seviyordum, on dört yaşımdan beri bir parçam onu seviyordu. Ona söyleyemezdim, ama o mükemmel küçük kıvılcımı göğsümün derinliklerinde, kimseyi sevme şansım olmayacağına inanarak yıllarımı boşa harcayan karanlık tarafımın hemen yanında saklayacaktım.

Uyku tulumuma girmeden önce bir saat bile dayanamadı ve seviştığımızda, sessiz inlemeler ve kıkırdamalar eşlik etti. Vücudu benimkinin altında yumuşak ve acı verecek kadar sıcaktı. Uyku tulumu o kadar dardı ki, pantolonumu kalçalarımdan zar zor geçirebildim, aramıza elimi sokup onu istediğim her şekilde dokunamadım. Öpüşmedik, puslu alacakaranlıkta birbirimize bakmakla meşguldük. Çıgıllıklarımız yükseldikçe rüzgar çadırı sallıyordu; dakikalar geçtikçe seslerimiz daha yoğun ve daha hızlı hale geliyordu, ikimiz de bu bağı olabildiğince uzun süre sürdürmek için çaresizdik. Bu, hayatımda yaşadığım her şeyden daha yoğundu ve boşaldığımda, bir gözyaşı yanağımdan süzülüp yere düştü, sanki onu bir şekilde elimde tutabilmem için toprağa dilek tutar gibi.

İnsanlar olarak, çevremizdeki dünyayı anlamlandırmak için bir başlangıç ve bir son talep ediyorduk. Ama *bunun* için bir sonrası olacaktı, ama bir

. Ona olan aşkım, üzerinde uzandığımız dağ kadar sınırsızdı. O benden ayrıldığında, aşkım kalacaktı, tıpkı şu anda olduğu gibi şiddetle yanmaya devam edecekti.

Uykuya dalmadan önce aklıma gelen son düşünce —April'in saçları hâlâ burnumu gıdıklarken— okulda okuduğumuz eski bir Burns şiiriydi

Denizler kuruyana kadar, sevgilim,

*Ve kayalar güneşle eriyene
kadar;*

Seni yine de seveceğim, sevgilim,

Hayatın kumları akarken.

Güneşle birlikte uyandım.

Uzun yaz aylarında güneş çok erken doğuyordu, mutlu ve doygun bir şekilde uykuya dalalı sadece birkaç saat olmuş olmalıydı, artık fısıldayamayacak hale gelene kadar birbirimize sırlarımızı fısıldamıştık. Storr'daki kısa kalışımız sırasında bir şeyler değişmişti; sanki haftalardır kendi küçük adamızda mahsur kalmış gibiydik.

Mal beni göğsüne sıkıca sarıp sarmaladı; yumuşak nefesleri şakaklarımdaki saçları okşuyordu. Boy ve Dudley ayaklarımızın dibinde horluyordu ve ben düşündüm *ki: işte bu*. Hayatımın yarısını peşinde koştuğum o ulaşılamaz duygu. O anda bin yıl yaşayabilirdim ve bundan asla bıkmazdım.

Onu rahatsız etmemek için nefesimi yavaş ve düzenli tutmaya çalıştım, ama çok geçmeden kıpırdamaya başladı, dudakları doğrudan başımın tepesine gitti ve saygıyla öptü. Belki de hayal gücümdü, ama beni biraz daha sıkı tuttuğunu düşündüm.

Uzun bir sessizlikten sonra, başımı geriye eğip dudaklarını bekledim, öpücüğüne kendimi kaptırmaya hazırdım ki, o geri çekilip "Çay?" diye sordu.

"Beş dakika daha," diye fısıldadım.

Dudakları soğuk burnuma, yanaklarıma, göz kapaklarıma dokundu. "Ne kadar dakika istersen o kadar dakika alabilirsin, prenses."

"O zaman belki on dakika," dedim neşeyle, ama günlerdir içimde tuttuğum sözler ağzımdan kaçmak üzereydi. *Onu seviyorum*. Bu duygu o kadar büyüktü ki, tezgahın üzerine dökülen süt gibi dikkatsizce dışarı çıkmasından korkuyordum. Ona baskı yapmak istemedim, özellikle de bundan sonra ne olacağına dair bir cevabım yokken. Sonuçta hayatım Londra'daydı — öyle olmak zorundaydı. Aşık olmak bunu değiştirmezdi.

Dağdan aşağıya inen tüm yolculuk ve eve dönüş yolunda sessiz olan bendim. Mal yanımda kararlı adımlarla yürüdü, kardeşleriyle burada kamp yaptığı zamanları anımsadı, beni kayaların üzerinden kaldırdı ve bitkilerin isimlerini söyledi. Benim yanımda hissettiği yeni rahatlık, sözleri içimde tutmamı çok daha zor hale getirdi.

O da beni seviyor muydu? Öyle olabileceğini hissettim.

Burada kalıcı olarak kalmamın bir yolu var mıydı?

Kalıcı olarak kalmak *istiyor* muydum ki?

Sorular içimde dönüp duruyordu. Bu kadar belirsiz hissetmekten nefret ediyordum. Söylenmemiş şeyleri bırakmaktan *nefret ediyordum*. "Seni seviyorum" sözü göğsümde saatli bir bomba gibi duruyordu; her an patlayıp bu sözleri yüzüne haykırabilirdim.

Sanki evren benim saçmalıklarımın bıkmış ve karar vermemi hızlandırmaya karar vermiş gibi, Mal'ın Land Rover'ı toprak yolu kolayca aşarken, malikanenin dışında bize el sallayan postacıyı gördük. İri yapılı ama neşeli kırklı yaşlarındaki Clyde, bana her zamanki flörtöz gülümsemesini göstererek, imzamı gerektiren bir mektup olduğunu söyledi. Mal, zavallı adamın elinden ağır zarfı adeta kopardı.

Bir senaryo. Mal onu avuçlarımdan içine koyduğu anda ağırlığını fark ettim

. Buraya geldiğimden beri *elime* geçen tek senaryo. Bu tek başına bir anlam ifade etmeliydi. Angela e-posta yoluyla bir sürü senaryo göndermişti, ama hiçbirini ilgimi çekmemişti.

Kalbim güm güm atarken mutfağa koştum ve zarfı yırtarak açtım. Pembe bir Post-it üzerindeki el yazısı mesajı okumak için durakladım. *Oyuna geri dönme zamanı mı?* Sonra yönetmenin adını gördüm ve neredeyse bayılacaktım. *Ainsley Clarke*.

Üç kez Oscar ödülü kazanmış bir yönetmen. *Sadece beş ya da altı yılda bir film çekiyordu*.

Uyuşmuş parmaklarımla sayfaları çevirdim ve ilk sayfada başka bir not buldum. *Seni başrol için istiyorlar. Henüz kesinleşmiş bir şey yok, yine de kamera önü denemesi yapman gerekecek. Ama sen onların ilk tercihisin. İlk tercih üç kez altı çiziliydi*.

"Nedir bu?" diye sordu Mal, botlarının bağcıklarını çözerken.

Neredeyse konuşamıyordum. "Bu... bu bir senaryo. Beni kadrosuna katmak isteyen bir ajansdan."

Yüzünde anlayamadığım bir ifade belirdi, ama yanıma yaklaştı, omzumun üzerinden okudu ve dikkatini doğrudan notun üzerine verdi. "Bu şantaj," dedi. "Sözleşmeyi imzaladıktan sonra sana ekran testi bile ayarlayacaklarını nereden biliyorsun?"

O eski korku, sektördeki kimseden kendimden başka güvenemeyeceğim endişesi, bir dalga gibi yükseldi ve üzerime çöktü. "Arkadaşım Sydney onlarla anlaşma yaptı, onları çok beğeniyor."

"Neredeyse hiç aramayan arkadaşın mı?" Sözleri acımasız değildi ama yine de irkildim. Haklıydı, Sydney ile arkadaşlığımız biraz yüzeyseldi ve o bazen bencil olabiliyordu. Bu onu kötü bir insan yapmazdı, sadece işler böyleydi.

"Sence bunu yapmamalı mıyım?" Cevabını beklerken içim burkuldu, o cevabın ne olmasını istediğimi bile bilmiyordum.

Titrek bir nefes verdi ve tam da "*Hayır, yapma prenses, benimle kal*" diyecek sandığım anda, "Öyle demiyorum. Sadece dikkatli olmanı, her ihtimali göz önünde bulundurmanı, istediğin zaman ayrılabilceğini belirten bir maddeyi sözleşmene eklemenı istiyorum" dedi.

Donakaldım, ona bakakaldım. Sanki biliyormuş gibiydi. Sanki beni bu ana getiren her aptalca hatayı bir şekilde anlamış gibiydi. Daha fazlasını söylemesini bekledim ama o sadece bana sabit bir şekilde bakıyordu.

Ona doğru yürüdüm, senaryoyu aramızdaki yere düşürdüm ve kendimi ona sarıldım. "Haklısın." Sözlerim yumuşak süveterine çarparak boğuk bir ses çıkardı. "Hemen bir karar vermeyeceğim."

*Seni
seviyorum.*

*Seni
seviyorum.*

*Seni
seviyorum.*

Bu itiraf kalbimde yankılandı, sonra midemin derinliklerine çöktü, bir saat önce olduğu kadar gerçektı, ama şimdi ne istediğimden emin değildim.

“Tadım seansları nasıl gidiyor?” diye sordu annem, April ile benim aramda bakışlarını gezdirerek. April, tabağına salata koyarken bana bir göz attı, cevaplamasını istediğim kişinin o olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Ona hafifçe başımı salladım, sonuçta bu onun fikriydi.

April ve Heather, son birkaç hafta içinde düzenledikleri tadımlarla ilgili bir dizi eğlenceli hikaye anlatmaya başladılar. Heather, ünlü hayranlarının öğleden sonraki rehberleri olacağını fark eden bir grup genç erkeği taklit ederek ikizleri güldürdü. “Şey... ben... ah” —titrek elini abartılı bir şekilde alnına sürdü— “Duvarımda senin posterin vardı... beyaz bikinili olan.” Bu hikayeden hiç hoşlanmadım.

April kıpkırmızı oldu, Callum ise yanımda kahkahalarla gülüyordu. “Ne garip, bende de evde aynısından var.” Yüzünü patates püresine gömdüm ve kızlar daha da çok güldü.

Storr'daki gecemizden bu yana iki hafta geçmişti. Hayatımın en güzel gecesinden bu yana iki hafta. Endişeyle karışık mutluluk dolu iki hafta. O süre zarfında bir rutine girmiştik, kahvaltıyı nehir kıyısında yapıyorduk (hatta o lanet tilkilere yem vermeye bile başlamıştım) ve akşam yemeğini malikane ile kulübem arasında bölüşüyorduk. Sıkı çalışmayla geçen günler ve eğlence dolu geceler, tek bir gün bile ayrı geçirmedi. Ve tüm bu süre boyunca senaryoya takıntılıydım. Baştan sona okudum. İki kez. *Çok iyiydi*. O kadar iyiydi ki, eğer rolü alırsa, onu o lanet feribota kendim bindirip kalbimi de yanına bağlayacaktım.

April, şartlarını

neredeyse hiç ikna etmeye gerek kalmadan. April, benim fikrimi önemsediği ve onun çıkarlarını en iyi şekilde gözeteyeceğime güvendiği için, görüşmeyi dinlememi bile istemişti. Ve ben de dinledim. Bu kadına olan aşkım bana bir şey öğrettiyse, o da onu mutlu etmek için ne kadar ileri gidebileceğimdi. Ama bu, belki de sadece bu seferlik bencil olabileceğimi fısıldayan o kemiren sesi durdurmadı.

Telefon görüşmesinin ardından, ilk ekran testi için birkaç kendi çektiği video göndermiş ve olası bir seçme hakkında haber bekliyordu. Aklımda başka bir şey yoktu.

"O zaman işler yolunda gidiyor gibi mi?" Annem gülümsedi ve April de biraz çekingen bir şekilde gülümsedi, beni düşüncelerimden kopardı.

"Şu anda umabileceğimiz kadar iyi gidiyor, ama henüz sakın bir kış atlatmış değiliz."

"Öyle mi?" Annem şaşırmış görünüyordu ve farkında olmadan odadaki en önemli konuyu gündeme getirdi. "O zamana kadar adada kalmayı mı planlıyorsun?"

Ağızma bir çatal dolusu yemek götürürken durakladım. Dirsekleri benimkine değdiğinde April'in gerildiğini hissettim. Bir cevap bulmaya çalışıyordu. "Şey—"

"Peki ya sen, Malcolm? Kadınlar bu kadar çalışırken sen ne yapıyorsun?" Babamın sesi, çocuk doğum günü partisinde alkol gibi ortamı keskin bir şekilde yırttı. Çatal bıçaklar tabaklarda gürültüyle çınladı. April'in eli masanın altında bacağıma dokundu.

Aynı eski gerginlik boynuma yayıldı, omuz bıçaklarımın arasında hafif bir sızı hissettim, ama tabağımdan başımı kaldırmadım. "Her zamanki gibi, baba," diye cevap verdim, çatalıma biraz daha salata yükleyerek.

Babam kadehini April'e doğru kaldırdı. "Orayı baştan aşağı değiştirdin Elsie, ama zaten her zaman hırslıydın, Kier seni bu yüzden takdir ederdi."

"April," dedim, onu sertçe düzelterek. Hırsım olmadığına dair iması, eskisi kadar canımı yakmamıştı. Bu işin benim ve toplum için önemli olduğunu biliyordum. April için de. Babamın bunun değerini görememesi bunu değiştirmezdi.

Onu görmezden gelmekten memnun olarak ağızma biraz daha yemek attım. April'in başka fikirleri vardı. "Yeni kırk yedi etiketi — tek bir gecede yirmi şişe sattığımız karışım — Mal'ın yaratımıydı." Hayatım boyunca sevdiğim ve nefret ettiğim adama bakarken sesi keskin çelik gibiydi.

"Prenses," diye fısıldadım. "Bunu yapmana gerek yok..."

Bana baktı, gözleri incinmişlikle parlıyordu. *Benim için incinmişti.* "Birinin yapması gerek." Hiçbir şey olmamış gibi masanın başında yemeğini yiyen babama tekrar baktı ve bardağını masaya güm diye vurdu. "Kier hasta iken distileyi kim yönetti sence? Aslında... Kier dibe vururken orayı kim yönetti sence? Kendi parasını yatırıp hiçbir zaman gerçek bir maaş almadan? Onarımları kim yaptı, personeli kim yönetti, muhasebeyi kim tuttu sence? Kier'in başının üstüne malikanenin yıkılmasını kim engelledi sence?"

Ona sertçe döndüm, kalbim göğsümde acı bir şekilde sıkıştıyordu. Odadaki herkesin bakışlarını hissettim ama gözlerimi April'den ayıramadım. Dudaklarını dudaklarıma çekmek üzereydim ki, yüksek bir gürültü hepimizi irkiltti.

"Jim," diye bağırdı annem, ayağa fırlayıp masanın başındaki babama doğru döndü. Bardağı ayaklarının dibinde paramparça olmuştu, kırmızı şarap taş karo üzerinde dökülmüş kan gibi duruyordu. Babam öfkeyle gözlerini kırıştırıyor, elleri yanlarında sıkılıp açılıyordu. "Onlar burada ne arıyor?" diye mırıldandı. "Bugün sadece Çarşamba, burada olmamalısınız." Sesi birdenbire çok zayıf gelmişti, beni büyüten adamın sesine hiç benzemiyordu.

Hepimiz birbirimize baktık, ikizler kıkırdayarak gülerken Ava, "Bugün Cumartesi, büyükbaba," diye düzeltti. Kardeşlerimin yüzlerinde sadece acı bir anlayış gördüm.

Babam öfkeyle başını sallarken, annem onu sakinleştirmek için elinden geleni yapıyordu. "Sorun yok Jim, belki biraz uzanmalısın."

Kız kardeşime baktı. "Saçına ne yaptın, Iris?" Yüzü soldu.

"Benim, baba... Heather."

Babam iğrenç bir öğürme sesi çıkardı ve bunun ağlama sesi olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Hepimiz şaşkınlık içinde donakaldık. Babamın ağladığını daha önce hiç duymamıştım. Callum ilk tepki veren oldu; bir kez olsun yüzü tamamen ciddiye; babamın kolunu omzuna attı ve onu koridordan geçerek yatak odasına götürdü.

"Neden bana söylemedin?" Callum gözümün önüne gelir gelmez hırladım. Hemen eski saklanma yerime çekildim, babamın patlamak üzere olan serasının arkasındaki evden görünmeyecek bir yere. Rüzgârın giysilerimi ve saçlarımı yırtarken soğuk ısırığını zar zor hissediyordum. Mutfaktaki kargaşa yatışınca April peşimden gelmeye çalıştı ama ben patlamak üzereydim ve bunu yaparken onun burada olmasını istemezdim.

Kardeşim taş yolda donakaldı, ellerini ceplerine soktu. "Söylemeyi planlamıştık, ama nasıl söyleyeceğimizi bilemedik."

"Çıkıp, 'Hey Malcolm, babamızda Alzheimer var' de." Ayağa kalktım. "Ne zamandır biliyordunuz?"

"Altı aydır. Heather birkaç hafta önce öğrendi. Annem elinden geldiğince bunu kendine sakladı, ama babamın giderek daha fazla yardıma ihtiyacı olmaya başladı."

"Altı ay mı!" Suçlayıcı bir şekilde parmağımı göğsüne doğrulttum. "Alastair'e söylediniz mi?"

Callum gerildi. "Evet... mümkün olduğunca çabuk eve geleceğini söyledi." Sesinden ona inandığını pek belli etmiyordu, ama şu anda Alastair umurumda değildi.

"Altı ay, bana nasıl söyleyeceğimi bulmak için fazlasıyla yeterli bir süre."

"Hiç ortalarda yoktun, belki de umursamayacağını düşündük..." Sözler ağzından tam olarak çıkmadan önce bile utanmış gibiydi. Yatıştırıcı bir şekilde elini kaldırdı. "Öyle demek istemedim, tek demek istediğim... ikinizin karmaşık bir ilişkisi var, bunu idare etmek her zaman kolay olmuyor."

Bu tanıma burun kıvırdım. "Otuz yıllık acı bu mu demek oluyor? *Karmaşık* mı? Bu adil değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Büyürken ona karşı sert davrandığı tek kişi sen misin sence?" Ellerini iki yana açtı. "Her hafta sonu onu görmeye gelmekten korkan tek kişi sen misin sence? Ama ben en büyük oğlum, o yüzden bana ayrıcalık tanınmıyor."

Ne düşüneceğimi, her şeyi nasıl sindireceğimi bilemedim, bu yüzden kendimi kesin hissettiğim tek şeye sarıldım. Kör öfkeme. Yaklaştım, yüzüne doğru hırlayarak baktım. İlk kez, ağabeyimi gerçekten aştığımı fark ettim. "Senin gibi mükemmel bir evlat olamadığım için üzgünüm, Callum. Hayatımdaki her şeyin tam olarak istediğim gibi gitmediği için üzgünüm!"

Callum'un kahkahası o kadar acıydı ki, beni geçmişe götürdü. "Sence her şey bana kolay mı geliyor? İstediğim her şeyi elde ediyor muyum? Kim olduğum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun..." Sözünü kesti, gözlerini sıkıca kapattı. "...ne istediğimi." Kardeşimi hiç böyle görmemiştim, ne diyeceğimi bilemedim. Bana o fırsatı vermedi. Yaklaşıp omzumu kavradığında tüm öfkesi bir anda yok oldu. "Sana daha önce söylemediğimiz için özür dilerim. Söylemeliydik. Ama şu anda sadece babadan bahsettiğimizi düşünme. Sende başka neler olup bittiğini bilmiyorum... ama kaynağını tahmin edebiliyorum." Eve doğru bir bakış attı. Pencereden April'in saçlarını görebiliyordum, ikizlerin dikkatini dağıtmak için bir masa oyunu oynarken gülümsüyordu. "Onun kalmasını istiyorsan, ona söylemelisin. Eninde sonunda bir şey için savaşmalısın, Mal."

Alzheimer. Bu kelime tüm anlamını yitirmiş, zihnimde tekrar tekrar dönüp duruyordu.

Alzheimer.

Alzheimer.

Beynin küçülmesine ve hücrelerin ölmesine neden olan ilerleyici bir nörolojik bozukluk. Eve giderken tanımını Google'da aramıştım, teşhisin ne anlama geldiğini zaten yeterince iyi biliyordum. April'in ellerinin ceketimi çektiğini hissedene kadar, kulübeme geldiğimizi fark etmemiştim. Ortam soğuk ve karanlıktı, kullanılmadığından hava biraz bayatlamıştı. Onun beni koltuğa itmesine izin verdim ve ellerini emin ve becerikli hareketlerle şöminede ateşi yakarken sersemlemiş bir halde izledim. Birkaç dakika sonra bana geri döndü, kucağıma tırmandı ve kulağıma fısıldayarak, "Ne kadar üzgün olduğumu söylemek saçma mı?" dedi.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve onu kendime doğru çektim. "İçten söylüyorsan değil."

"Orada olanların sebebi bensem çok üzgünüm..."

"Sen neden olmadın. O, Alzheimer olsun ya da olmasın, her zaman iğrenç bir piçti. Sen yanlış bir şey yapmadın." O beni savunmuştu, yaptığı şey buydu. Daha önce birinin bunu yapmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç fark etmemiştim.

Birkaç dakika sessizce oturduk, odunların çıtırtıları, kafamda dönen düşüncelerimin fon müziği gibiydi. Annem kaç haftadır

hepimizi bir araya getirmeye çalışıyordu? Ben kaç kez hepsinden kaçmıştım? Callum'un sözleri kafamın içinde yankılanıp duruyordu. *Sence büyürken sana sert davrandığı tek kişi sen misin?* Haklıydı, ben de öyle düşünmüştüm. Callum babamın en büyük oğluydu. Onun gururu ve sevinci. Geri kalanımızın ölçüldüğü imkansız standart. Ama Callum benden yedi yaş büyüktü, görmediğim o kadar çok şey vardı ki. Callum'un gölgesinde yaşamak ne kadar zor olsa da, hayatımda ilk kez o standardı belirlemenin nasıl bir şey olacağını düşündüm.

Babam son zamanlarda daha huysuz olmuştu — şimdi anlıyorum ki hastalığı yüzünden — ve ben ondan daha da uzak durmuştum. Annemin bu yükü bu kadar uzun süre tek başına taşımasına şaşmamalı. Callum ve Heather'ın bana söylememesine de şaşmamalı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu sonunda.

"Bilmiyorum... kafam karışık. Üzgün. Suçlu."

Yüzümü görebilecek şekilde döndü. "Neden suçlu hissediyorsun?"

"Daha önce fark edemediğim için." Omuz silktilim. "Tüm ailemle aramıza koyduğum mesafe yüzünden."

Elleriyle yanaklarımı kavradı, başparmakları sakallarına dokundu. "Sadece o hasta diye aranızdaki mesafenin senin suçun olmadığını biliyorsun, değil mi? Bu seni kötü biri yapmaz."

Gözlerimi yaşlarla doldurmadan önce, "Kendimi kötü adam gibi hissediyorum," dedim. "Hayır, canım, *asla*. Ve bu hastalık yolun sonu anlamına gelmez.

. Onu affetmeye karar verirsen, bunun için hala zaman var. Ama bu yükü tek başına taşımamalısın. Annene, Heather'a ve Callum'a ihtiyacın var. Ailenin yanında olmasına ihtiyacın var."

"Sana ihtiyacım var, sensiz bunu nasıl yaparım bilmiyorum," demek istedim—söyleyecektim de, ama telefonu koltuğun kolunda ekran yukarı bakacak şekilde yanıp söndü ve ikimiz de içgüdüsel olarak o tarafa döndük. Telefonu ters çevirdi, ama ben ekranında bir mesajın yanıp söndüğünü görmeden önce. "Ne oldu?"

"Muhtemelen önemli bir şey değildir. Şimdi bunun sırası değil."

"Şimdi kesinlikle tam zamanı, dikkatimi başka bir şeye yönlendirmem iyi olur."

Telefonunu kaldırdı, ekranı açarak mesajı okudu.

Bir an durdu, gözlerini kaldırıp benimkilere baktı. "Rolü aldım."

"Ama sen..." Sözlerim yarıda kaldı. Boğuluyormuşum gibi hissettim.

"Henüz seçmelere katılmadın ki."

"Angela'ya göre, Ainsley Clarke kasetlerimi almadan önce zaten kararını vermişti."

Cevap veremedim, bunun yerine telefonu görmek için elimi uzattım, bunu siyah beyaz görmek istiyordum. Oda etrafımda sallanırken, ekrandaki kelimeler bulanıklaştı, anlamaya bile başlayamadığım bir jargon. Sadece iki şey göze çarpıyordu. *Londra. İki gün sonra.*

"Londra'ya gidiyorsun." Bu bir soru değildi ama o yine de cevap verdi.

"Evet."

Nefesim hızlandı. Ellerim terlemeye ve karıncalanmaya başladı. Sonra ekranın üst kısmında tek kelimelik bir bildirim belirdi, kafamı karıştıracak kadar kafa karıştırıcıydı.

Sürtük.

Düşünmeden tıkladım, ekranda kendi fotoğrafımı görünce biraz şaşırdım. Birkaç hafta önce April'i arabasına kadar geçirdiğim gün olduğunu fark ettim. Yan profilden duruyordum, yüz hatlarım zar zor görünüyordu, vücudum April'in daha küçük vücudunu koruyacak şekilde kıvrılmıştı. Birbirimize sarılmıştık, ellerim onu arabaya bastırırken çılgınca öpüşüyorduk. Birlikte iyi görünüyoruz. *Tabii.*

Sonra yorumu tekrar fark ettim, "*sürtük*", kelimenin yanında onun adı etiketlenmişti. Kendimi durduramadan yanıtlara tıkladım ve yorumları, hakaretleri tek tek gözden geçirdim. Hiçbiri bana yönelik değildi. Vücudum öfkemi ele vermiş olmalıydı ki April ekranın üstünden bakmaya başladı. "Ne oldu?"

"Bu yorumlar, bu insanlar da kim?" Sesim kızgın bir demir gibi çıkıyordu.

Onda aniden bir değişiklik oldu. Omuzları içe doğru kıvrıldı, gözlerindeki ışık sönerek telefonu geri çekti ve bakmadan ekranı kilitledi. "Onları boş ver... sadece internetteki rastgele troller."

Bunu nasıl görmezden gelmemi bekleyebilirdi? Söyledikleri şeyler, ona ne dedikleri. Hiç şaşırmış gibi bile görünmüyordu.

"Bunu bildirmeliyiz."

"Kime bildireyim ki? Sosyal medya şirketleri umursamıyor. Bildirdiğim her yüz yorumdan, şanslıysam belki bir tanesi kaldırılır. Onları okumamak daha iyi."

Bunun onun hayatının gerçeği olduğunu fark ettim. O sarhoş gecede nehir kıyısında hissettiği keder aklıma geldi, o anı sanki o şu anda karşımda duruyormuş gibi tazeydi. "Anlamıyorum." Öfkemi dizginlemeye çalıştım ama sözlerim kendi kulağıma bile sert geldi. "Neden bunu istiyorsun? Neden bu piçlerin sana zarar vermesi için kendini sürekli ortaya atıyorsun?"

Öfkeli görünüyordu. Birkaç saniye önce iki insanın olabileceği en yakın mesafedeydik ve şimdi, fiziksel olarak hala *burada* olsa da, onun benden uzaklaştığını hissedebiliyordum. "Çünkü bu benim işim."

"Sadece birkaç hafta önce, bu sektörün sana yaşattığı saçmalıklar yüzünden ağlarken seni kucaklamıştım, prenses. Ben..."

"Ne?" Geri çekildi. Çiller, soluk teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. "Neden bahsediyorsun? Ne zaman ağladım ki?"

"O gece... seni bardan eve getirdiğim gece." Ağzını sıkılaştırdı, gözleri kaybolan anları hatırlamaya çalışırken bir o yana bir bu yana dolaştı. "Daha önce bu konuyu açmadım çünkü bunu benimle paylaşmak istediğinden emin olamadım. Sarhoş ve üzgünken fısıldayarak itiraflarda bulunmak yerine, bana güvenip kendi isteğinle konuşmanı istedim."

"Sana... Aaron'dan bahsetmiştim?"

Aaron. Adı yerine oturdu ve benim kara listemin bir numarası oldu.

"Bana adını söylemedin, sadece imzalamaman gereken bir sözleşme imzaladığını söyledin."

Umutsuzluğumu hissetmiş olmalı ki, hemen şöyle dedi: "Sana söylemememin sebebi sana güvenmemem değil, hem kendime hem de ona kızgın olmam. Bunun hiç olmamış gibi unutmak istiyorum."

Ellerimi onun ellerinin üzerine koydum. "Seni asla yargılamam."

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve titremeye başlayınca ısırdı. "Öğrendiğinde yargılayabilirsin."

"Asla."

Parmakları gömleğime gömölürken ve çenesi eğilirken bekledim. "Aaron'la ilk kez on dokuz yaşındayken anlaşma imzaladım, o benim menajerimdi ve çoğunlukla iyi bir menajerdi. Çalışmayı hayal ettiğim yönetmenlerle bana seçmeler ayarladı ve karşılığında,

bana fiziksel görünüşümü değiştirmemi söylediğinde kabul ettim. Sıkı bir diyet önerdiğinde, sorgusuz sualsiz yaptım. Kendime, onun ne yaptığını bildiğini söyledim. İnsanlar ona piç kurusu diyordu ama ben onları görmezden geldim. Sert biri olabilirdi ama yanında olmasını isteyeceğini türden biriydi.” Ellerimin çıplak kollarında yavaş ritmini korumak ve o ellerimin o sinsi piçin boynuna dolandığını hayal etmemek için tüm gücümü harcadım. “Sonra, birkaç yıl önce, uzun süredir birlikte olduğum erkek arkadaşımдан ayrıldım. Aaron beni neşelendirmek için yemeğe çıkarmayı teklif etti ve ana yemeğin ortasına kadar bunun bir randevu olduğunu fark etmedim. Rahatsız hissettim ama... ona nasıl söyleyeceğimi bilemedim, duygularını incitmek istemedim. O yüzden gecenin sonunda beni öptüğünde... izin verdim.” Ellerim omuzlarında durdu. “Onunla çıkmanın belki de iyi bir fikir olduğuna kendimi ikna ettim, iş ilişkimiz harikaydı ve yeterince çekiciydi.” Titrek bir nefes verdi. “Eminim beni gerçekten aptal sanıyorsun, değil mi?”

“Hayır, prenses, aptal olduğunu düşünmüyorum.” O mu...? Evet, onun hakkında söyleyecek çok şeyim vardı.

“Birkaç hafta her şey yolundaydı, bana karşı özenli ve nazikti, sürekli bana hediyeler alırdı. Sonra her şey çok abartılı hale geldi, çok güvensizleşti ve her anı birlikte geçirmek istedi. Çıkmaya başladıktan bir ay sonra yanına taşınmamı istedi ve benimle seks yapmam için bana baskı yapmaya başladı.” Konuşurken küçülüyor gibiydi. Sesi bir fısıltıya dönüştü. “Buna ‘aşk bombardımanı’ deniyor, o zamanlar bu terimi bilmiyordum. Artık yapamayacağımı ona söyleyene kadar ne kadar aptal olduğumu fark etmemiştim, çünkü tüm kariyerim onun elindeydi. Menajerimden gelen her işi engelledi, her röportajı, her seçmeyi.”

Onu öldürebilirdim.

“Menajerine gidemedin mi?” diye sordum sertçe.

“O... tüm sosyal medya hesaplarıma erişebiliyordu, hesabıma girip benim asla söylemeyeceğim şeyler yazacağını söyledi. Telefonunda benim... fotoğraflarım olduğunu söyledi. Gerçi bunun bir yalan olduğu ortaya çıktı. Beni mahvedeceğini söyledi ve ben ona inandım.”

Çenesinden damlayan gözyaşlarını izledim ve daha önce hiç hissetmediğim bir öfke içimi sardı. O

O omurgasız adamı avuçlarımdan içine alana kadar dünyayı paramparça etmek istedim. Kadınlarıma, hatta *tüm* kadınlara verdiği her bir gram acı için onu cezalandırmak istedim, çünkü avcılar asla tek başına hareket etmezler. “Onun izin verdiği her işi kabul ettim, aptal reality şovları, dans ve sosyal medya, geçinebilmek için yapabileceğim her şeyi.”

“Peki şimdi?”

“Diğer birkaç müşterisi şikayette bulundu ve ben de kendiminkini dile getirebilecek kadar güvende hissettim.” Alt dudağı biraz daha titredi. “Bunu hemen yapmadığım için korkaktım.”

Başımı sertçe salladım. “Bu doğru değil, onun tehditlerini yerine getirmeyeceğini bilmenin imkânı yoktu.”

Yanaklarını sildi. “Hakkında herhangi bir cezai işlem yapılmadı, ama işten atıldı ve kara listeye alındı, sanırım bu da bir tür adalet sayılır.”

“Keşke tüm bunları değiştirebilmemin, senin o anları yaşamamanı sağlayabilmemin bir yolu olsaydı.” Saçlarını geriye tarayarak, benim için ciğerlerimdeki havadan daha hayati hale gelen o yüze baktım. “Hâlâ neden o hayata gönüllü olarak geri dönmek istediğini anlamıyorum? Maaş yüzünden mi? İçki fabrikası artık para kazanıyor, buna ihtiyacın yok. Sadece... mutlu olabilirsin.” *Benimle.*

Gözünden bir damla daha sildi. “İçki fabrikası para kazanmıyor.”

“Ne?”

“Para kazanıyor, ama yeterli değil.”

NİSAN

Something in the Orange – Zach Bryan

“Para kazanıyor, ama yetmiyor.” Bu sözler, omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi içimden fıskırdı. Yüzünün yalvaran bir ifadeden şaşkın bir ifadeye dönüştüğünü izledim, normalde pürüzsüz olan alnında derin çizgiler belirdi.

"Anlamıyorum, prenses."

Gerçek seni özgür kılar. Bu durumda, gerçek daha çok gizli bir bıçak gibi hissettiriyordu. “İçki fabrikası ve malikane... bunlar bana miras olarak bırakılmadı, Mal. Onlar zaten benimdi.”

Onun bu bilgiyi sindirmesini izledim, sanki büyük bir saatin zamanın akışını izler gibi. "Kier'in ailemin evinde çöküşe geçtiğinden bahsetmiştin, bununla ne demek istedin?"

"Kier'in borcu vardı, çok borcu. İşlerim yoluna girmeye başladığında, ona ara sıra para gönderirdim. İçki fabrikası eskisi kadar iş yapmıyordu ve o da çalışanlarını işten çıkarmak istemiyordu. Sonra bir gün ansızın aradı, tam bir karmaşa içindeydi ve kumar sorunu olduğunu itiraf etti. O zamanki muhasebecime mali durumu inceletmişim. O kadar çok borcu vardı ki, banka her şeyini elinden almak üzereydi."

"Onu kurtardın," diye tahmin etti.

Başımı salladım. "Borçlarının çoğunu ödedim ve mülkleri satın aldım, ama içki fabrikasını ayakta tutmak için yine de çok fazla yatırım gerekiyordu, sonra Aaron olayı oldu... ve başımızı su üstünde tutmak için bulabildiğim her işi yaptım."

"Neden bana söylemedin?" diye sordu. "Yardım edebilirdim."

"İlk günden itibaren söyleyecektim, ama sonra bana içki fabrikasını taksitle satın aldığını söyledin. Kier, satma niyeti olmadan maaşından para alıyordu, çünkü satamazdı."

Seni manipüle ediyordu Mal, senin gözündeki o adamı nasıl sonsuza dek değiştirebilirdim ki? Eğer düzenli bir gelir akışı sağlayabilirsek her şeyin yoluna gireceğini ve bir gün gerçeği öğrenmene gerek kalmadan buranın senin olabileceğini düşündüm. Bu film, bunu garanti edebilmemin tek yolu.” Gözlerindeki o sert bakış acıya dönüştü ve içindeki bir şeyin tam da o anda parçalandığını gördüm. Onu kendime sıkıca sarıldım. “Üzgünüm... Çok çok üzgünüm.” O da beni kucakladı ve titrediğini hissettim, ama titreyen benmişim.

“Kier’in de herkes gibi kusurları vardı,” dedi sonunda, yanağıma yaslanarak. “Onun kim olduğunu hep biliyordum. Bana olan sevgisini hissettim, tıpkı sana olan sevgisini hissettiğim gibi. Bu, bunu değiştirmez.”

“Onu nasıl bu kadar kolay affedebiliyorsun?” Benim bir parçamın asla affedemeyeceğinden korktuğum halde, nasıl?

“Çünkü bunu kendim için yapıyorum. Onunla geçirdiğim her anın bir yalana dönüşmesine izin vermeyeceğim. Hayatımızda çok fazla insan bizi hayal kırıklığına uğrattı, onun da onlardan biri olmasına izin verme, April.” Haklıydı. Annemle barışmıştım çünkü ondan bir şey beklemeyi bırakmıştım. Kier’le aynı şeyi yapamazdım çünkü o her zaman, her zaman benim yanımda olmuştu.

Kucağına yaslandım, kalın saçlarını parmaklarımın arasından kaydırdım. Dokunuşuma karşılık verdi. “Bu mantığı babana da uygulayacak mısın?”

“Deneyeceğim.” Bir an sessizce birbirimize sarıldık, ta ki o sonunda, “Bu filmi çekmelisin,” diyene kadar. Sesi yorgun geliyordu. Yenilmiş gibi.

“Bu filmi yapmam lazım,” diye onayladım.

Daha fazla bir şey söylemesini bekledim, ama o sadece kolunu dizlerimin altına sokup beni göğsüne çekti. “Hadi yatağa gidelim.” Ayağa kalktı, odayı geçti ve beni yatağının üzerine yatırdı. Beni yavaşça soydu, gözleri benimkilere sabitlenmiş halde sandaletlerimi ayağımdan çıkardı, sonra elbisemin fermuarını açıp onu çekmecesine özenle katladı. İç çamaşırlarım da onu takip etti ve beni tamamen çıplak bıraktığında saçlarımı avuçlarına alıp beni öptü, ağzımı taparcasına öptü. Bu, sözlerimizin ifade edemediğini söyleyen bir öpücüktü. *Beni seviyor.* Bu itirafı dudaklarıma, göz kapaklarıma, kalbimin üzerindeki deriye öptü. Dudaklarım

aynısını söylüyordu. Dizlerimin üstüne çöküp, onun çığlık attığı sırada sıcak bedeninin etrafında sözleri mırıldanarak, onun ecstasy'ye dalışını izledim.

İçime girdiğinde, hafifçe inledim ve o durdu. "Ne oldu?"

"Ağrım var... çok fazla seks yaptık."

Çekilmeye başladı ama ben onu uyluklarımla sıkıca tuttum, gözlerine düşen saçlarını geriye attım. "Durma, sana çok ihtiyacım var Mal. *Benim Mal'im.*"

"Evet, seninim, prenses. *Her zaman.*" Pozisyonumuzu değiştirdi, arkadan yavaşça sevişmeye başladı, bir eliyle bacaklarımla arasını nazikçe okşarken, diğer eliyle kalbimin attığı yerde göğsümü kavradı. "Sadece ve sadece seninim."

Bu sözleri hiç yüksek sesle söylemedik ve gecenin geri kalanında tek bir kelime bile konuşulmadı. Çünkü ikimiz de biliyorduk; bu filmi çekmem gerekiyordu ve onu terk edemezdim.

Saçları yastığın üzerinde bir ateş gibi parlıyordu, nefes alışını düzenli ve düzgündü, ama uykusu hiç de öyle değildi. Saatlerce bir o yana bir bu yana dönüp durdu, kollarımın arasına daha da sokuldu, sonra yine uzaklaştı. Ve her hareketinde, onu kendime bağlamak, hala yapabiliyorken onu olabildiğince sıkı tutmak için duyduğum dürtüye direndim. Her yumuşak nefes, kum saatinden akan kum gibiydi. Göz kapaklarının her seğirmesi, karnıma saplanan bir bıçak gibiydi.

Endişeyle doluyordum, saatler geçtikçe yavaşlatması imkansız hale gelen, zihnimi işgal eden düşüncelerle doluydu. Babam. Callum. Kier. April. Her şey çok fazlaydı. Nefesimi düzeltmeye, her duyguyu ayırmaya ve kaynağına kadar izlemeye çalıştım. En çok öne çıkan şey suçluluk duygusuydu. Göğsüm bu duyguyla yanıyordu. Bana ihtiyaç duyan herkesi hayal kırıklığına uğratmıştım. En çok da April'ı.

Bunca zaman boyunca, sadece kendi endişelerinin yükünü omuzlarında taşımamıştı, Kier'in yükünü ve farkında olmadan benim yükümü de taşımıştı. Bütün gece, ilk etkileşimlerimiz zihnimde tekrar eden bir film gibi canlandı. Her acımasızlık ve suçlama anı. Ona resmen para avcısı demiştim ve o her darbeyi sineye çekmiş, yükü ben taşımam gerekmesin diye o taşımıştı.

Yine kıpırdadı, bana uzanırken çarşaf omzunun kıvrımından baştan çıkarıcı bir şekilde kaydı, ipeksi bacağı benim daha iri bacaklarımın arasına kaydı. Bu kadını sevmediğim bir zaman nasıl olmuştu? O adam şimdi benden çok uzak geliyordu, bir daha asla o adam olmayacağını biliyordum. *İyi.* Şu anda önemli olan tek şey onu mutlu etmektir.

Dizlerimin üzerine çöküp kalması için yalvarmak istedim. Ama Kier ve borcu hakkında anlattıkları, çok büyük bir şeydi. Bunu nasıl çözeceğimi bilmiyordum. Yenmem gereken bir kötülük olmasını diledim. Öldürmem gereken bir ejderha. Bir filmdeki kahraman gibi günü kurtarmak için aşmam gereken fiziksel bir zorluk. Elimde olan tek *şey kendimdim*.

Artık bir dakika daha sahip olamayacağım bir geleceğe bakmaya dayanamıyordum, bu yüzden şakağına bir öpücük kondurdum, tek bir buklenin ipeksi kıvrımını parmağımla izledim ve yataktan kayıp çıktım. Dudley, April'in kucağında kıvrılmış halde kaldı, ama Boy, ayaklarımı botlarıma sokar sokmaz başını kaldırdı ve sabah güneşinin altında sadakatle peşimden geldi.

Kıyı şeridinde yürüdük; deniz, tuz, funda ve içimi kaplayan o tarif edilemez "evde olma" hissi. *O gittikten sonra bu hissi bir daha yaşayabilecek miydim?* Yaşayamayacağımı biliyordum. Kendimi lanet olası yapbozlarımdan biri gibi hissediyordum. April, birkaç hafta içinde tüm hayatımı parçalara ayırmış ve eski halime artık uymayacak şekilde beni yeniden bir araya getirmişti. Geri dönülmez bir şekilde değişmiştim, ama belki, sadece belki, bu süreçte onun bir parçası da değişmişti. "Eninde sonunda bir şey için savaşmalısın, Mal," diye fısıldadım, topuklarımin üzerine yaslanarak. Boy, onaylayarak sağlam bir havladı.

Ve işte o anda, onun çok sevdiği o berbat sabahlığı hatırlatan gün doğumuna bakarken kararımı verdim. Belki ona kalması için bir neden veremezdim, ama geri dönebileceği bir yuva sunacağımdan emin olabilirdin.

“Nereye kayboldular?” diye sordum Dudley’e, ki o bir ara yatağın çarşaflarının altına girip Mal’ın yastığını çalmıştı. Köpeğim esnedi, üç pençesini de uzatırken tüm vücudu titriyordu, en yetenekli yogileri bile kıskançlıktan ağlatacak kadar derin bir geriye eğilme hareketi yaptı. Sonra bana sanki *“Bilmiyorum kadın, ben de senin gibi uyuyordum”* der gibi baktı.

“Neyse ki seni korunmak için evlat edinmedim,” diye mırıldandım ve onu yataktan indirdim çünkü patileri kulübenin parke zemininde henüz dengede duramıyordu. Mal’ın gömleklerinden birini ve aslında kendime aitmiş gibi giydiğim kalın çoraplarından bir çiftini giydim ve onları bulmak için ön kapıdan dışarı çıktım.

Mal’ı görmeden sesini duydum.

“Lanet olası işe yaramaz pislik!” diye kükredi. “Neden çalışmıyorsun lan?” Onu, uçurumun kenarından yaklaşık bir fit geride, kıyıda bir şeye eğilmiş halde gördüm. Boy, onun yanında zıplıyordu, her havlaması sert esen rüzgârla daha da güçleniyordu.

“Mal?” dedim, yaklaşarak. Çim nemliydi, çoraplarımı ıslatıyor ve ayaklarımı uyuşturuyordu. “Ne yapıyorsun?” Hâlâ lacivert pijama altını giyyordu, paçaları siyah botların içine sokulmuştu. Ellerinin ve yanaklarının acımasız kırmızılığından, bir süredir burada olduğunu anlayabiliyordum.

Ayağa fırladı, dönerek sanki arkasındaki yarı bitmiş ahşap yapıyı engellemek istercesine kollarını iki yana açtı. “Bunu henüz görmemen gerekiyordu,” dedi, ama ben bileğinden aşağı süzülen kan izine bakmakla meşguldüm.

"Kendini yaralamışsın."

Yutkundu ve elini arkasına sakladı. "Senin için bir şey yapmaya çalışıyordum, ama görünüşe göre en basit ahşap işlerini bile yapamıyorum."

"Umurumda değil. Elini temizleyeyim." Ona uzandım ama o bir adım geri çekilerek beni uzaklaştırdı. Bütün vücudu titriyordu.

"Bekle... sadece, söylemem gerekenleri söylememe izin ver."

Rüzgâr soğuktu, gömleğini vücuduma yapıştırıyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Ama beni titretiren soğuk değil, korkuydu.

"Tamam." Başımı salladım, kollarımı kendime doladım. O kadar tedirgindi ki ona koşmak istedim. Kendimi zorlayarak onun istediğini yaptım ve hareketsiz kaldım.

Titrek bir el yüzünü okşadı. "Bunu çözmeye çalışırken bütün gece uyanık kaldım ve... Sana sunabileceğim hiçbir şeyim yok prenses, kesinlikle hiçbir şey, şunu hariç..." Kenara çekildi ve sanırım bir bank olması gereken şeyi ortaya çıkardı. Bir ayağı diğer üçünden daha kısaydı ve sert bir rüzgâr onu parçalayabilir gibi görünüyordu. Gözlerim doldu. "Bu berbat. Bir çirkinlik! Meğer hayatımı kurtaracak bir bank bile yapamıyormuşum ve seni seviyorum!" Neredeyse bana bağırarak söyledi.

Kendimi daha sıkı sarıldım. Saçlarının altındaki çenesinin gergin olduğunu hissedebiliyordum, sanki sözler onu durduramadan ağzından kaçmış gibiydi. "Beni seviyor musun, yoksa bana aşık mısın?"

"Bank..."

Başımı salladım. "Mal, bank umurumda değil. Bana aşık mısın?"

Nefesini tek bir üflemede verdi ve bana yaklaşıp kadar tek görebildiğim şey o oldu. "Çaresizce." Yenilmiş gibi görünüyordu. "Ben Tom Hanks değilim, hak ettiğin sözleri bulamıyorum. Empire State Binası'nın tepesinde seninle buluşamam." Elini saçlarının arasından geçirmeye başladı, hala kanadığını fark edince elini yanına indirdi. "Gitmen *gerekıyor* ve seni asla engellemeye çalışmayacağım. Ama şuna ne dersin... sen gittiğinde, ben seni sevmeye devam etsem. Hayatımın geri kalanı boyunca. Bu olur mu?" Söyleyecek sözüm yoktu. İtirafı göğsüme kazınmış ve tüm bu haftalar boyunca ona söylemek için can attığım her şeyi çalmıştı

"Bunun en sağlıklı aşk ilanı olmadığını anlıyorum," diye devam etti, "ama sen beni kelimenin tam anlamıyla hayata döndürdün ve hiç kimsenin yapamadığı gibi kendime inanmamı sağladın. Sana karşılığında bir şey vermek istedim. Dünyada her zaman seni seven birinin olduğu, birinin nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını merak ettiği bir yer olduğunu bilmeni istedim. Geri dönmek istersen güvende olacağın bir yer. Bir *yuva*."

"Mal—" Adı çöl kumu kadar kuru bir sesle çıktı. "Bu filmi sadece yapmak zorunda değilim, yapmak *istiyorum*."

"Biliyorum." Bana keskin bir şekilde başını salladı ve ben de onun parçalanmış halini bir araya getirmeye çalışmasını izledim. "Bütün bunları sana yüklememeliydim... Özür dilerim."

"Peki şuna ne dersin," dedim, onun sözlerini tekrar ederek, göğsümdeki tüm sıcaklığı sesime yansıtmaya çalıştım. "Bazen giderim... sadece mecbur kaldığımda. Ama her zaman, *her zaman* sana geri dönerim."

Donuk gözleri parladı. Tedbir ve kontrolsüz umut çarpıştı, ta ki altındaki dalgalar kadar gürültülü bir şekilde yuvarlanana kadar. "Gidiyordun," dedi sonunda, suçlayıcı bir tonla değil.

"Evet... e-postayı okudun. Londra'da üç gün kalmam gerekiyor, kimya okumaları yapmak için yeterli bir süre. Sonra hemen sana geri döneceğim. Oyunculuk benim işim, ama burası benim evim, Mal, senin de dediğin gibi. Burası, ama daha da önemlisi sen. Hiçbir zaman burada, seninle olduğum kadar huzurlu, *kendim* gibi hissetmemiştim. İşimi seviyorum, ama bir daha hayatımın tamamını ona feda etmeyeceğim."

Şaşkın görünüyordu, parmakları yanlarında kasılıyordu. "Her zaman geri dönecek miydin?"

"Elbette. Ben de seni seviyorum," diye ağladım. "Çok zaman kaybettik, Mal, bir daha asla ayrılmak istemiyorum."

Bir kalp atışı içinde kollarımdaydım, ayaklarım yerden kesilip beline dolanmıştı. Beni kendine sıkıca sarıldı, ikimiz de utanmadan ağlarken, birkaç hafta önce onun yapabileceğini asla hayal edemeyeceğim bir şefkatle bana bakıyordu. "Her şey yoluna girecek, prenses. İçki fabrikasını satabiliriz, iki iş bulurum, ne gerekiyorsa yaparım."

Alnımı alnına dayadım, mavi-gri gözlerinin her şeyi gölgelemesine izin verdim. "Buna gerek kalmayabilir. Eğer bu film planlandığı gibi giderse

giderse, kalan borcu ve fazlasını ödemek için yeterli olur.” Ben bu sözleri söylerken, o çoktan harekete geçmişti; sadece kas hafızasıyla bizi kulübesine doğru yönlendirip doğrudan banyoya doğru ilerliyordu. Rekor sürede kıyafetlerimizi çıkardık, duşa girmeden önce suyun ısınmasını bile beklemedik. Ama bir araya geldiğimizde, her bir anın tadını uzun uzun çıkardık, çünkü dünyadaki tüm zaman bizimdi.

Ve o beni buğulu cama doğru itip, o nasırlı parmaklarını uyluklarımın etrafında gezdirerek bacaklarımı daha da açarken, fısıldadım, “Mal, bu iç çamaşırımı geri alabileceğim anlamına mı geliyor?”

Kahkahası yumuşaktı. Boğuktu. *Mutluydu*. “Oh, prenses, bu asla olmayacak.”

EPILOG

Nisan

Sakinlik – Manzaralar

Kulübenin verandasındaki basamakta ayaklarımı yere vurarak botlarımdaki karı silkeledim, anahtarım kilitte sessizce dönüyordu. İçeriden gelen sıcak hava, beni karşılayan bir çift el gibiydi. Koltuk ile şömine arasındaki köşeye sıkışmış, küçük ama bolca süslenmiş Noel ağacından yumuşak bir ışık etrafımı sarmıştı.

Beklendiği gibi, Mal Noel süslemelerini reddeden bir Grinch çıktı ve ben de Algarve'deki aşırı sıcak film setimden yaptığım sayısız video görüşmesiyle onu ikna etmeye kararlıyım. Kasım sonlarında karavanıma küçük bir portatif ağaç ve ucuz süslemeler koymuştum, ama pek de istediğim etkiyi yaratmamıştı.

Sonunda sormama bile gerek kalmadı. Mal, çekimlerin çok yorucu geçtiğini bildiği bir günde video görüşmesi yapmıştı; yepyeni iPhone'unu, zaten ağzına kadar dolu raflarında yer açtığı romantik romanlarımın üstüne dayamıştı. Dalları ağırlığın altında bükülmeye başlayana kadar, rengarenk ışıklar ve iğrenç derecede çirkin süslerle dolu, oldukça hüzünlü küçük bir ağacı süslerken izlememi söyledi. Hatta bir Noel şarkıları listesi bile çalmıştı. Tabii ki ağlamıştım. O zamana kadar beş haftadır uzaktaydım ve üç oğlumu da çok özlemiştim.

Çantamı kapının yanına bırakıp, atkımı çözdüm ve sessizce botlarımı çıkardım; onu uyandırmamak için çaresizce yatağa doğru sessizce süzüldüm. Mal, lacivert çarşafların arasında derin uykudaydı; yumuşak nefes alış, köpeklerin daha ağır horlamalarıyla karışıyordu. Uykusunda bile bitkin görünüyordu. Benim sahibi olduğum, ya da şu anda olduğu gibi ortak sahibi olduğum yaygın olarak bilinir hale gelince, içki fabrikasının işleri istikrarlı bir şekilde büyümeye başlamıştı. Hatta birkaç

. Yaz gelene kadar, Kinleith Whisky  lke çapındaki süpermarketlerde satışa sunulacaktı.

Başlangıçta,  cretsiz reklam elde etmek için ünlü stat m  kullanmak biraz yanlış gelmişti. Ancak yeni müdürümüz Heather'ın çok akıllıca işaret ettiği gibi, kamuoyunun gözü önünde yaşadığım sürece hayatım tartışma konusu olacaktı, o halde bundan iyi bir şey elde etsek de fena olmazdı.

Boy beni ilk fark eden oldu; başını yatağın ucundan birden kaldırdı, kuyruğunu öfkeyle sallıyordu. Hızla harekete geçtim; havlamaya fırsat bulamadan parmaklarımı boynunun dibindeki altın rengi tüy yumağına gömdüm. "Selam yakışıklı.  ocuklarımıza iyi bakıyor musun?" Onaylamak için bileğimi yaladı; ben de kulaklarını okşadım. Dudley'in minik bedenini Malcolm'un çenesinin altına sıkışmış halde gördüğümde, gözlerim çoktan yaşarmaya başlamıştı.

Orada donakaldım, manzarayı içime çektim, kalbim *g m güm atıyordu*, göğsümün içinde, göğsümün içinde, artık daha fazla dayanamayana kadar. Yatağa tırmandım, Dudley'i nazikçe okşarken dudaklarım Mal'ın alnında gezindi. Uykulu bir şekilde kıpırdadı, eli sanki ikinci doğasıymış gibi belime dolandı ve omurgamdan yukarı doğru kaydı.

Eli omzuma kadar uzandı, sonra şaşkınlıkla durdu. "Prenses?"

"Mutlu Noeller," diye fısıldadım. Teknik olarak Noel'e hâlâ    gün vardı, ama bunun pek önemi yoktu.

Gölgede, sanki rüya görmediğinden emin olmak istercesine öfkeyle gözlerini kırpışını görebiliyordum. Sonra birden oturur pozisyona geçti ve beni kucağına çekti, Dudley onursuz bir miyavlama çıkardı ve yatağın ayak ucuna süzüldü. "Burada ne işin var? Seni yarın Glasgow Havaalanından almam gerekiyordu." Nasırlı eller yanaklarımı, omuzlarımı, buklelerimin uçlarını kavradı.

"Tatil için çekimleri erken bitirdik. Bir gün daha bekleyemedim." Bacaklarımı beline doladım.

"Bana söylemeliydin, seni karşılamaya gelirdim."

"O zaman sürpriz bozulurdu," dedim ve bir anda tüm öfkesi uçup gitti, dudaklarımı kendininkilere çekti. Beni aceleyle ama nazikçe öptü. Sevgi ve özlemle dolu bir  p c kt .

"Seni özledim prenses," diye fısıldadı dudaklarıma. "Seni çok özledim."

“Ben de seni özledim.” O benim taytımın lastiğini aşağı çekerken, ben de onun uzun termal üstünü yırttım ve kendimi onun üzerine konumlandırımdım.

“Üstte olmanı istiyorum,” dedi, kalçalarını kaldırıp kendi altını aşağı çekerek. “Her zaman üstte, bebeğim.” Bir saniye içinde içime girdi. Kalçalarını tutarak yastıklara yaslandı, göz kapaklarını yarı açık tutarak benim onu sert ve hızlı bir şekilde sürmemi izledi, ben de onun adını tekrar tekrar inleyerek, sesim kulaklarıma ulaşmayacak hale gelene kadar. “Şu haline bir bak... Seni bu şekilde görebildiğime inanamıyorum. Bir tanrıça gibisin.” Ben boşaldığımda o da benimle birlikte inledi, güzel vücudundaki her kas bu şiddetli gücün etkisiyle titriyordu, ben de *kendimi* bir tanrıça gibi *hissettim*.

Nefes almaya çalışırken, göğsüne yığıldım ve ulaşabildiğim her yerine öpücükler yağdırdım. “Tilkiler nasıl?”

Bana bakmak için yan döndü. “İlk sorun gerçekten bu mu?”

“Onlar bu ailenin önemli bir parçası.”

En sevdiğim homurtusunu çıkardı. Bu, sinirli gibi davranmaya çalışıp feci şekilde başarısız olduğu homurtusuydu. “Başımın belası.”

“Yalancı, onları seviyorsun.”

“Onları seviyorum,” diye kabul etti, gözleri parlıyordu ve sözler ağzımdan döküldü.

“Evlen benimle.” Noel sabahı bankımızın yanında, biraz daha romantik bir şekilde sormayı planlamıştım, ama artık geri dönüş yoktu.

“Ne?” Sanki uçup gidecekmişim gibi ellerini bana daha sıkı sarıldı.

Kendimi yukarı iterek, benimkini aynı kararlılıkla tutan gözlerine baktım. “Evlen benimle.”

“Çorap çekmeceme mi baktın?”

Dudaklarımı ısırdım. “Evet. Özür dilerim, kazara oldu ve beklemekten bıktım.” Yüzüğü aylar önce görmüştüm.

Mal inledi ve gözlerini sıkıca kapattı. “Seni aceleye getirmek istemedim.”

“O zaman seni aceleye getirmekten memnunum. Bence yarın evlenmeliyiz.”

Gözleri birden açıldı. Şaşkınlık ve inanamama dolu bir bakışla. “Yarın mı?” “Tekrar ayrılmadan önce evlenmek istiyorum.” Noel tatili için üç haftam vardı ve ardından Portekiz’de son sekiz haftalık çekimim vardı, ancak Mal bu süreden ikisi boyunca benimle kalacaktı.

Yazdan beri haftada iki kez terapiye gidiyordu ve ilk uçak yolculuğuna hazır olduğuna emindim. “Ayrıca, Alastair de orada olabilir ve baban da katılabilecek kadar iyi durumda. Birkaç ay sonra durumun böyle olup olmayacağını bilmiyoruz.” Son altı ay, Mal ve Jim için zor bir geçiş dönemi olmuştu. Mal ailesinin yanında olmaya çalışıyordu ve durumunun farkında olan Jim, oğlunun yanında olmasını istiyordu. Jim geçmişteki hatalarını tam olarak telafi edemediği için bu, söylemesi yapmasından daha kolaydı. Ruh sağlığı konusundaki modası geçmiş görüşlerinin en küçük oğlu üzerinde bıraktığı kalıcı etkiyi gerçekten anlayabileceğinden şüpheliydim. Ve babasıyla barışmak için Mal'ın bunu unutmaktan başka seçeneği olmadığını hissediyordu. Yine, söylemesi yapmasından kolaydı. Terapi seanslarında neler konuşulduğunu bana her zaman anlatmazdı; bazen gözlerinin altında mor halkalarla yorgun bir şekilde eve dönerdi ve ben o kıvılcım yeniden alevlenene kadar ona sarılır ya da görüntülü görüşmeyle konuşurdum. Diğer zamanlarda ise, evden çıktığı zamankinden milyon kat daha hafif görünürdü. Terapinin yardımcı olduğunu söylerdi ve uzun vadede önemli olan tek şey de buydu.

"Alastair ve babam umurumda değil. Benim umurumda olan sen ve istediğin düğün. Acele etmemize gerek yok."

"Senin benim için yaptığın o çirkin bankın yanındaki kıyıda seninle evlenmek istiyorum. Yarın, bir hafta sonra ya da iki yıl sonra." Ona öpücük vermek için eğildim ve alt dudağını nazikçe yaladım. "Ama ben yarını tercih ederim."

Mal küfretti ve pozisyonumuzu tersine çevirerek beni altına aldı. "Zorlu bir pazarlık yapıyorsun, April Sinclair."

Kıkırdandım. "Ne diyebilirim ki? *Biz aktörler* istediğimizi almaya alışkınız."

Tahmin ettiğim gibi, gülümserken yanakları kızardı. "Peki aldın mı? İstediyini?"

Dışarıda kar tekrar yağmaya başladı, bembeyaz bir buz örtüsü gibi. Karın bize dokunamayacağı sıcak yatağımıza rahatça kıvrılmış, gülümsedim. "Aptalca sorular sorma, Macabe."

Teşekkürler

Kocama. Her gün yeterince söylemiyorsam, teşekkür ederim. Sevgin ve sonsuz desteğin için teşekkür ederim.

Britt. Bilgin ve nezaketin için teşekkür ederim. Bu kitaba ve karakterlere sevgi duyduğun ve inandığın için teşekkür ederim.

Sam (Inkandlaurel) Kitap kapaklarının kraliçesi. Bu rüya gibi kapakla April ve Mal'ı hayata geçirdiğin için teşekkür ederim.

İnanılmaz Beta okuyucularıma teşekkür ederim. Bu kitabı daha iyi hale getirmek için zaman ayırdığınız ve DM'lerimde bu karakterler hakkında haykırdığınız için teşekkür ederim.

Hepinizi çok seviyorum.

Bookstagram topluluğuna teşekkür ederim. Yazarlar kadar klişelere ve kitap erkek arkadaşlarına takıntılı olduğunuz için teşekkür ederim. Tanınmayan yazarlara şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Bağımsız yazarların hayallerini gerçekleştirmelerini mümkün kıldığınız için teşekkür ederim.

Son olarak, bu kitabı eline alan ve Kinleith'te biraz zaman geçiren herkese teşekkür ederim. Mal benim ruh ikizimdir, onun korkuları ve endişeleri benimkilerin bir uzantısıdır. Birinin onu kalbine aldığını her gördüğümde, benim kalbimin küçük bir parçası da iyileşiyor.

Yazar Hakkında

Elliot Fletcher, şu anda İskoçya'nın Edinburgh şehrinde yaşayan bir İngiliz romantik yazar. Kocası, kedisi ve köpeği ile sahilin yakınında yaşıyor (hayvanlar çoğu zaman iyi geçiniyorlar).

Yazmadığı zamanlarda, romantik bir alt hikayesi olduğu sürece her türden kitap okur. Edinburgh'da daha önce hiç gitmediği yerleri keşfetmekten ya da Highlands'ta bir hayat hayal etmekten hoşlanır.

Dünyanın en güzel yerlerinden bazılarını arka plan olarak kullanarak, karmaşık karakterler arasında duygusal bağlar kurmayı çok seviyor. Belki bir gün cesaretini toplayıp bir fantastik roman yazmayı dener.

